

พรานใหญ่กัดริมฝีปากเบาๆ หันไปมองหน้าบุญคำอีกครั้ง แกกำลังจ้องเงิบๆ มาที่เขา ด้วยสีหน้าอันปราศจากสีเลือดอยู่เช่นเดิม เขากวาดตามองขึ้นไปยังส่วนสูงตระหง่านของกิ่งก้านสาขาที่ดกไปด้วยใบ รวากับจะเป็นพุ่มฉัตรมหัศจรรย์ มีต้นไม้ขนาดย่อมๆ และเป็นเถาวัลย์ขึ้นแข่งอยู่ใกล้เคียงประหนึ่งบริวาร แล้วบังเกิดอาการขนลุกเกรียวด้วยสัมผัสประหลาดๆ หันมาฝืนยิ้มให้ตาพรานเฒ่า พลงเอื้อมมือไปแตะของเหลวสีแดงคล้ำที่ไหลชันเป็นทางลงมานั้นมายึดมดู

“โฮ้! ก็ยางตะเคียนนั่นแหละ บุญคำ”

“นายเคยเห็นยางตะเคียน หรือว่ายางต้นไม้นชนิดไหนมาก่อนหรือ ที่สีแดงเกือบเป็นสีเลือดแบบนี้”

จอมพรานปาดนิ้วเช็ดกับยางไม้ อันมีลักษณะเหมือนเลือดสดนั้นอีกครั้ง ส่งไปให้บุญคำดม พร้อมกับกล่าวเรียบๆ ว่า

“บ่ไป ที่ยางไม้นั้นมีสีแดงแบบนี้ มันแล้วแต่ชนิดและสิ่งแวดล้อมของลำต้นมัน โดยเฉพาะ กลิ่นมันก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นยางไม้ เลือดแดงที่ไหนกัน”

บุญคำก้มลงดมมือเขา ทำจมูกฟูตฟิด แล้วเหลือบตาขึ้นมองสบ

“นายคมว่าเป็นยางไม้ แต่บุญคำก็คมคว่ามันมีกลิ่นลาวเลือดอยู่นั่นเอง”

เสียงของแกเกือบเป็นกระซิบ

“เหลวไหลน่า บุญคำ!”

เขาทำเสียงดุ แล้วตอบโหล่โดยแรง

“ไป! กลับกันเถอะ ไม่มีอะไรหรอก”

พยักหน้ารั้งแขนบุญคำออกเดินผละออกจากโคนตะเคียนใหญ่ต้นนั้น เสียงบุญคำพึมพำอะไรอยู่ในคอฟังไม่ได้ศัพท์ รพินทร์เอาแขนข้างหนึ่งกอดคอเดินเคียงคู่มาด้วยกันอย่างปลอบขวัญ กล่าวต่อมาว่า

“สั่งอะไรหน่อย บุญคำ”

“นายจะสั่งอะไร?”

“เฉยๆ เงิบๆ เสีย อย่าเอาเรื่องนี้ไปพูดให้พวกเรากันใดฟังทั้งสิ้น ประเดี๋ยวจะขวัญเสียเปล่าๆ เชื้อจันเถอะรับรองว่าไม่มีอะไร แล้วบุญคำก็ลืมเสียด้วย อย่ามัวแต่กังวลอยู่เลย”

“เฉยๆ ก็ได้นาย แต่ไอ้เรื่องไม่ให้คิดนี่เห็นจะไม่ไหว คินนี่เรายังนอนพักกันอยู่ที่นี่เสียด้วย ถ้าลำพังบุญคำคนเดียว เห็นเข้าแบบนี้บุญคำหือแน่นแล้ว ไม่อยู่แถวนี้ต่อไปอีกหรอก”

“เอ๊ะ! ไหนว่าเราก็คิษย์มีครูเหมือนกันไม่ใช่รี?”

เขามายั่วๆ เจตนาจะชวนพูดคุยขึ้นเป็นการปลอบใจแะ แต่บุญคำไม่จำด้วย สีน้าเป็นทุกข์

“ใช่หรือนาย ศิษย์มีครู แต่ครูคือพ่อของบุญคำเอง ก็ไม่เคยให้วิชาอะไรบุญคำไว้ให้ลองฤทธิ์กับตะเคียนยักษ์แบบนี้ บุญคำปราบได้แต่ผีตายโหง ผีโป่งผีป่า แต่นางตะเคียนมันคนละอย่างกัน บทแม่จะเขียนขึ้นมละก็ ลีบหมอผีก็เอาไม่อยู่ เราไประรานเขาเข้าก่อน พวกเราทำผิดเองนาย”

“ก็ทำไมบุญคำไม่ทำพิธีบอกกล่าวขอขมาเขาเสียละ พวกเราไม่ได้มีเจตนา”

จอมพรานพูดคุยมีๆ

แกสั่นสิน้าอย่างลำบากใจ

“บุญคำก็นึกบนบานขอมาอยู่ในใจแล้ว แต่กลัวว่าจะไม่รับ นายเชื่ออะไรบุญคำสักหน่อยได้ไหมละ บุญคำไม่ได้เป็นตัวต้นเหตุแล้วก็ได้เป็นหัวหน้าของทุกคน”

“จะให้ทำยังไง?”

“บุญคำจะปลุกศาลขึ้นที่โคนต้นเดี๋ยวนี๊ แล้วนายไปลากคอไอ้เงซาย เชิญนายใหญ่ ซึ่งเป็นนายของเราทั้งหมด ให้เงซายกับนายใหญ่จุดธูปขอขมาเขาเสียที”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ

“อย่าให้มันเกี่ยวข้องไปถึงนายใหญ่ดีกว่า เขาไม่เชื่อด้วยหรอก ขึ้นไปแนะให้เขาทำอย่างนั้น เขาจะหาว่าเราสองคนบ้าเสียเปล่าๆ หะนะ เลยเสียเถอะ”

“แปลว่านายไม่เชื่อบุญคำรึนี่?”

“ฉันไม่เคยขัดอะไรบุญคำนะ เราอยู่ด้วยกันมานาน เราเผชิญอะไรต่ออะไรร่วมกันสารพัด และในวินาทีคับขันที่สุด ฉันก็พาตัวเองและบุญคำให้รอดมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน บุญคำเชื่อฉันบ้างดีกว่า ลำพังฉันเองจะเอาอย่างไรก็เอากัน แต่เนี่เรามีนายมาด้วย เขาเป็นคนเมืองหลวง คนสมัยใหม่ จะไม่มีวันเข้าใจอะไรได้อย่างเราหรอก สำหรับบุญคำนั้นพลาดพลั้งอย่างใดลงไปก็ยังไม่เป็นไร เพราะเขาอภัยให้บุญคำได้ แต่สำหรับฉันเขาจะดูหมิ่นและหมดความไว้วางใจลงไปทันที มันเป็นไปได้ในการที่ฉันจะไปบอกให้เขามากราบไหว้ฉันไม๊ เขาจะหัวเราะเยาะเอา”

บุญคำพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วถอนใจเอือก

“ถ้างั้นก็ตามใจนายเถอะ คินนี้เป็นนำชมละ นายเตรียมตัวไว้ได้ ผิดจากบุญคำพูด ขอมให้กุดหัวเลข”

“เถอะนำ มันจะเกิดอะไรขึ้นทำนองไหน ก็ให้มันเกิดขึ้นเสียก่อน ค่อยแก้ไขทีหลัง”

“ลำพังนายนะ เห็นจะไม่กระไรหรอก บุญคำรู้ว่านายมีอะไรดีๆ อยู่ในตัวสารพัด แต่คนอื่น ๆ นี่จะลำบาก”

“ฉันก็ไม่ได้มีดีอะไรอย่างบุญคำว่ำนั่นหรอก แต่รับรองว่า หมอผีอย่างบุญคำเอง ถ้ามีผีตัวไหนมันเขียน ฉันก็เคยไล่ออกมาเสียหลายครั้งแล้ว”

“ใช่สิ! นายเล่นต่อบุญคำจนสลบเหมือดไป บางทีก็เล่นเอาไฟจากเบตเตอร์รถยนต์ มาซื้อตบุญคำ ถึงฝืนไม่ยอมออก บุญคำก็ต้องไล่ให้มันออกไปเอง เพราะทนไม่ไหว ฝืนกลัวนาย อีตอนนี่แหละ”

“รีบไปกันเถอะ ค่าแล้ว เดี่ยวพวกเราจะสงสัย”

เขาตัดบทและเร่งฝีเท้าขึ้น

ทั้งสองกลับมาถึงบริเวณแคมป์ที่ค้างพลอดิ ทุกคนกำลังชุมนุมเตรียมกินอาหารเย็นอยู่ริม กองไฟ เชษฐากับไชยยันต์ร้องทักมา

“ไปไหนกันมา รพินทร์ เห็นเล่าบอกว่า คุณกับบุญคำพากันเดินข้ามไปฝั่งโน้น”

“เดินตรวจอะไรเล่นๆ จ้าเองครับ”

เขาตอบเรียบๆ แล้วจ้องไปทางมาเรียอย่างแปลกตาที่เห็นหล่อนตัดผมสั้น หน้าตา เปลี่ยนไป

“อ้าว! นั่นใครกลั่นผมให้ล่ะ?”

พรานใหญ่ถามพรรคพวกล่อยๆ ขึ้นเป็นภาษาไทยกันเอง ทำหน้าตื่นมองไปทางเชษฐากับ ไชยยันต์ อดีตนายทหารหนุ่มหัวเราะ

“ไม่มีใครจับกลั่นหรอก เจ้าตัวมาอ่อนวอนให้เชษฐาช่วยตัดเอง คงจะรู้สึกรำคาญและ เห็นตัวอย่างจากน้อยเข้ากระมัง แต่ก็เหมาะสมแล้ว”

เจ้าตัวที่ถูกกล่าวถึง แม้จะฟังไม่รู้เรื่อง ก็พอจะรู้ว่าคงมีการพูดอะไรพาดพิงถึงทรงผมของตน ยกมือขึ้นลูบหัว หันไปกระซิบถามอะไรคาริน แล้วมองไปทางพรานใหญ่ ยิ้มจิกๆ เส่ร้าๆ อยู่ เช่นเดิม

“ฉันดูเป็นยังไงบ้าง ไพรวัลย์?”

“สวยขึ้น!”

เขาตอบสั้นๆ ยิ้มให้ มาเรียมีแววฉงน พึมพำอยู่ในลำคอแต่ไม่กล่าวเช่นไรอีก

ระหว่างที่นั่งรวมกลุ่มรับประทานอาหารและสนทนากัน รพินทร์สังเกตเห็นราชสกุลสาว มีอาการเจิบขมิ้มซึมๆ ไปอย่างผิดปกติ นัยน์ตาเหม่อเลือนลอยเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงภวังค์ คนอื่นๆ มารู้สึกในความผิดปกตินั้นต่อเมื่ออยู่ไม่อยู่หล่อนก็โงกฟุบลงไปกับพื้นตรงหน้าเลยๆ

“น้อย! เป็นอะไรไป!!”

มาเรียร้องลั่น หล่อนเห็นเป็นคนแรกเพราะนั่งอยู่ใกล้ที่สุด ถลันเข้าไปประคองพลิกร่าง ของ ม.ร.ว.สาวให้นอนพาดตก พร้อมทั้งประคองใบหน้าเข้าเรียกถึๆ เชษฐากับไชยยันต์จ้องตะลึง แล้วปราดตรงเข้าไปโดยเร็ว ในขณะที่พรานใหญ่ถลันพรวดขึ้นยืนด้วยความตกใจ

ทุกคนเห็นสีหน้าของคารินชัดเจน ลมหายใจรวยๆ ดวงตาทั้งสองปิดสนิท พี่ชายกับเพื่อนหนุ่มช่วยกันจับตัวสำรวจและร้องเรียกชื่อดีๆ ชุลมุนแก่ใจกันอยู่จิตใจใหญ่ หล่อนจึงลืมตาสว่างโพล่งขึ้น พยายามยันตัวลุกขึ้นนั่ง เหลียวไปรอบๆ ภาย

“เอ๊ะ นี่ ฉันเป็นอะไรไป?”

หล่อนร้องถามขึ้นแผ่วเบา เสียงแทบไม่ผ่านลำคอออกมา ท่ามกลางทุกสายตาที่จ้องมาอย่างกระวนกระวายเป็นห่วง

“อยู่ไม่อยู่เธอก็ฟูไปเลยๆ จันแหละ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง น้อย!”

มาเรียตะลันตะลักถาม เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกโอบกอดไวแน่น นักมานุษยวิทยาสาวตกอยู่ในภาวะมึนงง หน้ายังซีดอยู่เช่นนั้น

“เธอ? ฉันไม่รู้รู้สึกตัวเลย บางที ฉันอาจเป็นลมไปได้”

“มีอะไรผิดปกติบ้าง? รู้สึกไม่สบายหรือเปล่า?”

พี่ชายถามโดยเร็ว สีหน้ากังวล กว่าข้อมือน้องสาวไปกุม เขารู้สึกว่ามือของหล่อนเย็นซีด คารินนิ่งงันไปครู่ หายใจยาวๆ เหมือนจะพยายามสำรวจตัวเองให้แน่ชัด ไชยยันต์เอามือมาแตะที่หน้าผากแล้วก็พึมพำว่า

“เอ๊ะ! ตัวก็ไม่ร้อน ไม่มีไข้ กรากกรามาก อาจเป็นลมไปเลยๆ ก็ได้ ตอนนี้เธอรู้สึกยังงัยบ้างล่ะ?”

หญิงสาวสั่นศีรษะ

“ก็”ไม่รู้รู้สึกตัวว่าเป็นอะไรนักหรอก เพียงแต่ใจมันหวิวๆ ยังงัยบอกไม่ถูกเท่านั้น ไซ้แล้วฉันเพียงแค่นี้เป็นลมไปชั่วขณะเท่านั้น”

“ปวดหัว ตะครันตะครอหรือเปล่า? ในท้องล่ะ รู้สึกว่ามีอาการประเภทผิดปกติอาหารหรือมีอะไรเป็นพิเศษบ้างไหม?”

เชษฐาชักอย่างร้อนใจ พยายามลูบคลำไปตามตัวน้องสาว

“ไม่หรอกค่ะพี่ใหญ่ แค่มึนๆ งงๆ หนักหัวเท่านั้น เมื่อสักครู่นี้มันวูบไปเลยๆ”

ไปนอนเถละน้อย เธอกำลังจะไม่สบาย ฉันพาเธอไปเอง”

มาเรียกระซิบ แล้วประคองเพื่อนสาวขึ้นยืน เชษฐากับไชยยันต์ก็เห็นพ้องด้วย พวกเขากันเดินตามเข้าไปส่งยังที่พักนอน รพินทร์ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิมครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็โผล่กลับออกมาเพียงคนเดียว ด้วยใบหน้าเคร่งขรึม

“ชมอยู่หยกๆ ว่ากระดุกแข็งแรงมาก มาอีคืนนี้โดนเข้าตัวเองแล้วยังงัย คุณหมอดาริน”

ไชยยันต์กล่าวพร้อมกับโคลงหัว

“อาการเป็นงัยบ้างครับ?” พราณใหญ่ถามอย่างเป็นห่วง

อดีตนายทหารหนุ่มขมวดคิ้วยุ่ง แล้วหัวเราะเบาๆ

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาเป็นหมอด้วยตนเอง น่าจะรู้ว่าตัวเป็นอะไรแค่ไหน แต่สังเกตดูก็ไม่เห็นมีไข้ หรืออาการหนักหนาอะไรนัก นอกจากหมดแรงอ่อนกำลังไปเฉยๆ บ่นว่าเพลีย อยากนอน เห็นหายากินเอง แล้วก็นอนห่มผ้าหลับตานิ่งไปแล้ว ถามอะไรก็ไม่พูด ได้แต่สั่นหัว เมย์กับเชษฐากำลังนั่งคุยอยู่”

“บางทีให้นอนพักเสีย อาการจะดีขึ้นกระมังครับ”

เขาพูดเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ หมอก็อมอเออะ ไม่กระดุกเหล็กไปได้เท่าใดนักหรอก สมบุกสมบันเข้ามาๆ ก็มีโอกาสะเจ็บไข้ได้ป่วยเหมือนคนธรรมดาได้เหมือนกัน โชคดีหน่อยที่ผลัดกันเป็นเมื่อคืนนี้เมย์ทำท่าจะแย่ มาคืนนี้เมย์หายดีแล้ว คุณหมอดารินม้วนเสื่อไปเสียเฉยๆ เมื่อตอนกลางวันก็เห็นยังแข็งแรงดีอยู่แท้ๆ เฮ้อ! นี่ขึ้นเป็นอะไรมาพรั่งนี้ก็อดเดินทางต่อกันเท่านั้นเอง”

“เธอก็พูดอยู่เมื่อคืนนี้เองว่า ถ้าเธอเป็นอะไรลงไปใครจะช่วยได้ มาคืนนี้เป็นเข้าจริงๆ เธอทานยาแล้วหรือครับ?”

“ไม่ต้องห่วงหรอกเรื่องนั้น เขาจัดการกับตัวเองเรียบร้อยแล้ว เมย์ก็ดูท่าจะเป็นพยาบาลที่ดีที่สุด ไม่มีอะไรกังวล เขาผลัดกันดูแล ผมก็น่าจะไม่ใช่เป็นอะไรมา ทำทางอยากนอนพักอย่างเดียวเท่านั้น ตัวเขาเองก็ยืนยันว่าไม่เป็นอะไร ขออย่าให้พวกเราห่วง”

นั่งสูบบุหรี่ ดื่มกาแฟสนทนากับพรานใหญ่อีกครู่ใหญ่ ไชยยันต์ก็กลับเข้าไปนอน ส่วนเชษฐากับมาเรีย ตั้งแต่เข้าไปส่งดารินแล้ว ก็ไม่ได้กลับออกมาอีก คงจะเข้านอนกันตั้งแต่ตอนนั้น

รพินทร์ตรวจตราดูแลความเรียบร้อยของบริเวณทั้งหมด แล้วเอนตัวลงนอนข้างๆ บุญคำ ซึ่งนอนลืมตาโผลงอยู่

“นายหญิงเป็นอะไรไป?”

เสียงแคะระชิบถามเบาๆ

“เป็นลมชนิดหน่อยเท่านั้น นอนกันเถอะบุญคำ พรั่งนี้เราจะออกเดินทางแล้ว”

“ผมได้ยินนายสั่งให้อีพวกนั้นนอนกันหมดทุกคน ไม่มีใครอยู่ยามเลยคืนนี้”

น้ำเสียงของบุญคำแผ่วกังวลเต็มเปี่ยม

“ใช่! ไม่จำเป็น ระยะนี้เราไม่ได้อยู่ในเขตอันตรายจนถึงกับจะต้องมียามคอยเฝ้า ทุกคนต้องนอน เพื่อเอาแรงไว้แบกหามพรั่งนี้”

“บุญคำดูถูกขี้ลมแล้ว มันจะไม่เหมะนานาย...”

รพินทร์จู้ปากเบาๆ

“อยากจะตื่น ก็ตื่นอยู่คนเดียวเถอะ ฉันสั่งให้พวกนั้นมันนอนกันหมดทุกคน ฉันเองก็กำลังจะนอนอยู่เดี๋ยวนี้แล้ววงเต๋มที่ ย่ามาชวนพูดอะไรอีก”

ว่าแล้วเขาก็พลิกนอนตะแคงหันหลังให้เสีย ตาพรานเผ่าบ่นอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ แล้วชั่วอึดใจเดียว เขายังไม่ทันจะหลับเสียด้วยซ้ำ ก็ได้ยินเสียงแกรกรนอยู่ครอกๆ

เคลิ้มๆ กำลังจะหลับสนิทนั่นเอง เขาก็ต้องสะดุ้งตื่นขึ้นอย่างกะทันหัน เพราะใครคนหนึ่งมาเขย่าปลุกทางปลายเท้า พอลืมตาขึ้นก็แลเห็นสว่างจ้า พรานต้องสู่วงมาเรีย หน้าซีดตาเหลือก โพลง

“เสื่อ! นาย-ใหญ่มาก สูงเท่ากับม้า!”

เสียงอันสะท้านสั่นนั้นหลุดลอดลำคอสำปมาอย่างขากเย็น

จอมพรานผงกหัวขึ้นนั่งโดยเร็ว ไรเฟิลข้างตัวชูขึ้นมาอยู่ในมือ อีกมือหนึ่งคว้าไฟฉาย

“มันอยู่ที่ไหน?”

เจ้าต๋องผู้ถืออก้อยอยู่ในลำคอ แล้วชี้มือไปทางหมู่โจดหินประชิดแนวละเมาะอันจะเป็นทางลงไปสู่ธารน้ำเบื้องล่าง

“มันโผล่ออกมาจากปากทางนั้น เดินเลียดพุ่มไม้หายลับไปทางด้านขวา เกิดมาสว่างปายังไม่เคยเห็นเสื่ออะไรใหญ่ถึงแค่นี้ หลังมันสูงกว่าก้นหินนั้นอีก ขวสัก 5 วาเห็นจะได้...”

รพินทร์จ้องหน้าอันซีดเผือกนั้นอย่างกลางแกลง ลูกขึ้นยืนในทันทีนั้น ย่องกริบตรงไปยังตำแหน่งซึ่งสว่างจ้าขึ้นบอก กราดไฟฉายสำรวจไปรอบๆ แล้วตรวจไปตามพื้น สว่างปาดินตามหลังมาด้วยอาการสะท้านสั่น

“เจ้าเห็นได้อย่างไรสว่างปา เจ้าไม่ได้นอนหลับหรือ?”

“สว่างปายังไม่ได้นอน สว่างป่านั่งอยู่ที่โคนต้นไม้โน้นกำลังสูบกัญชา”

“ควั่นกัญชามันทำให้เจ้าตาฝาด เสื่ออะไรจะสูงเท่าม้ายาวห้าวาอย่างเจ้าว่านั่น”

เขาพูดอย่างหัวเสีย กราดไฟไปตามพื้น แล้วพยักหน้า

“ดูเสื่อ มีร่องรอยอะไรบ้างไหม”

พรานขาวต้องสูบลืมตาโพลงอยู่เช่นนั้น กลืนน้ำลายลงคอแล้วทำหน้าเหยเก

“ถ้าเจ้ายังสูบกัญชาอยู่อีก เจ้าจะเห็นอะไรไปได้สารพัดอย่าง เพราะฉะนั้นเลิกสูบแล้วนอนเสีย”

เขาบอกหัวนๆ สว่างปายืนอึ้งไปครู่ ก็ปฏิบัติตามคำสั่งโดยดี เดินไปเก็บบ้องกัญชาแล้วล้มตัวลงนอน จอมพรานก็เดินกลับมายังที่ของเขาโดยไม่สนใจอะไรอีก

เขาจะนอนหลับต่อไปอีกสักเท่าใดไม่ทราบ มารู้สึกตัวขึ้นอีกครั้ง เพราะเสียงพูดคุยกันพึมพำแซ่ดยูบรอบกาย แลไปก็เห็นเกิด เส้ย จัน และคะหยิ่นนั่งล้อมวงพูดคุยอะไรกันอยู่จนฟังไม่ได้ศัพท์ สีหน้าของแต่ละคนเหล่านั้นแสดงอาการตื่นเต้นตระหนกตกใจ ส่วนบุญคำยังคงนอนกรนครอกอยู่ตามเดิม

“อะไร ลูกขึ้นมานั่งกันทำไม?”

พรานใหญ่ร้องถามไปเบาๆ จ้องสำรวจสีหน้าอาการอันแปลกๆ ของคนเหล่านั้นทีละคน

“นาย...คินนี่มันยังงี้เสียแล้วละ...”

กะหย่นพูดเสียงเครือ ทำหน้าบึ้งยาก

“...กะหย่นนอนไม่หลับเลย พอจะหลับลงทีไร เห็นช้างมันเล่นเข้ามาจะเอางาแทงทุกที ตัวมันเท่าภูเขา พอล้มตาลูกขึ้นจะหนี มันก็หายไป พอลงนอนผลอยๆ กำลังจะหลับมันก็วิ่งเข้ามาแทงอีก 5-6 ครั้งเห็นจะได้แล้ว กะหย่นนอนไม่ได้”

“ผมก็เหมือนกัน นาย...”

จันของบอกมากระหืดกระหอบ หน้าเหลือสองนิ้ว

“...คินใหญ่เท่าใบตาล ก้าวลงมาจากยอดป่าโน่นเหยียบบอกผมไว้ จะร้องก็ร้องไม่ออก คินอยู่เป็นนาน ทีแรกว่าฝันที่ไหนได้ ลืมตาขึ้นแล้วยังมองเห็นอยู่ชัด พอร้องเรียกชื่อนายพันปากออกมาได้คำเดียวมันก็หุบหายไป ผมลุกขึ้นนั่ง ไอ้กะหย่นก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามา...”

“งูเหลือมตัวเท่าต้นรัง มันกลืนผมเข้าไปครึ่งตัว...”

เกิดสาลักออกมาบ้าง ตกอยู่ในอาการเดียวกับกะหย่นและจันปากคอสนทนา

“...แปลกที่สุดเลยนาย ตัวมันเป็นงู แต่หน้าเป็นผู้หญิง ผมตะโกนเรียกให้ช่วย แต่ก็ไม่มีเสียงเหมือนกัน มันขยอกผมเข้าไปเกือบหมดตัวแล้ว ก็พอดีได้ยินเสียงน้ำจันร้องลั่นขึ้น มันก็หาววับไปเฉยๆ ขวัญหนีดีฝ่อหมด ใจยังเต้นตึกๆ อยู่”

รพินทร์เม้มริมฝีปากแน่น เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่เส้ ซึ่งนั่งเอามือประสานโปะอยู่กลางหัว หน้าเขียว

“เกละ เส้?”

เส้มองสบตาเขา ยิ้มแห้งๆ

“ผมไม่อยากบอกให้นายรู้เลย ตั้งแต่เข้านอนเมื่อหัวค่ำนี้แล้ว ผมเห็นอะไรก็ไม่รู้ มันมาขึ้นล้อมปางพักเรารอบด้านไปหมด ยืนสี่ขาบ้าง สองขาบ้าง บางตัวก็หัวไม่มี มันโผล่อยู่ตามก้อนหินตามพุ่มไม้ ฉายไฟไปมันก็หายไปหมด พอดับไฟประเดี๋ยวเดียว ออกมาเต็มอีกแล้ว ผมกระซิบบอกไอ้เกิด มันว่าผมตาฟาด ผมก็เลยนึกว่าตัวเองตาฟาดเหมือนกัน พอลงนอนหลับตาก็ยังเห็นชัด ผมไม่ได้หลับลงเลยนาย พอได้ยินเสียงไอ้พวกนี้ตื่นขึ้นมาเลยลุกขึ้นมาบ้าง”

“เหลวไหลกันใหญ่ไอ้พวกนี้ หลับแล้วก็ฝันเลอะเทอะกันไปเองแท้ๆ”

เขาทำเสียงดุๆ

“เอ...ผมว่ามันพิกลอยู่นา นาย...”

จันครางอ่อยๆ ขนลุกชันขึ้นที่แขนทั้งสองข้าง จนมองเห็นเป็นตุ่มๆ ได้ถนัด

“ทำไมถึงมาฝันไม่ดีเหมือนๆ กันหมดอย่างนี้ ใครจะนอนกันอนเหอะ ผมไม่นอนแล้ว”

“ผมก็เหมือนกัน นอนไม่ได้ หลับตาทีไรเห็นงูหัวเป็นผู้หญิงเลื้อยเข้ามาหาทุกที”

เกิดพูดโดยเร็ว ห่อไหล่ลงอย่างสยดสยองของพองขน

ก่อนที่พรานใหญ่จะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ส่างปาผู้นอนเฝ้ากระสอบคลุมหัวอยู่ไม่ห่างออกไปนัก ก็ตื่นพรวดพราดร้องอยู่อีกอักตะกุกตะกายทำกิริยาเหมือนจะต่อสู้กับอะไรสักอย่าง ทุกคนหันขวับไปมองเป็นตาเดียว รพินทร์แผ่นพรวดขึ้นยืน กระโจนเข้าไปที่เจ้าพรานต้องสู้โดยเร็ว อีกสี่คนก็วิ่งพรวดตามเข้ามาด้วย เขากระซากกระสอบป่านที่คลุมหัวส่างปาออก หัวคอมันขึ้นมาพร้อมกับเขย่าเรียกโดยแรง

“ส่างปา! เป็นอะไรไป!!”

ส่างปายังคงหลับหูหลับตาแน่นอยู่เช่นนั้น แยกเขี้ยวเหวี่ยงกำปั้นออกไปทั้งซ้ายขวาไม่ยอมลืมหูลืมตาดูโลก ปากก็สับถรูดสาทไม่เป็นภาษา รพินทร์สับัดหลังมือฉาดเข้าให้ที่ใบหน้า เป็นการปลุกให้ตื่นสติ ร่างของพรานต้องสู่เชลลาลไปล้มก้นกระแทกกับพื้น แล้วล้มตาสว่างโพล่งขึ้น เหลียวไปรอบๆ คะหยื่นกับจันก็เข้ามาประคองหัวแขนขึ้นยืน

“นาย!...”

มันร้องลั่นกระหึ่มกระหอบออกมา เมื่อมองเห็นหน้าพรานใหญ่และทุกคนที่แวดล้อมอยู่

“มันไปไหนแล้ว นายมาช่วยส่างปาไว้ได้ยังงัย?”

“มันนะ อะไร?”

“เสื่อ! ไ้อ้เสื่อใหญ่เท่าม้าตัวนั้น! ตัวที่ส่างปาเห็นและบอกนายเมื่อหัวค่ำ มันย่องเข้ามาตะครุบส่างปา”

จอมพรานยืนอึ้ง ทุกคนก็เงยกริบ ได้แต่มองหน้ากัน คงมีแต่เสียงหายใจหอบฮัก...แทบจะไม่เป็นคนของส่างปาเท่านั้น ในที่สุดเขาก็ฝืนยิ้มให้ เอื้อมมือมาตบแขนพรานต้องสู่ร่างเล็ก กล่าวด้วยน้ำเสียงปลอบโยนว่า

“ไม่มีเสื่อตัวไหนมาตะครุบเจ้าหรอก ส่างปา เจ้าฝันไปนะ เอาละอย่าเพิ่งนอนกันเลย มานั่งกินกาแฟกันทางนี้ก่อนดีกว่า”

เขาชวนคนเหล่านั้นเข้ามานั่งรวมกลุ่มอยู่ริมกองไฟกลาง ซึ่งสุ่มให้ลูกโชติช่วงสว่างขึ้น เสียดยกหม้อกาแฟที่ต้มใส่น้ำตาลไว้เสร็จเรียบร้อยแล้วตั้งแต่หัวค่ำขึ้น ตั้งไฟอุ่นรินแจกจ่ายกัน พวกพรานพื้นเมืองทั้งห้าต่างจับกลุ่มเล่าความฝันอันน่าหวาดสยของสู่กันฟัง ทุกคนเต็มไปด้วยความพริ้งระคนพิศวงเหลือที่จะกล่าว

รพินทร์เองก็พูดอะไรไม่ออก แน่ละทำไมเขาจึงจะรู้สึกในสิ่งอันผิดวิกล ซึ่งเกิดขึ้นกับคนของเขาราวกับจะนัดกันไว้เช่นนั้น นิมิตรร้ายเหล่านี้ได้อุบัติขึ้นรบกวนคนของเขาในลักษณะต่างๆ จนไม่สามารถจะหลับนอนได้ ต้องลุกขึ้นมานั่งจอกสันขวัญหาย จะว่าคนใดคนหนึ่งฝันร้ายไปเอง เพราะธาตุหรือเลือดลมไม่ปกติก็ใช่ที่ เพราะมันเกิดขึ้นพร้อมกันทั้ง 5 คนในเวลาเดียวกัน

บุคคลเหล่านี้ เขาก็ล้วนรู้จักอุปนิสัยใจคอมาอย่างดีแล้วทั้งสิ้น แต่ละคนขวัญดี และกล้าหาญมันคงกันทั้งนั้นไม่ใช่พวกขลาดตาขาว และพวกที่ชอบสร้างมโนภาพอุปาทานขึ้นเองเลยไม่ อีก

ประการหนึ่ง จะว่าพวกนี้คิดเพื่อฝันไปเองก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเขากับบุญคำก็ไม่ได้แพร่พรายให้ใครรู้มาก่อนเลยถึงเรื่องตะเคียนใหญ่ต้นนั้น

นั่นแหละ! อำนาจลี้ลับชนิดหนึ่งได้แผ่เงาเข้ามาคลุมการเล่นงานคณะของเขาเข้าแล้ว หรือ

มันจะเป็นไปได้อย่างไร?

สำหรับตัวเขาเองสาบานได้ว่าขณะที่หลับอยู่นั้น เป็นการหลับอย่างปกติสุขที่สุด ไม่ฝันอะไรแม้แต่สักอย่างเดียวด้วยซ้ำ แต่ก็ต้องมาตกใจสะดุ้งตื่นอยู่หลายครั้ง เพราะคนเหล่านี้

จอมองไปยังเงาตะกุ่มของกลุ่มโศดหินอันเป็นเพิงพักของคณะนายจ้าง เห็นสงบเงียบเชียบเป็นคุณนิภาพ นั่นแสดงว่าทุกคนคงจะหลับสนิท โดยไม่มีอะไรแผ้วพานเข้าไปรบกวนรบกวน ช่วยทำให้ใจชื้นขึ้นเล็กน้อย

ขณะนั้นเอง ชะรอยจะได้ยินเสียงพูดกันแซ่อยู่รอบตัว ตาพรานเผ่าบุญคำก็ตื่นลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“เฮ้ย! นั่นมันเกิดอะไรกันขึ้น”

เกร็งถามขึ้นรวมๆ

ไม่ก็อึดใจ พวกนั้นก็ช่วยกันเล่าความให้บุญคำฟังโดยตลอด ตาพรานเผ่าแห่งเขาอิมคริมอันอาวุธที่สุดในกลุ่มพรานพื้นเมือง แลไปสบตาพรานใหญ่ที่มองจับมาก่อนแล้วแวนหนึ่ง

“พวกเอ็งแตกมาก! ก็เลยฝันมาก!”

แกพูดกลบเกลื่อน แล้วก็หัวร่อเหอะๆ อยู่ในลำคอ

“ลุงนอนหลับสบายดี ไม่ได้ฝันร้ายอะไรอย่างพวกมันเลยรี?” เกิดถาม

“ข้าก็ฝันเหมือนกันนะ ฝันว่านางฟ้าไม่นั่งผ้า มาชวนข้าเล่นไล่จับ แม๊ะ! กำลังเพลินทีเดียวก็นึกตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงพูดกันเป็นหมิ่นสิ่งของพวกเอ็ง”

“ทำไมมันถึงไม่ฝันอย่างลุงมั่งก็ไม่รู้...”

เสียดรางเกาหัวอีกๆ

“...ฉันมองไปเห็นแต่ผีเต็มป่าไปหมด ไอ้เกิดถูกงูขยอก ไอ้จันมีดินเท่าใบตาลมาเหยียบอก ไอ้กะหยิ่นข้างไล่แทง ส่างปาเสียดตัวเท่าม้าขบหัว นอนกันไม่ได้ทุกคน”

“อูย! พวกเอ็งนี่จะรวมหัวกันสร้างสถานการณ์ร้ายขึ้นหรือยังไวะ นอนๆ กันเสียทีเถอะ ข้ากำลังหลับสบายก็เลยต้องพลอยตื่นขึ้นด้วย”

บุญคำเอ็ดตะโรขึ้น แล้วพูดจากกลบเกลื่อนปลอบโยนพวกนั้น รพินทร์ลุกขึ้นเดินออกมาจุดบหรี่สูบอยู่ในเงามืดริมก้อนหินลูกหนึ่ง ตามองฝ่าสีคำสนิทของป่าใหญ่ยามวิกาลออกไปด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก อย่างไรก็ตาม พลั้งจิตของเขายังคงกร้าวแข็งมั่นคงอยู่เหมือนเดิม บุญคำจัดว่าฉลาดและเป็นผู้ใหญ่ได้คนหนึ่ง ที่พยายามพูดกลบเกลื่อนปลอบขวัญพวกนั้น โดยไม่ผสม

โรงด้วย แต่สายตาของแกที่มองมาสบเขา รพินทร์ยอมจะอ่านได้ชัดว่าอะไรเป็นความรู้สึกภายในของพรานเฒ่า แม้ปากแกจะพูดไปอีกอย่างหนึ่ง

ครู่หนึ่ง บุญคำก็เดินตามเข้ามาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ เขา

“เอาเรื่องแล้วไหมละนาย เห็นจะไม่สนุกแน่...”

แกกระซิบกับเขาเบาที่สุด

“เชื่อเถิดนะว่าไม่มีอะไรหรอก พวกนั้นฝันไปเองแท้ๆ มันเป็นเรื่องบังเอิญ ที่ฉันกับบุญคำไม่เห็นเป็นอย่างพวกนั้นเลย”

เขาพูดน้ำเสียงปกติ ตบแขนพรานเฒ่าคู่ใจ แกดอนใจเฮือก

“ใครบอกนายล่ะว่าบุญคำไม่ได้เป็นอย่างพวกนั้น บุญคำไม่อยากพูดให้มันขวัญเสียกันไปใหญ่”

“อ้าว! ไหนบอกว่าฝันเห็นนางฟ้าแก้ผ้า...”

“โห! นาย บุญคำพูดหลอกพวกมันไปนั่นเอง บุญคำฝันว่าถูกรัณสีสูบ กำลังจะมิดหัวอยู่แล้ว นายเป็นคนจับมือบุญคำจุดไว้ แล้วก็ถูกจุดลงไปอีกคน บุญคำร้องจนสุดเสียงพอติดใจตื่นเพราะได้ยินเสียงพูดแซดของไอ้พวกนั้น นายไม่ได้ฝันร้ายอะไรบ้างเลยอะ?”

“ฉันนอนหลับสบายที่สุด ไม่ได้ฝันอะไรสักอย่าง ไม่ว่าร้ายหรือดี แต่ต้องตื่นบ่อยเพราะไอ้พวกนั้นทำเหตุขึ้น ว่าแต่บุญคำบอกให้พวกนั้นรู้หรือเปล่า เรื่องต้นตะเคียน”

“สาบานก็ได้ นาย บุญคำไม่ได้พูดกับใครเลย ตามที่นายสั่ง บุญคำบอกแล้วนายก็ไม่เชื่อ คินนี่มันกวนพวกเราทั้งคืนแหละ”

พรานใหญ่ขยับปากไปที่พักนอนของนายจ้างที่สงบเงียบอยู่

“เจ้านายของเรานอนกันได้สบาย ไม่เห็นเขาคืนขึ้นโวยวายอลหม่านเหมือนพวกเราเลย ไปบอกให้พวกนั้นนอนเสียเถอะ แล้วบุญคำก็นอนให้หลับด้วย ตั้งสติสวดมนต์ให้ดี อย่าปล่อยไว้ฝันร้ายมันเข้ามาอีก”

“บุญคำบอกให้มันนอน แต่พวกมันไม่ยอมนอนกันอีก จะนั่งกันจนสว่างเลย เห็นมันบอกกันเป็นเสียงเดียวว่า พอจะหลับทีไรเป็นเจ็ดทีทุกที สำหรับบุญคำเองนะไม่เป็นไรหรอกนาย”

รพินทร์สาดตาไปรอบๆ บริเวณอีกครั้ง แล้วมาชะงักจับนั่งอยู่ที่กองไฟเล็กๆ ซึ่งกำลังมอดแดง ห่างออกไปทางหนึ่งซึ่งชิดกับร้านย่างเนื้อ เงามตะกุ่มของเงาชายผุดนั่งผุดนอนอยู่ตรงนั้น ต่อมาก็เห็นไฟฟืนเข้าไปในกอง ชะโงกไปเป่าให้เปลวไฟลุกติดขึ้น แล้วหมุนตัวเปลี่ยนทิศทางนอน เอาหัวหันเข้าหากองไฟ ปลายดินหันออกราวป่า

เขามองอยู่ครู่จึงเดินตรงเข้าไปโดยมีบุญคำตามหลังมาด้วย ร่างนั้นผุดลุกขึ้นนั่งอีกครั้ง มองมาด้วยสายตาแฝงความกระวนกระวายบางประการที่ซ่อนเร้นอยู่ลึก

“รู้สึกว่าจะนอนไม่เป็นสุขอยู่เหมือนกันนะเงาชาย มีอะไรผิดปกติหรือ?”

คนใช้ชาวคงหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“ผู้กองตะกรับ รู้สึกมีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า?”

“ฉันถามแก ไม่ใช่ให้แกย้อนถามฉัน!”

แกชายหัวเราะเบาๆ อีกครั้ง ลูกขึ้นยืนบิดตัวจนกระดูกสัน ตามองออกไปยังความมืดมนของป่ารอบนอก

“ผู้กองจะต้องรู้ดีเท่าๆ กับผมและคนอื่นๆ นั่นแหละ แมว่ามันจะไม่ได้บังเกิดขึ้นกับตัวผู้กองเอง...”

“หมายความว่ายังไง?”

“อำนาจลึกลับอันแรงกล้าชนิดหนึ่ง มันแฝงอยู่ในเงามืดรอบตัวเราทุกคนในขณะนี้ อย่างประสพร้าย ผมสัมผัสกับอำนาจของมันมาตั้งแต่ตะวันตกดินแล้ว แรกก็คิดว่าเลือดลมไม่ปกติ แต่มาแน่ใจเอาลึกลับชั่วโม่งที่แล้วมานี้เอง ผู้กอง สิ่งที่ไม่ดีสำหรับเรา ผู้กองเป็นหัวหน้าของพวกเราทุกคน เตรียมรับมือหรือแก้ไขเถอะ มันเอาเราแน่”

“เอ็งนั่นแหละ ไอ้ตัวดี แกชาย นี่เอ็งรู้ตัวแล้วซิว่ามันเกิดขึ้นเพราะอะไร?”

บุญคำกระซิบมาเร็วปรือ ตาถูกโพล่ง

แกชายหัวเราะหัวๆ อยู่ในลำคอเช่นนั้น

“ฉันไม่ได้เจตนา ลุงคำ และก็ไม่รู้ตัวเลยจนกระทั่งเมื่อชั่วโม่งที่แล้วมานี้แหละ...”

แล้วแกชายก็หันไปทางพรานใหญ่

“...ถ้าผู้กองอนุญาต ผมจะขอไปที่ตะเกียนใหญ่ต้นนั้นตามลำพังเดี๋ยวนี บ้างทีอะไรๆ อาจดีขึ้น”

“แกจะไปทำไม?”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าผมจะไปทำไม แต่รู้สึกว่ามันเป็นความต้องการของหล่อน”

“หล่อนนะใคร?”

แกชายชักไหล่ ยิ้มในลักษณะแยกเขี้ยว

“ผมก็ไม่ทราบอีกเหมือนกัน แม้ในขณะนี้ผมก็มองเห็นอยู่นะผู้กอง...”

พร้อมกับเสียงพุดแผ่วเบาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แกชายจึงออกไปในเงามืดอันน่าสะพรึงกลัวของไพร่ทึบกลางราตรีดำสนิท ซึ่งดูเหมือนจะเต็มไปด้วยสรรพสิ่งที่แอบแฝงซ่อนเงาอยู่ แล้วนัยปากไปที่เงาตะกุ่มของไม้ใหญ่ต้นหนึ่งปลายลำห้วยเบื้องล่าง

“นั่นไงล่ะ หล่อนยืนอยู่ที่นั่น สูงเทียมยอดสะเดาดง ดารากับคบได้ บรืวารเวดล้อมเต็มไปหมด กระจายอยู่รอบปางพักของเราราวกับทหารสักหนึ่งกองพัน เมื่อแรกกลับตาเห็น แต่เดี๋ยวนี ลืมสองตาอยู่ก็ยิ่งเห็น ผมไม่ทราบเหมือนกันว่าผู้กองกับลุงคำเห็นอย่างผมด้วยหรือเปล่า”

เสียงบุญคำอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง แทบจะกระโดดโหรง รพินทร์หน้าเครียดขมริมลงในทันทีนั้น

“แกไม่สบายไปเสียแล้ว แกชาย!”

“ผมสบายดีผู้กอง...”

แกชายตอบด้วยน้ำเสียงเรื่อยๆ เป็นปกติ ดายังจับจ้องที่เป้าหมายเดิมเช่นนั้น เหมือนจะดูอะไรสักอย่างในความมืด

“อาจเป็นไปได้ที่ใครสักคนหนึ่งมองเห็นอะไรสักอย่างหนึ่งในขณะที่คนอื่นไม่เห็น ให้ผมออกไปเถอะผู้กอง”

“เอ็งขึ้นออกไปพื้นที่ข้างล่างไว้เนี่ย เอ็งก็ตายหาเท่านั้น!”

บุญคำร้อง

แกชายหันกลับมาจ้องหน้าบุญคำกับพรานใหญ่อีกครั้ง ยืนยันประกาศความกล้าหาญและเด็ดเดี่ยว

“ฉันไม่ห่วงว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นกับฉัน ลุงคำ บางทีหล่อนอาจต้องการอะไรจากฉัน และช่วยให้พวกเราทุกคนปลอดภัยขึ้นก็ได้ ลักษณะของหล่อนไม่ใช่สิ่งที่ร้ายอะไรจนเกินไปนัก แต่เกรี้ยวกราดขឹងใจที่ฉันบังเอิญไปล่วงเกินเข้า”

“หยุดเพื่อเสียทีแกชาย แล้วไม่ต้องนอนตรงนี้อีกต่อไป เข้าไปรวมกลุ่มกับพวกเราโน่น!”

รพิณทร์ตัดบทมาอย่างเฉียบขาด แล้วหัวเราะเสียงกระซอกกล่าวต่อมาว่า

“เอาละ ให้มันรู้ไปว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

แกชายถอนใจลึก ก้มศีรษะลงชนิดหนึ่งอย่างรับคำสั่งเขาโดยเคร่งครัด ฉวยได้ไรเฟิลและท่อของประจำตัว ขยับจะเดินเข้าไปที่กองไฟกลาง อันมีพวกพรานพื้นเมืองนั่งชุมนุมคุยกันอยู่ไม่เป็นอันหลับอันนอน

ทันใดนั้นเองทั้งรพิณทร์ บุญคำ และแกชายก็สะดุ้งขึ้นสุดตัว ยืนชะงักนิ่งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ

ปรากฏเสียงตูมสนั่นลงมากลางร้านยางเนื้อ ไม้ที่ก่อเป็นร้านไว้พร้อมทั้งเนื้อกวารมควันอยู่ ถล่มลงมาจากกองไฟเบื้องล่างที่คุเป็นถ่านแดงกระจายว่อน

ก้อนหินขนาดมะพร้าวห้าวเชื่องๆ ลูกหนึ่ง เป็นต้นเหตุอันนี้ มันจะลอยมาจากทางใดก็เหลือที่จะบอกได้ถูก และบัดนี้กระเด็นกลิ้งซุกๆ ด้วยอำนาจแรงเหวี่ยง กลิ้งมาหยุดอยู่ตรงหน้าของจอมพราน อีกห้าหกคนที่นั่งอยู่ยังกองไฟกลางลานก็พลอยสะดุ้ง หันขวับมาพร้อมกัน

ฝ่ามืออันเย็นเฉียบของบุญคำ จับแขนเขาไว้บีบแน่น พร้อมกับเสียงพูดที่แทบไม่ผ่านลำคอออกมา

“ซัดหรือยัง...นาย...น้ำมันของจริงเสียแล้ว...”

“เฉยๆ ไว้บุญคำ อย่าอะอะอะไรไป”

เขากระซิบตอบโดยเร็ว ส่องไฟกราดออกไปยังราวป่าด้านนั้นอย่างระมัดระวัง พร้อมกับไรเฟิลที่พร้อมอยู่ในมือ แกชายก็ช่วงส่องค้นหาอีกคนหนึ่ง อีกห้าคนที่นั่งล้อมกันอยู่ที่กองไฟกลาง

พากันแผ่นฮือตรงเข้ามาสมทบอย่างตื่นตกใจ แต่ไม่มีใครปริปากคำใดขึ้นทั้งสิ้น นอกจากตาที่เบิกโพลงพากันสอดสายสายตาไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง

ป่ารอบด้านสงัดนิ่งเป็นคุยนิ ไม่มีวีแววเลยว่าก้อนหินเบื้องลู่ก้นนั้นปลิวมาจากไหน พรานใหญ่ก็ครึมฝีปากแน่นเดินช้าๆ ตรงเข้าไปที่หินก้อนนั้นแล้วใช้เท้าเหยียด มันเป็นหินภูเขาธรรมชาติที่เห็นกลิ้งกลาดเคลื่อนอยู่ทั่วๆ บริเวณแถวนั้นนั่นเอง ครั้นแล้วก่อนที่จะจะตัดสินใจอย่างไรถูก ก็ปรากฏเสียงก้อนหินระดมขว้างปาเข้ามาอีกราวกับจะเกิดขึ้นจากน้ำมือมนุษย์ ก้อนเล็กขนาดเท่ากำปั้นก้อนหนึ่ง ปลิวเข้ามากระทบหินใหญ่ที่เขาขึ้นอยู่ใกล้ๆ โดยแรง แล้วแตกเป็นสะเก็ดกระจายดังเฝ้ายะแลบไปกับพื้นดิน และไล่ๆ กันกับที่รพินทร์กระโดดหลบ อีกหลายก้อนขนาดต่างๆ ก็ลอยล่นเข้ามาวราวกับท่าฝน บางก้อนมีขนาดใหญ่ว่ายครกค้ำน้ำพริก ถูกเข้ามีหวังคอหัก

“ระวัง หลบเร็ว!”

เขาตะโกนออกมาสุดเสียง พุ่งตัวปราดเข้ากำบังอยู่ริมโขดหินลูกหนึ่ง ทุกคนก็แตกฮือกันออกไปอย่างตื่นตระหนกเหลือที่จะกล่าว คะหยื่นร้องออกมาไม่เป็นภาษาอย่างหมดสติด้วยความกลัว แล่นถลาไม่รู้ทิศทางจะแผ่นออกนอกบริเวณ บุญคำก็โวยวาย ปัดขาเจ้าอดิชนักเลงโตหล่มซ้างล้มกลิ้งลง แล้วกระโจนเข้าตะครุบกดคอไว้ ร้องบอกเสียงหลง

“อยู่กับที่กะหยื่น ขึ้นวิ่งออกไปนอกปางพักมึงตายแน่”

กะหยื่นตาเหลือก ร้องโวยวายฟังไม่เป็นภาษาคนอยู่เช่นนั้น บุญคำก็กดคอไว้แน่นท่ามกลางฝนที่ประดังซัดพรมเข้ามาหล่นอยู่ทั่วบริเวณ เฝียดทุกคนที่กำลังวิ่งหลบกันจ้าละหวั่นไปมาอย่างหวุดหวิด ความโกลาหลอลหม่านเกิดขึ้นตลอดทั้งแคมป์ พวกพรานพื้นเมืองร้องกันอยู่อื้ออึงอย่างขวัญหนีดีฝ่อ

แล้วมันก็สงบเงียบไปอีกอย่างลึกกลับ อันเป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตกใจตื่นขึ้น ถลันออกจากเพิงพักมาพร้อมกับไฟฉายและไรเฟิลประจำตัว ตะโกนถามลั่นมาด้วยความตื่นตกใจ

“ระวังก้อนหินจะหล่นมาถูก เข้าที่กำบังก่อน!”

พรานใหญ่ร้องบอกสวนออกมา

ทั้งสามชะงักแล้วแผ่นเข้าหาที่มั่นอันปลอดภัยตามคำเตือนนั้น ทั้งๆ ที่ยังตื่นง ไม่สามารถจะทำนายเหตุการณ์ใดๆ ได้ ความเงียบครอบงำอยู่ชั่วขณะ อีกอึดใจเต็มๆ รพินทร์กับพวกพรานพื้นเมืองจึงเริ่มเคลื่อนไหวนอกจากที่ซ่อน เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียก็ปราดตรงเข้ามา ทุกคนเข้ามาออรวมกลุ่มกันด้วยสีหน้าลักษณะต่างๆ

“อะไรกัน นี่เกิดอะไรขึ้น?”

หัวหน้าคณะถามโดยเร็ว กวาดสายตาไปยังก้อนหินที่กลิ้งเคลื่อนอยู่ทั่วบริเวณแล้ว มองปราดไปยังสีหน้าของทุกคน มาหยุดจับนั่งอยู่ที่พรานใหญ่ซึ่งมีอาการพิกล...ผิดไปกว่าทุกครั้งที่เขาเคยเห็น

“แก้มป๋องเราถูกระดมขว้างปาด้วยก้อนหินจากมือลึกลับ”

“มันเกิดขึ้นได้ยังไง?” ไชยยันต์ร้อง อัจฉรย์ใจไปหมด

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันครับ”

แล้วเขาก็ตัดสินใจเล่าความจริงให้คณะนายจ้างทราบถึงสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
เชษฐา ไชยยันต์และมาเรียเต็มไปด้วยความมั่งงัน

“ถ้าไม่เกิดขึ้นจากน้ำมือของคน แล้วมันจะเกิดขึ้นจากอะไร...”

มาเรียพูดเสียงกระซิบ ส่งสายตากมกมือออกไปยังราวป่าอันมืดมิด แล้วกราดไฟฉายไป
มา

“เป็นไปได้ไหม ที่สาวเขียวลอบเข้ามาก่อความวุ่นวาย หรือมีละกันนั้นอาจเป็นสัตว์ประหลาดถึง
ขนาดใหญ่”

“สาวเขียวจะไม่ใช้วิธีขว้างปาเราด้วยก้อนหินแบบนี้ แต่จะจู่โจมเข้าถึงตัวทีเดียว ธนูและ
หอกของมันเป็นอาวุธที่ดีกว่าก้อนหิน ส่วนถ้าเป็นลิงใหญ่...”

เชษฐาจะงัดคำพูดด้วยอาการเฉลียวใจบางอย่าง ถูไฟฉายกับปืนขยับจะเดินออกไป
สำรวจนอกบริเวณ แต่ทันที่นั้นบุญคำก็เข้าสกัดหน้าไว้ พูดมาอย่างร้อนรน

“อย่า! นาย...เชื่อบุญคำสักครั้ง อย่าออกไปเป็นอันขาด มันไม่ใช่คนหรือสัตว์ชนิดใด
ทั้งสิ้น”

“หมายความว่ายังไง?”

หัวหน้าคณะขมวดคิ้ว จ้องหน้าบุญคำ แล้วเปลี่ยนไปจับอยู่ที่จอมพรานเหมือนจะหา
คำตอบมาให้ได้ ก็แลเห็นแววตาฉายแสงประหลาดของรพินทร์มองตอบมา มันเต็มไปด้วยปริศนา
อันตีไม่แตก

“เงชาข เอ็งบอกนายใหญ่ไปตามจริงดีกว่า ว่าที่มันเกิดขึ้นนี่นะ มันหมายถึงอะไร?”

ตาพรานเฒ่าหันไปพูดกับเจ้าคนใช้ชาวดง เชษฐากับไชยยันต์ยิ่งเต็มไปด้วยความสงสัย
ประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว หันขวับไปมองเงชาขผู้ยืนเงียบสงบอยู่

เงชาขอีกอักในลำคอพูดอะไรไม่ออก รพินทร์จึงทำหน้าที่ตอบขึ้นแทนด้วยเสียงอ้อม
แอ้มไม่เต็มปากนัก

“เมื่อเช้านี้เงชาขลองปิ่น โดยยิงเข้าไปที่ต้นไม้ต้นหนึ่งเป็นเป้า มารู้กันทีหลังว่าต้นไม้ต้น
นั้นเป็นต้นตะเคียน ผมก็ไม่อยากจะทำมันจะเกิดอาเพศผีดุวิกลอะไรขึ้นอย่างที่เรากลัวกันอยู่
แต่บุญคำและเงชาขมีความเชื่อมั่นเช่นนั้น”

เชษฐากับสหายของเขาถลันตากว้างชะงักกันไป ส่วนมาเรียอุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

“เป็นไปได้ไหม ถึงเชื่อกันในเรื่องที่ไม่มีเหตุผลอย่างนี้ละ”

ไม่มีใครสนใจกับคำพูดของเหม่มสาว ซึ่งแต่ละในชีวิตการเผชิญภัยอยู่ในป่าของหล่อน
คงไม่เคยเผชิญกับความลึกลับมืดมนอย่างที่คณะของเชษฐาได้เผชิญกันมาแล้ว

เขยฐากับไซยยันต์หันมองตากันเอง ด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก ทันใดนั้นเอง ก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรต่อไป เสียงหนึ่งก็แว่วมาในความเงียบสงัด กระทบเข้าโสตประสาทของทุกคนพร้อมกันหมด

มันเป็นเสียงหัวเราะ! เสียงนั้นแหลมเย้นกังวานออกมาจากความมืดที่ใดที่หนึ่ง ใกล้หรือไกลไม่มีใครสามารถกำหนดได้ แต่บอกได้อย่างเดียวว่ามันเป็นเสียงของผู้หญิง!!

กระแสเสียงหัวเราะเยือกนั้น มันแผ่ไปด้วยแววเยาะและมุ้งร้ายหมายขวัญ!!

“เฉยไว้ อย่าออกไปนอกเขตปางพักเป็นอันขาด บุญคำรับรองว่ามันทำอะไรเราไม่ได้ ถ้าเรายังอยู่ในบริเวณของเรา!”

ดาพรานเฒ่าประกาศก้องขึ้น ด้วยเสียงอันสะท้านสั่น เตือนสติทุกคน ไซยยันต์ยับไรรีเฟลจะระเบิดกระสุนขึ้นฟ้าออกไป แต่รพินทร์คว้ากดไว้ กระซิบ

“อย่าครับ ไม่มีประโยชน์หรอก”

มาเรียไหวตัว จะปราดออกไปตามทิศทางของเสียงเท่าที่หล่อนจับได้ แต่เงซายก็คว้าไหล่ยึดไว้มัน ทุกคนยืนตรึงอยู่กับที่ไปอีกระยะหนึ่ง

เขยฐานั้นเงยหูฟังอย่างตั้งใจและด้วยอาการอันสงบ เล้าหน้าเต็มไปด้วยอาการไตร่ตรองขบคิด

เสียงนั้นจะหายไปชั่วขณะ แล้วก็ปรากฏขึ้นอีกเป็นระยะ ประเดี๋ยวดังอยู่ทางด้านโน้น ประเดี๋ยวย้ายมาดังอยู่ด้านนี้ และในที่สุดก็ดูประหนึ่งว่าจะแว่วออกมาจากความมืดอันลึกลับรอบด้าน

“เอาละวิเศษแท้ คินนี้ขอให้ชมอะไรกันซักๆ เป็นขวัญตาสักครั้งเถอะ...”

ไซยยันต์ตะโกนก้องออกไปด้วยอารมณ์ดีเดือดกึ่งประชด พร้อมกับหัวเราะดังสนั่น

“...อย่าหาว่าทำทายลงดีเลยนะแม่คุณ มีฤทธิ์เดชอะไรก็สำแดงออกมา!”

“นายทหาร ทำไมพูดอย่างนั้น!”

บุญคำดาเหลือกสำลักออกมา

“เอาเถอะนะ ให้มันรู้ไป...”

อดีตนายทหารป็นใหญ่...ยังตะโกนขึ้นอย่างไม่หวั่น ทั้งๆ ที่ขนลุกชูชันทั้งกาย

“...พวกเราได้ยินเสียงของเธอแล้ว ความจริงมันก็หวานไพเราะมาก อยากเห็นเหลือเกินว่าเธอจะสวยแค่ไหน โผล่ออกมาให้ชัดเจนหน่อยเป็นไรมี แม่ย่านางกลางไพร! ข้องใจอะไรก็บอกกล่าวกันได้ อย่ามาทำตัวเป็นศัตรูกับเราอย่างนี้”

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคน ไซยยันต์ป้อนปากประกาศออกไป เสียงของเขาดังเอ็ดอึงไปทั้งความเงียบอันน่าสยงใจนั้น

เสียงหัวเราะเงียบหายไปอีกครั้งอย่างปราศจากร่องรอย ดูราวกับว่าหูของทุกคนจะฝ้าไปพร้อมๆ กัน

ครั้นแล้ว อีตใจต่อมานั้นเอง ก็มีอีกเสียงหนึ่งแว่วเข้ามาแทนที่ มันเป็นเสียงของพายุที่กระหน่ำปล้นอ้อมมาแต่ไกล และใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว กระแสลมเย็นเฉียบระลอกแรกพัดวูบผ่านทุกคนไปสะท้านเยือกเข้าไปถึงชั่วหัวใจ ก่อนที่ใครจะไหวตัวอย่างไรต่อไปนั่นเอง ผุ่นจากบริเวณแคมป์ที่ปักก็หมุนตลบปลิวฟุ้งเป็นเกลียวราวกับลมบ้าหมู กองไฟดับลงไปทันที เสียงกิ้งไม้หักสนั่นครืนโครม บางต้นถอนรากล้มโค่นฟาดลงมา ทั้งคณะผะกระจัดกระจายไปคนละทางแทบจะตั้งตัวไม่ติดตลอดทั้งแคมป์มีดมือคอดวน ได้ยินแต่เสียงสายลมที่หวีดหวิวปานเสียงคำรามของปีศาจในขุนนรก

“ระวังปีนกับไฟฉายติดมือไว้ แล้วทุกคนหลบเข้าไปรวมกันที่เพิงพักก่อนเร็ว!”

เสียงเซฐาตะโกนออกคำสั่งกึกก้องฝ่าเสียงพายุที่กำลังปั่นป่วนอยู่ในขณะนี้ ทั้งหมดพากันวิ่งฝ่าลมตรงเข้าไปยังเพิงพักนอนของคณะนายจ้าง อันจัดว่าเป็นกำบังที่ดีที่สุดเท่าที่จะหาได้ท่ามกลางมหาวตภัยที่คุกคามอยู่ในขณะนี้ ดันไม้ย้อมๆ ที่ขึ้นอยู่ใกล้เคียงบริเวณที่พัก หักล้มฟาดลงมาระเนระนาด กิ่งก้านสาขาของมันเหวี่ยงร่างของทุกคนไปอย่างหวุดหวิด จนต้องหลบกันอย่างซุกซ่อนชนิดตัวใครตัวมัน

มาเรียยืนตัวอเอนมือปิดหน้า เพราะผุ่นพัดเข้าตาจนลืมไม่ขึ้น หาทิศทางไปไม่ถูก แล้วหล่อนก็รู้สึกถูกระชากรถแหวนปลิวถลาไปลี้มอยู่ทางหนึ่ง ร่างของใครคนหนึ่งคร่อมทับอยู่เหนือร่างมันเป็นชั่วระยะกึ่งอีตใจเดียวเท่านั้น ก่อนหน้าที่ตะคร้อคันหนึ่งจะหักฟาดลงมายังตำแหน่งที่หล่อนยืนอยู่ ต่อมาก็ถูกจุดชนไฟให้ลุกขึ้นยืนแล้วล้มไปด้วยแรงจุดของผู้นั้น

มาเรียจำได้ว่า เขาคือพรานใหญ่รพินทร์

เมื่อต่างเข้ามาลี้มกลิ้งอยู่ด้วยกันในบริเวณเพิงพัก ในวงล้อมของกลุ่มโจดหินใหญ่รอบด้าน บัดนี้ใบไม้แห้งที่มุงไว้ด้านบนเพื่อกันน้ำค้างปลิวกระจายหายไปหมดสิ้น เหลือแต่โจดหินแทนกำแพงห้อง ถึงอย่างไรมันก็ยังปลอดภัยกว่าจะอยู่ในที่โล่ง เพราะถ้าดันไม้ล้มฟาดทับลงมา มันก็ยังติดก่อนหินก่อนที่จะถึงตัวคน

ทั้ง 11 คนเข้ามาเบียดกันอยู่ภายในบริเวณแคบๆ นั้นอย่างซุกซลัก มันเต็มไปด้วยความลุกละลุกสับสนไปหมด จากลำไฟฉายหลายอันที่สาดออกไป แลเห็นแต่ผุ่นและใบไม้แห้งปลิวหนาทึบมืดคลุ้ม ป่ารอบด้านโอบอุ้มโอบโอบโอบอยู่ไปมา และบางต้นก็สั่นสะเทือนอยู่โครมๆ ราวกับมีมือยักษ์มาจับเขย่า ไฟทุกกองที่ก่อไว้ไม่เหลือร่องรอยให้เห็นอีกเลย มันถูกกวาดกระจายหายไปหมดเพียงชั่วพริบตาเดียว

และในท่ามกลางพายุมหากภัยนี้เอง ทุกหูก็ได้ยินเสียงหัวเราะอันเยือกเย็น แทรกมาในสายลมที่กำลังครางอื้ออยู่อีกครั้ง

ไชยยันต์กับมาเรียหน้าซีดเผือด นั่งกอดปิ่นจิ้งจอกทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ นอกจากเบิกตาโผล่จ้องตามแสงไฟออกไปยังป่าที่ปั่นป่วนไปด้วยมโหฬารอันน่าสะพรึงกลัวนั้น กระหย่นเอาหัวซุกลงไปในระหว่างเข่า มือทั้งสองไขว้ปิดหัวไว้ตัวสั่นเทาเป็นลูกนกด้วยความหวาดกลัวขวัญเสียเหลือ

ที่จะกล่าว ล้างปากกันนอนอ้าปากตาเหลือก กลิ้งทับกันนิ้วเนือยอยู่กับเกิด เส่ย และจัน บุญคำ นั่งขัดสมาธิหลับตาสวดบริกรรมอะไรพิมพ์อยู่ในลำคอเร็วปรือฟังไม่เป็นภาษา แงซาย เซษฐา และ รพินทร์ก็พากันตะลึงไปหมด

มันไม่เพียงแต่เสียงหัวเราะอันเย็นเฉียบแสงเงาเข้าหัวใจนั้นเท่านั้น แต่มีเสียงประหลาดๆ ประปนมาด้วยอย่างจำแนกไม่ถูก เป็นเสียงขู่คำราม เสียงตะโกน และร้องกรีดหวีดโวยลักษณะต่างๆ ประหนึ่งว่าขุนמרทั้งหมดจะแหกกันขึ้นมาแวดล้อมอยู่รอบที่ปักในขณะนี้

“รพินทร์! นี่เราไม่ได้ฝันไปหรือ?”

หัวหน้าคณะอุทานออกมา จับไหล่พรานใหญ่บีบแน่น

“บุญคำ!...” เสียงไชยยันต์ร้องแหบๆ “ทำไมไม่หาทางแก้ไขให้ตก จีนปล่อยให้พายุกระหน่ำ อยู่อย่างนี้ ข้าวของเราบรรลัษหมด สัมภาระของเราทั้งอยู่ข้างนอกโน่น”

“บุญคำแก้ไขไม่ไหวหรือ นายทหารปล่อยมันเถอะ พวกเราหลบอยู่ในนี้แหละ มันจะพังป่า ให้มันพังไป เราอยู่ในนี้ก็ไม่เป็นไร นายทหารไม่ควรจะไปทำทนายเขา”

ตาพรานเฒ่าตอบเสียงสั้น

“กรุณาช่วยฉายไฟให้ผมที ฉายไปที่กลางแคมป์ตรงที่ผมเคยนอนนั่น ผมจะออกไปเอา อะไรสักหน่อย”

รพินทร์สำรวจสติได้อีกครั้ง กระซิบบอกเซษฐา

“ไม่เหมาะกระมัง ทำไมหรือ คุณจะออกไปเอาอะไร?”

“เปลื้องของผม มีอะไรบางอย่างอยู่ในนั้น บางทีเราอาจหยุดความวิปริตอาเพศนี้ได้”

เขาตอบโดยเร็ว หัวหน้าคณะจ้องหน้าในความมืดอันอลวนนั้น แล้วก็ตัดสินใจอย่างรวดเร็วตามนิสัย ทั้งๆ ที่เต็มไปด้วยความพิสวง ไม่ได้เอ่ยซักอะไรอีก พยักหน้าแล้วก็ฉายไฟปราดตรงออกไปยังตำแหน่งกองสัมภาระ ที่รพินทร์และพวกหลบหาใช้เป็นทีนอน

พรานใหญ่เล่นออกจากที่กำบัง ฝ่าพายุเข้าไปโดยเร็ว ทุกคนเห็นเขารื้อค้นอะไรอยู่ชั่วอึดใจ ท่ามกลางกระแสลมที่พัดจนตัวชวนเซไปมา อึดใจเดียวก็หัวเครื่องหลังของเขาวิ่งเข้ามาวางลงพยายามรื้อค้นอะไรอยู่ครู่ ปากก็ร้องบอกให้เซษฐาช่วยส่องไฟให้

สิ่งที่เขาหยิบขึ้นมาเป็นได้สีดำคล้ำเก่าคร่ำคร่าเล็กๆ ใบหนึ่ง ลักษณะเป็นได้สำหรับใส่เครื่องรางของขลัง อย่างเช่นที่พวกชาวป่านิยมใช้กัน จัดการรูดปากได้ ออก

“อะไรนั่น? แล้วจะทำอะไร?”

ไชยยันต์กับเซษฐาถามขึ้นพร้อมกันอย่างสงสัย อีกหลายคนก็เบียดกันเข้ามามุงดู ช่วยกันฉายไฟให้ รพินทร์แยกเงี้ยวยิ้ม ค่อยๆ เทวดุลอันเป็นชิ้นเล็กๆ ลักษณะต่างๆ ออกมาจากใต้อย่างระมัดระวังไว้บนฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร มีอะไรอยู่หลายๆ อย่างในนี้ หนานไพรถอดออกจากคอแก มอบให้ผมไว้เมื่อก่อนที่จะตาย แล้วก็บอกวิธีไว้ด้วยว่า ถ้าพบกับสิ่งอะไรก็ตามในป่าที่ผิดธรรมชาติ ให้นำมันออกมาใช้ ผมเองก็ไม่เคยสนใจมาก่อน แต่เดี๋ยวนี้เราจะลองดู เมื่อหนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง”

สิ่งที่ทุกคนเห็นพรานใหญ่เฉี่ยเลือกไว้ในอุ้งมือ จากบรรดาวัตถุแปลกๆ หลายๆ ชิ้นปะปนกันอยู่เหมือนกองขยะนั้น เป็นเบ็ดเล็กๆ หนึ่งตัว ข้าวสารเจ็ดเม็ด เส้นหาวขนาดเท่ากับนิ้วก้อยที่ตัดไว้สั้นประมาณครึ่งองคุลี กรวดสีดำเม็ดเล็กๆ ลักษณะเหมือนเหล็กไหล เศษหินจากสะเก็ดดาว แล้วก็โลหะผสมเนื้อชินอีกชิ้นหนึ่ง นอกนั้นเขาเชี่ยกลับเข้าได้ตามเดิม ปากก็ร้องบอกไชยยันต์ให้เอาระสุนลูกซองมาแกะเอาลูกปราชออกเสีย

ไชยยันต์ปฏิบัติตามคำสั่งโดยเร็ว ใช้ปลายมีดพับแกะฝากระดากของกระสุนลูกซองออก เทลูกปราชทิ้งแล้วส่งมาให้เขา พรานใหญ่รับมาบรรจบสิ่งที่ถืออยู่ในมือลงไปในปลอกกระสุนเอาฝาปิดอัดไว้ตามเดิม แล้วยกขึ้นจบบึงเหนือศีรษะ ครู่เดียวกับบรรจุลูกปืนนัดนั้นลงไปในรังเพลิงเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติที่เรียกเอามาจากจีน แล้วส่องปากกระบอกขึ้นเป็นมุมสี่สิบห้าองศา หันออกไปยังป่าที่ปั่นป่วนแทบล่มทลายอยู่ด้วยพายุ และสรรพสำเนียงอันลึกลับน่ากลัวกระหึ่มเชื่องๆ

เขากระดิกนิ้วลั่นไกตูมออกไปในอึดใจนั้น!

เสียงของมันดังกระหึ่ม กลบเสียงพายุคำรนอยู่ มีกังวานซ่าอย่างประหลาด แล้วทุกคนก็ชนหัวลูกชนขึ้นพร้อมกันหมด เมื่อได้ยินเสียงเหมือนคนหลายๆ คนร้องโอดโอยขึ้นแข็งแช่ ฟังไม่เป็นที่สรรพสำเนียงชัดเจนนัก เสียงกรีดแหลมยาวเหมือนสัตว์บางชนิดได้รับความเจ็บปวด เสียงป่าแตกคึกๆ ประหนึ่งว่ากองทัพของอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่แทรกตัวอยู่ในพายุกระเจิดกระเจิงถอยร่นไปสลับไปกับเสียงคู่ตะโกนซึ่งจางหายไปเป็นลำดับ จนกระทั่งในที่สุดก็เงียบหาย

พายุกำลังโหมกระหน่ำอยู่ บัดนี้อ่อนกำลังลงอย่างรวดเร็ว และแล้วไม่ถึงชั่วกัลป์หายใจ มันก็สงบนิ่งลงเป็นคุยฉีกภาพเหมือนเดิม ราวกับว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่นี้เป็นภาพฝันร้าย เหลือพยานความจริงไว้ให้เห็นแต่เฉพาะซากของต้นไม้ที่ล้มโค่นอยู่เกลื่อนกลาด

รพินทร์ถลันลูกขึ้นยืน ตะลึงงงในปรากฏการณ์อันแสนมหัศจรรย์นั้นไปอีกครั้ง ในขณะที่ทุกคนอุทานออกมาด้วยความตื่นตื้นตันยินดีเหลือที่จะกล่าว ไชยยันต์นั้นถึงกับยกแขนตนเองขึ้นกอดเชษฐากับมาเรีนั่งตัวแข็งอยู่เช่นนั้น แทบจะไม่เชื่อหูเชื่อตาตนเองเสียมิได้ เสียงพวกพรานพื้นเมืองโห่ร้องเอ็ดอึงสนั่นหวั่นไหว พวกคนลูกขึ้นกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจจนบอกไม่ถูก

“นาย!...เดี๋ยง...นายรับมือมันไว้ได้แล้ว”

บุญคำร้องลั่น ขวัญของทุกคนในขณะนี้เริ่มกลับดีขึ้น ในทันทีนั้นเชษฐากระโดดขึ้นมาขึ้นเคียงข้าง พรานใหญ่กราดไฟฉายในมือสำรวจยังแนวป่ารอบด้าน ซึ่งบัดนี้แทบจะเรียกได้ว่ากลับคืนสู่สภาพปกติเหมือนเดิม คงเหลืออยู่บ้างแต่เพียงปลายกระแสนลมอ่อนๆ เท่านั้น ไชยยันต์ก็กรากเข้ามาขึ้นเคียงอยู่อีกด้านหนึ่ง

“ผมก็อธิบายไม่ได้เหมือนกันครับคุณไชยยันต์ เพราะนี่มันเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิตของผมเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้มันก็พิสูจน์ออกมาได้แล้วว่า เมื่ออำนาจลึกลับเหนือธรรมชาติมันมีจริง และสามารถเผอิทธิพลเข้าคุกคามเราได้ อำนาจของขลังที่จะแก้กันให้ตก ก็มีจริงได้เหมือนกัน เพียงแต่ว่าเราจะนำมาใช้ได้ถูกต้องหรือไม่เท่านั้น โชคดีเหลือเกินที่ผมมีเครื่องรางของหนานไพรติดตัวมาด้วย โดยไม่ขวางกั้นเสียเพราะเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหล ไม่เคยคิดเชื่อก่อนว่ามันจะให้ประโยชน์อะไรได้ จนกระทั่งเห็นประจักษ์ชัดกับตาเดี๋ยวนี้”

“ผมพอจะเข้าใจแล้ว...”

หัวหน้าคณะพิมพ์ฯ เต็มไปด้วยความอบอุ่นเชื่อมั่น

“...ของเหล่านี้ผ่านเข้าพิธีปลุกเสกไว้ด้วยอิทธิอำนาจอันขลังที่สุด เพื่อสำหรับแก้อาถรรพ์มืออยู่หลายอย่างที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองอยู่แล้ว เศษหายนั่นคงจะต้องตัดมาจากห่วยที่เขาใช้เข้าพิธีลากลูกนิมิตเวลาสร้างโบสถ์ พวกเหล็กไหล พรอท หินจากสะเก็ดดาว และเบ็ด สิ่งเหล่านี้ทางไสยศาสตร์ถือว่าเป็นของขลัง ที่มีอำนาจอยู่ในตัวของมันเองอยู่ก่อน ผมเคยได้ฟังมาก่อนเหมือนกันในเรื่องเหล่านี้ แต่ก็เพิ่งจะมาเห็นชัดกับตาเดี๋ยวนี้เองว่ามันเป็นความจริง คุณไหวดีเหลือเกินที่คิดถึงพวกนี้ขึ้นมาได้ แล้วอัดใส่ลูกปืนยิงข่มอาถรรพ์ออกไป มันได้ผลอย่างศักดิ์สิทธิ์ทันตาเห็นทีเดียว”

ทันใดนั้นเอง ระหว่างที่ทุกคนกำลังตื่นเต้นยินดีอยู่กับปรากฏการณ์ประหลาด อันเกิดจากลูกปืนลงอาคมของพรานใหญ่ ก็ต้องสะดุ้งเฮือกในหาววาบขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงมาเรียร้องแหลมขึ้น

“น้อยอยู่ที่ไหนนี่ ใครเห็นบ้าง!”

ทั้งหมดหันขวับพร้อมกับไฟฉายที่สาดจากราดไปมา ในบรรดาพวกกันเองที่ยืนจับกลุ่มกันอยู่ภายในบริเวณเพิงนอนแคบๆ นั้น เสียงเซซฐากับไชยยันต์ตะโกนเรียกราชสกุลสาวก้องขึ้นพร้อมกัน ทุกคนเพิ่งจะรู้สึกตัวเดี๋ยวนี้เองว่า คาริน วราฤทธิ์ ไม่ได้รวมกลุ่มอยู่ด้วยในจำนวนคณะทั้งหมด 11 คนนั้น และไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า หล่อนอันตรายจะไปอยู่ที่ไหน ตั้งแต่เมื่อใด ต่างกวาดไฟฉายค้นหาและสอบถามกันอลหม่านไปหมดด้วยความตกใจเหลือที่จะกล่าว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉุกฉลิก ท่ามกลางความตื่นตระหนก คารินได้สูญหายไปตั้งแต่เมื่อใด เพิ่งจะรู้ตัวขึ้นก็เพราะมาเรียโวยวายขึ้น

การสอบถามกันเองไล่เลียงลำดับภาพมา ก็สรุปผลลัพธ์ออกมาได้ว่า ขณะที่เซซฐา ไชยยันต์ และมาเรียตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงอะอะของพวกพรานพื้นเมือง แล้วพากันวิ่งออกมาจากที่นอนนั้น ทุกคนไม่เห็นคารินร่วมอยู่ด้วย ทว่าตอนนั้นไม่มีใครทันเฉลียวใจคิด เพราะความฉุกฉลิกอลหม่านที่เกิดขึ้น

ทั้งคณะพากันยืนตะลึงตัวเย็น จ้องหน้ากันเองไปมาอยู่ใต้ใจใหญ่ เชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย ช่วยกันเลิกผ้าเบี่ยงเกิดผืนใหญ่ ที่อาศัยคลุมนอนทั้งสี่คนขึ้น จ้องมองไปยังตำแหน่งที่คารินเคยนอน แล้วช่วยกันสำรวจไปรอบๆ สิ่งที่เหลืออยู่ให้เห็นก็คือเข็มขัดปิ่นสั้นของหล่อน ที่กองทิ้งอยู่ตรงบริเวณหัวนอน ซึ่งมาเรียบอกว่าหล่อนเป็นคนถอดออกจากเอวของราชสกุลสาวด้วยมือเอง และวางไว้ตรงนั้น ขณะที่พาดรินเข้ามานอนเมื่อตอนหัวค่ำ ภายหลังจากที่นักมานุษยวิทยาสาวเกิดอาการไม่สบายขึ้น

“โอ! พระเจ้า...มันหมายความว่าอะไรกันนี้ น้อยหายไปในไหน”

มาเรียครางออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ หน้าซีดเผือด มือทั้งสองกุมอยู่เหนือทรวงอก อาการของหล่อนดูเหมือนจะเป็นลม เชษฐากับไชยยันต์ก็มึนงงทำอะไรไม่ถูกไปชั่วขณะ แล้วก็มาได้สติขึ้นเมื่อเสียงห้าวๆ ของรพินทร์ดังทำลายความเงียบงันขึ้นมา

“ลองช่วยกันคิดดูให้ดีๆ ครับ เราจะต้องหาเวลาสุดท้ายที่ใครเห็นคุณหญิง นั่นจะช่วยให้เราได้เวลาใกล้เคียงที่สุดกับเวลาที่เธอหายไป มีอยู่เพียงสามคนเท่านั้นที่ใกล้ชิดกับคุณหญิงที่สุดในขณะที่นอนอยู่ในเพิงนี้ คุณชาย คุณไชยยันต์แล้วก็เมย์ พวกผมนอนกันอยู่ข้างนอก และไม่เห็นคุณหญิงอีกเลยนับตั้งแต่เธอไม่สบายแล้วเข้าไปนอนเมื่อตอนหัวค่ำ แล้วเมื่อตอนที่เกิดเหตุก็เห็นเพียงคุณชาย คุณไชยยันต์และเมย์สามคนเท่านั้น ที่วิ่งออกมาจากเพิงพักนี้”

“น้อยนอนอยู่ในระหว่างขาของผมนับกับเมย์ ถัดไปก็เป็นไชยยันต์...”

หัวหน้าคณะเอ๋อขึ้นแทบพรวด หรีดตาลง พยายามนึกภาพทบทวนเหตุการณ์ก่อนที่ตนเองจะหลับไป

“...ตอนที่เขาไม่สบาย เมย์ประคองเข้ามา ผมก็เดินตามเข้ามาด้วย ภายหลังจากกินยาเข้าแล้วก็นอน เมย์เป็นคนถอดเข็มขัดปิ่นและห่มผ้าให้ ผมนั่งสูบบุหรี่คุยกับเมย์อยู่ครู่ เห็นเขาเจ็บไปก็แน่ใจว่าหลับสนิท จึงลงนอนบ้าง แล้วผมก็หลับไปเลย มาตื่นขึ้นอีกครั้งตอนที่ตกใจเสียงเอะอะ แล้วก็พรวดพราดวิ่งออกไป ตอนนั้นไม่ทันสังเกตว่าน้อยนอนอยู่ที่เก่าหรือเปล่า”

รพินทร์เปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่มาเรีย แหม่มสาวก็บอกมาโดยเร็ว ลื่นพันกันว่า

“ฉันก็เหมือนกันกับพี่ใหญ่นั้นแหละ ฉันนอนพร้อมเขาแล้วหลับไป รู้สึกตัวตื่นขึ้นมาครั้งสองครั้งเหมือนกัน สัมผัสก็บอกว่าน้อยยังนอนอยู่ที่เดิม เพราะเบียดชิดกันอยู่แต่ไม่ได้ลืมตาขึ้นดู มาตื่นขึ้นอีกครั้งก็คือตอนนั้น ไม่ทันได้สังเกตเหมือนกัน คว่าปิ่นกับไฟฉายได้ก็วิ่งออกไป”

“ถ้าเช่นนั้นคุณไชยยันต์ก็น่าจะเป็นคนสุดท้ายที่เห็นคุณหญิง เพราะขณะที่สามคนเข้าไปนอนแล้วนั้น คุณไชยยันต์ก็นั่งคุยอยู่กับผม แล้วกลับเข้าไปนอนทีหลัง”

“ใช่แล้ว ผมเป็นคนเข้านอนทีหลัง”

ไชยยันต์ตอบเร็วปรือ

“...ตอนที่เข้ามานอนก็สาบานได้ว่า ยังเห็นน้อยนอนหลับอยู่เป็นปกติดี ขณะนั้นเชษฐาก็หลับ แต่เมื่อยังหลับไม่สนิทนัก เพราะตอนที่ผมล้มตัวนอน เมย์เป็นคนสลับผ้าห่มแบ่งให้ผม ขณะที่ตื่นขึ้นเมื่อตะกี๊ก็ไม่ทันสังเกตอีกเหมือนกันว่าน้อยอยู่หรือเปล่า”

รพินทร์ก็ครिमฝีปากแน่น พิมพ์ออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมสั่งให้พวกนี้นอนกันทั้งหมด โดยไม่มีใครอยู่ยามเลย เพราะให้อาแรงไว้สำหรับเตรียมเดินทางพ่องนี้ ตัวผมเองก็หลับสนิทไปครึ่งคืน แต่เจ้าพวกนี้คงไม่มีใครหลับสนิทนักเพราะถูกภาพฝันร้ายเข้ามารบกวนอยู่ทุกคน”

แล้วเขาก็หันไปสอบถามคนของเขาทุกคน แม้กระทั่งช่างปาและเงาชายเป็นรายตัวไป

ทั้งหมดยืนยันว่า ไม่มีใครเห็นคารินโผล่ออกมาจากเพิงพักนอนเลย บรรดาภาสอันเคร่งเครียดเต็มไปด้วยสังหรณ์ร้ายปกคลุมไปทั้งคณะ ต่างกระสับกระส่ายเต็มที่ เงาชาย บุญคำและคะหยิ่น ออกสำรวจดูบริเวณใกล้เคียงกับเพิงพักนอนโดยเร็ว แต่ก็ไม่มีร่องรอยของอะไรที่จะแปลกปลอมผิดสังเกตปรากฏให้เห็น นอกจากรอยเท้าของพวกกันเองที่ย่ำไว้เกล็ดเกลื่อน

“นี่ก็ออกใหม่ ขณะที่นั่งกินข้าวเย็นอยู่ด้วยกัน อยู่ๆ น้อยก็ฟุบหมดสติไปเฉยๆ”

ไชยยันต์กระซิบขึ้นมองไปยังเชษฐาและพรานใหญ่

“มันน่าจะเป็นलगออกให้เราได้ว่า มันจะเกิดเหตุอะไรขึ้นสักอย่าง และมันต้องเกี่ยวข้องกับที่น้อยหายไปอย่างลึกลับนี้แน่ๆ แต่ตอนนั้นพวกเราไม่ทันเฉลียวคิด”

“จริงของแก ไชยยันต์ ฉันก็เพิ่งจะคิดขึ้นได้เดี๋ยวนี้เอง”

เชษฐาเอ่ยแทบไม่มีเสียง

“คุณคิดยังไงไพรวัลย์ มันเป็นไปได้ไม่ใช่หรือ ที่อยู่ไม่อยู่น้อยจะหายตัวไปเฉยๆ แบบเดียวกับล่องหน ถ้าไม่ใช่อะไรสักอย่างเอาตัวเขาไป เขาจะต้องเคลื่อนที่ไปด้วยตนเอง และนั่นมันต้องทิ้งร่องรอยอะไรไว้บ้าง”

มาเรียหันมาพูดกับพรานใหญ่ และเขาก็เห็นด้วยกับเหตุผลของเหม่มสาว ลูกของหล่อนแล้ว การสูญหายไปของคาริน จะต้องมึร่องรอยอะไรให้เห็นไว้บ้าง ราชสกุลไม่ได้ละลายหายไปเป็นอากาศธาตุในขณะที่นอนหลับอยู่แน่ๆ ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ติดปีกบินไป

“ช่วยกันกระจายค้นหาหายเถิดครับ”

รพินทร์กล่าวโดยเร็ว แล้วสั่งการกับคนของเขา เงาชาย ช่างป คะหยิ่น และพรานพื้นเมืองทั้งสี่ ก็แยกกันออกตรวจรอบๆ บริเวณที่ตั้งแคมป์ ในทันที่นั้น รพินทร์กับคณะนายจ้างและมาเรียก็ออกสำรวจไปอีกทางหนึ่ง โดยอ้อมไปทางหลังละเมาะด้านที่ฝั่งศพ ดร.ฮอฟมันไว้แล้วก็พบกับความหนักใจเป็นอย่างยิ่ง พื้นดินปนหินบริเวณรอบเหล่านั้แห้งและแข็งมาก ไม่มีร่องรอยอะไรที่จะสังเกตได้ชัดเจน ระหว่างที่ช่วยกันเอาไฟฉายส่องกวาดไปตามพื้นและพุ่มพง เขาก็ได้รับคำตอบมาว่าไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น นอกจากซากต้นไม้ที่ล้มอยู่ระเนระนาดอันเกิดจากพายุวิปริตเมื่ออดีตใหญ่

ดารินสูญหายไปไหน ไปอย่างไรและทำไม?

นี่เป็นปัญหาที่ขบคิดอยู่ในสมองอันประหลาดหัวของคน ความรู้สึกของแต่ละคนในขณะนี้ ไม่มีใครสามารถที่จะบอกได้ ตระหนักได้ประการเดียวว่า สถานการณ์ร้ายขีดสุดมันได้เกิดขึ้นกับคณะเสียแล้ว โดยรูปการที่ทำนายอะไรไม่ถูก

กรุ๊ปใหญ่ต่อมา ทั้งหมดกำลังส่องไฟตรวจหารอยอยู่ก็ได้ยินเสียงกู่เรียกของใครคนหนึ่ง ดังขึ้นมาจากลำธารน้ำเบื้องล่าง ต่างลดตามเสียงลงไปในพื้นที่ แสงไฟฉายหลายลำสาดไปมาวูบวาบ และในลำแสงนั้นอีกเก้าคนก็แลเห็นเงาชายกับสาวป่ายืนอยู่ริมฝั่งธารด้านตรงข้าม กำลังโบกมือเรียกทุกคนมาด้วยอาการอันร้อนรนกระสับกระส่าย

รพินทร์ออกเดินทางไปตามทางด่าน ลุยข้ามธารน้ำตรงเข้าไปถึงทั้งสองเป็นคนแรก คิดตามด้วยเชษฐา ไชยยันต์และมาเรีย ชั่วพริบตาเดียวคณะทั้งหมดก็มาขึ้นรวมกลุ่มกันอยู่ยังบริเวณฝั่งธารนั้น แล้วทุกคนก็มองเห็นหลักฐานร่องรอยที่เงาชายกับสาวป่าค้นพบด้วยความมหัศจรรย์ใจ

พื้นลำธารตำแหน่งนั้น เป็นดินอ่อนปนทราย รอยเท้าข่มๆ จากร่องเท้าเดินป่าคู่หนึ่งเหยียบประทับไว้และเห็นชัดเจน รอยนั้นปรากฏอยู่ทั้งใต้พื้นน้ำตื้นๆ และยังเป็นทางขึ้นไปยังริมฝั่งชายน้ำ บ่ายหน้าขึ้นสู่ตลิ่งและตัดเข้าป่าฟากตรงข้าม พอพิจารณาเห็นได้ถนัดทั้งเชษฐาและไชยยันต์ก็อุทานออกมาพร้อมกันว่า

“น้อย!”

ไม่มีปัญหา ทุกคนจำได้อย่างแม่นยำ รอยเท้าชนิดนี้จะเป็นของใครไม่ได้ นอกจาก ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์

ตรงตำแหน่งที่ย่ำไว้ริมน้ำ ยังปรากฏรอยขุ่นจางๆ แสดงว่าเจ้าของรอยผ่านไปเมื่อไม่นานมานี้เอง ตรงที่เป็นพื้นแห้งเหนือฝั่งขึ้นไป ก็ยังปรากฏรอยเปียกจากน้ำที่ติดพื้นรองเท้าขณะประทับพื้นดินเห็นได้ชัด จากลักษณะร่องรอยที่เป็นหลักฐานยืนยันได้ทันทีว่า นักมานุษยวิทยาสาวได้ออกเดินจากบริเวณแคมป์ในเวลาหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้เอง ลุยตัดข้ามลำธาร แล้วหายเข้าไปในป่าใหญ่ฟากตรงข้าม

การพบรอยเท้าของหล่อนโคตรเดียว โดยไม่มีร่องรอยอย่างอื่นเข้าปะปน ย่อมบอกรับทราบได้ว่าหล่อนเดินไปด้วยตัวเองเพียงคนเดียวตามลำพัง ท่ามกลางราตรีสยองขวัญ ไม่มีอาวุธใดๆ ติดตัวอยู่เลย แม้แต่ปืนสั้นสักกระบอกหนึ่ง ไม่มีแม้แต่ไฟฉาย!

ภาพของร่องรอยหลักฐานที่เห็นอยู่ในขณะนี้ แทบจะทำให้คณะทั้งหมดช็อกไปด้วยความตกใจ และค้นหาคำตอบไม่ถูก

“ไม่เกินครึ่งชั่วโมงมานี้เอง อาจก่อนเวลาที่เกิดพายุเพียงเล็กน้อย หรือมีจะนั้นก็เป็นเวลาเดียวกับที่เกิดพายุ นั่นแหละ”

จอมพรานพื้มพ้าแหบๆ

“มันหมายความว่ายังไงกันนี้...?”

เชษฐาพูดด้วยเสียงที่แทบไม่ผ่านริมฝีปากออกมา คาเบิกโพลงจ้องสำรวจรอยเท้าของ
น้องสาว หัวใจแทบจะหยุดเต้น

รพินทร์ปวดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ซึ่งเต็มไปด้วยริ้วรอยย่น สีหน้าของเขาวันนี้
แลดูกร้านเกรียมปราศจากความรู้สึก ประหนึ่งภาพแกะสลักจากหินหยาบๆ ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น แต่
สาวรอยขึ้นไปบนฝั่งตลิ่งอันสูงชันอย่างรวดเร็ว แล้วมาหยุดยืนชะงัก กราดไฟสำรวจถ้ำถ้ำอีกครั้ง
หัวหน้านาคณะและไชยยันต์ก็สาวเท้าตามติดเข้ามา

ในขณะที่มาเรียส่งภาษาพม่ากับช่างป่าเร็วปรือ กระโดดขึ้นเนินตลิ่งอีกด้านหนึ่ง ออก
ตรวจในรัศมีที่แยกห่างออกไปทางด้านซ้ายมือ แงสายกับกะหยิ่น ก็ค้นไปทางด้านขวา แต่ชั่วครู่
เดียว ทั้งสองฝ่ายที่แยกออกไปก็ย้อนกลับเข้ามาบรรจบกับรพินทร์อีกครั้ง

“มีแต่รอยของน้อยเพียงคนเดียว”

มาเรียพูดร้อนรน เสียงสั่นอยู่เช่นนั้น

“...มันแปลว่า ระหว่างที่พวกเราทุกคนหลับไม่รู้สีกตัว น้อยได้แอบหนีออกมาจากที่นอน
แล้วเดินลงจากแคมป์ข้ามลำห้วยนี้มาตามลำพังอย่างผิดปกติวิสัยที่สุด ฉันกับช่างป่าพบรอยเท้าของ
เขา เดินเลาะลัดวนเวียนอยู่ในระหว่างพุ่มไม้และก้อนหินด้านโน้น ราวกับจะเดินชมดงเล่นอย่าง
สบายอารมณ์ทีเดียว เป็นการเดินวกเวียนไปมาในสภาพปกติ ไม่ได้มีอาการรีบร้อน สังเกตจาก
รอยเท้าที่สม่ำเสมอได้ระดับหลังพุ่มมะลิป่าริมโขดหินนั้นก็มีรอยหยุด แล้วข้อมมะลิป่าข้อหนึ่งก็มี
รอยหักเค็ดไปใหม่ๆ”

และมันก็จริงตามรายงานของมาเรีย รพินทร์ถลันพรวดตรงไปยังตำแหน่งที่เหม่มสาว
บู้ปากบอก พบรอยเท้าของคารินเดินทอดน่องไปตามสุ่มทุมพุ่มไม้ ประหนึ่งหล่อนจะท่องเที่ยงชม
ดงยามวิกาลเล่น ด้วยสายตาและประสาทสัมผัสประหนึ่งสัตว์ป่า ที่แลเห็นทางในเวลากลางคืน แล้ว
มาหยุดอยู่ที่ดงมะลิป่าซึ่งส่งกลิ่นหอมเย็น ข้อหนึ่งมีรอยเค็ดหักไป ใบและเศษของดอกบางส่วนยัง
ร่วงอยู่

ไชยยันต์เห็นเข้าเช่นนั้นก็ทราบอยู่ในลำคอฟังไม่เป็นภาษา คาเหลือกด้วยความหวาด
สยองขีดสุด ในความวิกลจริตการผิดธรรมชาตินั้น เชษฐาหน้าซีดจนเขียว พยายามรวบรวมสติคุมไว้
มัน

“รอยเท้าเหล่านั้นเป็นรอยเท้าของน้องสาวผม แต่พฤติกรรมมันไม่ใช่ของสาวของผมเสีย
แล้ว!”

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวอย่างยากเย็น เราร้อนหัวนวิตกจนแทบทนไม่ได้ต่อไป ครั้น
แล้วทันทีนั้น ก่อนที่ใครจะไหวตัวเช่นไรต่อไปนั่นเอง กระแสเสียงชนิดหนึ่งก็ลอยฝ่าความเงียบตาม
ลมโชยมาสัมผัสสาดอีกครั้ง มันเป็นเสียงฮัมทำนองเพลงอันแสนที่จะเยือกเย็น ลีลาฟังคล้ายๆ เป็น
เท่กลม่อมในแบบบ้านป่า มีแต่เสียงเอื่อนเท่านั้นไม่มีถ้อยคำร้อง กระนั้นมันก็ไพเราะจับจิตพอๆ กับ

สะท้อนหัวใจ โศดประสาทของใครไม่ได้ผาดไปทั้งสิ้น เพราะได้ยืนกันทั้งหมด กลิ่นดอกมะลิปายังหอมจัด คลบอบอวลไปหมดทั้งราวป่า จนทำให้บังเกิดอาการวิงเวียน คะหิ้นตาเหลือก ตั้งท่าจะเผ่นตามประสานกั๊กลาดผิอย่างมัน แต่บุญคำคว่ำคอไว้มัน คนอื่นๆ ยืนสงบอยู่กับที่แทบไม่หายใจ

ชั่วขณะเดียวเท่านั้นที่เสียงลึกลับนั้นแว่วมา แล้วมันก็จางหายไป

รพินทร์สะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความมึนงง แล้วออกติศรอยของคาริน เท่าที่พอจะสังเกตเห็นได้เหล่านั้นไปโดยเร็ว ทั้งขบวนก็ติดหลังเขาไปกระชั้นชิด รอยเท้าของหญิงสาวเดินแฉะเวียนไปตามกอดอกไม้ป่า แล้วก็ตัดทางด่านไต้ขึ้นเนินเขาฝั่งตรงข้าม บุญคำที่เดินเคียงคู่ไปกับพรานใหญ่ สะกิดแขนโดยแรง กระชับเบาที่สุด

“ไม่ผิดหรอกนาย-นายหญิงจะต้องตรงไปที่ตะเคียนต้นนั้น”

ระหว่างที่ยืนงันกันอยู่ เสียงหัวเราะเยือกๆ ก็ดังกังวานแผ่วเบาลงมาจากเบื้องบน เหนือศีรษะของทุกคน!!

ไฟฉายทั้ง 11 กระบอกก็ประสานกันพุ่งปราดขึ้นไปในบัดนั้น แล้วต่างก็ยื่นตัวยื่นเหมือนถูกสาปให้กลายเป็นหินอ่อน ในภาพที่ปรากฏกับคลองจักษ์

กลางของลำต้นอันเป็นคาบแรก ซึ่งขึ้นแซมเป็นที่เลื้อยพันของเถาวัลย์ ประดับไปด้วยเอื้องผึ้งออกช่อเหลืองอร่าม ร่วงหนึ่งนั่งเอนอย่างทอดอารมณ์อยู่บนกิ่งเถาวัลย์ย้อย ประดุจสายชิงช้าธรรมชาติขณะทีแกว่งไกวโยนตัวน้อยๆ อย่างแซมซ้าเป็นจังหวะ

โดยเครื่องแต่งกายที่เลปราดเดียวกับบอกได้ทันทีว่านั่นคือคาริน แต่...คุณพระช่วย! ใบหน้าวงนั้น ซึ่งปรากฏขาวนวลอยู่กลางแสงไฟในขณะนี้ ทุกคนสาบานได้ว่าไม่เคยเห็นมาก่อนเลย มันเป็นใบหน้าที่ของครุฑหนึ่งทีเกาะออกมาจากภาพวาดในจินตนาการอันแพรวเพริด ของจิตรกรผู้เพ้อฝัน หม่อมราชวงศ์หญิงคาริน วราฤทธิ์ เป็นคนสวยก็จริง แต่หล่อนก็ไม่ได้สวยจนผิดธรรมชาติของมนุษย์ปุถุชนเช่นกับใบหน้าที่ทุกคนเห็นอยู่ในขณะนี้ ช่อมะลิปาทัดอยู่บนกลุ่มพมข้างหู ที่คอประดับด้วยมาลัยดอกเอื้องหลากหลาย ดวงตาทั้งคู่กระทบแสงไฟเป็นมันขลับ ทอดจับนิ่งลงมาพร้อมกับริมฝีปากที่มีรอยยิ้มน้อยๆ ด้วยอาการหยัน ระยะนั้นห่างจากระดับที่ทุกคนแหงนเงยตะลึงค้างอยู่ขึ้นไปประมาณ 5-6 เมตร

บริเวณชิงช้าเถาวัลย์ ประดับไปด้วยดอกดวงของกล้วยไม้ป่าอันงดงามดูฉกาฉานนั้น ดูประหนึ่งจะมีแสงสว่างเรืองรองขึ้นด้วยตัวของมันเอง

“น้อย!”

มาเรียร้องสุดเสียง ขยับจะถลันเข้าไป แต่เชษฐาคว้าไหล่ไว้อย่างรวดเร็ว กดให้เหม่อมสาวชะงักนั่งอยู่กับที่เช่นนั้น

“อย่า เมย์! นั่นไม่ใช่...อย่างน้อยก็ไม่ใช่ในขณะนี้”

ร่างนั้นคงทอดกายไหวชิงช้าเถาวัลย์น้อยๆ อยู่ตามเดิมอย่างเฉยเมย รพินทร์หลับตาสะบัดหน้าแรงๆ อีกครั้ง แล้วลืมขึ้นจ้อง จากจักษุภาพที่สะท้อนเข้ามาในแก้วตา เขาแลเห็นภาพใบหน้าเดิมของน้องสาวนายจ้าง ถูกซ่อนคลุมเครืออยู่ด้วยใบหน้าอันงามประหลาดนั้นอย่างเลื่อนๆ รางๆ ราวกับว่าจะเกิดขึ้นจากภาพลวงตา ในขณะนี้สายตาทันที จะมองเห็นเหมือนเช่นเขาด้วยหรือไม่ ไม่อาจทราบได้ แต่ทุกคนก็ได้แต่ตะลึงจ้องกันหมด

พรานใหญ่วางปืนกับไฟฉายลงกับพื้น ก้าวถ่อออกไปเบื้องหน้าของทุกคนแล้วถอดหมวกออก

“ท่านจะเป็นใครก็ตาม หากว่าสิ่งใดที่พวกเราทั้งหมดได้ล่วงเกินต่อท่านไปแล้วโดยมิได้มีเจตนา เราทั้งหมดก็ขอขมาต่อท่าน โปรดอย่าได้มีเวรกรรมต่อกันอีกเลย”

เขาประกาศขึ้นด้วยภาษาชาวเขาแขนงหนึ่ง ดังก้องไปทั้งความเงียบที่แทบจะได้ยินเสียงหัวใจเต้นนั้น

ทุกคนเห็นริมฝีปากนั้นยิ้มสยายออกไป แล้วเสียงอันเย็นล่ำกังวานใส ก็ดังตอบลงมาเป็นภาษาเดียวกันอย่างแจ่มชัดชัดเจน ได้ยินทั่วกัน

ทุกคนสาบานได้ว่าเสียงนั้นไม่ใช่เสียงของ ดาริน วราฤทธิ์!

“นายพรานใหญ่ ในอาณาจักรไพรอันกว้างใหญ่ไพศาล ท่านย่อมเจนนับ และตระหนักดีเป็นอันดีในสิ่งที่ควรไม่ควร ตัวท่านเองไม่ได้กระทำการบังอาจลบหลู่รุกรานต่อเรา และเราเองก็เคารพยกย่องในสัจจะแห่งพรานไพรเช่นท่าน แต่คณะของท่านอาจไม่เข้าใจสิ่งนี้ ส่วนท่านในฐานะผู้นำก็ไม่พยายามที่จะช่วยให้เขาเข้าใจ ดังนั้น แม้ท่านจะไม่เจตนาหมิ่นก็เหมือนหมิ่นเราในข้อนี้...”

แล้วใบหน้านั้นก็หงายขึ้น เปล่งเสียงหัวเราะก็ก้องออกมา พลังกล่าวคำว่า

“...เราได้ส่งสัญญาณเตือนไปถึงท่านแล้ว แต่ท่านก็มีพักจะสนใจ จริงอยู่ สัจจะแห่งพรานไพรอันเคร่งครัดของท่าน สร้างให้เกิดตะแบกและพลังอำนาจ ท่านขับไล่สกัดกั้นบริวารของเราทั้งหลายให้แตกพ่ายถอยร่นไปได้ แต่ท่านอย่าคิดว่าจะมีชัยอยู่เหนือเรา ถ้าหากจะกระทำตัวเป็นศัตรูต่อกัน”

ระหว่างที่เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรีย ยืนตะลึงต่อการประจันหน้าได้ตอบนั้น จอมพรานซึ่งทำหน้าที่ตัวแทนของคณะทั้งหมด สันตึระชะช้าๆ กล่าวตอบไปว่า

“เราและพวกเราทุกคน ไม่ได้คิดที่จะเป็นศัตรูต่อท่านเลย ขอได้โปรดรับขมาโทษจากเราด้วย ขออย่าให้เกิดเหตุร้ายแรงใดๆ มากไปกว่านี้ ท่านมีทิพยสถานเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และอยู่เหนือภาวะของมนุษย์โลกอันต่ำด้อย การข้องเกี่ยวอยู่ในอารมณ์และอกุศล อันเป็นกิเลสในชั้นของมนุษย์รังแต่จะทำให้ท่านมัวหมอง และห่างไกลจากภพภูมิที่ท่านปรารถนาออกไปอีก”

ดวงตาอันวาววับราวกับดาวเพลิง จับนิ่งมาที่จอมพรานอย่างฉงนสนเท่ห์ วงหน้าอันงามระคนไปกับความน่าสะพรึงกลัวปรากฏแววอ่อนโยนลง หัวเราะเบาๆ อย่างพึงพอใจ

“พรวน ท่านฉลาดในคำพูด และมีปัญญาลึกซึ้งพอที่จะเข้าใจกฎอันแท้จริงของธรรมชาติ เราไม่ได้คิดที่จะก่อเวรใดๆ กับคณะของท่าน แต่เราต้องการให้พวกท่านทั้งหลายได้สำนึกในสิ่งที่ควรและไม่ควรเท่านั้น จึงบอกให้นายของท่านขอมาต่อเราเสีย”

รพินทร์หันไปทางเชษฐา กระซิบอธิบายให้ทราบ หัวหน้าคณะถอดหมวกออก ก้มศีรษะให้

“เราขอมาโทษต่อท่าน โปรดอภัยให้ด้วย”

“ดีมาก! เราก็ต้องการเพียงแค่นี้แหละ...”

หล่อนตอบเชษฐาด้วยภาษาไทยกลาง เช่นเดียวกับที่เขาได้กล่าวออกไป แล้วสะยะยิมชี้หน้าเงาชาย เปลี่ยนลิ้นมาเป็นภาษากะเหรี่ยงอย่างแคล่วคล่อง

“ส่วนเจ้า-ไอ้คนพเนจรผู้ทรนง ข้ารู้ว่าเจ้าคือใคร และต้องการอะไรในการเดินทางมากับคณะนี้ แต่นั่นไม่ใช่กิจของข้า เจ้าเป็นผู้ก้าวร้าวและโอหัง แม้จะไม่มีเจตนาก็ตาม สิ่งที่ข้าต้องการจากเจ้าก็คือเลือดของเจ้าสามหยก จงหลั่งมันออกมาและหยาดลงสู่พื้นดิน เป็นบัตร์พลีสังเวทให้แก่บริวารผู้เหี้ยมกระหายของข้า หากไม่เช่นนั้นแล้ว มันจะตามหาโอกาสสูบเอาจากร่างของเจ้าจนหมด”

ร่างอันสูงตระหง่านของเงาชาย ยืนขึ้นเต็มส่วนสัดอย่างห้าวหาญ ก้าวช้าๆ ออกมายืนอยู่เบื้องหน้าของร่างที่ประดิษฐานอยู่บนชิงช้าเถาวัลย์นั้น แล้วดิ่งมีดเหน็บออกมาจากเอว ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นชูสูง จรดปลายมีดอันคนกริบกริดลงไปบนเนื้อ เลือดสีสดทะลักพรั่งออกมาในพริบตา

จอมพเนจรปล่อยให้เลือดไหลจากบาดแผล หยดลงกระทบพื้นดินครบสามหยด แล้วเอามือตบอุดปากแผลไว้

“เราพลีเลือดทดแทนเป็นสังเวทให้แก่ท่านแล้ว พวกเราทุกคนขอมาโทษต่อท่านแล้ว จงคืนนายหญิงให้แก่พวกเราเถิด โปรดอย่าให้เธอได้รับอันตรายใดแม้แต่นิดหนึ่ง”

เงาชายร้องบอกขึ้นไปด้วยเสียงห้าวกังวาน

นางพรายตะเคียนในร่างของ ม.ร.ว. หญิงคาริน หัวเราะแหลมใส

“เออละ ข้าจะคืนนายหญิงให้แก่เจ้าด้วยดีที่สุด”

ขาดคำ ร่างนั้นก็ลุกขึ้นยืนเดินไปตามกิ่งเถาวัลย์อันหมั่นเหม็นนั้น ราวกับคนธรรมดาที่เดินอยู่บนพื้นราบจนถึงคบใหญ่ แล้วไต่เถาวัลย์เส้นหนึ่งที่ทอดคึงลงมายังพื้นดินเบื้องล่าง ด้วยอาการไหลเลื่อนลงมาอย่างชุ่มฉ่ำ อีตใจเดียวก็มายืนอยู่บนพื้นดิน โคนต้นตะเคียน ท่ามกลางแสงไฟฉายที่สาดจับรวมกลุ่มมาเป็นดวงเดียว ทุกคนจับจ้องอยู่ที่ร่างนั้นตาไม่กะพริบ ไชยยันต์กับเชษฐาขยับตัวจะพุ่งปราดเข้าไป แต่พรวนใหญ่ปาดแขนกั้นไว้ กระซิบห้ามร้อนรน

“เฉยไว้ครับ อย่าเพิ่งเข้าไปก่อน”

ร่างที่ยืนพิงโคนต้นตะเคียนห่างจากทุกคนออกไปประมาณ 15-16 ก้าว สงบนิ่งอยู่ชั่วครู่
ใจ ก็เริ่มอ่อนระทวยโงนเงนไปมา แล้วล้มสวลงไปพุบอยู่กับพื้น และพริบตานั่นเอง ทุกคนรอคอย
จังหวะอยู่ ก็ถลันพรวดเข้าถึงตัวราวกับนัดกันไว้

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ประคองน้องสาวไว้ในอ้อมแขน อีกหลายคนก็ช่วยกันเขย่า
กายเรียกแซดไปหมด แต่คารินยังคงร่างอ่อนปวกเปียก ดวงตาทั้งสองหลับสนิทอยู่เช่นนั้น ลม
หายใจแผ่วบางเหมือนคนที่ตกอยู่ในห้วงสะกดของยาสลบ

มาเรียจับชีพจรของเพื่อนสาวตรวจดู เก้าหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความทุกข์กังวล

“ชีพจรอ่อนเหลือเกิน เป็นการ ‘หลับลึก’ แบบเดียวกับถูกยาสลบ อย่าเพิ่งพยายามให้เขา
รู้สึกตัวตอนนี้เลยล่ะพี่ใหญ่ เอากลับแค้มป์เราก่อนเถอะ”

เชษฐาเงยหน้าจ้องมาที่ไซยยันต์กับพรินทรอย่างหาหรือร้อนรุ่ม ณ บัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างใน
ราวไพรรอบด้าน สงัดเรียบราบคาบเป็นดุษณี ไม่มีวีแววของความวิปริตใดๆ อีกเลย กระแสดมดึก
อ่อนๆ พัดกิ่งใบของตะเคียนใหญ่ไหวกระทบกัน ปรากฏเสียงแสกสากเป็นปกติ ปรากฏการณ์ต่างๆ
ที่ผ่านมาทั้งหมดเมื่อครู่นี้ ดูราวกับจะเกิดขึ้นจากความฝันของทุกคน

“ทำตามที่เคยบอกก่อนดีกว่าครับ”

จอมพรานกล่าวแผ่วเบา ไซยยันต์เห็นด้วย กล่าวเตือนสนับสนุนมา แล้วก็ก้มลงอุ้มร่างอัน
ไม่ได้สติของคารินขึ้นมาไว้ในอ้อมแขนแทนเชษฐา ผู้ซึ่งกำลังขายังไม่แข็งแรงนัก

“ฉันทิ้งน้องไปเอง”

พร้อมกับพูด อดีตนายทหารปืนใหญ่อุ้มคาริน พานาเดินลี้ภัยหน้ากลับไปยังที่พัก
โดยเร็ว ทั้งหมดก็เดินรายล้อมตามกันมา คงเหลือแต่เพียง...พรานใหญ่กับเงาชายสองคน ยืนนิ่งมอง
หน้ากันอยู่ภายใต้ร่มเงาอันมืดครึ้มของตะเคียนต้นนั้น

“ผมเสียใจ ที่เป็นต้นเหตุทำให้พวกเราทุกคนเดือดร้อนในคืนนี้”

เสียงพิมพ์เบาๆ แ่วมาจากจอมพเนจร พรานใหญ่ยิ้มกร้านๆ แหงนขึ้นไปมองดู่กิ้งโบ หนาทึบของพญาไม้ใหญ่อีกครั้ง มืออุบเบาๆ อยู่ที่เปลือกลำต้นอันสากระด้างของมัน

“มันเป็นเรื่องอุปัทวเหตุ แงชาย ถ้าจะพูดถึงด้านความบกพร่อง น่าจะเป็นของฉัน มากกว่า เพราะบุญคำเป็นคนค้นพบและเตือนให้ฉันรู้ล่วงหน้าแล้ว แต่ฉันก็ไม่ได้สนใจจัดการแก้ไข เรื่องร้ายอะไรนัก เอาละกลับไปแค้มป์กันเถอะ”

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้า ชวนคนใช้ชาวคงออกเดินตามหลังพรรคพวกที่ล่วงหน้าไปก่อน แล้วต่างฝ่าความมืดกันไปเงียบๆ โดยไม่ได้เอ่ยคำใดกันอีกทั้งสิ้น

เมื่อทั้งสองข้ามลำธารกลับขึ้นมายังบริเวณแค้มป์ เชษฐา มาเรียและไชยยันต์ กำลังช่วยกันแก้ไขแพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาสาวอยู่ พวกพรานพื้นเมืองจัดการก่อไฟขึ้นใหม่กองใหญ่ และเก็บข้าวของที่ถูกพายุพัดกระจัดกระจายเกลื่อนอยู่ทั่วบริเวณดูชุดมนไปหมด

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น...ทำให้ทุกคนไม่มีใครว่างหรือคิดที่จะหลับนอนต่อไปอีก

พักใหญ่ต่อมาของการปฐมพยาบาล ระดับการเต้นของชีพจรหญิงสาวก็เริ่มคืนเข้าสู่อัตราปกติ ลมหายใจที่ระรวยแผ่วเหมือนคนถูกสะกดจิตค่อยๆ แรงขึ้น เปลือกตาที่ปิดพริ้มสนิทอยู่มี อาการสั่นพลิ้ว ครั้นแล้วก็ค่อยๆ ขยายเปิดขึ้นเหมือนคนที่ง่วงเจ็ตันในระยะแรก

“น้อย”

ทั้งสามคนร้องเรียกชื่อหล่อ่นหนักๆ ออกมาพร้อมกัน พร้อมกับเขย่าตัว

หญิงสาวลืมตาโผล่ขึ้นในทันทีพร้อมกับอาการสะดุ้ง กวาดสายตาดูทุกคนที่มุงรายล้อมรอบกายขณะนี้ แล้วย่นตัวพรวดพราดลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว

“เกิดอะไรขึ้นนี่”

หล่อ่นร้องออกมาด้วยความตกใจ มองดูหน้าทุกคนอย่างประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว ทั้งหมดอิงไป ยังไม่สามารถกล่าวอะไรกับหล่อ่นในขณะนั้นได้ อิดใจต่อมาไชยยันต์ขยับ จะอ้าปาก แต่เชษฐากดมมือเป็นสัญญาณเตือนให้สงบ แล้วฝืนยืมให้น้อยสาวเอ่ยมาเรียบๆ ว่า

“น้อยเป็นยังไงบ้าง นอนหลับสบายดีหรือ?”

คารินมีอาการสงสัยในสีหน้าอาการของคนทั้งหมดในคณะ ที่เข้ามาล้อมวงหล่อ่นอยู่ กวาดตาไปรอบๆ เหมือนจะสำรวจแล้วหัวเราะออกมาตื้นๆ

“ก็หลับสบายดีนะคะพี่ใหญ่ ทำไมไม่บอกน้อยว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงตื่นกันขึ้นพร้อมหน้าราวกับมีเรื่องอะไรเช่นนี้ แล้วนี่มาปลุกน้อยนานแล้วหรือคะ?”

“ก็ปลูกเรียกอยู่พักใหญ่ทีเดียวแหละ รู้สึกว่าอนิจิเซาผิดปกติไป เป็นห่วงนี่กว่าเป็นอะไรไป”

น้องสาวมีเค้าหน้าาง ประหลาดใจอยู่เช่นนั้น แม้คำพูดของเซฐจะเป็นการกลบเกลื่อนอำพราง แต่หล่อนก็พอจะอ่านอากัปกิริยาของคนเหล่านั้นได้ด้วยคามพิสวง แน่ละ มันจะต้องเกิดอะไรขึ้นสักอย่างแน่ ไม่เช่นนั้น พรรถพวกทุกคนคงไม่มามุงล้อมดูหล่อนอยู่เช่นนี้ แลออกไปกลางลานที่ปัก ก็ยังพบกับความแปลกใจเพิ่มขึ้น เมื่อเห็นซากต้นไม้ล้มอยู่ระเนระนาด

“คุณพระช่วย มันมันเกิดกลียุคอะไรขึ้น ต้นไม้ถึงล้มเกลื่อนอย่างนั้น? แล้วมันเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

หล่อนอุทานออกมา

“เกิดพายุขึ้นเมื่อครู่ใหญ่นี้เอง ตอนนั้นเธอหลับไม่รู้เรื่องเลย พวกเราอลหม่านกันไปหมดทั้งแคมป์ มีเธอคนเดียวเท่านั้นที่นอนหลับเป็นตายไม่รู้สีกตัวสกนิต”

“โธ้ว!! หญิงสาวร้องลั่น ยกมือขึ้นกุมหัว

“ตายละ! ทำไมฉันถึงไม่รู้สีกตัวเลยตอนนั้น ฉันไม่เคยนอนจืเซาถึงเพียงนี้ ไม่น่าจะเป็นไปได้”

“รู้สึกอย่างไรบ้าง ตอนนี้?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ จ้องตาเขม็ง

“ปกติที่สุด ไม่เห็นเป็นอะไรสักหน่อย...”

หล่อนตอบ ยกมือขึ้นปิดปากหาว และสะบัดแขนออกไปอย่างเมื่อยขบ นั่งท่าเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก็กล่าวต่อมาด้วยน้ำเสียงตื้นๆ ว่า

“แต่ฉันฝันแปลกเหลือเกิน ไม่เคยฝันอย่างนี้มาก่อนเลย มาสะดุ้งตกใจตื่นขึ้นก็เพราะถูกปลุกนี่แหละ”

“เธอฝันว่ายังไง?”

มาเรียถามมาโดยเร็ว

คารินชอยเปลือกตาถี่ๆ ทุกคนมองจับนึ่งมายังหล่อนเป็นตาเดียว

“ฉันฝันไปว่า ระหว่างที่กำลังนอนอยู่นี้แหละ มีใครคนหนึ่งเข้ามาเขย่าปลุกฉัน...”

หล่อนเล่า น้ำเสียงตื้นๆ งงๆ ในเรื่องราวที่ลำดับทบทวนจากภาพเหตุการณ์ในฝัน

“พอลืมตาขึ้นก็เห็นผู้หญิงสาวคนหนึ่ง สวยเหลือเกิน...สวยอย่างชนิดที่เกิดมาไม่เคยเห็นใครสวยอย่างนี้มาก่อน และก็ยังจำเค้าหน้าของหล่อนติดตาได้จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ หล่อนนั่งฝ้ายกลีจำปา สไปเฉียงสีทอง ผมยาวถึงเอว ลักษณะท่าทีของหล่อนน่ารักเหลือเกิน หล่อนพูดคุยกับฉันอยู่สักพักเหมือนคนที่เคยรู้จักกันมาก่อน แล้วก็ชวนฉันออกไปเดินเล่นเก็บดอกไม้กับหล่อน ในฝันนั้นฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่า เหตุไรฉันจึงเดินไปกับหล่อน หล่อนพาฉันเดินไปในป่าแสนสวยที่สะพรั่งไปด้วยดอกไม้ ราวกับอุทยานสวรรค์ เราคุยกันสารพัดอย่าง ถูกอธยาศัยกันที่สุด และก่อนที่

จะตกใจตื่นขึ้นมา จ้าได้ว่าหล่อนกล่าวคำอำลาและให้พรแก่นั่น ก่อนที่จะเดินหายเข้าไปที่ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ฉันทพยายามจะวิ่งตามหล่อนไป พยายามจะร้องเรียก ก็พอดีตื่นขึ้นมาเพราะถูกปลุกนี้แหละ”

ทั้งหมดพากันงัน แลตากันไปมาอีกครั้ง

“เป็นฝันที่มีสิริมงคลมากครับ คุณหญิง”

พรานใหญ่กล่าวขึ้นเบาๆ แล้วเดินผละห่างออกมา บัดนี้เขาโปร่งโล่งอกแล้ว เมื่อตระหนักเห็นว่า น้องสาวของนายจ้างกลับคืนสู่สภาพอันปกติเรียบร้อยดีที่สุดใน โดยไม่มีเค้าว่าจะเกิดพิชภัยใดๆ ขึ้นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหล่อน โดยที่หล่อนเองก็ไม่ได้รู้ตัว ปล่อยคณนายจ้างให้อยู่ตามลำพัง มันสุดแล้วแต่เชษฐาเอง ที่จะยอมให้น้องสาวทราบหรือไม่ว่า ระหว่างที่หล่อนไม่รู้สึกรู้ตัวเหมือนตกอยู่ในนิทรารมณ์อันแสนสุขนั้น มันได้เกิดอะไรขึ้นกับตัวหล่อนบ้าง และสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นมันเป็นความสยดสยองของโงมาของผู้ได้ประสบพบเห็นทุกคน อันเป็นตรงข้ามกับความฝันของเจ้าตัวเอง

แล้วพรานใหญ่ก็เข้านั่งรวมกลุ่มอยู่กับคนของเขา ซึ่งเร่กันเข้ามาล้อมวงซุบซิบ

“นายหญิงจะต้องเป็นคนมีบุญ และก็มีโชคที่สุด...”

บุญคำกระซิบ

“พวกเราโดนหนักกันหมดทุกคน เกือบตายโหงตายห่า แต่นายหญิงกลับฝันดีไปเสียนี้ นางตะเคียนทองชอบนายหญิงแน่ๆ เข้าสิงชักจูงเอาตัวนายหญิงไป เพื่อล่อให้เราตามไปที่ต้นตะเคียนนั้น บังคับเอาขมาโทษจากเราให้ได้”

รพิทร์ไม่เอื่อยอะไรทั้งสิ้น นั่งสูบบุหรี่เจิบๆ ฟังคนของเขาคุยกันเอง

“นี่มันแบบเดียวกันกับที่ไอ้เสี้ยมลูกผีโงมเงินมาล่อเอาตัวไปคราวนั้นแหละ ผิดกันแต่ว่า ไอ้เสี้ยมเกือบตายโหง ฝันขึ้นมาแล้วสะบัดสะบอมแทบเอาชีวิตไม่รอด แต่นายหญิงตื่นขึ้นมาไม่ยกเป็นอะไรเลยสักอย่าง สบายดีที่สุดใน จันว่า

ระหว่างที่พวกนั้นกำลังนั่งล้อมวงคุยกันอยู่ ไชยยันต์ก็เดินตรงมาร่วมด้วย ลักษณะของเขาอ่อนเปลี้ยหมดเรี่ยวแรง อยู่ในความมึนงงที่ไม่สามารถจะคลี่คลายไปได้ พอมาถึงก็ทรุดตัวลงนั่งบนกองสัณหาตรงหน้ารพิทร์ กรอกปรันดีใส่ปากเสียหลายอีก แล้วสะบัดหน้า ยกมือขึ้นกุมหัวมองจับไปที่พรานใหญ่และทุกคนที่ร่วมวงอยู่เจิบๆ

“นายหญิงเป็นยังไงบ้าง นายทหาร?”

บุญคำถามขึ้นเบาๆ

“ก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร ตอนนี้ก็หลับไปอีกแล้ว”

ไชยยันต์ตอบอย่างคื้อๆ เอนิ้วจับที่สันจมูกขี้ แล้วควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ อัดควันจน

แก้มตอบ

“เธอทราบแล้วหรือยังครับว่า เกิดอะไรขึ้นกับเธอบ้าง ขณะที่เธอไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง?”

รพินทร์ถามมาแผ่วต่ำ ไชยยันต์สั่นศีรษะ

“เชษฐาห้ามไม่ให้บอกอะไรในตอนนี้ กลัวจะตกใจ สังเกตดูน้อยไม่ระแคะระคายอะไรในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวเขาเองเอาเสียเลย เพียงแต่สงสัยว่าทำไมเขาถึงตกใจตื่นขึ้นมา ท่ามกลางวงล้อมมุงดูของพวกเราเท่านั้น แล้วก็เปล่งใจตัวเองในข้อที่ว่า ตอนที่เกิดพายุใหญ่ตามที่เรารบอก ทำไมเขาถึงไม่รู้สึกรู้สึกละ พอพี่ชายกลบเกลื่อนบอกให้นอน เขาก็นอนหลับไปอีกอย่างง่ายๆ ตอนนี้เชษฐากับเมย์ก็ทำเป็นหลับนอนอยู่ใกล้ๆ แต่คอยสังเกตอยู่ สำหรับผม...เห็นจะหลับไม่ลงเสียแล้วละ จิตใจมันสับสนอลหม่านพิลึกพิลั่นไปหมด”

“ก็เห็นจะไม่มีใครหลับอีกได้แล้วละ นายทหาร”

เกิดพุดขึ้น พร้อมกับยิ้มแห้งๆ และมันก็เป็นความจริงตามที่เกิดว่า ประสาทของทุกคนสัมผัสกับเหตุการณ์อันตื่นเต้นระทึกขวัญเสียจนไม่มีแก่จิตแก่ใจจะนอนต่อได้ แม้แต่เชษฐาและเมย์ เพราะอีกพักใหญ่ต่อมานั่นเอง ทั้งสองก็เดินออกจากเพิงพักเข้ามาสมทบกับทุกคนด้วย โดยสั่งให้เงาชายทำหน้าที่เป็นองครักษ์ คอยเฝ้าดารินในขณะที่หล่อนหลับไว้

หัวหน้าคณะกับแหม่มสาวพุดอะไรไม่ออกจากพฤติกรรมลึกลับทั้งหลาย ที่เผชิญพบเห็นมากับตาตัวเอง เข้ามานั่งร่วมวงฟังพวกพรวนพื้นเมืองพุด แล้วในที่สุดก็มองนิ่งไปยังพรวนใหญ่ ผู้ตลอดเวลาอยู่ในอาการสงบเงียบ...เป็นตาเดียวเหมือนจะขอความกระจ่าง

“ไพรวัลย์ เรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดมันคืออะไรกันแน่ คุณพอจะอธิบายได้ไหม?”

มาเรียผู้ไม่เคยเข้าใจอะไรมาก่อนเลย เอ่ยถามออกมาด้วยเสียงแหบสั่น

หล่อนตกอยู่ในฐานะเช่นเดียวกับกับคะหยิ่น

นั่นก็คือ หัวใจแทบจะหยุดเต้นไปด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หล่อนไม่สะทกสะเทือนพรึ่นพริ้งต่อพายุวิปริต เพราะมีความเชื่อมั่นว่านั่นเป็นเรื่องธรรมชาติ แต่เต็มไปด้วยความตระหนกตกใจอย่างยิ่ง นับตั้งแต่ค้นพบรอยเท้าของดาริน ที่เดินท่องเที่ยวไปในราวป่าใหญ่กลางดงคนเดียวกลางดึก และวาระสุดท้ายไปพบนักมานุษยวิทยาขึ้นไปประดิษฐานแถวแก่งไกวซึ่งข้าเถาวัลย์อยู่บนต้นตะเคียน ในอากัปกิริยาที่ผิดแปลกไปกว่าสภาพเดิม มิหนำซ้ำ...ภาษาที่ใช้พูดได้ตอบกับรพินทร์และเงาชาย ก็ยังเป็นภาษาที่โดยปกติแล้วดารินไม่สามารถจะพูดได้ ตลอดจนการกลับฟื้นคืนสติขึ้นอีกครั้งของเพื่อนสาว ซึ่งไม่สามารถจะรับรู้อะไรได้ทั้งสิ้นเช่นเดียวกับคนที่เพิ่งจะตื่นจากหลับ

สีหน้าของจอมพรวน เต็มไปด้วยความอึดอัดลำบากใจอย่างยิ่ง

“จะอธิบายให้ก็ได้ แต่รู้สีกว่าจะฟังได้ยากเหลือเกินสำหรับคุณ เพราะฉะนั้น ขอให้เราทุกคนเลิกสนใจมันเสียเถิด คุณหญิงดารินปลอดภัยเรียบร้อยดี คนอื่นๆ ก็ไม่ได้รับอันตรายใดๆ นั่นเป็นสิ่งที่เราควรพอใจที่สุดแล้ว”

“คุณเปรียบเสมือนเจ้าป่า ผ่านเหตุการณ์สารพัดชนิดในอาณาจักรไพรมมาแล้ว คุณย่อมจะรู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร เมื่อเผชิญกับสิ่งที่เราไม่สามารถจะเข้าใจได้ เราก็ขอความเข้าใจจากคุณอย่าง ศิษย์กับครูหรืออย่างผู้เยาว์กับผู้อาวุโส คุณไม่ควรจะดับทอย่างนี้”

มาเรียตัดพ้อมา

“คุณเองก็คือนักเดินป่า ใช้ชีวิตอยู่ในป่ามาเป็นเวลานานพอตัว เคยพบเหตุการณ์อะไร ทำนองนี้มาบ้างไหม?”

“ฉันสาบานว่าไม่เคยพบเห็นมาก่อน มันเป็นเรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุด และไม่สามารถจะเข้าใจได้”

หล่อนตอบชื่อๆ

รพินทร์หัวเราะส่ายๆ

“คุณถามบุญคำดีกว่า อย่าให้พูดอะไรเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะผมก็ไม่เคยพบมาก่อน เช่นเดียวกับคุณเหมือนกัน เคยได้ยินได้ฟังมาเท่านั้น”

แล้วเขาก็หันไปทางบุญคำ สั่งมาว่า

“อธิบายให้นายเหม่มฟังซิ บุญคำ ว่าสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นนี่มันเกิดขึ้นจากอะไร”

ดาพรานเต่าอีกอักษอยู่ในลำคอ พอเขาเตือนมาอีกครั้ง แกก็หันไปส่งภาษามากับมาเรีย เหม่มสาวนั่งลืมตาโต ฟังบุญคำตะลึง กิริยาแสดงความพิศวงอัศจรรย์ใจที่สุด

แล้วหล่อนก็หันขวับมาทางเขา

“มันจะเป็นเรื่องที่เหลือเชื่อขนาดไหนก็ตาม แต่เท่าที่เห็นกับตามาแล้วนี้ มันก็ทำให้ต้อง ขอมจำนวนเหมือนกัน ฉันไม่คิดว่าบุญคำพูดในสิ่งที่เหลวไหลหรอก ฉันพยายามจะลงความเห็นครั้งแรกว่าน้อยไม่สบายมาก พืชใช้ทำให้เขาเพ้อคลั่ง ทำอะไรแผลงๆ ออกไปโดยไม่รู้ตัว แต่มันก็ไม่มี เหตุผลที่จะสรุปได้ในข้อนั้น น้อยทำอะไรต่ออะไรหลายสิ่งอันสำแดงถึงว่าขณะนั้น เขาไม่ได้เป็น ตัวของเขาเองสักนิดเดียว เขาพูดขมุได้ พูดอะไรเรียงได้ ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยพูดได้มาก่อนเลย สามารถที่จะเดินไต่ไปตามกิ่งเถาวัลย์ในลักษณะที่มนุษย์ธรรมดาไม่น่าจะเดินได้ และเมื่อตอนพื้นดินขึ้นมามีอีกครั้ง ก็ไม่มีอาการผิดปกติอย่างใด เหมือนคนที่ตื่นขึ้นจากหลับธรรมดา มันแปลว่าขณะนั้นเขา จะต้องตกอยู่ใต้อำนาจสะกดของพลังงานลึกลับอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งเข้าชักจูงให้เขากระทำในสิ่งต่างๆ โดยใช้ร่างกายของเขาเป็นสื่อ แบบเดียวกับทรงเจ้าเข้าผี ที่ฉันเคยเห็นมาในอาฟริกาและใน อินเดีย มันน่าประหลาดใจอยู่ในข้อที่ว่า เหตุใดต้นไม้ใหญ่ต้นนั้น จึงมีพลังงานอิทธิฤทธิ์ถึงเพียงนี้! มันน่ากลัวเหลือเกิน!!”

“ต้นไม้ล่ะ มันไม่มีอิทธิฤทธิ์อะไรหรอก แต่พลังงานลึกลับที่แอบแฝงอาศัยอยู่ในต้นไม้ นั้นสิ มันคลบับดาลอะไรขึ้นมาได้อย่างที่เราคิดกันไม่ถึง คุณคงเคยได้ยินหรือได้ฟังนิยายพื้นเมือง ของคุณเองมาก่อนแล้ว เกี่ยวกับคำว่า ‘นางไม้’ อันหมายถึงเทพธิดาหรือมีเจนนั่นก็ภูตชนิดหนึ่ง มี

เพศเป็นหญิงสาวสวย...อาศัยสิงสู่อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ในป่า วันดีคืนดีจะออกมาวิ่งเล่นขันระบำทำ
เพลงสว่างไสวครึกครื้นไปหมดทั้งป่า

“ใช่! ฉันเคยอ่านเทพนิยาย และรู้จักคำนี้”

มาเรียบรับคำโดยเร็ว ก็มีศีรษะลง

“นั่นแหละ ลักษณะมันคล้ายๆ กันกับที่พวกเราเผชิญในคืนนี้ พวกพรานป่าเขาเชื่อกันว่า
นางไม่มีจริง มันจะอาศัยสิงสู่อยู่ตามต้นไม้ใหญ่ๆ ในป่าลึก เป็นกึ่งเทพ กึ่งภูต ตามปกติแล้วจะไม่ทำ
อันตรายหรือเป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร แต่ถ้าคนไปกระทำการดูแคลน ไม่ให้การคารวะยกย่องเท่าที่ควร
เป็นต้นว่าไปตัดต้นไม้ หรือทำลายต้นไม้ที่นางอาศัยอยู่ให้เป็นอันตราย ก็จะสำแดงอิทธิฤทธิ์สร้าง
พิบัติภัยขึ้นในทันที”

“ด้วยการรบกวนคนของเราไม่ให้เป็นอันหลับอันนอนครั้งแรก ต่อมาก็เอาหินระดมขว้าง
บันดาลให้เกิดพายุ...แล้วก็ลงท้าย ขโมยตัวน้อยไป?”

มาเรียบตรงออกมาอย่างสยองใจ หล่อนมีอาการขนลุกชันขึ้นเป็นครั้งแรก ห่อไหล่สยิว
กาย

“มันจะจริงหรือเท็จแค่ไหน ก็สุดแต่จะพิจารณากันเถอะ จากสิ่งที่เราทุกคนก็เห็นกับตากัน
มาแล้ว”

พรานใหญ่กล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ยอมรับในเรื่องนี้เป็นครั้งแรก เป็นการยอมรับอย่างฝืนกับความรู้สึกที่สุด...”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นด้วยเสียงต่ำลึก

“บุญคำบอกผมว่า คุณกับแกรู้ตัวกันล่วงหน้าก่อนแล้ว เป็นความจริงหรือ?”

รพินทร์ยิ้มกร่อยๆ

“ครับ! บุญคำชวนผมไปดูที่ตะเข็บดินนั่น รอยลูกปืนที่เงาชายยิงไว้ ปรากฏว่ามียางไหล
เยิ้มออกมาเป็นสีเลือด บุญคำขวัญเสียตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แกพยายามจะให้ผมบอกคุณชายเพื่อให้อำ
นาจขอมมาเสีย แต่ผมก็ไม่ได้สนใจ เพราะไม่เชื่อว่ามันจะเกิดอาเพศอะไรขึ้นจริงอย่างที่แกบอกไว้
อีกอย่างหนึ่งผมก็ไม่คิดว่าพวกของคุณชายจะเห็นด้วย”

“ยางไหลออกมาเป็นเลือดเลยหรือ?”

ไชยยันตร์ร้องลั่น ลืมตาโพลง

“ครับ!”

“ตายโหง! คุณน่าจะเฉลียวใจคิดตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ควรจะมาบอกให้พวกเรารู้ ไม่น่าจะ
ปิดเงียบไว้แบบนี้”

“ถ้าผมมาบอกคุณชายกับคุณไชยยันต์ให้ไปกราบไหว้ต้นไม้ต้นนั้นเสียในตอนนั้น จะ
เชื่อกันหรือครับ?”

เขาขออนถามมาเบาๆ ทั้งสองอึ้ง

“นี่แสดงว่า คุณเองก็ไม่ยอมเชื่อถือมาก่อนเหมือนกัน...”

ในที่สุด ไชยยันต์พิมพ์ออกมา

“ก็ดีเหมือนกัน มันต้องให้เห็นกันเสียชัดๆ แบบนี้ แต่ถึงไม่ยอมศรัทธาในเรื่องนี้ คุณก็เข้าใจที่จะแก้ไขได้ดีทีเดียว ผมกับเชษฐาตะลึงทำอะไรไม่ถูกเลย ตอนที่เงยหน้าขึ้นไปเห็นน้อยนั่งแขวนอยู่บนเถาวัลย์กลางลำต้นตะเคียนนั้น มันเป็นวินาทีที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับชีวิตของน้อยทีเดียวอะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าหากว่าน้อยพลัดหล่นลงมาจากกิ่งเถาวัลย์สูงนั้น พวกเราไม่มีทางจะช่วยทันแน่ ถ้าคอไม้หักก็กระตุกออกนอกเนื้อแน่ๆ”

“บุญคำเองก็ตกตะลึงเหมือนกัน...”

ดาพรานเผ่าเสริมมาเสียงปร่าๆ แล้วมองไปยังรพินทร์อย่างขยอขนับถือสุดหัวใจ กล่าวปนหัวเราะต่อมา

“พรานใหญ่ใจดีมาก ที่รีบสักการะขอมาลาโทษเสีย ไม้ตายที่สุดที่นางตะเคียนจะเล่นงานพวกเราได้ ก็คือตอนที่เข้าสิงนายหญิง เอาตัวขึ้นไปนั่งแขวนอยู่บนกิ่งเถาวัลย์สูงนั้นแหละ เพราะรู่ว่านั่นเป็นวิธีเดียวที่จะแสดงอภินิหารบีบบังคับเอากับพวกเราได้ ถ้าพรานใหญ่ไม่รีบมาเสียนายหญิงจะต้องพลัดตกลงตายต่อหน้าพวกเราทุกคนแน่ๆ”

“ก็ต้องนับว่าโชคของเราทุกคนยังได้อยู่ ที่พรายตะเคียนดันนี้ไม่ร้ายกาจจนเกินไปนัก อย่างน้อยที่สุด ก็ยังยอมรับขมา และยอมเลิกราไม่เอาเรื่องกับเราจนถึงขั้นร้ายแรง สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด...เป็นเพียงแค่สำแดงอภินิหารให้เห็นเท่านั้น แต่ก็สำคัญไม่ใช่เล่นทีเดียวแหละ ขนาดรพินทร์เอาลูกปืนอาคมสักระบอกออกไปแล้ว ยังสามารถเข้าสิงน้อย ชักนำเอาตัวไปจนได้”

ไชยยันต์พูดอย่างหนาวๆ ร้อนๆ

“ตอนที่พวกเราโดนพายุและลูกขว้างปาด้วยก้อนหิน เป็นอิทธิฤทธิ์ของพวกบรืวารนางตะเคียน มันเป็นพวกผีโป่งผีป่าทั้งหลาย...”

บุญคำอธิบายตามประสาของแกอย่างจิงจัง และมันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ทุกคนจำต้องยอมรับฟังแกอย่างไม่กล้าค้าน

“ไอ้ผีพวกนั้นมันไม่มีฤทธิ์อะไรมากนัก โดนลูกปืนที่บรรจุของอาถรรพ์ของพรานใหญ่ มันจึงแตกหนีไป ทำให้พายุสงบลง แต่นางตะเคียนมีฤทธิ์เดชมากกว่าผีบรืวารพวกนั้น ลูกปืนอาคมของพรานใหญ่ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก จึงเอนายหญิงไปได้ บุญคำทนายว่า ขณะที่พวกเราหลับอยู่ก่อนหน้านี้ที่จะเกิดพายุ นายหญิงคงถูกเข้าสิง และเดินออกจากบริเวณปางพักไปก่อนแล้ว แต่พวกเราไม่รู้ตัวกันเอง เพราะมัวแต่สับสนหนีพายุกันอยู่”

ภายหลังจากใคร่ครวญลำดับภาพ ทุกคนก็เห็นด้วยกับเหตุผลคำบอกเล่าของแก

“มันน่าจะเป็นอย่างที่บุญคำพูดนั่นแหละ คือน้อยเดินออกจากแคมป์ไป ก่อนที่พวกพรานจะรู้สึกตื่นขึ้น...”

เชษฐาพูดเบาๆ

“เสียงหัวเราะของผู้หญิงที่เราได้ยินมาก่อนหน้าจะเกิดพายุ ก็คงจะต้องเป็นเสียงที่ออกมาจากน้อยนั่นเอง ถึงก่อนหินที่ถูกขว้างปาเข้ามาในแคมป์ ก็น่าจะเกิดจากมือของน้อยอีกนั่นแหละ เว้นไว้แต่ว่าขณะนั้นเขาไม่ได้เป็นตัวของตัวเอง หากแต่มีอำนาจอะไรชนิดหนึ่งที่เราเรียกกันว่า ‘นางตะเคียน’ เข้าสิง”

นั่นย่อมจัดว่าเป็นการสันนิษฐานที่อยู่ใเงื่อนเงาของเหตุผลที่สุดของหัวหน้าคณะ ซึ่งรพินทร์ยอมรับ

“อาจเป็นไปได้ตามที่คุณชายว่า หากเราพยายามค้นให้ลึกลงไปถึงข้อเท็จจริง ตามปกติแล้วเสียงหัวเราะของผู้หญิงที่เราได้ยินแคว้นมานั้น มันจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้เป็นอันขาด แต่จะต้องมีที่มาก่อนหินไม่ใช่อยู่นิ่งอยู่ก็ลอยเข้ามาได้เฉยๆ สิ่งเหล่านี้คุณหญิงน่าจะเป็นตัวการต้นเหตุทำให้เกิดขึ้นโดยที่เธอไม่รู้สึกรู้สักตัว”

“แต่ในขณะนั้นมันไม่ใช่เสียงของน้อยเลยนี่ เป็นเสียงประหลาดที่เราไม่เคยได้ยินกันมาก่อน ก่อนหินบางก้อนที่ปลิวเข้ามานั้นก็เหมือนกัน มันเป็นก้อนใหญ่จนไม่น่าเชื่อว่า ถ้าถึงขนาดน้อยจะขว้างมันให้ปลิวเข้ามาได้”

อดีตนายทหารปืนใหญ่พูดแผ่วเบา

“ก็อำนาจของอะไรชนิดหนึ่ง ที่คุณชายพูดเมื่อกลืนใจเล่าครับ ที่เป็นตัวการบันดาลโดยอาศัยร่างกายของคุณหญิงเป็นสื่อ ถ้าคุณไชยยันต์ประหลาดใจในเรื่องนั้น ก็จะต้องประหลาดใจด้วยว่า คุณหญิงเดินออกไปจากแคมป์ได้คนเดียวอย่างไร ท่ามกลางความมืดและเปลี่ยว ทำไมถึงปาฏิหาริย์ขึ้นไปอยู่บนชิงช้าเถาว์วัลย์ได้ และทำไมจึงพูดภาษาชาวเขา ซึ่งแต่เดิมเธอไม่สามารถจะพูดได้นั้นขึ้นมาได้”

จอมพรานพูดอย่างเข้มข้ม เต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดที่มีคมมน

“ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน พวกเราทุกคน มองเห็นภาพของคุณหญิงในขณะที่อยู่บนต้นตะเคียนนั้น เหมือนที่ผมเห็นหรือเปล่า?”

“คุณเห็นอย่างไร?”

ไชยยันต์ถามมาโดยเร็ว รพินทร์กลืนน้ำลายลงคออย่างฝืดๆ

“ผมเห็นว่าใบหน้านั้น ไม่ใช่ใบหน้าของคุณหญิงนะครับ เป็นใบหน้าของผู้หญิงคนหนึ่งที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน แต่มันก็ชั่วแวบเดียวเท่านั้น คล้ายๆ ตาจะฝาด พอจึงพิจารณาไปอีกครั้งพร้อมกับตั้งสติ จึงเห็นเป็นคุณหญิงคาริน”

“น่าแปลกมาก แต่สำหรับผมก็เห็นว่าเป็นน้อย ในทันทีที่ฉายไฟขึ้นไปนั่นแหละ”

เชษฐาพูดแล้วหันไปถามไชยยันต์กับมาเรีย ก็ได้รับคำตอบว่า ต่างไม่ได้เห็นอะไรผิดปกติไปเช่นที่พรานใหญ่เห็น แต่บุญคำ คะหยิ่น ส่างปา และพรานพื้นเมือง ทั้งหมดยืนย่นมาเป็นเสียงเดียวกันว่า หน้าของราชสกุลสาวในขณะที่แลขึ้นไปพบครั้งแรกนั้น ผิดไปจนจำไม่ได้

“บุญคำเห็นชัดเลยนาย เห็นแม่แต่ว่า ผู้หญิงคนนั้นนุ่งผ้าขมห่มสไบเฉียง! มีอะไรประดับ วาบวบเป็นสีทองไปหมดทั้งตัว นางตะเลียบตนนี้ บุญคำว่าจะต้องเป็นเทวดาผู้หญิงมากกว่าเป็น พวกปิศาจ เทวดามีรูปร่างหน้าตาสวย เป็นมงคลต่อลูกตา ผิดไปกว่าพวกปิศาจ นางตะเลียบนั้นมัน ไม่แน่เสมอไปว่าจะเป็นอะไร บางทีก็เป็นเทพ บางทีก็ภูตพราย สุกแล้วแต่อะไรจะเข้าสิงสู่อยู่ แต่ รายนี้บุญคำเชื่อว่าเป็นพวกเทวดาผู้หญิงแน่ เพราะฉะนั้นจึงไม่อาฆาตพยาบาทจองเวรจองกรรมกับ พวกเรากินไปนัก เทวดารู้ผิดรู้ชอบแล้วก็ใจดีกว่าผี แต่มีอิทธิฤทธิ์มากกว่าผี”

ดาพรานเผ่าว่าของแก่ไปตามเรื่อง

ไชยยันต์หันไปทำหน้าที่พิกลกับเชษฐา

“เข้าเค้าอยู่เหมือนกันนะ เชษฐา ลักษณะที่บุญคำบอก มันตรงกันกับที่น้อยเล่าฝันให้เรา ฟัง ระหว่างที่พวกเราเผชิญกับความขนพองสยองเกล้าต่างๆ นานา น้อยกลับตกอยู่ในความฝันอัน งดงามที่สุด นางไม้ตนนั้นมาพูดจาเล่นหัวกับเขา ในความฝันนั้นก็มิแต่สิ่งดีงาม ไม่ได้ทำให้ตกอก ตกใจอะไรไปเลย พอออกจากการสิงร่าง น้อยก็เป็นปกติดีที่สุดเหมือนคนตื่นจากหลับธรรมดา ฉัน อยากจะเชื่อตามที่บุญคำบอกเสียแล้วว่า หล่อนไม่ใช่ผีแต่เป็นพวกเทวนารีประจำอยู่ในตะเลียบใหญ่ ดันนั้น และที่เข้าสิงเอนน้อยไป ก็เพื่อจะให้พวกเราตามไปขอโทษหล่อนนั่นเอง ไม่เช่นนั้นหล่อนก็ ไม่มีทางติดต่อให้เราทราบในสิ่งที่หล่อนต้องการได้”

หัวหน้าคณะอิงไปครู่ ก็ยิ้มออกมาขมริๆ

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันเต็มไปด้วยความลึกลับ แต่มันก็ได้ปรากฏขึ้นแล้วกับตาของพวกเรา ทุกคน เราไม่สามารถจะพิสูจน์มันออกมาได้เท่าๆ กับที่เราต้องยอมรับมันไว้ในสภาพอันลึกลับดำ มิดเช่นนี้ เราอยากจะพูดว่ามันเป็นเรื่องเหลวไหล และเป็นไปไม่ได้ แต่เรารู้ว่า การพูดเช่นนั้น เป็น เพียงแต่การโกหกปลอบใจตัวเองเท่านั้น ฉันพูดอะไรไม่ออกหรือไชยยันต์ ซึ่งมันก็คง เหมือนกับพรานใหญ่ของเรานั้นแหละ เขาจะไม่พูดอะไรทั้งนั้น นอกจากปล่อยให้เราได้เห็นด้วย ตัวเอง แล้วก็หาทางวินิจฉัยเอาเอง นับตั้งแต่เดินทางเข้าป่ามาในครั้งนี้ ฉันก็ค่อยๆ มารู้สำนึกเป็น ลำดับว่า โลกนี้ มันยังมีสิ่งที่เรายังศึกษาค้นคว้าไปไม่ถึงอีกมากมายหลายสิ่งนัก”

แล้วราชสกุลหนุ่มก็หันมามองมือบนไหล่ของจอมพรานบิณฑกหน่วง

“นางไม้ในร่างของน้อยได้พูดไว้ถูกแล้วที่ว่า ในอาณาจักรไพรอันกว้างใหญ่ไพศาล คุณ ย่อมเจนนกและตระหนกเป็นอันควาสั่งใจใคร่และไม่ควรรู้แล้วเข้าใจอย่างถ่องแท้ในธรรมชาติ ของโลกส่วนหนึ่ง โลกที่น้อยคนนักจะเข้าใจและสามารถดำรงอยู่ได้อย่างแคล้วคลาดปลอดภัย และ โลกอย่างว่านี้แหละ ที่คุณกำลังนำเรานุกบันเข้ามา เราจะพยายามอย่างที่สุดที่จะเป็นผู้ตามที่ดีของ คุณ โดยไม่ทำอะไรให้ขัดแย้ง เพราะฉะนั้นต่อไปข้างหน้า ถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้น อย่าลังเลในการที่ จะบอกให้เราทราบเพื่อหาทางแก้ไขร่วมกัน อย่าคิดว่าความหัวสูงหรือสำคัญตนว่าฉลาดเจริญแล้ว ของพวกเรา จะทำให้เราหัวเราะเยาะ แล้วพิจารณาว่าเป็นเรื่องเหลวไหล แม้แต่ในเรื่องที่พิสดาร เหลือเชื่อเพียงใดก็ตาม คุณจะรับปากกับผมได้ไหม?”

รพินทร์มองสบตานายช่างผู้สูงศักดิ์ของเขาด้วยประกายตาเคารพและนิยมลึกลับซึ่ง กัมศิระ
ให้

“ครับ ต่อไปนี้ ผมจะปฏิบัติตามที่คุณชายต้องการ”

“สำหรับนี่ย ผมอยากจะขอร้องให้พวกเราทุกคนเฉยเสีย...”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นรวมๆ กวาดสายตาไปยังทุกคนที่นั่งแวดล้อมอยู่

“อย่าแสร้งพรางอะไรให้เขารู้ตัว ว่าได้เกิดอะไรขึ้นแก่ตัวเขาในคืนนี้ ขอให้เหตุการณ์มัน
ผ่านเลยไปเสีย เมื่อเขาไม่รู้สึกรู้สึกลงในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เป็นการดีแล้ว เล่าให้ฟังก็ไม่มีประโยชน์
อะไร จะขำขี้ขลาดเสียเปล่าๆ”

“ครับ ผมจะกำชับคนของผมทุกคนไม่ให้บอกคุณหญิง”

รพินทร์รับคำแล้วหันไปสั่งพรานพื้นเมืองกับกะหยิ่น และส่งปาให้รับรู้ไว้ในสิ่งที่เขารู้
ต้องการ อดีตท่านทูตทหารบกยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วปิดปากหา

“ดีเสียแล้ว แต่ก็ยังมีเวลาอนได้อีกก่อนจะสว่าง ผมคิดว่าคงจะไม่เกิดอะไรขึ้นอีกแล้ว
เรานอนเฝ้ากันดีกว่า พรุ่งนี้ถ้าฉันไม่มีอาการผิดปกติอย่างใด เราจะออกเดินทางตามแผน
กำหนด ออกสายหน่อยก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อน”

เขษฐาพยักหน้าชวนไชยยันต์กลับมาเรียให้กลับไปนอนตามเดิม แต่ทั้งสองขอตัวที่จะนั่ง
สูบบุหรี่คุยกับพวกพรานพื้นเมืองก่อน เพราะยังอยู่ในอารมณ์อันตื้นตัน เขษฐาจึงกลับเข้าไปยังที่
นอนเพียงคนเดียว

“ผมแปลกใจเหลือเกิน”

ไชยยันต์เล็งเข้ามานั่งชิดกับพรานใหญ่ เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ตามปกติฉันเป็นคนที่มีประสาทแข็ง และจิตใจมั่นคงพอควรทีเดียว มีหน้าซ้ำตัวเองยังเป็น
ทั้งนักวิทยาศาสตร์และแพทย์ เหตุการณ์เช่นนี้ไม่น่าจะเกิดขึ้นกับเขาได้เลย”

“มันเป็นสิ่งยากที่จะวินิจฉัยหรือค้นหาความจริงออกไปให้ได้ชัด โปรดสังเกตเถิดครับว่า
นับวันที่เราเดินทางบุกป่าลึกเข้าไปเท่าไร ความลึกลับมหัศจรรย์ทั้งหลาย มันก็เริ่มปรากฏให้เราเห็น
เพิ่มขึ้นทุกขณะ นิยายพิลึกก็เกิดขึ้นทั้งหลายภายในป่าสูงมันจะไม่เกิดขึ้นได้ ถ้าหากมันไม่มีเค้าเรื่อง
ความจริงมาบ้าง ผมบอกไว้ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างแล้วว่า ต่อไปนี้เรื่องราวที่เขาเล่าว่าทั้งหลาย มัน
จะค้นพบออกไปด้วยสายตาของเราเอง แล้วก็กลายเป็น ‘นิยาย’ ต่อไป ภายหลังเมื่อเราเก็บบันทึก
ความทรงจำนำไปเล่าให้คนเมืองฟัง”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ ขณะที่กล่าวต่อมาว่า

“คุณชายสั่งห้ามให้เราปิดเรื่องราวต่างๆ ที่เราพบเห็นไม่ให้คุณหญิงได้รู้ เพราะมัน
เป็นปัญหาประเภทโลกแตก คือค้นหาคำตอบแท้จริงออกมาไม่ได้ แต่ทั้งคุณชายและคุณไชยยันต์ก็

คงยังไม่ทราบเหมือนกันว่า คุณหญิงเองนั้นเธอได้ผจญกับอะไรมาแล้ว และก็ปิดเงียบไม่กล้าแพร่งพรายให้ใครรู้เหมือนกัน”

ไชยยันต์กับมาเรียจึงเฝ้าอย่างพิศวง ถามโดยเร็ว

“ทำไม? น้อยพบเห็นอะไรหรือ?”

จอมพรานเล่าให้ทั้งสองฟังถึงเหตุการณ์ในคืนที่ถูกฝูงหมาในไล่ขึ้นไปติดอยู่ในถ้ำบนหน้าผา และถูกล้อมโดยพวกสาวยักษ์ ซึ่งวิญญาณของนางเทียะ สาวเผ่าตองเหลืองซึ่งถูกสาวยักษ์ฆ่าตายไปก่อนแล้ว ได้ปรากฏร่างขึ้นช่วยนำทางในการหนี ตลอดจนมาสำแดงร่างปลุกดาโรนให้รู้สึกตัวตื่นในตอนดึก ก่อนหน้าที่จะพบกับพวกของมันจะบุกเข้าโจมตีในขณะที่เขากำลังสลบไสลไปด้วยพิษไข้

เหตุการณ์ทั้งหมด ม.ร.ว. สาวเป็นผู้ที่ได้เผชิญพบเห็นมากับตาเพียงคนเดียว แล้วก็เป็นคนเล่าให้เขาฟังภายหลังจากที่เขาได้สร้างไข้แล้ว

ไชยยันต์กับมาเรียถึงกับตาเหลือกในเรื่องราวที่รันทดถ่ายทอดให้ฟัง

“มายก๊อด! แปลว่าวิญญาณของหญิงตองเหลืองช่วยน้อยกับคุณไว้นั้นหรือ?” หม่อมสาวร้องลั่นออกมา

“ผมก็ไม่ทราบจะลงความเห็นได้อย่างไรถูกเหมือนกัน เพราะทั้งหมดที่เล่ามาให้ฟังนี้เป็นเรื่องราวที่คุณหญิงพบเห็นและบอกผมอีกทีหนึ่ง ขณะนั้นผมเป็นไข้หมดสติอย่างที่คุณบอกแล้ว มารู้สึกขึ้นเลือนๆ ง่ายๆ ก็ตอนที่ได้ยินเสียงปืนยิงต่อสู้ของคุณหญิง”

“ทำไมน้อยถึงไม่ได้เล่าให้ผมกับเชษฐาฟังเลยเรื่องนี้?”

ไชยยันต์คราง

“บางทีจะเป็นเพราะเธอมีความคิดเช่นเดียวกับคุณชายที่สั่งเราไว้เมื่อตะกี้นี้กระมังครับ คือไม่อยากให้เกิดเป็นปัญหาขบคิดใดๆ ต่อไปอีกทั้งสิ้น มันแสดงให้เห็นว่า เธอเป็นคนที่มีเหตุผลดีคนหนึ่งทีเดียว”

“ตอนที่ผู้หญิงลึกลับคนนั้น ปรากฏตัวขึ้นนำทางคุณกับน้อยขึ้นไปบนถ้ำหน้าผา คุณก็มองเห็นอยู่ด้วยไม่ใช่รี?”

“ครับ ผมเห็น และในสายตาตลอดจนความรู้สึกอย่างผม ก็ยืนยันได้นั่นคือคนธรรมดาเรานี่เอง ครั้งแรกพอจะขึ้นไปพบ ความตกใจทำให้คุณหญิงเกือบจะยิงเอาเสียแล้ว แต่ผมก็เป็นคนห้ามไว้เอง”

“แล้วคุณจำไม่ได้หรือ...ว่าเป็นคนเดียวกับลูกสาวของเจ้าเกอะ ที่ถูกสาวยักษ์ฆ่าออกหรือเปล่า?”

“ตอนนั้นผมยอมรับว่าจำไม่ได้จริงๆ และถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังนึกไม่ออกอยู่ดี แต่คุณหญิงยืนยันว่าต้องใช่แน่ เธอมาจำได้ก็เพราะนางเทียะมาปรากฏตัวให้เห็นอีกครั้ง แต่ในคราวหลังนี้เธอบอกว่ามาในลักษณะของซากศพที่เราได้พบเห็นกันในวันนั้น ช่วยให้เราหนีออก”

“ขณะที่นำขึ้นไปถึงบนถ้ำแล้ว คุณก็ยังได้พุดจาโต้ตอบกับผู้หญิงตองเหลืองคนนั้น?”

“ครับ พูตกันเสียด้วยซ้ำ อันนี้แหละที่ทำให้ผมค้านคุณหญิงหวัชนผา ว่านั่งตงเหลียงที่นำเราหนีขึ้นไปนั่นเป็นคนจริงๆ ส่วนที่เห็นภาพน่ากลัวในตอนดึกนั้น ผมก็ว่าคุณหญิงฝันไป แต่เธอก็ยืนยันเต็มที่เหมือนกันว่าเธอไม่ได้ฝัน”

“แล้วเดี๋ยวนี้ละ คุณเชื่อยังไเกี่ยวกับเรื่องนั่งตงเหลียงลึกลับคนนั้น?”

พราณใหญ่ยักไหล่ ผายมือออกกว้างออกไปแล้วทิ้งลง พร้อมกับถอนใจเฮือก

“ผมตัดสินใจหรือลงความเห็นอย่างไรไม่ถูกทั้งสิ้นครับ มันก็คงเหมือนๆ กับเหตุการณ์ที่เราเผชิญกันในคืนนี้แหละ”

“ผิวนั้นแหละนาย คนที่โหมมันจะไปในทางให้นายกับนายหญิงในยามคับขันเข้าด้ายเข้าเข็มตอนนั้น” บุญคำสอคมมา พร้อมกับหัวเราะเสียงแปร่งๆ ในลำคอ

“นายจำไม่ได้หรือเธอ ไอ้เกอะมันบอกไว้ก่อนแล้วว่า ผิวนั่งเฝ้าลูกสาวของมันมาวนเวียนอยู่ใกล้มันตลอดเวลา และจะเป็นเครื่องนำทางให้มันพาเราไปถึงถิ่นของสางเขี้ยว บุญคำเองก็ทำพิธีปลุกเรียกวิญญาณของมันขึ้นมาแล้ว เพื่อให้มันนำทางเราไป พอติดกับที่นายจับไอ้ลูได้เสียก่อนจึงบังคับให้มันนำไปถิ่นมัน”

“ฮือม้ จริงซิคะ นึกออกแล้ว ถ้าไม่งั้นบุญคำจะกลัรับอาสาออกนำทางในเวลากลางคืนได้อย่างไร พวกเราเปลี่ยนแผนมาเป็นเดินทางในตอนเช้าเสีย ภายหลังจากที่จับตัวลูไว้ได้”

ไชยยันต์เห็นพ้องด้วยกับคำของเก แล้วเขาก็หัวเราะออกมาอย่างขันๆ ขณะที่มองหน้าตาพราณเผ่ากระดุกเหล็ก

“ความจริงบุญคำก็ขลังไม่ใช่น้อย คืนนี้ทำไมถึงไม่ปราบนางตะเคียนให้อยู่หมัด ปล่อยให้อาละวาดเอากับพวกเราเสียแย่ ฉันทเห็นบุญคำตัวลั่นเป็นเจ้าเข้าที่เดียวตอนนั้น”

บุญคำยกมือขึ้นลูบหัว ยิ้มแห้งๆ

“โห่ นายทหารเก๊ะ บุญคำบอกแล้วว่าผิอื่นๆ บุญคำปราบได้ แต่ผิเจ้าประเภทนางตะเคียน เจ้าป่า เจ้าเขา บุญคำสู้ไม่ไหวหรอก เห็นฤทธิ์มาเสียนักต่อนักแล้ว เล่าให้ฟังก็ว่าโกหก ต้องให้มาเจอเข้าซัดๆ พร้อมกันยั้ง คราวนี้เชื่อบุญคำหรือยังละ หมอผีที่ว่าเก่งสักขนาดไหน ถ้าไปลองฤทธิ์กับนางตะเคียนเข้า เห็นตายมาหลายรายแล้ว”

“โหมลองเล่าให้ฟังบ้างซิ เคยพบเห็นเหตุการณ์อย่างไรมาบ้างเกี่ยวกับนางตะเคียนอย่างที่คุณบอก” ไชยยันต์ซักไซ้มาอย่างสนใจ

ตาพราณเผ่าชำเลื่องไปทางรพินทรอย่างเกรงใจ หัวเราะแหะๆ

“อย่าให้เล่าเลยนายทหาร ประเดี๋ยวนายคำบุญคำว่าเอาเรื่องเหลวไหลมาพูด นายของบุญคำเป็นพราณสมัยใหม่ ปากก็บอกว่าไม่ยอมเชื่อเรื่องอย่างนี้ แต่บุญคำแปลกใจเพราะแอบเห็นนายใช้คาถาอาคมอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ไม่ยอมบอกเท่านั้น บุญคำเห็นเอง”

“จะเล่าอะไรก็เล่าเถอะ บุญคำ รับรองว่าไม่ขัดคอ แล้วก็ไม่ต้องมาพาดพิงมาถึงฉัน”

รพินทรว่า

บุญคำเล่าให้ไชยยันต์ และทุกคนที่ล้อมวงฟังอยู่ว่า สมัยที่แกยังเป็นผู้ใหญ่บ้างอยู่ที่โป่งหอม ลูกบ้านประมาณ 20 หลังคาเรือน ตั้งอยู่ในดงทึบซึ่งแกเป็นผู้ริเริ่มบุกเบิกทำไร่อยู่ มีลูกบ้านคนหนึ่งเป็นชายวัยสามสิบเศษ ชื่อ ‘เจ้าม้วน’ ขึ้นชื่อลือชามากในด้านไสยเวทคาถาอาคมมนต์มิด นัยว่า ร่ำเรียนมาจากพระครูคงค์พม่า ยิ่งเกี่ยวกับเสน่ห์เมตตามหาละลวยแล้วละก็ ใครก็ต้องยกให้เป็นอาจารย์ และเรียกกันติดปากว่า ‘หมอม้วนขุนแผน’

ไม่ว่าจะเป็นสาวแก่แม่หม้ายในละแวกใกล้เคียงไหนใด ถ้าเจ้าม้วนเกิดพิสมัยต้องใจขึ้นมา เป็นไม่แคล้วคลาดไปสักราย เจ้าม้วนปรากฏกิตติศัพท์ในทางเจ้าชู้และมีเมียมากที่สุด เทียวได้สร้างสัมพันธ์สาวทวิกับสาวทุกบ้านเท่าที่เท่าทั้งสองของมันจะอำนุภพาไปถึง แต่มันก็ไม่ได้เอามาเลี้ยงร่วมชายคาไว้สักคนเดียว เพราะมันไม่มีปัญญาจะเลี้ยงเมียได้ การงานก็ไม่เอาถ่าน อยู่เป็นไอ้คนร่อนวิชาไปชั่ววันๆ หนึ่ง

“เรื่องวิชามันเก่งจริงๆ บุญคำกล้ารับรองได้ ขนาดลูกสาวกำนันโให้ใครๆ ก็รู้ว่าแกเป็นไอ้เสือเก่า ดูเหลือหลาย ฆ่าคนมาเสียนักต่อนัก แล้วก็หวนลูกสาวเป็นที่สุด ไอ้ม้วนเสกหมากให้กินคนเดียว แม่เล่นตามมาเลย กำนันยกพวกมาร่วมสามสิบ ปืนผาหน้าไม้พร้อม บุญคำนึกว่าหมู่บ้านของบุญคำมันจะถึงคราวอดตายกันคราวนี้ ไอ้ม้วนยังนั่งหัวร่อกระดิกดินเฉยๆ มันบอกให้บุญคำกับพวกชาวบ้านทุกคนเฉยไว้ พอกำนันโให้กับพวกมาถึงเข้าจริงๆ มันก็ออกไปไหว้ บุญคำนึกว่ากำนันจะยิงมันเหมือนยิงหมา ปรากฏว่าไม่ยกทำอะไรมัน ยืนจ้องไปเสียฉิบแล้วก็บอกให้มันเอาดอกไม้ธูปเทียนไปขมา ไอ้ม้วนฝากเมียมันกลับไปกับพ่อตา รับว่าจะเอาผู้ใหญ่ไปพบพ่อตาอีก กำนันโให้ก็ไม่เห็นมีฤทธิ์อะไรขึ้นมาเหมือนอย่างที่ควรจะมี”

บุญคำยืนยันถึงความขลังของเจ้าม้วนขุนแผน ที่แกเห็นมากับตา ครั้นแล้วอยู่มาวันหนึ่งนั่นเอง เจ้าม้วนก็มาบอกแกหน้าตาเฉย ชนิดที่แกฟังแล้วถึงกับตาเหลือก

“พี่คำ ขออะไรสักอย่างได้มั๊ย”

“มีงจะเอาอะไรจากกู ไอ้ม้วน”

เจ้าม้วนยิ้มกริ่ม

“ก็ลูกสาวคนสวยของพี่คำยังไงล่ะ”

“ทุด! ไอ้ม้วน ไอ้ขีบบายบรลัษฏด มีงเอาอะไรมาพูด กูมีลูกมีเมียที่ไหน มีงถึงจะมาขอกูนะ”

หมอม้วนขุนแผนหัวร่อคิกๆ

“ก็ลูกสาวคนสวย ที่อยู่ได้ต้นตะเคียนท้ายไร่ของพี่คำยังไงล่ะ ต้นใหญ่เหนือหัวยกกล้ากับกระท่อมฉันนั่นแหละ ตะเคียนต้นนั้นมันอยู่ในเขตไร่ของพี่คำ ฉันก็เลยต้องมาบอกกล่าวเสียก่อนเป็นการเคารพ ให้ฉันเหอะนะ พี่คำ”

“ไอ้ม้วน! นี่มีงหมายความว่า มีงเห็นนางตะเคียนต้นนั้นรี?” ผู้ใหญ่บุญคำร้องลั่นออกมา

“เห็นมาสามวันติดๆ กันแล้ว ตอนโพล้เพล้ตะวันชิงพลบ”

ม้วนตอบอย่างกระหึ่ม หูดาวราวไปหมด ยกมือขึ้นลูบริมฝีปากอย่างหมายมั่น

“เงิบๆ ไร้นะพี่คำ อย่าอะอะบอกใครไป โอ้โฮ! สวยสะเค็ดอย่าบอกใครเลย นมยังจื่อล่างตั้งเตี้ยยังกะดอกบัว เอวคอดเป็นมดตะนอย สะโพกสุดเลียงสังข์ ขาเหมือนลำหยวก แล้วก็ขาวเหมือนไข่ปอก เวลาแม่สยายผมเล่นแสงแดดผิวดำอำอ้อม นมกระเพื่อม เห็นแล้ว เอื้อย...”

“นั่นมันพรายตะเกียนนามึงนา ไม่ใช่คน!”

“ก็พรายตะเกียนน่าซี ใครว่าคนเล่า มีเมียคนมานานแล้ว คราวนี้จะลองมีเมียนางตะเกียนดูมั่ง”

“มึงจะหาเรื่องตายหาเสียแล้ว ไอ้ม้วน เล่นกะคนยังไม่พอ นี่ยังจะริเล่นกะผีกะนางอีกอะไระ อย่าไปเสือกเข้าทีเดียวนามึง แล้วจะว่ากูไม่เตือน”

“เหอะน่า พี่คำคอยดูฝีมือฉันก็แล้วกัน ฉันจะเอานางตะเกียนตัวนั้นมาทำเมียให้ได้ ไม่งั้นอย่าเรียกว่าหมอม้วนขุนแผน”

เจ้าม้วนบอกอย่างลำพองใจ

ภายหลังจากห้ามปรามทัดทานสักเท่าใดไม่เป็นผลแล้ว ผู้ใหญ่คำ (ในขณะนั้น) ก็บอกว่า

“เออ! ตามใจมึงเถอะว่า เมื่อมึงถือว่ามึงดีมีวิชา ก็ลองดู ขอให้รู้ว่ากูได้เตือนมึงแล้ว”

แล้วก่อนตะวันจะชิงพลบของเย็นนั่นเอง ผู้ใหญ่บุญคำและชาวบ้านทุกคนก็เห็นหมอม้วนขุนแผน เอาสายสิญจน์ไปพันไว้ร้อยต้นตะเกียนใหญ่เหนือฝั่งห้วย ปลายด้านหนึ่งโยงเข้าไปในกระท่อมที่อาศัย ซึ่งปลูกอยู่ไม่ห่างจากต้นตะเกียนออกมานัก เจ้าคนที่อุตริ คิดจะเอานางตะเกียนเป็นเมีย นั่งเข้าสมาธิบริกรรมตามพิธีการของมันซึ่งไม่มีใครสามารถเข้าใจ แต่ก็เฝ้าจับตาสังเกตอยู่ห่างๆ ภายในเห้าเรือนของตน โดยไม่มีใครเกี่ยวข้องด้วย

พอตะวันลับป่า น้ำค้างยังไม่ทันตกนั่นเอง ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้นก็ได้ยินเสียงกึ่งใบของตะเกียนตัวนั้นสั่นสะเทือนอยู่ครั้นไคร่รวมกับมีไคร่มาจับเข่า ทั้งๆ ที่ไม่มีวีแววของลมหรือพายุพัดมาเลย ตัวไม้อื่นๆ คงยืนอยู่อย่างสงบ มันสั่นไหวโยกสะท้านอยู่เป็นระยะ ติดต่อกันครั้งละนานๆ แล้วก็หยุดไปแล้วก็สั่นเขย่าอีก...เป็นเช่นนี้ตลอดทั้งคืนจนกระทั่งรุ่งเช้า

ตกสายหมอม้วนก็ไพล่ออกมาให้ชาวบ้านเห็นด้วยสีหน้าอันเบิกบานอímเอิบ โวให้ทุกคนฟังว่า...ภายในไม่เกิน 3 คืน จะต้องได้นางตะเกียนตามปรารถนา

“ตอนนี้เขายังเล่นตัวอยู่ แต่รับรองทนายทนายฉันไม่ได้หรอก เมื่อคืนนี้ดินจนต้นตะเกียนแทบโค่น ได้ยินเสียงกันแล้วไม่ใช่หรือ?”

เจ้าม้วนว่า

ตกคำคืนที่สองก็มีลักษณะการณ์เช่นเดียวกับคืนแรก ตะเกียนตัวนั้นไหวโยกราวกับจะถอนรากถอนโคน แลเห็นและได้ยินเสียงกันหมดทั้งหมู่บ้าน ไม่มีใครหลับนอน นอกจากจ้องจับตาดูด้วยความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก

พอพลบค่ำคืนที่สาม ตามที่เจ้าม้วนคุยไว้นั่นเอง เวลาประมาณเที่ยงคืน บุญคำและคนในหมู่บ้านทั้งหมดก็ต้องตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงร้องตะโกนเอ็ดอิงฟังไม่เป็นภาษา ที่คังสนั่นออกมาจากกระท่อมของมัน แลไปก็เห็นกระท่อมหลังนั้นไหม้คลอนไปหมดทั้งหลังเหมือนจะพังทลายลง ราวกับจะมีการต่อสู้อะไรกันขึ้นอย่างรุนแรง ส่วนตะเคียนใหญ่ต้นนั้น คันทิ้งกลับยืนต้นสงบเงียบเป็นดุษณี ไม่ได้สั่นสะเทือนหรือมีปฏิกิริยาอย่างใดผิดไปกว่าสองคืนแรก

ทุกคนเข้าใจกันว่า คนร้ายหรือพวกโจรเข้าปล้นและทำร้ายเจ้าม้วน จึงชวนกันฉวยมีดพร้าอาวุธพร้อมด้วยคบไฟ วิ่งตรงเข้าไปที่กระท่อมนั้นทันที โดยการนำของบุญคำ พอพลกัประตูกะท่อมเข้าไป พร้อมกับแสงคบไฟที่ส่องสว่างมองเห็นภาพในกระท่อมได้ถนัด ต่างก็พากันยืนตะลึงงันกันไปหมด

หมอม้วนมือถือดาบ กระโดดโลดเต้นเป็นหนุมานอยู่บนฟาก กวาดแกว่งดาบฟาดซ้ายบ่ายขวาสุดตูดไปหมด เหมือนกับจะต่อสู้กับอะไรสักอย่างที่ยังมองไม่เห็นตัว ดาทั้งสองข้างกลับ ปากก็ตะโกนขอความช่วยเหลือและเอ็ดโอยเอ็ดอิงไปหมด เสียงร้องของมันฟังไม่เป็นภาษาคคน ลักษณะเหนื่อยหอบอ่อนเปลี้ยแทบจะทรงกายยืนอยู่ไม่ติด แต่กระนั้นก็ยังควงดาบจะออกไปรอบทิศ กระทบฝ่าซัดเตะและเสาะไม้ไผ่เบอะเบื้อปลิวกระจายเป็นสะเก็ดไปด้วยคมดาบ

บุญคำร้องตะโกนออกไปสุดเสียงเพื่อจะปลุกให้ตื่นสติ แต่เจ้าม้วนจะรู้สึกตัวก็หาไม่ คงแหกปากร้องและหวดดาบกระหน่ำฟันอากาศรอบตัวอยู่เช่นนั้น พอได้จังหวะ แกก็กระโจนเข้าลื้อคอกเจ้าม้วนไว้ทางด้านหลัง บิดข้อมือจนดาบหลุด ชาวบ้านที่ตามมาด้วยทั้งหลายก็กรุกันช่วยเข้าจับตัวเจ้าหมอผีเอาไว้ ร่างของม้วนล้มผางลงบนฟากคืนสะบัด แล้วร้องครวญครางอยู่เช่นนั้น จะเข่าเรียกกันเช่นไรก็คงไม่ได้สติอยู่ตามเดิม จนกระทั่งในที่สุด....

เพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น หมอม้วนขุนแผนก็ชักดาตั้งลิ้นใจไปต่อหน้าต่อตาชาวบ้านที่รุมล้อมช่วยเหลืออยู่

“บุญคำพยายามช่วยมันเต็มที่เลยครับนาย แต่เอาไว้ไม่อยู่เสียแล้ว”

บุญคำเล่าในตอนท้าย สีหน้าของตาพรานเผ่าเซียวสลดลง เมื่อคิดไปถึงเรื่องราวในอดีตที่แกเผชิญมา

“พอมันหมดลมเท่านั้น ตลอดทั้งตัว ขึ้นรอยเขียวเป็นจ้ำเต็มไปหมด ราวกับถูกรุมตีด้วยไม้พลองสักสิบอัน บุญคำปรึกษากับพวกลูกบ้านทั้งหลายว่าจะทำยังไงกันดี ขึ้นไปตามกำนันกับเจ้าหน้าที่มาศุภมัน เขาจะต้องหาว่าพวกเราช่วยกันรุมตีมันตายแน่ เพราะรอยเขียวตามตัวของมันที่เห็นอยู่ ในที่สุดผมก็เลยตัดสินใจจัดการเผาศพของมันเสียทันทีในตอนรุ่งเช้า แล้วไปบอกกำนันเขาทีหลัง โชคดีที่กำนันกับบุญคำก็ชอบพอนับถือกันอยู่ แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจสงสัยอะไร นี่แหละครับฤทธิ์เดชของนางตะเคียน ที่ไ้ม้วนไปอุทริไปทำพิธีเรณูด้วย อาคมของตัวเองไม่ถึง แม้ก็เลยเอาเสียตาย”

ไชยยันต์ฟังด้วยอาการตะกรันตะครออย่างไรพิกล เปิดกระตักบรื้นคือออกคืบหนักๆ อีกครั้ง

“แล้วบุญคำทำอะไรต่อไป สำหรับตะเคียนต้นนั้น”

มาเรียบถามเป็นภาษาพม่าอย่างสะท้านใจ เมื่อรพินทร์ทำหน้าที่แปลเรื่องราวที่ดาพรานเล่าเล่าให้หล่อนฟังคร่าวๆ

“บุญคำจะทำอะไรได้ ก็ปล่อยให้มันอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่กล้าไปแตะต้องยุ่งย่ำอะไรด้วยอีก หลังจากเจ้าม้วนตายแล้ว บุญคำก็ตั้งศาลบวงสรวง ขอขมาสาบานว่าจะไม่ไปลบหลู่ก้าวก่ายอะไรอีก ขอให้ต่างคนต่างอยู่ก็เลยเงียบไป ไม่มาแสดงฤทธิ์รังควานอะไรคนในหมู่บ้าน แต่วันดีคืนดี พวกชาวบ้านก็มักจะเห็นปรากฏตัวออกมาเดินอยู่ริมๆ ห้วยเป็นประจำ”

“ตะเคียนต้นนั้นเดี๋ยวนี้ยังอยู่หรือเปล่า?”

“ยังอยู่ นายทหาร ถ้ามีโอกาสผ่านไปโป่งหอม บุญคำจะพาไปชี้ให้ดู”

“ประหลาดมาก”

อดีตนายทหารปืนใหญ่มองไปยังจอมพราน ซึ่งตลอดเวลาที่นั่งฟังบุญคำเล่าเงียบๆ ไม่แสดงความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น

“ฉันสงสัยเหลือเกิน จริงละ เคยได้ยินมามากแล้วเกี่ยวกับเรื่องต้นตะเคียนนี้ ทำไม ขึ้นชื่อว่านางตะเคียนแล้วจะไม่มีใครปราบได้อยู่ยังงั้น?”

“สำคัญว่ามันเก่งจริงหรือเปล่าเท่านั้น”

บุญคำอธิบายน้ำลายแตกฟอง แต่ท่าทางของแกนนำเลื่อมใส เพราะเต็มไปด้วยความจริงจังในน้ำเสียงและท่าที

“บุญคำเคยได้ยินคนเก่าๆ รุ่นพ่อรุ่นปู่เขาเล่าให้ฟังเหมือนกันว่า คนที่เรียนอาคมแก่กล้าจริง ก็สามารที่จะเรียกนางตะเคียนให้ออกมาใช้สอยได้สารพัด แม้กระทั่งเอามาทำเมีย แต่บุญคำก็ยังไม่เคยเจอคนเก่งจริงๆ อย่างว่ำนั้นเลยสักคน มีเหมือนกัน เช่นพวกพระธุดงค์ที่เก่งในกรรมฐานจนสามารถจะทำอิทธิฤทธิ์ได้ แต่ท่านก็เป็นผู้ถือศีล...ไม่คิดจะทำอะไรอุตริวิธการถึงเพียงนั้น อย่างมากเวลาธุดงค์รอนแรมไปในป่าลึก ไม่มีบ้านผู้คนให้อาศัยบิณฑบาตได้ ท่านก็ไปโปรดสัตว์ บิณฑบาตขอบริจาคอาหารจากพวกนางไม้พวกนี้ พอให้อยู่รอดไปชั่วมี้อ พระธุดงค์เคร่งๆ ที่สามารถเดินไปในป่าลึกมีชีวิตรอดอยู่ได้ก็เพราะอาศัยบิณฑบาตจากนางไม้พวกนี้แหละ”

“พูดเล่นไปน้าบุญคำ” ไชยยันต์ร้อง

“พูดจริงนายทหาร บุญคำไม่ได้พูดเล่นหรือโกหก” แกยยันซึ่งขัง “พระธุดงค์ท่านเล่าให้บุญคำฟังเอง ท่านเป็นพระไม่โกหกหรอก”

“นางไม้นางตะเคียนนะหรือ ตักบาตรให้พระธุดงค์?”

“ก็ไม่ใช่ขึ้นชื่อว่าพระธุดงค์แล้ว จะบิณฑบาตอาหารจากนางตะเคียนได้ทุกองค์เมื่อไหร่ ต้ององค์ที่เคร่งศีลและเก่งจริงๆ เท่านั้น พระที่เคร่งในธรรมวินัยและมีฌานแก่กล้า ย่อมเป็นที่นับถือ

บูชาของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นปีศาจ มนุษย์หรือเทวดาและพระประเภทที่บุญคำว่านี้ ก็คงจะไล่พระอรหันต์เข้าไปเต็มทีแล้ว ทำไมจะบิณฑบาตเอาจากนางไม้นางตะเคียนไม่ได้ เวลาที่ท่านไม่รู้จะบิณฑบาตเอาจากมนุษย์ที่ไหนในป่าลึกกันดาร”

“ข้อนั้นนะ ฉันพอเข้าใจนะ แต่ฉันสงสัยว่านางไม้นางตะเคียนจะไปเอาอาหารจากไหนมาตักบาตรให้พระได้”

เขาพูดปนหัวเราะ อารมณ์เปลี่ยนมาเป็นสนุกสนานในการคุยกับตาพรานแต่ในเรื่องนี้เพราะไม่เคยได้ยินมาก่อน

“นางไม้นางตะเคียนที่จะตักบาตรให้พระพุทธรูปได้ จะต้องเป็นพวกเทวนารีทั้งนั้น ไม่ใช่พวกภูตพราน พุตอีกทีหนึ่งก็คือพวกเทวดานั้นเอง เมื่อเป็นเทวดาก็ต้องตักบาตรอาหารทิพย์ให้กับพระชี นายทหาร แม่เทวดาผู้หญิงพวกนี้ก็จะอยากจะได้กุศลเหมือนกัน จี๊คร้านจะแย่งกันตักบาตรจนท่านรับไม่ไหวเสียอีก มันเป็นเรื่องพิสดารของโลกที่เหนือขึ้นไปกว่าโลกคนธรรมดาอย่างเราจะเข้าใจได้ มันจะเป็นอย่างไร บุญคำอธิบายไม่ถูกเหมือนกัน รู้แต่ว่าพระเก่งๆ ท่านบิณฑบาตเองจากพวกนี้ได้”

“ถ้าฉัน พวกนี้ก็เป็นพวกใจบุญ ยึดถือหลักธรรมอยู่เหมือนกันซิ”

ไชยยันต์คุยกับแกอย่างออกรส หัวเราะไปพลาง

“ถ้าไม่ใจบุญ ไม่มีธรรม ก็เกิดเป็นเทวดาไม่ได้หรอกนายทหาร”

“อือม อธิบายได้เข้าค่านี ก็แล้วเมื่อใจบุญมีหลักธรรมนับถือพระเจ้า ทำไมถึงมาเที่ยวเกะกะระรานมนุษย์ล่ะ เป็นต้นว่า หลอกหลอน ลำแสงฤทธิ์เดชต่างๆ”

“อ้าว! นายทหารก็...เทวดาก็ยังมีกิเลสตัณหาอยู่เหมือนกัน ยังตัดไม่ขาดเสียทีเดียว รู้จักโลก หลง มิโทษะโมหะเหมือนมนุษย์เรานี่เอง ถ้าทำไม่ถูกหรือถูกรังแกเข้าก็ต้องแสดงฤทธิ์เอาบ้างตามธรรมดา”

ตาพรานเฒ่ากลิ้งไปได้โดยไม่ยอมจน แล้วจำเลื่องไปทางเจ้านายอย่างเหนียวๆ รพินทร์ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เสีย ปล่อยให้แกไม่ไปตามเรื่องโดยเอนตัวลงนอนพักหลัง ปิดปากหา

คนอื่นๆ ยังคงตาใส นั่งล้อมวงฟังบุญคำอย่างตั้งอกตั้งใจ มีมาเรียคนเดียวเท่านั้นที่นั่งเอามือเท้ากางฟังอยู่อย่างไม่รู้เรื่อง นอกจากนานๆ ครั้งไชยยันต์จะหันมาอธิบายให้ฟัง หรือมีจะนั้นบุญคำก็พูดด้วยเป็นภาษาพม่า แล้วต่อมาอีกครู่เดียว หล่อนก็ผละแยกไปนอน คงมีแต่กลุ่มพรานพื้นเมืองโดยบุญคำเป็นหัวหน้า และไชยยันต์เท่านั้นที่ยังคุยกันอย่างสนุกสนาน

ระหว่างที่ไชยยันต์ยังจับกลุ่มคุยกับพวกนั้น ซึ่งต่างสรรหาเรื่องราวพิสดารพิลึกพิลั่นในป่า ทั้งที่ได้ประสบมากับตนเองและได้รับฟังมาอีกต่อหนึ่ง ผลัดกันเล่าให้อึดคนนายทหารหนุ่มฟัง ซึ่งมีทั้งตื่นเต้น หวาดสยองและโปกฮา

รพินทร์ ไพรวัลย์ แอบหลับไปเมื่อใดไม่มีใครรู้...และไม่มีแวความผิดปกติใดๆ จะเกิดขึ้นกับหมอดาริน

เมื่อทุกคนพร้อมหน้ากันในยามเช้า หล่อนสดชื่นและแข็งแรงดีเหมือนคนที่ได้รับการพักผ่อนอย่างเต็มที่ ท่ามกลางการเฝ้าจับสังเกตอย่างพิถีพิถันของพรรคพวกทั้งหมด นักมานุษยวิทยาสาวไม่มีโอกาสจะรู้เลยว่า เมื่อตอนดึกของเมื่อคืนที่แล้วมา ได้เกิดอะไรขึ้นกับตัวหล่อน ทุกคนปิดความเงียบ...ไม่ได้แพร่งพรายอะไรทั้งสิ้นตามคำสั่งของเชษฐา

ภายหลังจากการตรวจสอบจนแน่ใจว่า ไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับน้องสาว หัวหน้าคณะก็มีคำสั่งให้พรานใหญ่เตรียมออกเดินทางต่อ รพินทร์สั่งเก็บของเข้าหีบห่อสำหรับการเคลื่อนย้าย ตกสายประมาณ 10.00 น. คณะสิบสองคนก็พร้อมที่จะบุกบันฟันฝ่าต่อไปเบื้องหน้า ยังหนทางที่ไม่สามารถจะกำหนดอนาคตได้ ความที่เคยร่วมทางกันมาแล้วในระยะเวลาอันยาวนาน ประกอบกับความเข้าใจและต่างรู้ภาระหน้าที่ของกันและกันเป็นอันดี ทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรียบง่ายและรวดเร็ว โดยไม่มีอะไรต้องห่วงกังวล

ทั้งสิบสองชีวิตเต็มไปด้วยความแคล่วคล่องว่องไว ไม่ผิอะไรกับหมู่ทหารชาวยุค ที่พรักพร้อมและปฏิบัติงานประสานกันได้อย่างสอดคล้อง ราวกับได้รับการฝึกหัดมาแล้วเป็นอย่างดีเลิศ

แล้วทั้งหมดก็มาขึ้นรายล้อมสงบนิ่งอยู่รอบบริเวณหลุมฝังศพของ ดร.ฮอฟมันอีกครั้ง ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ เมื่อมาเรียทรุดตัวลงนั่งคุกเข่า บรรจงวางช่อดอกไม้ป่าและใบเฟิร์น ที่มัดรวมกันเป็นหรีด วางไว้เหนือหลุมศพพร้อมกับปอยผมของหล่อนที่เชษฐาเป็นคนตัดให้ตอนเปลี่ยนทรงผม ภรรยาฆ่าของนักสำรวจผู้สังเวยชีวิตไปแล้วแก่งานของเขา ลูกขึ้นยืนอย่างเชื่องซึม หยดน้ำตาคลอเบ้าทั้งสอง

“ขอให้พระผู้เป็นเจ้าจงรับวิญญาณของเธอขึ้นสรวงสวรรค์ ลาก่อน สเตลเกล ลาซัวร์ รันท์...”

หล่อนกระซิบแผ่วเบาในภาษาเดิมของตนเอง แล้วหันตาขมสะอื้นนิ่งไปอีกชั่วอึดใจ ก็เหวี่ยงไรเฟิลสะพายไหล่ ยิ้มเศร้าๆ มาที่เชษฐา บอกว่า

“ฉันพร้อมแล้วค่ะ พี่ใหญ่”

ราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ ยิ้มให้อย่างปลอบใจ เดินเข้ามาโอบแขนรอบไหล่เหม่สาว แล้วตบหนักหน่วงที่ต้นแขน จากนั้นก็โบกมือกับทุกคนเป็นความหมายให้เคลื่อนที่โดยไม่เอ่ยคำใดอีกทั้งสิ้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก ส่งอาการการวะอำลาหลุมศพของนักสำรวจเยอรมันเป็นครั้งสุดท้าย แล้วอวยห่างออกมาเป็นคนหลังสุด

การเดินทางอันฝ่าทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับโชคชะตา ก็เริ่มต้นต่อไป ท่ามกลางความเงียบเชียบอันแวดล้อมไปด้วยบรรยากาศสด ต่อมาทุกคนก็ละบริเวณที่พักและซากอันนอนสงบนิ่งอยู่ภายใต้พื้นดินของ ดร.ฮอฟมัน ไว้เบื้องหลังอย่างไม่คิดว่ ในชีวิตนี้จะได้หวนกลับมาเห็นอีก

นอกจากเหตุการณ์อันประทับแน่นอยู่ในความทรงจำเท่านั้น

แต่ละชั่วโมงผ่านไปอย่างเข้มข้นเหมือนเดินอยู่ในความฝันอันหวาน เหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้าและทรมานใจ ไม่มีใครพูดกันโดยไม่จำเป็น แท้ทุกคู่ยังก้าวไปอย่างอัตโนมัติ ชั่วโมงแรกมัน ล้าจนแทบยกไม่ขึ้น จากหนทางที่มุ่งไต่เขาขึ้นไปเป็นลำดับ พอเข้าชั่วโมงที่สองและสามมันก็เริ่มซา ปราศจากความรู้สึก ขบวนการของการแบกหาม ยังคงจัดเป็นคู่อยู่เหมือนเดิม แบ่งเปลี่ยนน้ำหนักเท่าๆ กัน ซึ่งเบากว่าข้าวสารและลูกปิ่นลงไปมาก

ทั้งสามคู่ของพวกพรานพื้นเมือง ซึ่งทำหน้าที่เป็นลูกหาบ คงเดินเข้าขบวนตามอยู่ เบื้องหลัง สำหรับส่งไปไม่ได้มีส่วนแบกหามอะไรในสัมภาระกองกลางของคณะ ซึ่งจัดสรรหน้าที่ กันไว้แล้ว แต่บรรทุกของส่วนตัวเฉพาะของมาเรียซึ่งบรรจุอยู่ในถุงทะเลขนาดย่อม โดยลักษณะที่ เรียกกันว่า ‘โง’ อันเป็นวิธีแบกของพวกชาวเขา คือเอาเชือกมัดถุงติดกับหลังไว้ส่วนหนึ่งกันแกลง มี สายหูกู้ปากถุงอันทำด้วยสายพานเหนียวแน่นเป็นแผ่นขนาดฝ่ามือ โยงมาคล้องติดอยู่บนหน้าผาก ในลักษณะดังกล่าวนี้ ส่งไปเดินดูๆ ขึ้นเขา โดยยกหัวขึ้นไปเบื้องหน้าตามติดหลังพรานใหญ่ รพินทร์ขึ้นไปได้รวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งๆ ที่มีน้ำหนักอยู่บนหลังไม่ต่ำกว่า 20 กิโล และไร้เฟิลติด มืออีกทั้งกระบอก มันเป็นความสามารถที่เกิดขึ้นจากการเคยชิน และเป็นคุณลักษณะพิเศษของลูก ไพรโดยเฉพาะ ซึ่งต่อให้พวกพรานพื้นเมืองของรพินทร์เองก็ยังยอมแพ้

เจ้าต้องผู้จัดว่าเป็นนักเดินป่าที่แข็งแกร่งที่สุด เท่าๆ กับการเป็นลูกหาบชั้นเยี่ยมยอด ทั้งๆ ที่ตัว ของมันพอมเกร็งเล็กน้อย คือดมันจะเดินได้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ไม่ว่าหนทางนั้นจะไต่ขึ้นสูง ขนาด 70 องศา จนต้องแทบเรียกว่าคลานกันขึ้นไป หรือว่าทางนั้นจะลาดชันลงไปเบื้องล่างจนต้อง ถอยหลังลง ส่งไปพากายล้าไปเหมือนเงาของปีศาจ จนรพินทร์เชื่อมั่นว่า ถ้ามันไม่ยอมฝืนทำเพื่อจะ เดินตามเขาเพราะถือว่าเป็นผู้นำแล้ว มันคงจะทิ้งเขาล่วงหน้าไปไกลลิบชนิดตามไม่ทันทีเดียว

ตรงข้ามกับคณะนายจ้างซึ่งเดินได้รวมกลุ่มกันอยู่เบื้องหลังของเขา ทั้งระยะห่างประมาณ 100 เมตร โดยมีมาเรียกับคารินคู่หนึ่ง อยู่เบื้องหน้าของเชษฐากับไชยยันต์ ทั้งสี่แห่ออกซุ่มโฉบกาย เหมือนอาบน้ำทั้งตัวจนไหลย่อยเข้าตา ต้องยกแขนเสื้อขึ้นปาดเช็ดอยู่บ่อยครั้ง ตลอดระยะสอง ชั่วโมงเต็มของหนทางที่ไต่ชันขึ้นไปเป็นลำดับนั้น

จอมพรานหุตรอนายจ้างของเขาเป็นระยะ เมื่อเห็นว่าจะถึงกันห่างมาก แต่พอสืบใกล้เข้า มาประมาณ 30 เมตร เขาก็ได้นำเคลื่อนที่ต่อไป ไม่หยุดรอจนทั้งสี่ตามขึ้นมาทัน เป็นการเร่งฝีเท้าให้ บุกบันต่อไปโดยทางอ้อม เพราะรู้ยั่วว่าหากรอให้ขึ้นมาทันเมื่อใด ก็เท่ากับยอมผ่อนพักให้ ซึ่งจะทำให้ การเดินทางถ่วงช้าลงไปอีก

ความรู้สึกที่ฝากไว้กับคณะนายจ้าง เพื่อให้ทุกคนมูมานะอยู่ตลอดเวลาว่า จะต้องกระชั้น เข้ามาให้ทันเขานั้น ย่อมเป็นการเร่งเร้าให้เกิดอำนาจจากบันไปในตัว

หนทางที่อาศัยไต่ชันไป เป็นทางน้ำฝนไหลลงจากเขา ซึ่งบัดนี้แห้งผากเต็มไปด้วยฝุ่นหิน ท่วมกลางป่าไฟที่เหลืองอร่ามและใบร่วงโกร๋นเพราะความแห้งแล้ง อากาศอ้าวระอุเหมือนอยู่ในเตา

อบ ไม่มีสัตว์ชนิดใดให้เห็นแม้แต่กิ้งก่าตัวเดียว นอกจากไอแดดที่แผดจ้ามองเห็นต้นไม้
ระยิบระยับไปหมด

ลูกหาบทั้งสามคู่ ค่อยๆ ประคองหาบสัมภาระ คืบตามมาเบื้องหลังอย่างระมัดระวังเพราะ
เกาะกะของ ประกอบกับหนทางอันไม่สะดวก ช่วยให้เชษฐา คาริน ไชยยันต์ และมาเรียพอจะมี
โอกาสพักไปในตัว โดยมีพวกที่เดินไต่ไปได้อย่างแฉะซัดง่วนอยู่เบื้องหลัง คนเหล่านั้นไม่ได้หัน
หน้าอะไรเกี่ยวกับการเดิน และไม่มีใครเหน็ดเหนื่อยนัก ที่ซำก็เพราะต้องประคองหีบห่อขึ้นมาด้วย
เท่านั้น ทำให้เสียเวลาไป ผิดกับสำปา ซึ่งถึงแม้จะบรรทุกของอยู่บนหลังด้วย แต่ก็เป็นการบรรทุก
ของตนเองไปโดยอิสระ ไม่ต้องใช้คนหาบเป็นคู่อย่างพวกซำหลังจึงไปได้เร็วกว่า

คารินกับมาเรียซึ่งได้มาคิดๆ กัน ต่างก็ไม่ได้พูดอะไรกันเลย คงก้มหน้าก้มตาปีนป่าย
คืบหน้าขึ้นไปอย่างทรหด นอกจากนานๆ ครั้งก็ให้การช่วยเหลือกันบ้าง เมื่อหนทางอยู่ในระยะลับ
ชัน ครั้งหนึ่งในการค่อยๆ ไนขึ้นไปยังทางชันเกือบเก้าสิบองศาเพื่อให้ถึงตะพักตอนหนึ่ง คาริน
ก้าวเหยียบแฉะดินปนกรวดไถลลื่นจะหล่นกลิ้งลงไป เพื่อนสาวต่างผีด่นมากว่าติดชายเสื้อของ
หล่อนไว้ได้อย่างหวุดหวิด และนอนค้างพังพาบกันอยู่ในลักษณะเช่นนั้น โดยอีกมือหนึ่งของมาเรีย
เหนี่ยวเหง้าไผ่อันหนึ่งไว้เป็นที่ยึด เชษฐาได้ตามขึ้นไปทัน ช่วยแก้ไขสถานการณ์อันหมิ่นเหม่นั้น
เอาไว้ได้อย่างทุลักทุเล

แล้วไม่นานนัก มาเรียเองก็ไต่เอากิ่งไผ่แห่งประาะเพื่อจะรั้งกายขึ้นไป มันหักสะบั้นลง
เพราะทานน้ำหนักตัวไม่ไหว แม่สาวเสียหลักหมุนคว้างไถลลื่นลงมาตามทางลาด คารินเป็นฝ่าย
ฉวยข้อมือทันบ้าง แต่ก็พาถล่นครูดลงมาเพราะน้ำหนักหน่วง โชคดีที่ติดเชษฐาไว้ได้อีก ทั้งสองหญิง
เลือดซิบทั้งแขนและขา ถลอกปอกเปิกกันไปหมดทั้งตัว โดยเฉพาะมาเรีย...หนามไผ่อันแหลมคม
เกี่ยวทะลุเสื้อ แหวะหน้าอกด้านหนึ่งของหล่อนเป็นแผลค่อนข้างลึก จนคารินต้องเอาพลาสติกเอร์ปัด
ห้ามเลือดให้

ไชยยันต์นั้นที่แรกก็ได้เคียงคู่มากับเชษฐา แต่แล้วพอเข้าช่วงโมงที่สามก็ถลาหลังลงไป
รวมกลุ่มกับพวกลูกหาบ

“ระวังหน่อย ไปกันช้าๆ ก็ได้ ไม่ต้องรีบร้อน ทางมันชันเหลือเกิน”

หัวหน้าคณะร้องเตือนน้องสาวกับมาเรียเบาๆ พลังส่งไรเฟิลของคารินที่พลัดหลุดมือ
กลิ้งมาที่เขา...ส่งขึ้นไปให้ คารินฝืนยิ้ม ยกหลังมือเช็ดเหงื่อที่ชุ่มอยู่บนเปลือกตา แล้วแหงนมองขึ้นไป
ไปยังร่างของพรานนำทางกับสำปา ซึ่งขณะนี้ยืนพักอยู่ที่บริเวณแ่งรากไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ห่างขึ้นไป
รวม 50 เมตร

“รพินทร์กับเจ้าต้องสู้นั้นร้ายกาจเหลือเกิน ไม่ยอมรอให้เราตามทันเลย เป็นการไล่กัน
อย่างไม่รู้จบสิ้น เขาหนีเราอยู่เรื่อยๆ เร่งฝีเท้าเท่าไรก็ไม่ทัน บอกให้เขา รอเราบ้างซิคะพี่ใหญ่ เมย์
เองก็ดูท่าจะแย่เต็มทีแล้ว ลูกหนามเข้าด้วย”

มาเรียฝันยิ้ม เขย่าคอเสื้อไล่ระอุอ้าวที่อบอยู่ในกาย เป่าลมออกจากริมฝีปากอันแห้งผาก

“สำหรับฉันไม่เป็นไรหรอกน้า เป็นห่วงเธอเท่านั้น หน้าเธอซีดเหลืองเกิน ฉันเดาไม่ถูก เราจะได้อั้วทางมหานครนี้ขึ้นไปอีกนานสักเท่าไร? ดูนั่นไม่มีที่สิ้นสุดเลย แล้วก็ร้อนเหมือนลูกอบ”

เชษฐาคุนาฬิกาข้อมือ ขณะนั้นมันเป็นเวลาบ่ายโมงเศษ เบื้องบนศีรษะที่แลผ่านกิ่งใบอันแห้งโกร๋นของป่าไฟขึ้นไป คือดวงอาทิตย์อันแผดจ้า เสียงไชยันต์ร้องเพลงยี่เกที่ขึ้นต้นซ้ำซากว่า ‘โอ้ เจ้าช่อมะนาว ฯลฯ’ ที่จำมาจากบุญคำซึ่งแกมักจะคร่ำครวญไปตลอดทุกระยะทางที่มีการเดินกันอย่างหนัก พลังก็ตะโกนถามขึ้นมาปนหัวเราะว่า

“เป็นยังไงกันมั่ง พรรคพวก?”

“ก็เต็มอึดดิ แกละ?”

เชษฐาร้องตอบลงไป ยิ้มพลาถย้อนถาม

“สะบ้าหัวเข่าแทบจะกระเด็นหลุดออกมาแล้ว งอขาเกือบไม่ได้ แต่พับฝ่าเถอะ ฉันก็ยังเดินอยู่ได้ยังไงไม่รู้เหมือนกัน... โอ้เจ้าช่อมะนาวจะเอ็งเงิงงัย”

“โธ! ร้องก็ไม่ได้ถูก นายทหาร เขาว่า... โอ้เจ้าช่อมะนาว เห็นนมน้องขาวๆ พี่ยิ่งหนาวหนัก...”

บุญคำร้องออกมาเบาๆ อย่างครีมีใจ ไชยันต์ยกมือขึ้นโบก

“หนาวกะลึงอะไรล่ะ ยังกะเดินฝ่าไปในกระทะทองแดง ดับจะสุขอยู่แล้ว เอาเฮอะ ไม่ต้องร้องอีกแล้ว ลงได้ขึ้นว่า โอ้เจ้าช่อมะนาวทีไร เป็นอันรู้กันละ เดินกันลั่นห้อยทุกที พับฝ่า!...”

ดาพรานเผ่าหัวร่อเอิ๊ก

“นายทหารหมดสติไปแล้วละ มะะ ส่งปืนโตมา บุญคำจะช่วยแบกให้”

“ไม่ต้อง ถึงยังงั้นฉันก็ลากมันไปเอง ผิดนักก็เอามันยันแทนไม่ถ่อเสียรู้แล้วรู้รอด”

ไชยันต์ตัวคเหว็ดมา พร้อมกับหัวเราะอย่างฉุนๆ ใช้ค้ำมไรเฟิลยันก้อนหินผลักดันกระดืบขึ้นไป จนกระทั่งถึงตำแหน่งที่เชษฐา ดาริน และมาเรียนั่งหอบอยู่ ป้องหน้าแลฝ่าไอร้อนขึ้นไป ก็เห็นจอมพรานยืนพิงรากไม้ค้อยอยู่ข้างบนเหนือขึ้นไปอีก ส่างปากกำลังเคลื่อนที่ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

“รพินทร์หาที่พักหลบแดดก่อนเถอะ เราปีนกันมาสามชั่วโมงแล้ว”

เชษฐาตะโกนบอกขึ้นไป คิงผ้าขนหนูผืนเล็กที่คล้องคอยู่ด้านในออกมาเช็ดเหงื่อ แล้วเปิดกระติกน้ำออกดื่มกลั้วคอ

“แข็งแรงอีกพักเดียวครับ ข้างบนป่าจะสดกว่านี้ ตรงนี้ไม่มีที่กำบังเลย”

เสียงพรานใหญ่โหวกๆ ตอบลงมา พร้อมกับโบกมือเป็นสัญญาณเรียก จากนั้นก็หันหลังไถ่หน้าลื้อต่อไปโดยไม่ฟังเสียง และดูเหมือนจะเร่งฝีเท้าอีกโดยไม่หันกลับมามองอีกเลย เชษฐาหันมาพยักหน้ากับทุกคน

“ไป! รีบเดินเถอะ กัดฟันหน่อย ขึ้นช้าก็ยิ่งหมดย่ำลงไปทุกที”

ทั้งสี่เริ่มปั่นป่ายต่อไปอย่างมีมานะ พวกลูกหาบที่วิ่งทำอยู่เบื้องหลัง บัดนี้เดินตามขึ้นมาทันกลุ่มของเชษฐาและพวกกันได้ขึ้นมาพร้อมๆ กันเป็นขบวน

คารินกับมาเรียรู้สึกเกาะอะไรเฟิลประจำมือที่สะพายอยู่เป็นอย่างดี เพราะต้องใช้มือทั้งสองยึดเหนี่ยวไปตามก้อนหิน และลำโพงขณะที่โหนดตัวขึ้นไป แต่ต่างคนก็ไม่ยอมสละอาวุธประจำมือไปให้พรานพื้นเมืองคนใดช่วยถือให้ แม้ว่าพวกนั้นจะรับอาสา มาด้วยคติประจำใจของนักเดินป่าทั่วไปในข้อที่ว่า ยามใดก็ตามที่ปล่อยมือให้ปืนประจำมือห่างพ้นจากตัวไป ยามนั้นก็ควรเป็นยามที่ชีวิตหาไม่แล้ว

อีกอย่างหนึ่ง ประสบการณ์ความเคยชินที่ใช้ชีวิตผจญอันตรายอยู่ในป่า มันเป็นอุทธาหรณ์เตือนใจไว้เป็นอย่างดีแล้ว ในเรื่องปืนที่ยอมให้ห่างไม่ได้แม้แต่ในขณะหลับ ชีวิตร่วมกันในป่านั้น จริงอยู่ อาจมีทางที่จะช่วยเหลือคุ้มครองกันได้เมื่อเกิดภัยขึ้น แต่จะไม่มีใครสามารถช่วยเหลือคุ้มครองใครได้ดีกว่าตัวเองทั้งสิ้น

พอเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง ภาพของพรานใหญ่รุกรินกับเจ้าตองคู่ที่เห็นได้คุ่มๆ อยู่เบื้องบน กลับแนวกอไผ่หายไปแล้ว

“เอ๊ะ! นั่นเขาจะทิ้งเราหรือยัง ใจกันนะ เผลอแป๊บเดียวหายตัวไปแล้ว”

คารินขมวดคิ้วบ่นออกมาเบาๆ อย่างเคืองๆ ที่รุกรินไม่รอ แต่พี่ชายบอกมาว่า

“ก็ไม่มีอะไรจำเป็นอะไรที่เขาจะต้องรอให้เสียเวลาไปเปล่าๆ หนทางเดินมันเส้นเดียวกันอยู่แล้ว ให้เขาล่วงหน้าไปก่อนเถอะ เดียวก็ไปรออยู่ข้างหน้าเอง อย่างกังวลไปเลย”

สำหรับมาเรีย หล่อนไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เรากำลังไต่ขึ้นไปเป็นคนแรก โดยอาศัยร่องรอยที่รุกรินกับพรานตองคู่ของหล่อนทำเป็นเครื่องหมายให้เห็นไว้เพื่อให้เดินตามถูก สัญชาตญาณพรานของແມ່มสาว ลำแดงออกมาให้เห็นชัดในด้านความคล่องแคล่วชำนาญต่อการเกาะรอย หล่อนไม่ใช่คนคล่องป้าประเภทสมัครเล่นเลย แต่เป็นอาชีพที่เชี่ยวชาญเลย จากความชำนาญและคล่องตัวที่ฝ่ายของเชษฐาสังเกตเห็นอยู่

และอาการอันเข้มแข็งทรหดของมาเรียดังกล่าวนี้เอง ช่วยทำให้คารินมูมานะอย่างไม่ยอมด้อยกว่า หล่อนติดหลังเพื่อนสาวไปอย่างกระชั้นชิด และหมดเสียงบ่นใดๆ ลงในทันที นักมานุษยวิทยาสาวแอบบอกกับตัวเองอยู่ในใจว่า ยอมเหนื่อยขาดใจตายไปเสียดีกว่าที่จะให้ใครๆ เห็นว่าหล่อนอ่อนแอกว่ามาเรีย

เชษฐากับไชยยันต์ได้ตามมาเบื้องหลังของสองสาวใจเพชร เพื่อคอยช่วยเหลือในกรณีที่อาจพลั้งพลาดหลุดร่วงไถลลื่นลงมา ซึ่งปรากฏอยู่บ่อยครั้ง และมีอยู่อีกครั้งหนึ่ง จะเป็นเพราะความรีบร้อนเพื่อจะทำเวลา หรือหมดกำลังขาไม่ทราบได้ มาเรียก้าวจากยอดก้อนหินลูกหนึ่งเพื่อขึ้นไปยืนบนรากไม้ อันเป็นตะพักราบเหมือนเชิงชันพักบันได ระดับตลาด 70 องศา หล่อนเสียหลัก...ไม่สามารถทรงตัวอยู่ได้ กล้ายจะถูกแรงดึงดูดจากเบื้องล่างจูดรั้งไว้ หมุนพลิกผิงระอบตัว หันหน้าลงมาทางเบื้องล่าง แล้วพวกร่อนลงมาในลักษณะตกบันไดพลอยโจน ท่ามกลางเสียงร้องลั่นอย่างตกใจ

ของคาริน ผู้ตามติดอยู่เบื้องหลัง โชคดีเหลือเกินที่ไชยยันต์ซึ่งตามมาเป็นบุคคลที่สาม และอยู่ในระดับต่ำลงไปกว่าคาริน เหลือบขึ้นไปเห็น เขาทิ้งไรเฟิล... โจนออกไปทางแขนรับไว้ ร่างของเหม่อมสาวร่อนลงมาปะทะเต็มแผ่นอกของอดีตนายทหารปืนใหญ่ และถูกรวบไว้แน่นในวงแขน หล่อนเองก็กอดยึดเขาไว้เป็นหลัก น้ำหนักตัวที่หุ้มลงมา...ทำให้ไชยยันต์ผงะถอยรูดเสียหลักไปอีกคน แต่ยังกอดกันไว้แน่นเช่นนั้น บังเอิญติดชอกหินที่ขึ้นขวางไว้เสียก่อนที่จะหลุดร่วงลงไปไหนเหวดีนั้นๆ ริมทาง ทั้งคู่ล้มกลิ้งลงไปกองอยู่ด้วยกันตรงชอกหินนั่นเอง ร่างของมาเรียทับอยู่เบื้องบน

“ไชยยันต์! คุณเป็นอะไรหรือเปล่า?”

มาเรียร้องตะล่ำตะลัก ขณะที่รบกวนศีรษะของเขาวัว ทรวงอกของหล่อนยังทับอยู่บนอกเขา ตาสีเขียวเบิกโพลงอย่างตกใจ ใบหน้าห่างกันช่วงกึ่งป ไชยยันต์แยกเงี้ยวครางอู้รู้สึกเสียแปลบที่ศีรษะทางด้านหลัง ยกมือขึ้นกุม ปากก็บอกว่า

“ไม่เป็นไรหรอก คุณล่ะ?”

“ฉันไม่เป็นอะไรสักนิดเดียว แต่รู้สึกว่าคุณจะเจ็บ...”

แล้วหล่อนก็พลิกศีรษะเขาขึ้นดู พร้อมกับร้องลั่นออกมา

“เลือด! โอ!...ก็อด...”

เลือดจากศีรษะของเขา ติดอยู่ที่ฝ่ามืออันสันเทาของหล่อน ไชยยันต์สูดปากเบาๆ คลำแล้วยกมือขึ้นมาดูบ้าง ขณะนั้นเอง เชษฐากับคารินก็กระโดดกลับลงมา ร้องถามลั่นตรงเข้ามาช่วยกันดูทั้งสองขึ้นนั่ง

“หัวแตก คงจะกระทบง่ามตอนที่ล้มลง”

คารินพูดโดยเร็ว ภายหลังจากตรวจบาดแผล มาเรียหน้าซีด อุทานเสียงสั่นด้วยความตกใจ ใช้ผ้าเช็ดหน้าประคบเช็ดเลือดให้เขา แต่ไชยยันต์รีบลุกขึ้นยืนโดยเร็วหัวเราะออกมา

“อย่าตกใจไปเลย ผมไม่เป็นไรมากนักหรอก แค่หัวแตกนิดหน่อยเท่านั้น”

“คุณหัวแตกเพราะฉันแท้ๆ ให้นั้นดูบาดแผลคุณเถอะล่ะ”

“ผมหัวแตกแค่นี้ ยังดีกว่าที่คุณจะหล่นลงไปคอหักข้างล่าง อย่ากังวลไปเลย นิดหน่อยเท่านั้น ออกเดินทางต่อไปดีกว่า มันร้อนเต็มที...ถึงที่พักเสียก่อนแล้วค่อยจัดการกับมัน”

เชษฐาโคลงศีรษะช้าๆ บ่นพึมพำเตือนให้ทุกคนเดินทางอย่างระมัดระวัง เมื่อสังเกตเห็นไชยยันต์ไม่ได้บาดเจ็บอะไรนัก ก็บอกให้เดินต่อ คราวนี้เขาออกนำหน้าไปเป็นคนแรก คารินตามหลังพี่ชายเป็นคนที่สอง หล่อนเริ่มใช้ความระมัดระวังเพิ่มขึ้นอีก ส่วนมาเรียนั้นได้เฝ้าดูใกล้ชิดกับไชยยันต์อย่างเป็นห่วง เพราะยังไม่แน่ใจว่าเขาจะได้รับบาดเจ็บมากน้อยเพียงไรในการป้องกันหล่อนไว้เมื่อครู่นี้ จึงคอยระวังเป็นพิเศษให้

ระยะ 20 นาทีที่บุกบั่นกันขึ้นไปตามรอยที่รพินทร์ล่องหน้าไปก่อน ทั้งสี่มีความรู้สึกร่วมกันเป็นระยะเวลาอันยาวนานสักร้อยปีก็ไม่ปาน ในที่สุดก็บรรลุถึงบริเวณพื้นราบไหล่เขาตอนหนึ่ง

ป่าจะเขียวสดขึ้น หนทางนั้นขึ้นมabrจกับด้านข้างเก่าๆ ที่ตัดไปในระหว่างป่าพลวง สลับไปกับพงเถาวัลย์รกทึบและไม้ใหญ่

เสียงจกจั่นที่ไม่ได้ยินกันมานาน ตลอดระยะการเดินทางได้ขึ้นมาตามป่าไผ่อันกรอบเกรียม เริ่มตั้งแต่ ห้วยน้ำคะยั้งงอยู่กรุเดี่ยว ก็สังเกตเห็นรอยเอาไม้ผืนต้นไม้ไผ่เป็นเครื่องหมายนำทาง จึงออกสำรวจไป อึดใจใหญ่ต่อมา ก็มองเห็นควันไฟโขมงขึ้นมาจากพุ่มไม้ตอนหนึ่ง

รพินทร์ ไพรวลย์ กับสา่งปา นั่งคอยกันอยู่ที่นี่ ก่อไฟไว้คอยทำพร้อมแล้ว ตำแหน่งนี้เป็นบริเวณแหล่งน้ำ ที่มีน้ำไหลซึมออกมาจากซอกหินขังอยู่ในแอ่งเล็กๆ ดินประมาณสองนิ้ว และกว้างไม่เกิน 3 ตารางวา มีรอยกว้างกับหลุมกินย่ำไว้สับสนเต็มไปหมด สา่งปากำลังจัดการอยู่กับตัวนิ่ม ซึ่งบัดนี้ลอกหนังออกเรียบร้อยแล้ว ส่วนรพินทร์ตั้งน้ำต้มกาแฟในหม้อสนาม...กำลังเดือด ส่งกลิ่นหอมลุ่ม

ความอ่อนระโหยโรยแรง แทบว่าจะก้าวขาต่อไปไม่ได้ของคณะนายจ้าง บรรเทาลงได้ด้วยกาแฟที่พรานใหญ่เตรียมต้มไว้คอยทำก่อนแล้ว และรินแจกจ่ายให้ทันทีเมื่อทั้งสี่ถึงกาย และนอนแผ่ขณะที่กะปลดกะเปลี่ยนมาถึง พอพวกถูกหาบแบกสัมภาระเสียบยงตามมาทัน ก็เริ่มการหุงหาขึ้น

“มาถึงนานแล้วหรือ?”

เชษฐาถาม

“ก็พอกาแฟเดือดพอดีครับ”

พรานใหญ่ตอบยิ้มๆ มองดูสีหน้าอันจะมุกจะมอมอดโรยของทุกคน

“ขอโทษที่ตามขึ้นมาช้าไปหน่อย เกิดเอ็กซิตเนชั่นขึ้นหลายครั้ง”

ห้วยน้ำคะยั้งงบอกให้เขาทราบในสิ่งที่เกิดขึ้น รพินทร์มีสีหน้าตกใจเล็กน้อย สอบซักถามทุกคน แล้วว่า

“ต้องระวังหน่อยครับ ทางมันเป็นดินร่วนปนกรวดเพราะเป็นทางน้ำไหล บางทีมันก็ชันมาก บางทีก็ชันน้อย ที่สำคัญก็คือ เราเดินได้ขึ้นมาตลอดระยะหลายชั่วโมง ทำให้กำลังขาฉ่ำ พลัดเสียหลักง่ายๆ ปีนหน้าผาชันๆ ยังจะดีเสียกว่า เพราะนั่นเราใช้ความระมัดระวังกันอย่างเต็มที่...แต่ไฉนแบบนี่เรามองข้ามมันไปเสีย ผมเองก็ล้มหลายครั้งเหมือนกัน เหยียบลงไปนึกว่ามันจะแข็งพอ มันกลับทลายพังลงทำให้เสียหลัก”

“ทำไมถึงเดินหนี หึงมาเสียฉิบ ไม่รอกันบ้าง?”

คารินถามด้วยน้ำเสียงตัดพ้อ “เพราะพวกเราเร่งที่จะเดินตามคุณให้ทันนะซิ ถึงได้เกือบตกเขากันหลายครั้ง”

“ผมเห็นว่าเป็นทางที่พอจะตามได้อย่างสะดวก แล้วก็ไม่มีอะไรนอกจากแค่อ่อนอย่างเดียว ก็เลยล่องหน้ามาต้มกาแฟไว้ให้ก่อน”

บาดแผลที่ศีรษะของไชยยันต์ โดยการวินิจฉัยของคาริน ไม่มีอะไรจะต้องทำมากไปกว่า เอาทิงเจอร์ตะเภา ซึ่งมาเรียกเป็นคนเดินขาให้อย่างประทับประคอง ปากก็พร่ำพูดในเรื่องที่เขาต้องจับตัวเพราะหล่อน ไชยยันต์ขอร้องไม่ให้หล่อนเอ่ยถึง

ภายหลังจากกินอาหารเสร็จ และนั่งพักสูบบุหรี่ รพินทร์ก็จัดเอาแผนที่ขึ้นมามีอีกครั้ง

“เรากำลังตัดทิวเขาใหญ่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเขาหัวแรงครับ...”

เขาบอกอย่างไตร่ตรอง แหงนหน้าดูทิศทางของตะวัน และเอาเข็มทิศออกมาเทียบเป็นครั้งแรก

“ถ้าพื้นเขาสูงนี้ก็จะลงทุ่งโล่งอันกว้างใหญ่ ผ่านป่าแดงแล้วก็เข้าเขตนรกดำ แต่ผมเกรงว่า...พຽງนี้เราจะพื้นเขาสูงนี้ลงถึงทุ่งหรือเปล่าก็ไม่ทราบ แล้วสงสัยว่าแหล่งน้ำจะหาได้ยากในทุ่งนี้ ภูมิประเทศมันแห้งแล้งเหลือเกิน”

“คุณเคยผ่านทุ่งราบกับป่าแดงตอนนี่มาก่อนแล้วไม่ใช่หรือ ใช้เวลาเดินสักกี่วันก่อนถึงนรกดำ”

หัวหน้าคณะเป็นคนถามขึ้น ขณะที่คนอื่นๆ นิ่งฟัง

“ผมเคยผ่านทุ่งโล่งบริเวณนี่มาก่อนแล้วก็จริง แต่ตัดไปทางด้านตะวันตกพุ่งเข้าหาลำน้ำสาละวิน เท่ากับเป็นการผ่านบริเวณพื้นที่ในตอนนี้อย่างเดียว ถึงเช่นนั้นก็ยังใช้เวลาเดินถึงวันครึ่ง แต่ตามแผนที่ของมังมหานราชชี้ให้ขึ้นเหนือ อันหมายถึงว่าเราจะต้องตัดไปตามส่วนกว้างที่สุดของทุ่งราบอันแห้งแล้งแห่งนี้ ผมยังกะไม่ถูกเหมือนกันว่าจะใช้เวลาเดินสักเท่าไร”

กล่าวจบ เขาก็หันไปตะโกนเรียกเงาชายเข้ามา พุดซุบซิบปรึกษาอะไรอยู่ครู่ ก็หันมาทางคณะนายจ้าง กล่าวต่อมาว่า

“ตอนที่เงาชายตามหลังคุณชุดไปครานั้น ตัดไปทางตะวันออกเฉียงเหนือ เห็นบอกว่าเดินสองวันครึ่ง แต่เป็นการเดินอย่างฝืนเท้าของเงาชาย ระยะทางที่เงาชายเคยไปแล้วที่จับบอกในแผนที่ผมกะว่าคงไม่ห่างกันเท่าใดนัก เชื่อว่าเราใช้เวลาเดินสี่วันเป็นอย่างสูง”

“ก็ไม่เท่าไรหรอกนี่”

ไชยยันต์ว่า พรานใหญ่หันไปมองหน้าแล้วยิ้มเล็กน้อย

“ครับ ไม่เท่าไรหรอก ถ้าเราเดินกันในภูมิประเทศอย่างที่เคยผ่านกันมาแล้ว ก็สามารถหาแหล่งน้ำได้ แต่อย่าว่าแค่สี่วันเลย ต่อให้วันเดียว ถ้าไม่มีน้ำสักหยด มันก็ลำบาก...เพียงแค่ได้เนินป่าไผ่ตายซากขึ้นเขาสูงนี้มาครึ่งวันเท่านั้น คุณไชยยันต์ก็คงเห็นแล้วว่ามันทารุณแค่ไหน ความแห้งแล้งของป่า ความระอุอ้าวของพระอาทิตย์อย่างเราเสียแทบกรอบ สำหรับทุ่งราบข้างหน้าที่เราจะผ่านไปนี้ ผมว่ามันจะยิ่งกว่านี้สัก 20 เท่าเป็นอย่างน้อย”

แล้วเขาก็เอาก้านไม้เล็กๆ ชี้นำไปในแผนที่เก่าแก่โบราณ อันเป็นต้นฉบับเดิมที่ได้รับมอบจากเนวิน นักแสวงโชคชาวพม่า เปรียบเทียบกับแผนที่คัดลอกใหม่ฉบับที่แปลออกมาแล้ว

“คุณนี่สิครับ คนเขียนแผนที่ไว้เองคือมังมหานรธาที่ยังตั้งชื่อทุ่งราบแห่งนี้ไว้ว่า ‘ทุ่งมรณะ’ นามของมันก็บอกชัดอยู่แล้วว่าหมายถึงอะไร”

ทั้งคณะนั่งเงียบกันไปชั่วครู่ มาเรียจึงทำลายความเงียบขึ้นว่า

“ถ้าเงาเขยเคยผ่านมาก่อนได้ เขาก็ควรจะบอกเราได้เช่นกันว่าอะไรเป็นวิธีของเขา”

ทุกคนเปลี่ยนสายตาไปจับอยู่ที่จอมพเนจร พรานใหญ่ตอบมาแทนว่า

“ยกเว้นจากความทรหดอดทนเป็นพิเศษแล้ว เงาเขาใช้ชีวิตนอนในเวลากลางวัน และออกเดินทางตัดทุ่งมรณะนี้ไปในเวลากลางคืน ในยามกลางคืนนั้นทำให้ไม่ร้อน และผ่อนคลายความอ่อนเปลี้ยลงไปได้บ้าง ยิ่งกว่านั้น ยังบรรทุกน้ำติดหลังไปเท่าที่จะนำไปได้”

เขยฐากับไซยฮันด์หันไปสอบซึกเงาเขาอยู่ครู่ แล้วก็บอกว่า

“ถ้าจำเป็นจริงๆ เราก็ต้องทำวิธีเดียวกับเงาเขา พอคำก็ออกเดินทาง พระอาทิตย์ขึ้นก็พักผ่อน”

“โฮ้! พักกลางนอนพักกลาง ช่างบากบันมุทะลุด้วยความหลงผิดอะไรเช่นนี้”

เสียงคารินรำพึงแผ่วเบา เสรีๆ ต่างตกอยู่ในความเงียบกันไปอีก สายตาอันเยือกเย็นกร้าวแกร่งของจอมพรานเบนจับมาที่น้องสาวคนสวยของนายจ้าง ริมฝีปากคู่นั้นปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ

“ในสายตาของปฤชนทั่วไปแล้ว ย่อมเห็นว่าการบุกบันเดินทางในครั้งนี้นี้ของคุณชด ประชากร มีทางตายถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์ แต่นั่นแหละครับ ลูกผู้ชายเลือดข้นเสียอย่าง ผมเองถึงแม้จะไม่เห็นด้วย ก็ยังจำเป็นต้องยอมรับนับถือยกย่องในน้ำใจสู้ของคุณชด มันเป็นความกล้าหาญเด็ดเดี่ยว อันสืบเนื่องมาจากความกดดันบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งไม่มีใครรู้ได้นอกจากตัวคุณชดเอง และในขณะนี้พวกเราทั้งหมดที่มากันนี้ ก็ตกอยู่ในลักษณะเดียวกันกับคุณชดนั่นเอง เพียงแต่ว่าวัตถุประสงค์และแรงบันดาลใจผลักดันไปคนละอย่างเท่านั้น คุณชดไปเพื่อแสวงโชคที่เลื่อนลอยเหมือนอยู่ในห้วงฝัน ส่วนเราไปตามหาตัวคุณชดอีกทีหนึ่ง”

“และมันก็เลื่อนลอยเหมือนอยู่ในห้วงฝันเช่นเดียวกัน!”

เขยฐาพึมพำ ดวงตาทั้งคู่หรี่ลงอย่างขมขื่นปวดร้าว อึดใจต่อมา ก็บังคับทุกสิ่งทุกอย่างเป็นปกติ กล่าวถามเป็นการเป็นงานต่อมาว่า

“ทางเดินต่อไปของเรา ก่อนจะพักคำนี้ เป็นอย่างไรบ้าง จะได้ขึ้นสูงอีกไหม?”

รพินทร์จับปลายคาง มองนิ่งๆ อยู่ในแผนที่ แล้วเงยขึ้นกวาดตาสำรวจไปรอบด้านอยู่ครู่

“ช่วงแรกนี้เดินสบายหน่อยครับ เพราะเราจะเลาะไปตามไหล่เขา ต่อจากนั้นก็จะต้องขึ้นสูงอีกพัก แต่ผมคิดว่าเราอาจต้องนอนพักกันในระยะที่เดินอ้อมไหล่ตอนนี้แหละ คงยังไม่ทันได้ขึ้นหรือเพราะจะต้องล่าลงก่อน”

มาเรียขอแผนที่โบราณจากเขาไปดู ชูบซิบสอบถามอะไรอยู่กับคารินพักหนึ่ง จึงเอ่ยขึ้นเป็นการเปรยขอความเห็น

“ถึงแม้ว่าแผนที่นี้จะเขียนขึ้นด้วยมือของคนที่ตายไปแล้วเมื่อสี่ร้อยปีก็ตาม แต่ฉันคิดว่ามันควรจะถือเป็นเอกสารสำคัญชิ้นหนึ่งในทางภูมิศาสตร์ ถ้าหากว่ามันไม่ได้ถูกเขียนขึ้นด้วยการยกเมฆหรือว่าเป็นเพียงแค่ลายแทงโกหกพกลมที่ใครอุตริทำขึ้นเพื่อหลอกเล่น ที่นี้สมมติว่า โดยเรามีแผนที่ฉบับนี้อยู่ในมือ แต่แทนที่จะมาเดินบุกบันฝ่าความกัณดาร และภัยจากธรรมชาติรอบด้าน จนแทบไม่มีความหวังว่าจะไปถึงเป้าหมายได้ เราเปลี่ยนมาเป็นเดินทางอากาศ เฮลิคอปเตอร์สักลำหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็เครื่องบินสำรวจสักเครื่อง มันจะช่วยให้เราสะดวกขึ้นกว่านี้สักพันเท่าไหม ย่นระยะทาง ทุ่นเวลา และปลอดภัยกว่า?”

“ก็เป็นเหตุผลที่น่าคิดเหมือนกัน...”

ผู้เฒ่าตอบความสงสัยของมาเรียขึ้นอย่างเข้มข้ม คือราชสกุลหนุ่มหัวหน้านักฉะ ใบหน้าของเขาปรากฏรอยยิ้มขริบๆ

“และพวกเราทุกคนที่มานี้ ก็ล้วนคิด ตลอดจนปรึกษากันมาก่อนแล้วทั้งสิ้น แต่เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้”

“ทำไมหรือคะ พี่ใหญ่?”

มาเรียขมวดคิ้ว ถามโดยเร็วอย่างแปลกใจ

“มันเป็นงบประมาณที่มากมายเกินไปหรืออย่างไร ในเมื่อฉันก็เห็นอยู่แล้วว่า คณะของพี่ใหญ่ลงทุนลงแรงกันทุกอย่าง แม้กระทั่งยอมเอาชีวิตเข้าเสี่ยง ค่าใช้จ่ายที่เดินทางมานี้มันก็ไม่ได้น้อยไปกว่าการที่จะเช่าเครื่องบินสักเครื่องหนึ่งเลย”

“ตรงข้าม ที่เรานุกบันเดินทางกันด้วยเท้ามานี้ มันหมดเปลืองเสียยิ่งกว่าเช่าเครื่องบินเสียอีก เหตุผลที่ทำไปไม่ได้ก็คือ แผนที่ของมังมหานรธาฉบับนี้ ไม่ใช่เอกสารทางภูมิศาสตร์อย่างที่คุ้นเข้าใจ เทือกเขาพระสิริขะ ที่เรากำลังมุ่งหน้าไป ไม่เคยปรากฏมีอยู่ในแผนที่ทางภูมิศาสตร์ใดๆ ในโลกทั้งสิ้น สมมติว่าเราจะเรียกเอกสารโบราณชิ้นนี้ว่าเป็น ‘แผนที่’ คุณก็ต้องเข้าใจด้วยว่าผู้ทำแผนที่ฉบับนี้ ไม่ใช่ช้อยบนอากาศ เขามองออกไปเห็นภาพหรือกระทบกับความรู้สึกเช่นไร เขาก็เขียนระบุตำแหน่งเป้าหมายนั้นๆ ออกไปตามสายตาเห็น และความรู้สึกที่ได้รับ เมื่อเรามุ่งไปตามเส้นทางที่เขาเคยได้ผ่านมาก่อนและเขียนไว้ เราก็ต้องมองให้เห็นอย่างที่เขาเห็นมาก่อนแล้วนั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น ในแผนที่ฉบับนี้ระบุว่าเขาหัวร้าง ถ้าเราไม่ผ่านหล่มช้างหรือไม่ได้ยืนอยู่ที่หล่มช้าง เราจะไม่เห็นภูเขาภูนี้เป็นรูปหัวร้างตามที่เขาระบุไว้เลย คุณจะเห็นได้ว่า...ถ้าเราเดินผิดเส้นทางของเขานิโคเดียว เราจะค้นหาเป้าหมายของเขาไม่พบตามที่แผนที่ได้ระบุไว้ นี่เพียงแค่จุดแรกที่ยกตัวอย่างมาให้เห็นเท่านั้น และจุดหมายต่อๆ ไปตามลำดับนั้นอีกละ เราจะต้องพยายามค้นหาให้พบเป็นระยะไป ตามที่หมายที่เขาระบุ และนั่นคือการมุ่งไปสู่เป้าหมายที่เราต้องการ ถ้าเราใช้เครื่องบินสำรวจมองลงมา เราจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย และแผนที่ฉบับนี้ก็ใช้การอะไรไม่ได้จนนิโคเดียว อีกประการหนึ่ง สถานที่ในป่าลึก มันเป็นสถานที่ซึ่งไม่สามารถจะสำรวจค้นกันได้ด้วยทางอากาศ ยกเว้นแต่ว่าแผนที่ทางภูมิศาสตร์จะสร้างขึ้นไว้ถูกต้องก่อนแล้ว ยิ่งกว่านั้น มันยังเต็มไปด้วย

ความลึกลับอาถรรพณ์ เป็นสิ่งมหัศจรรย์เกินความคาดหมาย เทือกเขาพระศิวะนั้น มังมหานรธาได้ทำเป็นลายแทงเส้นทางไว้ให้เพื่อเป็นการเดิน ไม่ใช่ให้หาไป เมื่อเราจะมุ่งไปให้ถึง เราก็ต้องเดินไปในลักษณะเดียวกับเขา ยกเว้นแต่เราสามารถจะรู้ตำแหน่งแห่งที่ได้แน่นอนโดยทางภูมิศาสตร์สักลว่า มันเป็นเทือกเขาใดแน่นั้นแหละ เราก็ใช้เครื่องบินตัดทางไปได้ แต่นี่ใครจะบอกเราได้ว่าภูเขาก่อนที่ปรากฏอยู่ในแผนที่ที่วาด คือภูเขาก่อนที่มังมหานรธาเรียกว่าเทือกเขาพระศิวะ”

มาเรียมัมริมฝีปาก สีหน้าใคร่ครวญในคำพูดของเขา แล้วก้มศีรษะลง

“ฉันเพิ่งเข้าใจตามที่พี่ใหญ่พูดเดี๋ยวนี้เอง นี่แปลว่าเราฝากความหวังทุกสิ่งทุกอย่าง ไว้ในแผนที่โบราณนี้อย่างเดียวเท่านั้นหรือ?”

“มันไม่มีอะไรจะให้เราหวังได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว เราว่านายชด หรืออนุชามุ่งหน้าไปเทือกเขาพระศิวะ ส่วนแผนที่ฉบับนี้ชี้เส้นทางนี้ให้แก่เรา พระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงรู้ได้ และนั่นเป็นความหวังขั้นต่อไปของเราภายหลังเมื่อถึงเขาพระศิวะแล้ว”

ไชยยันต์ล้วงเอาแผนที่สากล แสดงภูมิประเทศเอเชียทั้งหมด ออกมาจากสมุดบันทึกประจำวัน ที่เขาเรียกว่า ‘ปุมเดินทาง’ ของเขาล้วงกับพื้น เพ่งพินิจดูอย่างละเอียดถี่ถ้วน แล้วขอลายแทงโบราณแผ่นนั้นมาวางเทียบ ตาของอดีตนายทหารปืนใหญ่เป็นประกายด้วยความคิดบางประการ แล้วเขาก็โบกมือเรียกทุกคนให้รุมล้อมเข้ามา

“ฉันคิดว่าฉันพอจะมองเห็นอะไรบางอย่างแล้ว โดยการเปรียบเทียบแผนที่สากลฉบับนี้กับลายแทงโบราณ”

“ทำไม แะเห็นอะไรหรือ ไชยยันต์?”

เขษฐาจ้องหน้าอย่างสงสัย

ไชยยันต์คิดนิ้วโดยแรง แม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง

“เราน่าจะสันนิษฐานได้แล้วว่า เทือกเขาพระศิวะอยู่ที่ไหน ถึงแม้จะไม่ตรงที่นัก มันก็ควรจะใกล้เคียงเข้าไปและจริงอยู่ นี่อาจเป็นแต่เพียงการคาดคะเน แต่ก็เป็นการคาดคะเนที่วางรากฐานอยู่บนเหตุผลพอสมควรตามความรู้ลึกของฉัน”

“เธอว่ามันควรจะอยู่ที่ไหน ในแผนที่สากลฉบับนั้น?”

คารินถามโดยเร็ว เต็มไปด้วยอาการตื่นเต้นพิศวงจ้องตาเพื่อนชายอย่างกลางแกล้ง ไชยยันต์อดควั่นหูหรือลึกล้ำแล้วชี้นิ้วลงไปบนแผนที่สากลของเขาฉบับนั้นให้ทุกคนดู

“นี่ ควรจะเป็นบริเวณนี้แหละ ในกลางป่าลึก ท่ามกลางขุนเขาล้อมรอบด้านที่ใดที่หนึ่ง ถ้าไม่ใช่เขตไทยก็ต้องเป็นเขตว่า หรือมีจะนั้นก็เหนือขึ้นไปอีก แถบยูราน”

“แกเอาเหตุผลอะไรมาเป็นข้อสันนิษฐาน?”

หัวหน้าคณะถามต่ำๆ สีหน้าของเขาส่อแววทึ่ง

“แนวลำน้ำสาละวินนี่ยังไงละ เราเปรียบเทียบลำน้ำสาละวินในแผนที่สากลฉบับนี้ กับที่ปรากฏอยู่ในลายแทงนี้ ขุนเขาพระศิวะในลายแทงอยู่ทางด้านเหนือของแม่น้ำ เฉียงไปทาง

ตะวันออกประมาณ 10 องศา ซึ่งตามแนวทางนี้ มันเป็นเส้นทางที่มุ่งขึ้นด้านเหนือของสภาพพม่า ถ้าเราขีดเส้นจะพบว่ามันผ่านเขตแดนเขตว่า เรื่อยขึ้นไปบนประชิดพรมแดนจีนตอนใต้...ยูนาน นี่!”

เสียงมาเรียผิวปากหวิว เซษฐาตาสว่างวาวขึ้น จ้องนั่งอยู่ยังเป้าหมายในแผนที่อย่างมีอะไร สะดุดใจตามคำพูดของสหาย ส่วนคารินตะครุบแผนที่ทั้งสองแผ่น หันไปสำรวจดูทางหล่อน โดยเร็ว

“ในลายแทงของมังมหานรธานี้ ทำที่หมายของลำน้ำสาละวินไว้ให้ดูเพียงนิดเดียวเท่านั้น เราไม่มีทางจะยึดถือเป็นหลัก แล้วนำมาเปรียบเทียบกับแผนที่สากลฉบับนี้ได้เลยนี่นาไชยยันต์” หล่อนร้องออกมาเบาๆ

“ไม่จำเป็นเลย น้อย ต่อให้เขาทำไว้เพียงขีดสั้นๆ เส้นเดียว โดยระบุชัดว่าขีดนั้นคือลำน้ำสาละวิน เราก็สามารถจะหลับตาวาดเส้นของแม่น้ำสายนี้ได้ถูก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในลายแทงนี้ก็กำหนดทิศไว้ให้แล้ว พอรู้ทิศทางเราก็บอกได้ทันทีว่า ด้านไหนเป็นต้นน้ำ และด้านไหนปลายน้ำ และเมื่อรู้ต้นและปลายของแม่น้ำสายนี้บนลายแทงนี้เท่านั้น เราก็น่าจะสันนิษฐานได้ใกล้เคียงว่า เทือกเขาพระศิวะควรอยู่ที่ไหน”

ทุกคนนั่งเงียบ มองดูหน้ากันเองอยู่ไปมา ในที่สุดจอมพรานก็ก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง ยิ้มให้กับไชยยันต์

“ผมก็เพิ่งจะมานึกออกตามที่คุณไชยยันต์ว่าเดี๋ยวนี้เองครับ นี่ก็เป็นการสันนิษฐานที่มีเหตุผลที่สุด ถูกต้องแล้วครับ ขณะนี้ถ้าเราหันหน้าขึ้นเหนือ เราอยู่ในฝั่งซีกขวาของลำน้ำสาละวิน ลายแทงฉบับนี้ ชีขึ้นเหนือสวนต้นน้ำขึ้นไป โดยเบี่ยงไปทางตะวันออกเล็กน้อย แปลว่าเราจะอยู่ทางซีกขวาของสาละวินโดยตลอด ไม่มีการข้ามแม่น้ำสายนี้เลย และโดยทิศทางนี้เราจะผ่านดินแดนไทยใหญ่ สุดแต่ว่าลายแทงจะนำไปถึงไหน แต่ถึงอย่างไรมันก็ไม่ผิดเส้นทางนี้แน่ๆ ตามพื้นที่ภูมิศาสตร์ และถ้าจะพิจารณากันตามภูมิศาสตร์แล้ว เราจะเห็นได้ว่าบริเวณอันกว้างใหญ่แถบนี้แทบทั้งหมด ล้วนเป็นป่าดิบคงดำ เต็มไปด้วยขุนเขาอันสลับซับซ้อน โดยที่ยังไม่มีการสำรวจถึง”

“โอ ก๊อด! นี่เราจะต้องไปไกลกันถึงเพียงนั้นทีเดียวหรือ?”

มาเรียอุทานออกมา ลืมตาโต

“ก็จนกว่าจะถึงที่หมาย หรือจนกว่าจะไม่เหลือพวกเราคนใดสักคน...”

เซษฐาตอบหนักแน่น คำหน้าของเขาเยียบเย็นมันคงราวกับภาพปั้น อันล่อถึงเจตนารมณ์แน่วแน่ ชนิดไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้

“มีอะไรที่คุณลังเลอยู่อีกหรือ เมย์”

ແหม่มสาวหัวเราะเสียงใส สันนิษะปฏิเสธโดยเร็ว

“เปล่าละ พี่ใหญ่ ฉันไม่มีอะไรลังเล หรือหวาดหวั่นพรั่นพรึงใดๆ เลย เพียงแต่ประหลาดใจเท่านั้น เมื่อพอจะรู้เป้าหมายว่าเราต้องบุกบั่นกันไปถึงไหน มันคงตื่นเต้นไม่ใช่น้อย ถ้าเราพบตัวเองไปโผล่ริเบต หรือแผ่นดินใหญ่ของจีน”

“ตามลายแทงที่จะนำเราไปนั้น เราตั้งปณิธานไว้แล้วว่าถึงไหนถึงกัน อย่าว่าแต่สิบหรือ
จिनเลย ต่อให้ไปโผล่โลกพระอังคาร ถ้าหากว่าหนทางนั้นนำไปได้”

ดรินเน้นมาอีกคนหนึ่ง ด้วยหัวใจอันเด็ดเดี่ยว เพื่อนสาวต่างผิวเอื่อมมือมาโอบกอดไหล่
หล่อนไว้แน่น ยิ้มให้อย่างแจ่มใส

“อย่าคิดว่าฉันจะทอดทิ้ง หรือเป็นอุปสรรคอะไรในการเดินทางอันไม่รู้อนาคตของพวกเขา
เธอครั้งนี้...น้อย”

แล้วหล่อนก็หันไปทางทุกคน

“ว่าอันที่จริง นับกับสเตเกลก็เคยบุกสำรวจคงคิบในตอนเหนือของพม่ามาบ้างแล้ว
เหมือนกัน แต่ก็เพียงบางส่วน และเฉพาะฝั่งซ้ายของลำน้ำสาละวิน เคยแม้กระทั่งผ่านเข้าไปใน
ดินแดนของพวกว้าป่าเถื่อน ประเภทที่ยังนิยมล่าหัวมนุษย์ คล้ายๆ กับพวกสาเงียวที่เราพจญกัน
มาแล้ว เพียงแต่พวกว้า...ไม่ร้ายกาจน่ากลัวเท่าสาเงียวเท่านั้น ถ้าสเตเกลไม่เสียชีวิตลงก่อน และถ้า
เขาไม่มีธุระสำคัญจนต้องแยกทางไปตามที่เขาบอกไว้ก่อนตาย เขาคงจะยินดีเป็นอย่างยิ่งในการร่วม
เดินทางในครั้งนี้ มันจะเป็นการสำรวจที่มีคุณค่าอย่างที่สุด”

“เราเห็นแต่แรกแล้วว่า บุคคลที่กล้าหาญและมีฝีมืออย่างคุณ สามารถจะร่วมทางไปกับเรา
ได้ การเดินทางของเราในครั้งนี้ สามารถพูดได้ว่าเป็นระยะทางอันยาวนาน และยิ่งใหญ่ที่สุด
เหนือกว่าการบุกป่าของคณะสำรวจใดๆ ในโลก เท่าที่เคยปรากฏกันมาแล้ว”

ไชยยันต์ว่า

อดีตท่านทูตทหารบกมองไปทางจอมพราน ผู้นั่งคิดอะไรเจิบๆ อยู่ โดยไม่มีใครสามารถ
อ่านใจเขาได้ เค้านั้นแลดูกร้านเกรียมมีนซึม

“ผมเข้าใจว่าขณะนี้เราอยู่เหนือรัฐกะยาขึ้นมาแล้วหรือยังผู้กอง?”

รพินทร์ตื่นจากภวังค์ เพราะคำถามแบบขอความเหินนั้น

“ถ้าเปรียบเทียบระหว่างลายแทงนี้กับแผนที่สากล ก็ควรจะเป็นเช่นนั้นครับ ขณะนี้เรา
น่าจะอยู่ในตอนใต้ของเขตรัฐไทยใหญ่แล้ว ถ้าตั้งเข็มไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ก็จะพบกับ
พรมแดนไทยส่วนใดส่วนหนึ่งของจังหวัดเชียงใหม่”

“อะไรที่ช่างเถอะ ระหว่างเส้นทางของเรา อย่าให้ฝ่าเข้าไปในคดของพวกก่อการร้ายใน
เขตพม่าก็แล้วกัน เป็นต้นว่า พวกกะเหรี่ยงอิสระ พรรคพวกเก่าของเงซายหรือพวกหนุ่มศึกหาญอัน
เป็นขบวนการกู้ชาติของเงียว ทิศทางที่เรามุ่งไป มันจะต้องผ่านแดนของเจ้าพวกนี้อยู่แล้ว ประเดี๋ยวขู่
กันใหญ่ เจ้าพวกนี้กำลังทำศึกอยู่กับพม่า พวกเราเชื่อผ่านเข้าไป มันต้องเข้าใจผิดแน่ๆ”

ไชยยันต์ปรารภมาอย่างกังวล รพินทร์สั่นหัว

“ผมรับรองว่าไม่หระกครับ จริงอยู่ เส้นทางของเราอยู่ในเขตของพวกนี้ก็จริง แต่มันเป็น
กลางคงคิบกันดาร ที่ไม่มีพวกมันอาศัยอยู่เลย พวกก่อการร้ายของพม่าจะอยู่ที่แต่เพียงในเขตใกล้ๆ
เมืองเท่านั้น เราออกนอกเส้นทางของมันไกลลิบ ถ้าจะเจอก็เห็นจะเป็นพวกมนุษย์สมัยหิน ประเภท

เดียวกับสาขเจียนั่นแหละ ไม่มีวันเจอมนุษย์ที่เจริญแล้วอย่างแน่นอน ตั้งแต่ออกจากหล่มช้างมาแล้ว มันเป็นสัญญาณให้รู้ว่า ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปเราจะไม่พบเห็นอะไรอีก นอกจากสิ่งนอกสำรวจในดินแดนสนธยา”

ทุกคนกินอาหารเสร็จ นั่งพักเอากำลังกันอีกครั้ง บุญคำซึ่งรับหน้าที่เป็นผู้ควบคุมในเรื่องเสบียง ก็เข้ามารายงานให้ทราบว่าข้าวสารที่นำมาด้วยนั้น พอจะมีหุงกินสำหรับ 12 คนไม่เกินไป ยืนพรงนี่เป็นอย่างช้า

“ปัญหาเฉพาะหน้าในขั้นแรกของเรา กำลังจะมาถึงแล้วครับ เกี่ยวกับเรื่องอาหารประทังชีพ”

รพินทร์เอ่ยเรียบๆ กับคณะนายจ้างของเขา

“เรามีอาหารกระป๋องที่จะใช้ประทังเมื่อถึงคราวจำเป็นที่สุด โดยที่หาอาหารอะไรไม่ได้เลยเป็นเวลาถึง 7 วัน ผมเชื่อมั่นว่ามันพอเพียงทีเดียว เครื่องกระป๋องจะนำออกมาใช้ก็ต่อเมื่อเข้าตางานที่สุดเท่านั้น ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เริ่มพึ่งเนื้อสัตว์ ผัก ผลไม้ สดแต่ว่าจะหาได้ไปตามทางอย่างที่กำหนดไว้ คงไม่เหลือบ่ากว่าแรงนัก ไม่ใช่หรือ”

หัวหน้าคณะว่า

“ข้อนั้นไม่ต้องห่วงหรอกครับ คนของเราที่มาด้วยกันนี้ ทุกคนล้วนชำนาญในการหาอาหารจากป่าทั้งนั้น เพียงแต่จะต้องเดินไป และหาอาหารไปพลาง มันอาจทำให้การเดินทางของเราเสียเวลาไปบ้าง”

จอมพรานชำเลื่องไปทางห่อมราชวงศ์หญิงคารินนิคหนึ่ง เหมือนจะเป็นอาการเตือนให้ทราบ ว่า ณ บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่หล่อนจะสรรเลือกหรือสู้ในการกินไม่ได้ เขาสังเกตเห็นสีหน้าของหล่อนเจื่อนลงเล็กน้อย แล้วก็ปกติตามเดิม มองตอบเขาด้วยสายตาตรง

“ไม่ต้องหันมามองฉันหรอก นายพราน...”

หล่อนพูดเบาๆ

“บอกแล้วยังไงว่า พวกเราทุกคนกินได้อย่างไร ฉันก็กินได้อย่างนั้น ต่อไปนี้จะไม่ขัดคอแล้ว สมมติว่าคุณจะหาจิ้งเหลน กิ้งก่า หรือตะกวดมาเป็นอาหาร”

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ และในกรณีที่พวกเราสามารถกินอาหารเพื่อประทังชีวิตได้โดยไม่เลือกก็เป็นอันพ้นข้อกังวลไป เมื่อมีป่าที่ไหนก็มีเนื้อและพืชผักพอที่จะใช้เป็นอาหารยังชีพได้ที่นั่น ถ้าเรารู้จักหา คนของผมสี่คน สมทบด้วยคหยัน ส่างป่า และเงาชาย รับรองได้ว่าโอกาสที่พวกเราจะอดนั้นมีน้อยมาก พวกนี้ชำนาญเป็นพิเศษในเรื่องแสวงหาอาหาร รู้ว่าสัตว์หรือพืชชนิดไหนกินได้ และชนิดไหนมีอันตราย แม้ในถิ่นที่กันดารที่สุด ยังมีอาหารกระป๋องสำรองพิเศษ ที่ใช้ในยามคับขันที่สุดได้ถึงอาทิตย์เต็มๆ เช่นนี้ก็สบายใจได้”

แล้วเขาก็หัวเราะเบาๆ กล่าวต่อมาว่า

“ก่อนอื่น ผมต้องขออนุญาตคุณหญิงในสิ่งที่เคยห้ามไว้เมื่อสมัยก่อนๆ นี่ มันจำเป็นเสียแล้วครับ และต้องถือเป็นอาหารหลัก ถ้ามันแต่ห้ามอยู่อีก พวกเราอด”

“อะไรหรือ...แล้วทำไมถึงต้องมาขออนุญาตกันด้วย?”

“ที่ขอก็คือเพราะคุณหญิงเคยห้ามไว้ตลอดเวลาเนะสิครับ ต่อไปนี่เราจะใช้มันเป็นอาหารหลักของเรา ยกเว้นมีเนื้อที่ดีกว่านั้นเข้ามาแทน หวังว่าคุณหญิงคงไม่ขัดข้อง”

คารินหัวเราะจิกๆ ยักไหล่

“ตามใจเถอะ บอกแล้วไงว่า ไม่ขัดคออีกแล้ว เชิญตามสบาย ประเดี๋ยวจะตั้งชื่อหาว่าฉันเป็นอุปสรรค เป็นตัวถ่วงในการเดินทางครั้งนี้”

มาเรียทำหน้าตื่น ไม่ทราบว่าจะพระคพวกพูดถึงเรื่องอะไร หันไปกระซิบถามไชยยันต์พอรู้เรื่อง ก็หันไปมองคารินอย่างแปลกใจ

“ทำไม? น้อยกินยากหรือ?”

“ใช่!” นักมานุษยวิทยารับตรงๆ “แต่ต่อไปนี้จะพยายามกินให้ง่ายเข้า อย่างน้อยฉันก็มีเธอเป็นเพื่อนแล้ว เรามาตกลงกันว่า ถ้าเธอกิน ฉันก็กิน”

“ฉันกินได้ไม่เลือกหรอก ชีวิตในป่าทำให้เลือกกินไม่ได้ เราต้องต่อสู้กับความอดตาย”

“ฉันก็กำลังหัดอยู่เดี๋ยวนี้ยังงั้นละ”

พรานใหญ่สั่งเตรียมออกเดินทางในช่วงหลังของวัน และเพื่อความไม่ประมาท กระตักทุกใบบรรจุน้ำเต็มเปี่ยม เพิ่มเติมด้วยกระบอกไม้ไผ่ขนาดเขื่อง ซึ่งให้สะพายหลังพวกพรานพื้นเมืองทุกคน เขาบอกให้พวกนั้นทราบว่า ระยะทางตั้งแต่นี้เป็นต้นไป...ให้ทุกคนช่วยกันแสวงหาอาหารไปตามทาง

“เรามีระยะเวลาเดินเพียงไม่เกิน 3 ชั่วโมงก่อนค่ำ”

เขาบอกกับหัวหน้าคณะ เมื่อการเดินทางเริ่มต้นต่อไป

“ไม่ต้องรีบร้อนหรอก เราไปกันอย่างร่อนแรม ค่ำไหนกินนอนนั่น เหนื่อยนักก็พักนอน ระยะทางมันยาวไกลนัก การออม การสงวนพลังงาน เป็นสิ่งสำคัญที่สุดของพวกเรา”

หนทางเดินในช่วงหลังนี้ สะดวกสบายขึ้นเพราะเป็นพื้นราบไปในระหว่างไหล่เขาใหญ่ แสงอันแรงกล้าของตะวันที่แผ่ฉินหนักันมากกว่าครั้งก่อนวัน บัดนี้เริ่มผ่อนลงบ้าง เพราะยอดไม้ที่ขึ้นเบียดเสียดปกคลุม

ทั้งหมดเดินเข้าขบวนไปตามสายบนด้านข้างอันกว้างใหญ่ ส่างป่า บุญคำ และเกิด เก็บพวกดอกไม้บางชนิดที่กินได้ไปตลอดทาง ห่อใส่ผ้าขาวม้าที่เลี่ยนเอว

และไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น คะหย่นกับจันผู้ใช้ปืนลูกซองประจำมือ ก็สอยค้างคาวริมทางหล่นลงมาคนละตัว จัดการผ่าปลายหางตัวมาคล่องคอ ทำเป็นสายหิ้วติดมือมาด้วย ทั้งสองคนนั้นยังในขณะที่ยังทั้งหมัดไม่ทันจะรู้สึก หรือเห็นด้วยซ้ำว่ามีค้างซ่อนอยู่บนยอดไม้สูง

ริมทาง ป่าแม้จะดูเขียวชอุ่มบ้างเพราะเป็นบริเวณดงดิบ แต่ก็คงอ้าวระอุ และพื้นดินแห้งอยู่ตามเดิม ไม่มีร่องรอยของฝนเลย

รพินทร์ผู้เดินนำไปเบื้องหน้า ตำรวจคู่มือของสัตว์อยู่ตลอดเวลา แต่ทุกคนก็ไม่เห็นเขาเอ่ยเช่นไร นอกจากสันนิษฐานกับตนเองอยู่ตลอดเวลา ว่าไม่มีวิหังของสัตว์สี่เท้าใดๆ พอจะมาเป็นอาหารได้เลย

ในที่สุด มันก็ทอดตัลงไปสู่หุบอันเป็นตำแหน่งบรรจบของเชิงเขาสองลูก ดันไม้แต่ละต้น แลเห็นแล้วทำให้ใจผ่อ เพราะมันล้วนขนาดเบาะๆ ก็ 7-8 คนโอบขึ้นไปทั้งนั้น อากาศเริ่มมีดลัวลง เพราะตะวันบังเหลี่ยมเขาและความทึบของป่า พอขึ้นมอลูกหนึ่ง ก็ถึงโป่งซึ่งมีรอยช้างโขลงลงกินไผ่หลายวันมาแล้ว รพินทร์ก็หยุดชะงักยืนหมุนตัวสังเกตภูมิประเทศไปรอบๆ อยู่ครู่ ก็ให้สัญญาณหยุด พวกลูกหาบปลงสัมภาระลงเตรียมจัดที่พักแรมกิน

“เพ็งจะลี้โมงเท่านั้น จะหยุดกันแล้วหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ป่าข้างหน้าจะทึบกว่านี้มากครับ และอีกครั้งชั่วโมงก็จะมืดแล้ว เราหยุดกันตรงนี้ดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยตัดสินใจ สำคัญที่สุดก็คือ เราต้องหุงหากันก่อนมืดสนิท ไม่งั้นลำบาก”

และนี่ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกของการหยุดพักนอน ซึ่งปราศจากแหล่งน้ำใกล้เคียง อันเป็นสัญญาณเตือนให้ทราบว่าการเดินทางเริ่มเข้าสู่ความทุรกันดารผิดไปกว่าทุกครั้งที่เคยผ่านมาแล้ว

พรานพื้นเมืองทั้งเจ็ด จัดแบ่งหน้าที่กันอย่างแคล่วคล่องโดยไม่จำเป็นต้องสั่งว่า ใครควรทำอะไรบ้าง รพินทร์เองตลอดจนคณะนายจ้างก็ช่วยกันอย่างตัวเป็นเกลียว คนละไม้คนละมือ ข้าวสารถูกใส่ลงไปในกระบอกลูบไล้ และทำให้สุกโดยการหลามอันเป็นวิธีของชาวป่าโดยแท้ ผิดไปกว่าการหุงด้วยหม้อสนามซึ่งเปลืองเวลามากกว่า

พอทุกคนว่างมือ ลงนั่งพักล้อมกองไฟ ส่างป่ากับคะหยิ่นก็ฉวยได้ป็นประจำมือคนละกระบอกลูบไล้ ขวนกันเดินหาเข้าป่าไปเพื่อหาเสบียงเนื้อสดมาเพิ่มเติม ไม่มีใครจำเป็นต้องห่วงเจ้า ‘ลูกไพร’ สองคนนั้น เพียงแต่เชษฐากำชับไม่ให้ไปนานนัก

ข้าวหลามที่อยู่กระบอกลูบไล้ โดยวางพิงไว้กับกองไฟยังไม่ทันจะสุกดี แสงโพล้เพล้ปกคลุมไปทั่วทั้งป่าใหญ่ ทุกคนก็ต้องชะงักการสนทนาอย่างกะทันหัน เพราะแผดเสียงสนั่นของปืนดังสะท้อนก้องป่าไม่ห่างออกไปนัก

“เอ๊ะ! นั่นเสียงไรเฟิลนี่ คงจะเป็นล่าป่า ชัดอะไรเข้าไปแล้ว”

มาเรียร้องออกมาเบาๆ ทุกคนมีอาการปกติไม่ตื่นตื่นในใจอะไรนัก

“อะไรที่ช่างเถอะ หวังว่าคงไม่เอา .357 ล่อค่างหรือกระเจงเข้านะ”

จิตใจต่อมานั่นเอง ทั้งหมดก็ต้องสะดุ้งด้วยความเอะใจบางประการ และติดตามมาด้วยความตื่นเต้นตกใจ ถึงกับลุกถลันขึ้นพรวดขึ้นพร้อมกันหมด

มีเสียงพุ่มพวงและกิ่งไม้หักตะลุมเป็นทางเข้ามาใกล้ๆ พร้อมกับเสียงร้องอะอะโวยวายไม่เป็นภาษาของเจ้าคะหยิ่นกับสา่งปา พริบตาเดียวร่างของคนทั้งสองก็โผล่พรวดล้นจอมปลวกใหญ่วิ่งแข่งกันเข้ามายังคณะที่ตั้งปางพักอยู่อย่างไม่คิดชีวิต หน้าเขียว ตาเหลือกลาน เสียงที่ละล่ำละลักตะโกนเรียกพรานใหญ่รพินทร์ ฟังแทบไม่เป็นภาษาและจับความไม่ถนัด

ลักษณะที่มองเห็นชัดอยู่ที่นี่ เห็นปราดเดียว ทุกคนที่ร่อยุ่ยังแค้นบีบปากได้ในทันทีว่าเป็นอาการของคนที่ดินตกใจกลัวสุดขีด และวิ่งหนีกันมาอย่างสุดชีวิตสุดแรงเท่าที่มันมีอยู่ สีหน้าแทบไม่เป็นผู้เป็นคน

รพินทร์ ไพรวัลย์ กับเชษฐา วราฤทธิ์ ก็พุ่งสวนออกไปในพริบตานั้น คว่ำตัวของทั้งสองที่เล่นถลาหัวซุนเข้ามาไว้ได้คนละคน

“เกิดอะไรขึ้น?!”

พรานใหญ่และหัวหน้าคณะ ร้องถามลั่นขึ้นพร้อมกัน...

ช่างปานั้นพูดไม่ออก อาการเหมือนจะช็อคเสียสติ ได้แต่ชี้ไปเบ้ไปเบื้องหลัง อ้าปากหอบด้วยความเหน็ดเหนื่อย คะหยิ่นเองจะควบคุมสติได้ดีกว่า แต่ก็รายงานลั่นพันกันจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ แล้วถ้อยคำที่สาลักออกมานั้นก็ทำให้ทุกคนยืนตัวเย็น หัวใจหล่นลงไปที่เท้าราบกับน้ดกันไว้

“งู! นาย!...งูยักษ์ มันใหญ่เท่ากับไอ้สองตัวที่เข้าไปอาละวาดในหล่มช้าง!”

พริบตานั่นเอง...เหมือนกับว่าปารอบด้านจะแลเหลืองไปหมด ทุกคนมีอาการเคลื่อนไหวกันอย่างซุกมุน แต่ก็เป็นในความหมายของการพรักพร้อมเพื่อรับสถานการณ์ ไม่ว่าใครจะทำอะไรอยู่ที่ไหนวางมือหมด เผ่นเข้าหาไรเฟิลประจำตัว วิ่งฮือกันเข้ามารวมกลุ่ม ดารินทิ้ง .300 เวเธอร์บี แม็กนัม ฉวย .460 อันเป็นปืนประจำมือของเงาชายขึ้นมามากอย่างลึมตัว

เจ้าคนใช้ชาวคง ณ บัดนี้ ก็ไม่ได้สนใจกับอะไรอีกทั้งสิ้น...วิ่งเข้าไปที่กองสัมภาระ กระชากคันธนูออกมาขึ้นสาย พร้อมกับลูกธนูที่ติดระเบิดในโตรฯ เตรียมไว้ก่อนแล้วในยาม ยกเว้นมาเรียกคนเดียวที่ยืนง ไม่มีปฏิกิริยาอะไรนัก เพราะหล่อนไม่เคยทราบถึงขนาดความใหญ่โต หรือฤทธิ์เดชของเจ้าสุรยุคโลกล้านปีมาก่อน มีแต่ความตกใจระคนประหลาดใจในท่าทีของพรรคพวกทุกคนเท่านั้น

รพินทร์ยังคงยืนนิ่ง ยึดแขนกะหยิ่นไว้แน่นเช่นนั้น จ้องคูสีหน้าของเจ้าอดิศักดิ์เลงโดหล่มช้าง ซึ่งเคยหวุดหวิดและพลัดหลุดเข้าปากงูยักษ์มาแล้วในอดีต บัดนี้เห็นแต่ตาขาวกลอกกลิ้งประหลับประหลือด้วยความขวัญหนีดีฝ่อ ตัวสั่นเทาเป็นลูกนก

“ตาเจ้าฝาดไปหรือเปล่า คะหยิ่น?”

เขาเข่าแขน ถามเร็วปรือ

“กะหยิ่นตาไม่ฝาด ถามไอ้ส่างปาดู!”

นายบ้านหล่มช้างละล้าละลัก

“เจ้าเห็นมันที่ไหน?”

เขษฐาร้องถามมาแทบจะไม่หายใจ

“โน่น นาย! กันหุบนาน ไม่ห่างออกไปนัก คะหยิ่นกับส่างปาดมรอยกวางเข้าป่าไปทึบมาก สองคนคลานลอดซุ่มแถววัลย์ติดตามรอยกวางที่ลวงหน้าไปก่อนสักอึดใจ พอพ้นเชิงก็พบปากถ้ำใหญ่ มันนอนขวางอยู่ปากถ้ำ ไม่เห็นหัว เห็นแต่ตรงกลาง ตอนที่ไสล่ออกไปพบห่างกันไม่กี่วาเท่านั้น คะหยิ่นเห็นก่อน กำลังจะถอยออกมาเจิบๆ ไอ้ส่างปาก็ล่อเบ้งเข้าให้ห้ามมันไม่ทัน พอปีนลั่นก็เล่นกันปาราบนี้แหละ”

กะหยิ่นรายงานเร็วปรือ กระสับกระส่ายเต็มที ใจมันถ้าไม่ดิครพินทร์อยู่ในขณะนี้คงจะหือแน่นไม่รู้ทิศทางไปแล้ว กระหืดกระหอบลูกนต่อมา

“หนีเถอะ อยู่ไม่ได้แล้ว จีนฆ่าตายหมดแน่ โกล้แก่นี่เองประเดี๋ยวมันवादตัว ปากก็ถ่มไป
ทั้งแถบ ไอ้ซิบหายสาบไปยิ่งมันเข้า”

จอมพรานยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้ทุกคนสงบนิ่งอยู่กับที่ เงยโสตสดับฟังเสียง แล้วเขาก็
ขมวดคิ้วอย่างจงจรรยากลางแกลง ป่าทั้งป่าเงียบสงัด ไม่มีวีแววผิดปกติใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากแว่ว
เสียงชะนิโหຍးมาแต่ไกลเป็นระยะ

“ถ้ามันไหวตัว เราควรได้ยินเสียง แต่นี่มันเงียบเหลือเกิน”

หัวหน้าคณะกระซิบ แม้สติของเขาจะดีเพียงใดก็ตาม ยังไม่วายมือสั่น คนอื่นๆ ก็หน้าซีด
ขาวกันหมดทุกคน

“นั่นนะจ๊ะครับ ผมก็แปลกใจอยู่เหมือนกัน สาบปายังเข้าไปสั้มัน ถึงจะทำอันตรายอะไรมัน
ไม่ได้เลย มันก็ควรจะต้งรู้สีกตัว และมีการเคลื่อนไหวบ้าง แต่นี่เงียบเหลือเกิน เราได้ยินแต่เสียง
ปิ่นแล้วก็เสียงวังป่าแตกของไอ้สองคนนี่เท่านั้น”

“หวังว่าคงไม่ใช่เพราะกระสุนไรเฟิล .375 ของสาบปาเพียงนัดเดียว ทำให้มันตายคาที่ไป
โดยไม่กระดิกกระเดียนะ”

เสียงแหบๆ ของไชยยันต์ดังมาเบาๆ ที่สุด

“เป็นไปได้ไหม...ที่ทั้งสองคนนี่เจอเอาภาพลวงตาเข้า แต่ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะเห็น
อย่างเดียวกันถึงสองคน”

คารินพุดเสียงสั้น รู้สีกมืออ่อนดินอ่อนไปหมด แน่ละ เหตุการณ์สมัยที่เผชิญกับเจ้าสุร
ตีกดาบรรพณ์นำหวาดเสียว ยังติดตามเตือนใจหล่อนอยู่ในขณะนี้ โดยไม่มีวันลืมเสียได้

พรานใหญ่หันไปสอบถามสาบปา ซึ่งเพิ่งจะรวบรวมสติได้อีกครั้ง ก็ได้รับการยืนยัน
เช่นเดียวกับคำบอกเล่าของกะหยิ่น

“สาบปายังมันโดยไม่รู้ตัวเลยนาย มือมันเหินวไ้ไ้ออกไปเอง ตัวอะไรก็ไม่รู้...เกล็ดมัน
แต่ละอันใหญ่เท่ากักระดิงฝัดข้าว ยังกะดันรังยักย่นนอนขวางอยู่ปากถ้ำ”

เจ้าต้งสูบออกอย่างยากเย็น

นั่นย่อมแปลว่า กะหยิ่นตาไม่ฝาดแน่ จอมพรานหมุนไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว แล้ว
ตัดสินใจในทันทีนั้น เมื่อเหลือบไปเห็นชอกหินใหญ่ได้ด้นสะเดาดง ซึ่งพอจะอาศัยเป็นที่บังได้ ตั้ง
การเร็วปรือชนิดแข่งกับเวลา

“ทุกคนเข้าไปหลบอยู่ที่ชอกหินนั้นก่อน เร็วที่สุด แงชายเตรียมธนูติดระเบิดให้พร้อม
เผื่ออยู่ที่นี้ด้วย ถ้าเห็นโผล่ออกมาเมื่อไหร่ ระดมยิงพร้อมกันหมด ผม กะหยิ่น สาบปา และบุญคำ ลี
คนจะย่องเข้าไปดูมัน ไม่ต้องเป็นห่วง คอบรับหน้าทางนี้ก็แล้วกัน ถ้าหากมันมุ่งตรงเข้ามา”

“ผมไปด้วยคน!”

หัวหน้าคณะกล่าวมาโดยเร็วอย่างมั่นคงห้าวหาญ อันเป็นลักษณะผู้นำของเขา

ในวินาทีที่แข่งกับความเป็นความตายเช่นนี้ ทุกคนเคยร่วมกันมาจรรู้หน้าที่ของกันและกันคืออยู่แล้ว เพราะฉะนั้นไม่จำเป็นจะต้องกล่าวอะไรกันมากให้เสียเวลา ต่างปฏิบัติตามคำสั่งในทันที ทั้งเจ็ดคนที่ถูกกำหนดให้แฝงตัวคอยตั้งรับก็ปราดเข้ายึดที่มั่นโดยเร็ว เศรษฐาส่ง .458 วินเซสเตอร์แม็กนัมไปให้น้องสาวถือไว้ แลกเอา .460 เวเธอร์บีมาแทน ในขณะที่เดียวกันกับที่ไชยงค์ก็โยน .600 ไนโตรฯ ของเขาไปให้พรานใหญ่ แล้วทั้งห้าคนก็อย่างเงิบกริบตัดปารกเข้าไปทางกันหุบ โดยมีคะหยิ่นและสา่งป่านำหน้า

“เกิดอะไรขึ้น พยายามแยกกันยึดที่กำบังไม้ใหญ่ๆ เอาไว้”

รพินทร์กระซิบนัดแนะ เดือนทุกคนที่มาด้วยกันให้รู้ทางหนีที่ไล่ล่วงหน้า

ทางนั้นลาดลงไปสู่ที่ต่ำระหว่างเชิงเนินสองฟาก ลักษณะเกือบจะคล้ายๆ ลำห้วยแห้ง แต่กว้างใหญ่ มันค่อยๆ บีบปลายสอบลงไปทีละน้อย จนกระทั่งในที่สุดก็ไหลออกคงแถววัลย์และพุ่มไม้ที่ขึ้นทึบเป็นพง อากาศอับชื้นเต็มไปด้วยกลิ่นใบไม้แห้งหมักหมม แท้ที่เหยียบย่ำนำตัวเคลื่อนที่ไปต้องจมลึกลงไปยังพื้นใบไม้จนถึงหน้าแข้ง และพบกับความเฉะฉินเบื้องล่าง

คะหยิ่นนำไปอย่างจ๋า จ้องๆ สอดสายสายตาอยู่ตลอดเวลา รพินทร์ต้องใช้ฝ่ามือคืบหลัง กระดุนเดือนไปตลอดทาง ครูใหญ่ก็ไต่จอมปลวกแล้วคลานมุดลอดกันไปตามซุ้มเถาอันปกคลุมเดี่ยวๆ อยู่เหนือศีรษะมองไม่เห็นอะไรเบื้องบนราวกับหลังคา เศรษฐาติดหลังเขามากระชั้นชิด ปิดท้ายขบวนด้วยบุญคำ ต่อมาก็ทะลุออกมาบรรจบกับทางด่านขนาดเล็ก ย่อม เห็นรอยกวางใหม่ๆ เดินไปตามทางด่านนั้น มุ่งลงไปสู่กันหุบ อันน่าจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นแหล่งน้ำซับ

สา่งปากับคะหยิ่นรีบไปให้ดู แล้วทำมือเป็นสัญญาณบอกความหมายให้ทราบ ว่า มันทั้งสองเมื่อเห็นรอยกวางตัวนั้นแล้ว ก็ออกก้าวสกดโดยการมุดเข้าพงหมายตาไปดักหน้า ไม่ได้เดินตามหลังไปยังหนทางด่านนั้น รพินทร์พยักหน้าเตือนให้ออกนำไปยังทางที่ตามกวางเมื่อสักครู่นี้ ทั้งสองจึงออกคืบคานคลานนำต่อ เหลียวหน้าเหลียวหลัง และคอยเงี่ยหูสัต์อยู่ตลอดเวลา กีบไปอย่างช้าๆ ครึ่งซาลดครึ่งกล้า

ในที่สุดก็มาหมอบนั่งอยู่ยังปากทาง ระหว่างก้อนหินใหญ่สองลูกที่จับเขียวไปด้วยตะไคร่น้ำ หนทางเบื้องหน้าโปร่งโล่งเป็นเว้าเข้าไปสู่หน้าผาดอนหนึ่ง

คะหยิ่นผู้ซึ่งนอนราบ พังพาดติดพื้นดิน เอื้อมมือมาเช้รพินทร์ ผู้ตามมาเบื้องหลังโดยแรง หากไม่จำเป็นเลย ถึงเจ้าคะหยิ่นไม่เช้บอ เขาก็มองลอดใบเถาวัลย์ออกไปเห็นภาพเบื้องหน้าแล้วอย่างถนัดชัดตาที่สุด

และมันก็เป็นารเห็นพร้อมๆ กันหมดทุกคน ซึ่งรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นลงในบัดนั้น

บริเวณนั้น เป็นตำแหน่งค่อนข้างโล่ง มีแต่พุ่มไม้เล็กและก้อนหินที่ขึ้นอยู่ประปราย ภายใต้เงาของป่าใหญ่เบื้องบนที่ปกคลุมหนาทึบขึ้นไป แสงแดดยามเย็นสีหมากสุก ส่องทะลุใบไม้

ด้านบนบางส่วนลงมาอาบบริเวณรางๆ สิ่งอันใหญ่โตมหึมาโหราพชนิดหนึ่งที่มีมองดูผาดๆ คล้ายแนว
โชดหิน วางทอดขวางอยู่หน้าเวียงถ้าใหญ่เกือบจะปิดโพร่งถ้ำนั้นไว้มิด เหลือแต่เพียงช่องโหว่
ตอนบนให้สังเกตเห็นได้ว่าเป็นถ้ำเท่านั้น จากด้านล่างที่ตะคอกอยู่กับพื้น ขึ้นไปจนถึงด้านบน
ขนาดเท่ากับตู้รถสินค้าของรถไฟเรียดๆ นี่เอง ช่วงที่มองเห็นโดยตำแหน่งซึ่งหลบซ่อนซุ่มตัวกันอยู่
นี้ มีระยะยาวเพียง 20 วา ส่วนที่นอกเหนือไปกว่านั้น ซึ่งยังคำนวณไม่ได้ว่ามันจะทอดยาวไปอีกสัก
เท่าไร และอยู่ที่ไหนบ้าง ถูกซ่อนบดบังอยู่ในพงทึบสองฟากปากถ้ำ

ระยะที่เห็น ห่างออกไปเบื้องหน้าเพียงไม่เกิน 30 เมตร นั่นเรียกว่าเป็นการโผล่ออกมาพบ
เห็นอย่างกระชั้นชิดที่สุด เมื่อคำนวณกับความมหึมาของมัน คะหยื่นกับสว่างปามาไม่ได้ฝันร้ายหรือตา
ผาดไปเลย เจ้าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรไปไม่ได้โดยเด็ดขาด นอกจากอสูรตึกดำบรรพ์-ภูมหายักษ์ ขนาด
เดียวกันกับที่คณะทั้งหมดได้เผชิญกันมาแล้วที่หล่มช้าง!

จิตใจเต็มๆ ที่ทุกคนถูกสะกดอยู่นั้น ภาพของ ‘รถไฟ’ ทั้งขบวนทอดสนทหนึ่งอยู่เป็น
คุยฉิ ราวกับว่าจะหลับในระยะยาวนานแบบจำศีล

ใครคนหนึ่งบีบมาที่หัวไหล่ของเขานักหน่วงจากเบื้องหลัง และใครคนนั้นก็คือเชษฐา
ผู้ลี้ตาดำโพล่ง จ้องไปยังภาพเบื้องหน้าตาแทบถลน

“มันละ...ไอ้ยักษ์...เจอเข้าอีกแล้ว...”

หัวหน้าคณะคราวออกมาเบ้าที่สุด เสียงแทบไม่ผ่านริมฝีปาก เหงื่อแตกพลั๊ก ระบบ
ประสาททุกส่วนเหมือนกับว่าถูกยึดไห้ง่อยไปหมด คะหยื่นนั้นถึงกับก้มหน้าลงแนบดินไม่มองไป
ยังภาพนั้นด้วยความหวาดกลัวขวัญเสีย ต่างปากกับบุญคำก็สั่นเทิ้มเหมือนปลุกพระ

รพินทร์หลับตาลง สะบัดหน้าเหมือนไม่อยากจะเชื่อสายตา และลืมนขึ้นจ้องอีกครั้งด้วย
อาการพิจารณาอันถึถ้วนรอบถอย สติและกำลังใจของเขายังมั่นคงอยู่เหมือนเดิม แล้วก็เริ่มจะ
สังเกตเห็นความผิดปกติบางอย่าง พร้อมกับอาการสังหรณ์บางชนิดที่ผ่านมากะทบประสาท

“ท่าทางมันไม่รู้สึกดัวอะไรเลย คล้ายๆ จะจำศีล แต่...คุณพระช่วยเถอะ! นี่ถ้ามันตัวดัว
เพียงครั้งเดียว ลำตัวของมันก็คงจะกวาดบดเราแหลก”

“สังเกตดูที่พื้นใกล้ๆ กับลำตัวของมันสิครับ คุณชายเห็นอะไรบ้าง”

เขาระชิบบอกเชษฐา

“รู้สึกคล้ายๆ จะเป็นเกล็ดแห้งๆ ของมันนะ ร่วงอยู่หลายชิ้นทีเดียว”

“ครับ ใช่! เกล็ดร่วงของมัน สิ่งที่น่าสงสัยอีกอย่างหนึ่งก็คือ ส่างปาซัดมันด้วยไฟเฟิล .375
ถึงจะทำอะไรมันไม่ได้เลย มันก็ต้องสะดุ้งรับรู้ต่อถูกปืนที่ผ่านผิวหนังเข้าไปบ้าง รวมทั้งเสียงระเบิด
ของปืนก็ควรปลุกมัน แล้วทำไมมันนอนกองนิ่งอยู่อย่างนั้น”

หัวหน้าคณะกักริมฝีปาก ขมวดคิ้วในคำพูดของเขา พยายามจ้องสำรวจอยู่เช่นนั้น และ
ก่อนที่จะเอ่ยอะไรต่อไปนั่นเอง พรานใหญ่ก็บอกมาว่า

“คุณชายกับทุกคนอยู่ที่นี้ะครับ ผมจะเข้าไปดูมันใกล้เอง”

ไม่ทันที่เซษฐาจะทักท้วง จอมพรานก็ปลุกอย่างเบากริบออกจากที่เลาะกำบังไปตาม โขดหินงอกอยู่เป็นระยะนั้น แฝงตัวเข้าไปยังภาพงูยักษ์ ส่วนหนึ่งที่มองเห็นกันอยู่ อึดใจเดียวทุกคน ก็จ้องมองเขาอยู่ด้วยหัวใจอันตื่นโครมครามไม่เป็นจังหวะ และตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก ก็เห็น รพินทร์โผล่ออกไปยืนประชิดติดอยู่กับลำตัวของมัน แล้วหันหน้ามา สีน้าอันเกรงเกรียงของเขา เปลี่ยนมาเป็นยิ้มแย้ม ในที่สุดก็หัวเราะออกมาดังลั่น โบกมือเรียกมา

“เข้ามาเถอะครับ เข้ามาดูสิ่งมหัศจรรย์อะไรนี้”

เซษฐาอะใจขึ้นมาในบัดนั้น แม้จะยังไม่กระจ่างชัดอะไรนักก็ตาม เขาสะดุ้งขึ้น ถือปืนเตรียมพร้อมเคลื่อนตรงเข้าไป ในขณะที่บุญคำ คะหยิ่น และสา่งปายังจดๆ จ้องๆ แล้วชักลั่นใจ ต่อมานั่นเอง ทั้งหมดก็มาหยุดยืนอ้าปากตะลึงอยู่ข้างๆ รพินทร์ผู้คอยอยู่ก่อนแล้ว

“คราบของมัน! คราบของไอ้งูยักษ์ตัวนี้นั่นเอง!”

หัวหน้าคณะอุทานลั่นออกมาอย่างตื่นเต้น เหลือที่จะกล่าว

“ครับ...คราบของไอ้งูตัวใดตัวหนึ่ง ในระหว่างสองตัวที่เคยปะทะกับเราที่หล่มช้าง มาแล้วนั่นเอง แต่อิทธิพลของมันก็ทำให้พวกเราทุกคนขึ้นเข้าไปอยู่บนขมอม”

จอมพรานกล่าวพลางหัวเราะพลาง ขณะที่ใช้สันปืนกระทุ้งเข้าไปยังลำตัวนั้น แต่ถึงแม้จะเป็นเพียงคราบ มันก็ประกอบไปด้วยเกล็ดหนาราวกับยางรถยนต์ และคิดพานท้ายปืนของเขาให้ กระเด็นออกมาด้วยความเหนียวแน่นของมัน เมื่อเข้ามาใกล้ๆ เช่นขณะนี้ ทุกคนจึงเพิ่งสังเกตเห็น บางส่วนเป็นรอยยุบและสุโหวาขาดวิน มองเข้าไปโพรงกลวงราวกับรอยทะเลของอุโมงค์ คะหยิ่น สา่งป้า และบุญคำ อุทานลั่นออกมาเหมือนตายแล้วเกิดใหม่ ส่วนเซษฐาเป่าลมออกมาจากปาก หลับตาลง...พึมพำขอบคุณสวรรค์

“เฮ้อ! เจ้าประคุณเอ๊ย!...โล่งอกไปที”

แล้วเขาก็ทรุดตัวลงไปนั่งบนก้อนหินอย่างหมดแรง หันไปบอกกะหยิ่นให้กลับไปตาม พรรคพวกทั้งหมดมา

ไม่นานนัก อีกเจ็ดคนที่เตรียมรับมืออยู่ยังที่ปัก ก็พรุกันเข้ามาถึงโดยเร็ว พอมองเห็นภาพ ต่างพึมพำอยู่ในลำคอด้วยความตื่นเต้น ประหลาดใจสุดขีด สำหรับมาเรียถึงกับขยี้ตาแล้วมีอาการ เหมือนจะเป็นลม เมื่อรู้นั้นเป็นคราบงูยกมือขึ้นแตะหน้าผาก ทรวงอก ไหล่ซ้ายและขวา นมัสการ พระเจ้า พุคะอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า หล่อนแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง

“คุณโชคดีมาก ที่เพิ่งแต่มาเห็นคราบของมันเท่านั้น ถ้าเผชิญพบตัวจริงของมันอย่างนี้ พวกเราเจอกันมาแล้ว คุณอาจซ็อกไปทีเดียว”

ไชยยันต์บอกกับมาเรียด้วยเสียงที่ยังไม่วายสะท้านสั่น แหงนขึ้นมองดูคราบลำตัวของเจ้า งูยักษ์ ที่ดูราวกับกำแพงเมืองจีน เมื่อทุกคนเข้ามายืนเทียบ

“ไอ้ยักษ์นี่มันตะบะร้ายกาจเหลือเกินนะ ถึงตัวมันจะตายไปแล้วก็ยังอุตส่าห์ลอกคราบเอาไว้ให้เราอลหม่านขวัญหนีดีฝ่อกันไปหมด”

คารินตรงออกมาอย่างอ่อนใจ แล้วความหวาดหวั่นขวัญหายแต่เดิมของทุกคน ก็เปลี่ยนมาเป็นความขบขัน พวกกันหัวเราะงอหาย เมื่อนึกไปถึงภาพของกะหยิ่นกับสา่งปา ที่วิ่งตาลีออดกลับเข้าไปรายงานให้ทราบ เจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างกับเจ้าพรานต้องคู่สบตาคำ มองดูหน้ากันเองแล้วยิ้มแหยๆ

“ก็น่าเห็นใจเจ้าสองคนนี่เหมือนกัน มองดูครั้งแรกไม่มีทางจะรู้ได้เลยว่าเป็นคราบที่มันลอกทิ้งไว้ ใครก็ตามที่เถอะ มองเห็นเข้าก็ต้องคิดว่าตัวจริงของมันทั้งสิ้น ถ้าไม่เข้ามาพิจารณากันใกล้ๆ แบบนี้”

เชษฐาว่า จู๋ปากโคลงศิระอยู่เช่นนั้น คารินเล่าให้เพื่อนสาวต่างผิวทราบ ถึงเรื่องราวที่คณะทั้งหมดได้เผชิญกับเจ้างูยักษ์มาแล้วอย่างไรบ้าง แหม่มสาวฟังด้วยความมหัศจรรย์ตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว ครางอุ้งบอกว่า...หล่อนไม่ยอมเชื่อในเรื่องราวเหล่านั้นเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมาเห็นคราบของมันอย่างที่เห็นอยู่ในขณะนี้

“แล้วนี่มารู้กันได้อย่างไรว่ามันเป็นคราบ?”

ไชยยันต์หันมาถามคณะทั้ง 5 คน ที่พากันย่องเข้ามาเป็นทัพหน้า เชษฐาญักปากไปทางรพินทร์

“ขอคชายนายพรานของเรานะซิ สติดีเหลือเกิน สำหรับฉันเองขณะที่กะหยิ่นซิบบอก พอเห็นเข้าก็มือเย็นดินเย็นหมดแล้ว รพินทร์เป็นคนย่องเข้าไปดูจนชิดตัว จึงรู้ว่ามันเป็นคราบของมันเท่านั้น”

“ผมสงสัยแต่แรกแล้ว ว่าทำไมมันถึงไม่กระดุกกระดิกเคลื่อนไหวเลย กองนี้อยู่เฉยๆ ทั้งๆ ที่สา่งปาเอาปิ่นยิงมัน ถ้าเป็นตัวจริงของมัน ป่านนี้ปาถล่มแล้ว”

“ไอ้สองคนนี่ทำเอาเสียเส้นทีเดียวนะ แต่ก็ดีเหมือนกัน เพราะความคั่นคั่นของมัน จึงทำให้เราพบคราบงูยักษ์เข้าที่นี้ นี่คงแปลว่าบริเวณถ้ำแห่งนี้เป็นที่อยู่ของมันกระมัง?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

“ก็ไม่น่าเหมือนกันครับ ผมเดาอะไรมันไม่ถูกเลย ถ้าจะสังเกตดูตามภูมิประเทศแล้ว ก็ยังไม่อยากจะลงความเห็นว่าที่นี่จะเป็นถ้ำของมัน ธรรมชาติของงูยักษ์แบบนี้มันจะเป็นอย่างไรก็สุดที่จะเดาได้ ผมเข้าใจว่า...บริเวณที่มันลอกคราบทิ้งไว้ไม่จำเป็นจะต้องเป็นรังของมันก็ได้ เช่นเดียวกับงูธรรมดาทั่วๆ ไป คือพอถึงกำหนดจะลอกคราบเมื่อไหร่ มันก็ลอกทิ้งไว้ตามที่ที่มันผ่านไป”

รพินทร์ตอบ พร้อมกับใช้ไฟฉายส่องเข้าไปดูยังโพรงด้านในของคราบมัน...จากรอยโหว่แล้วชี้ให้ทุกคนดูร่องรอยของเม่นที่เข้ามาอาศัยอยู่ในโพรงนั้น

“สิ่งมหัศจรรย์อันอัศจรรย์ของโลก!”

เสียงมาเรียตรงออกมาเบาๆ

“เราจะรู้ได้อย่างไรว่า คราบน้ำมันล่อทิ้งไว้นานสักแค่ไหนแล้ว”

คารินถามเปรยๆ ขึ้น

“อันนี้ก็สันนิษฐานยากเหลือเกิน กำหนดล่อคราบน้ำมันแต่ละครั้ง อาจมีระยะห่างกันตั้งร้อยปี เพราะความใหญ่โตมหึมาของมัน แต่คราบน้ำมันนี้ผมกะว่าคงจะไม่นานมานี้แน่ๆ เพราะถ้าล่อทิ้งไว้เป็นสิบๆ ปีขึ้นไป ส่วนของคราบน้ำมันก็จะยุบถล่มลง แต่น้ำมันยังทรงตัวเป็นลักษณะปอดอยู่ได้ มีรอยผุพังเว้าแหว่งบ้างนิดหน่อยเท่านั้น”

“เราก็เพียงแต่คาดกันว่า ควรจะเป็นคราบน้ำมันของเจ้าสองตัวที่ตายไปแล้วนั่น ถ้าเผื่อว่ามันไม่ใช่ไอ้สองตัวนั้นล่ะ?”

เชษฐาหยังความเห็น จอมพรานหัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ

“เรามีหวังเจอเจ้าของคราบน้ำมันเข้าอีกนะซิคะครับ ภวานาให้มันเป็นคราบน้ำมันของตัวใดตัวหนึ่งในสองตัวที่เราฆ่าตายแล้วนั้นดีกว่า

ทั้งหมดขึ้นพิจารณาคราบน้ำมัน วิพากษ์วิจารณ์กันอยู่อีกครู่ พวกพรานพื้นเมืองชวนกันออกสำรวจเพื่อดูให้รู้ชัดว่า คราบน้ำมันของมันทอดไปสิ้นสุดลงตรงไหน และทางใดเป็นส่วนหัวและหาง แต่เชษฐาสั่งระงับไว้

“อย่าไปยุ่งกับมันอีกเลย จวนมีดเต็มทีแล้ว กลับที่พักของเราดีกว่า”

อาหารค่ำมือนั้น คารินลิ้มกับเนื้อค้างอย่างเป็นครั้งแรกด้วยความพยายาม หล่อนกะสากับกลิ่นสาบของมันเป็นพิษไปจากเนื้อแข็งหรือกวางบ้างเล็กน้อย แต่แล้วด้วยกำลังใจและเจตนาธรรมอันแน่วแน่ ที่จะทำตัวให้กลมกลืนกับสภาพ หล่อนก็สามารถจะกินมันได้เช่นเดียวกับคนอื่นๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อเห็นมาเรียปฏิบัติเป็นตัวอย่างอยู่ ข้าวที่หลอมจากกระบอกไม้ไผ่สดส่งกลิ่นหอมหวาน

ความเหน็ดเหนื่อยหิวโหยที่ใช้พลังงานหนักมาทั้งวัน และท่ามกลางมิตรร่วมตายที่นั่น ล้อมวงรอบกองไฟอยู่ในขณะนี้ บางขณะหล่อนก็คิดว่ามันไม่มีอาหารชนิดใดจากภักดาการที่ไหนจะโอชะไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะมันเป็นไปตามธรรมชาติแท้จริง และดั้งเดิมของมนุษย์ ในการกินเพื่อดำรงชีวิตอยู่ ไม่ใช่อยู่เพื่อจะกิน

สิ่งที่ให้รสชาติเป็นพิเศษโดยที่หล่อนคาดคิดไปไม่ถึงก็คือ ‘แกงจืดเครื่องในค้าง’ ของบุญคำ ซึ่งแกงต้มลงในกระบอกไม้ไผ่สดเช่นเดียวกับข้าวหลาม โดยการตั้งไฟเผาจนผิวเบื้องนอกดำเกรียม พอผ่าซีกไม้ไผ่ออกมาเป็นลักษณะรางยาว กลิ่นของมันก็โชยตลบอบอวลจนทำให้ลิ้มเสียอย่างสนิทว่า...สิ่งนั้นประกอบขึ้นด้วยอะไร

มันเป็นความใหม่และแปลกที่หล่อนไม่เคยพบมาก่อน ยามเมื่อออกเดินทางจากหล่มช้างมา

สภาพเช่นนี้แหละคือชีวิตของ ‘ป่า’ อย่างแท้จริง

ทุกคนต้องช่วยตัวเอง ต้องพยายามสรรหาและดัดแปลงทุกสิ่งทุกอย่างจากป่าที่แวดล้อม ให้มาเป็นประโยชน์แก่ตน โดยไม่มีวัตถุประสงค์ของจากอารยธรรมมาแปลกลอมเจือปน

หล่อนเริ่มเรียนรู้และได้เห็นแล้วเป็นลำดับ นับวันเวลาที่ผ่านไป และก็ทำความคุ้นเคยกับมัน ได้อย่างรวดเร็ว จากกำลังใจปณิธานที่ตั้งไว้อย่างแน่วแน่มาก่อน

สำหรับมารีนั้น ไม่มีปัญหา หล่อนเป็นส่วนประกอบของพงไพรได้อย่างกลมกลืนที่สุด เพราะความที่ ‘แก่พรรษา’ กว่า ยิ่งในเรื่องอาหารแล้ว แหม่มสาวไม่มีการเดือดร้อนอะไรเลย เพราะหล่อนถนัดที่จะกินอาหารประเภทเนื้อมากกว่าแป้งอยู่แล้ว

กรรขมายของนักสำรวจเยอรมัน ผู้บัดนี้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของคณะเดินทางมหากษัตริย์แห่งเนือค่าง่างทั้งชาวอยู่บนขอนไม้ริมกองไฟด้วยกิริยาอันซึมสงบ นัยน์ตาสีเขียวทอดเหม่อเลือนลอยออกไปยังความมืดทึบ ดูคลุมไ้วด้วยม่านดำสนิทของราวไพร ใบหน้าอันคมเข้มงามอย่างผาดโผนนั้น ยามนี้ดูสดดั่งสร้าหม่นหมอง

แน่ละ หล่อนยังไม่อาจลิ้มความเศร้าโศกอาลัยในมรณกรรมของสามีเสียได้ และยามใดที่เปลوتตัว ก็มักจะปรากฏชุดออกมาโดยแววดาอาการ ทุกคนลอบพิจารณาด้วยความสนใจสงสาร

ต่างพูดคุยกันน้อยที่สุด เพราะความเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียหนัก พอกินอาหารเสร็จก็เตรียมนอน สำหรับการนอนคืนนี้พรานใหญ่กำหนดให้ทุกคนในคณะทั้ง 12 คน นอนกันเป็นสองแถว แถวละ 6 คน โดยทั้งสองแถวหันศีรษะเข้าชนกัน หันปลายเท้าออกป่า แถวของนายจ้างนั้นเริ่มด้วยเงาขนาบอยู่ด้านนอกสุดทางด้านซ้าย ซึ่งเป็นชายเนินดงทึบด้านใต้ ถัดมาก็ไชยันต์ มารียดาโรน และเชษฐาตามลำดับปิดท้ายด้านขวาด้วยตาพรานเผ่ากระดุกเหล็กบุญคำ ส่วนแถวพวกลูกหาบมีรพิทรอยู่ทางด้านหนึ่ง ซึ่งมีศีรษะหันชนบุญคำ ต่อมาก็จัน เส่ย เกิด ส่างปา และกะหยิ่น ผู้เป็นคนขนานปลายแถวอีกด้านหนึ่ง

กองไฟขนาดย่อมก่อไว้เพียงสามด้าน ไรเฟิลและไฟฉายประจำตัวแต่ละคน วางแนบอยู่ทางด้านขวาหันลากล้องไปทางด้านปลายเท้า

ไชยันต์ยังไม่เข้าประจำที่ของเขา แต่นั่งอยู่ริมกองไฟ จัดสมุดบันทึกหรืออีกนัยหนึ่ง ‘ปูมเดินทาง’ ขึ้นมาบันทึกข้อความ ซึ่งเป็นกิจวัตรที่ไม่เคยล้มเลิกวันเดียว มารียก็เดินเข้ามาหย่อนกายคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเขา ในมือของหล่อนมีทิงเจอร์ไอโอดีนและสำลี

“ให้ฉันดูแผลที่ศีรษะคุณอีกครั้งเถอะ” หล่อนบอกเขา

นายพันตรีหนุ่มขี้มให้หล่อน ขยับจะปฏิเสธ แต่แล้วก็ก้มหัวให้โดยดี เมื่อตาเขียวงามนั้นมองมาอย่างขอร้อง แหม่มสาวเอาไฟฉายส่องดูบาดแผลของเขาที่ดาโรนใช้กรรไกรตัดผมไว้เป็นวงกลมเพื่อความสะดวกในการใส่ยา แล้วถอนใจเบาๆ บรรจงเอาทิงเจอร์และสำลีแต้มให้อย่างแผ่วเบา ปากก็พิมพ์ำคำหนดตนเองที่เป็นต้นเหตุทำให้เขาต้องเจ็บตัว

ในขณะที่หล่อนทำแผลให้อย่างใกล้ชิด โดยใบหน้าของเขาก็มองไปหาฉัน แสงจากกองไฟและไฟฉายที่หล่อนส่องศีรษะเขาอยู่ สะท้อนไปที่ทรงอกอันอวบตระหง่าน และเขาก็เหลือบตาขึ้นอย่างบังเอิญ...แทบจะสะดุ้งเหือกกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ หล่อนสวมแจ็กเก็ตหนังกันหนาวในเวลาตอนกลางคืนก็จริง แต่ขณะนี้ไม่ได้รู้สึกหนาว จึงทำให้แลเห็นเนื้อเดินป่าชุกกลางวันของหล่อน ที่สวมติดตัวตั้งแต่เมื่อตอนกลางวัน...เป็นรอยขาดราวกับปากฉลามเพราะหนามไม้เกี่ยว ก้อนเนื้อเต่งตึงสีชมพูด้านหนึ่ง ซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้เสื้อนั้นปรากฏเด่นชัด ห่างจากจมูกของเขาเพียงแค่ฝ่ามือเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อหล่อนชะโงกตัวสาละวนอยู่กับการทำแผลให้ฉัน

“เมย์”

“อ้อหือม?”

“เราเป็นเพื่อนร่วมตายกันใช่ไหม?”

“มีอะไรที่คุณสงสัยหรือ ไชยยันต์?”

“คุณคงไม่คิดว่าผมหยาบคาย ถ้าจะเตือนอะไรสักอย่าง”

“ฉันไม่เคยเห็นว่าคุณเป็นคนหยาบคายเลย ไม่เคยแม้แต่จะคิด คุณเป็นสุภาพบุรุษเกินไปเสียด้วยซ้ำ”

สาบจากกายของมาเรีย ฮอฟมัน จู๊ก็กเข้ามากระทบบานประสาธเขา กิ่งหอมกึ่งขึ้นเขียวอย่างไรรอบไม่ถูก แต่มันก็ทำให้อากาศที่กำลังหนาวสะท้านจับใจอยู่ กลายเป็นความอบอุ่นร้อนขึ้นมาได้ สำหรับไชยยันต์ เขาถอนใจอีกเสี้ยวหนึ่ง

“เสื้อคุณขาด มากเสียด้วย”

หล่อนดูเหมือนจะเข้าใจความหมายในคำพูดของเขา พะงั่วหัวห่อออกมา ยิ้มเจื่อนๆ รูดซิปเสื้อแจ็กเก็ตขึ้นปิด

“ฉันยังไม่มีเวลาที่จะเปลี่ยนมัน และมีเสื้อผ้าติดตัวมาไม่มากนัก”

“คุณไม่มีงา...บราเซียร์หรือ?”

มาเรียห่อไหล่ แล้วทิ้งมือลงบนท่อนขาอวบใหญ่เป็นลำดับเปรี๊ยะ แทบจะระเบิดกางเกงผ้ายีนออกมา ในท่าที่นั้งคุกเข่าอยู่

“บราเซียร์เป็นสิ่งที่ควรใช้ในเมือง ไม่ใช่ในป่า ฉันมีมาบ้างเหมือนกัน แต่เสียใจเหลือเกินที่ขอมันขาดหมด ใช้ไม่ได้เลย”

“ถ้าคุณมีบราเซียร์ หนามที่มันเกี่ยวอกเสื้อคุณขาดวันนี้ จะไม่เกี่ยวเข้าถึงเนื้อคุณจนเป็นแผล”

“ก็ทำอย่างไรได้ มันไม่มีนี่”

“นี่ยังมีมาหลายตัวที่เดียว ผมคิดว่าเขาคงยินดีที่จะแบ่งให้ได้”

นักนิรุกติศาสตร์สาวเลือดฝรั่งเศสผสมเยอรมันยกไหล่อีกครั้ง

“ไม่มีประโยชน์หรอก ขนาดของนี่ยเล็กกว่าฉันตั้ง 2 นิ้วครึ่ง!”

ไชยยันต์ลืมตาโพลง แล้วอิงไปครู่

“ถ้าฉันเดียว! ผมจะไปขอเข็มเย็บผ้าที่น้อยมาให้”

ว่าแล้ว อติศนาทหารปืนใหญ่ก็ตรงเข้าไปบอกความประสงค์กับราชสกุลสาว ผู้นั่งเอน้ำมนนวดคนองอยู่ คารินมองหน้าเพื่อนชายอยู่อึดใจ ก็หันไปรื้อย่ามหลังส่งด้วยกับเข็มให้ พร้อมกับบอกหน้าตาเขาว่า

“เฮ้อ! ไม่เพียงแต่เสื้อเท่านั้นนะ บอกให้เขาเย็บเป้ากางเกงตัวนั้นเสียด้วย!”

ไชยยันต์อ้าปากค้าง กระซิบถามมาว่า

“นี่...นี่...กางเกงเขาก็ขาดด้วยรี?”

“ตั้งเกือบสามนิ้วกระมัง ตรงบริเวณเป้าพอดี คงอึดทนกลิ้งลงจากเนินนั่นแหละ”

“ตายโหง! นี่แปลว่าเจ้าตัวไม่รู้สึกตัวละซี”

“รู้ตัวหรือเปล่าก็ไม่รู้ มันก็ไม่มีความหมายหรอก สำหรับแม่คนนั้น เขาถือว่าร่างกายไม่ใช่ของตนเอง แต่เป็นของธรรมชาติ”

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคออันแสนฝืดอีกครั้ง ทำหน้าเหยเก

“เธอตาไว ช่างสังเกตดีเหลือเกิน นี่คนอื่น ๆ คงยังไม่ทันเห็น ถ้าเห็นก็คงเตือนแล้ว”

“ฉันก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่า คนอื่นๆ จะเห็นหรือเปล่า สำหรับเธอกับพี่ใหญ่นะไม่เห็นแน่ แต่ถ้าคนอื่นๆ เห็น เรื่องอะไรที่พวกนั้นจะต้องบอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกพรานพื้นเมือง”

“แล้วทำไมเธอไม่บอกเขา?”

“ว่าจะเตือนอยู่เหมือนกัน แต่ก็ลืมเสีย บางทีจะเป็นเพราะเหนื่อยเกินไปกระมัง นึกขึ้นมาได้ก็ตอนเธอมาขอเข็มเย็บผ้านี้แหละ”

ไชยยันต์ขยับตัวจะผละไป แต่แล้วก็ชะงักนึกหนึ่งเพราะคารินร้องเรียกไว้

“เดี่ยว!”

“ทำไมหรือ?”

“ช่วยเขาเย็บเสื้อกับกางเกงที่เขาทำให้อย่างเดียวกันนั้นนะ ไม่ต้องไปดูแผลที่หน้าอกเขาด้วย พี่ของดาออฟมันคงไม่ชอบ!”

“โธ่ น้อย!”

ไชยยันต์ร้องออกมา แล้วผละไปโดยเร็ว

รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินส่องไฟสำรวจออกไปยังดงรอบๆ อันเป็นกิจวัตรประจำวันของเขา ในทุกครั้งก่อนจะนอน เขาไม่พอใจชัยภูมิที่พักผ่อนในคืนนี้อย่างไรพิกล แต่ก็ไม่ทราบจะขยับขยายหาที่ให้เหมาะไปกว่านี้ได้ที่ไหนอีก อากาศมันหนักขึ้นๆ รู้สึกว่าจะหายใจไม่สะดวก บางทีมันอาจ

มาจากเห็ดรา หรือมิฉะนั้นก็ใบไม้เน่าบางชนิดที่ทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์ เชษฐาเองก็คงมีความรู้สึกเช่นเดียวกับเขา เพราะก่อนที่จะล้มตัวลงนอนเปรยว่า

“รู้สึกว่ที่น้มนนอนไม่ค่อยสบายแฮะ”

อย่างไรก็ตาม หัวหน้าคณะก็นอนหลับไปอย่างรวดเร็วอันเป็นนิสัยของเขา ดูเหมือนจะหลับก่อนใครๆ ทั้งสิ้น เชษฐาฝึกดตัวของเขาให้เข้ากับสภาพการณ์และสิ่งแวดล้อมได้ดีเยี่ยม

นอกจากบรรยากาศอันไม่สู้จะสะดวกใจนัก ป่าทั้งป่ายังเงียบสงัดเอาเสียจริงๆ ไม่ได้ยินเสียงอะไรสักอย่าง แม้แต่พวกแมลง

ระหว่างยืนอัดกันบูหรีเป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะทิ้งไป เขาเหลือบสำรวจไปยังคณะทุกคนที่นอนเรียงรายประจำที่ แล้วก็เห็นใครคนหนึ่งนอนกอดอกลิ้มดาโพลงอยู่

พรวนใหญ่สืบท่าเคลื่อนเข้าไป

“แกเคยมานอนพักอยู่บนไหล่เขาลูกนี้มาก่อนหรือเปล่า แงชาย?”

“เคย แต่คนละด้าน”

“มีแหล่งน้ำอยู่ที่ไหนบ้าง รู้ไหม?”

“ในก้นหุบทางด้านตะวันออก มีแหล่งน้ำซับอยู่ทั่วไป แต่อย่าว่าแต่คนเลย สัตว์ก็ยังกินไม่ได้ ใบไม้มันเป็นพิษ แต่เหนือจากที่นี้ขึ้นไปอีก จะมีแอ่งแคบๆ อยู่ในซอกหินใหญ่สองก้อน เป็นน้ำมวกไหลซึมออกมาจากภูเขา กว้างยาวแค่พอดีตัว เดินไปทางด้านใต้ เป็นดงไฟไม่กว้างนัก ถ้าฝนไม่แล้งจนเกินไปในระยะหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ก็ยังพอหาน้ำจากลำปล่องไฟได้บ้าง”

“พรุ่งนี้อีกตลอดทั้งวัน ถ้าไม่มีน้ำมาเพิ่มเติม เราจะลำบาก”

เขากล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“สัตว์พอจะมีชุมบ้างไหม?”

“ไม่มีน้ำจะกินได้ สัตว์ก็หายาก แต่ที่โป่งโนน...”

แงชายชี้มือไปทางโป่ง ไม่ห่างออกไปนัก

“ผู้กองคงเห็นแล้วว่า มีรอยช้างกับกวางพอจะลงกินบ้าง มันเป็นโป่งเก่า ดินจืดเสียแล้ว แต่อย่างข้ามะรินนี้เราก็ลงจากเขาลูกนี้แล้วไม่ใช่หรือ?”

พรวนใหญ่ไม่กล่าวเช่นไรอีก เดินอ้อมมายังที่นอนด้านของเขา แล้วทอดกายลงนอนหงายเอาแขนกำยหน้าผาก ครุ่นคิดอะไรอยู่คนเดียว จนกระทั่งความง่วงก็บันดาลเข้ามาสู่ จึงม้วนกลับไปท่ามกลางความเงียบของไพรลึก

เชษฐาหลับอย่างสบายติดต่อกันถึง 3 ชั่วโมง นับตั้งแต่กินอาหารเสร็จ เขารู้สึกตัวตื่นขึ้น เพราะเสียงขยับกายของบุญคำ ผู้นอนอยู่ใกล้ๆ ทางด้านขวามือ ยามนั้นป่าดูเหมือนจะตกอยู่ในมนต์สะกดของความมืดและความเงียบแสนเงียบ แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิกให้ได้ยินเสียง ราชสกุลหนุ่มใหญ่บิดกายอย่างเมื่อขบตั้งใจจะหลับต่อ แต่แล้วก็ต้องล้มตัวขึ้นอีกครั้ง เมื่อเห็นบุญคำค่อยๆ ยืนกายลุกขึ้นนั่ง ด้วยลักษณะท่าทีเหมือนหมาล่าเนื้อ

จิตใจต่อมานั่นเอง ก็แว่วเสียงใบไม้ลั่นกรอบแกรบแผ่วเบา มันดังมาจากบริเวณโป่งทางด้านที่ปลายเท้าของเขาชี้ไป เสียงนั้นหยุดๆ ดังๆ ไกลเข้ามาเป็นลำดับ ต่อมาก็เป็นเสียงคล้ายๆ ตะกุกตะกักดิน

บุญคำค่อยๆ หยิบไฟฉายประจำตัว มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เชษฐาด้งกายขึ้นอย่างเบากริบไโรเฟิล .458 ประจำตัวขึ้นมายุ่งในมือ แต่แล้วใครอีกคนหนึ่งทีนอนอยู่ทางด้านศีรษะของเขาก็เอื้อมมือมาสะกิดเบาๆ หันขยับมาเห็นพรานใหญ่อยู่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน จึงเพิ่งทราบว่ามีเพียงแต่เขากับบุญคำเท่านั้นที่ตื่นขึ้นยามนี้ รพินทร์ก็รู้สึกตัวได้ยืนเสียงก่อนแล้วเช่นกัน

สิ่งที่จอมพรานค่อยๆ ส่งไปให้หัวหน้าคณะ ก็คือลูกซองเอฟเอนกึ่งอัตโนมัติที่เป็นปืนประจำมือของจัน พร้อมกับกระซิบว่า

“กวางครับ กำลังย่องเข้ามากินโป่ง ระวังใกล้แค่นี้ หวังผลเลิศไว้ก่อนดีกว่า”

เชษฐาวางไรเฟิลของเขาลง รับปืนลูกซองมาแทน ปลดเซฟแล้วยกขึ้นประทับไหล่ บ่ายลากล้องจ้องไปทางเสียงที่ได้ยิน

“เออละ บุญคำฉายไฟ!”

หัวหน้าคณะกระซิบบอกเบาที่สุด

ตาพรานเฒ่าชูกระบอกไฟฉายขึ้นไปเหนือศีรษะ ทำมุมสี่สิบห้าองศา แล้วกดสวิตช์เป็นลำพวยพุ่งขึ้นเบื้องบน อีจิตใจต่อมานั่นเองก็ฟาดลำแสงต่ำลงอย่างชำนาญ

ตาเหลือบเขียวเหลือบฟ้าคู่หนึ่ง ก็สะท้อนวาวฟุ้งตำแหน่งมาในบัดนั้น มันลอยอยู่ในระหว่างซุ้มไม้รกร้างออกไปเพียงไม่เกิน 50 เมตร และพริบตาเดียวกันนั้นเอง กระสุนลูกปรายก็ระเบิดกึกก้องขึ้นท่ามกลางความเงียบสงบ ติดตามมาด้วยเสียงลั่นลงดินโครมครามพุ่มไม้ไหวสะเทือนไปหมด

ทุกคนที่กำลังนอนหลับ พรวดพราดตื่นขึ้นอย่างซุ่มนุญ คว่ำปิ่นกับไฟฉายประจำตัวด้วยความตกใจ เป้าหมายลูกปืนของเชษฐาลั่นลูกขึ้นอีกครั้ง ภายหลังลงไปชักดินชักงอติแปลงอยู่ มีเสียงร้องเป๊บบ้างเบาๆ แล้วมันก็วิ่งตะกายฝ่าพงลงไปยังดินเนินอันเป็นป่ารกเบื้องล่าง ต่อมาก็มีเสียงไอ้กๆ ดังมาได้ยินถนัด

“ล่าลึกเลือดแล้ว นาย อยู่แน่!”

บุญคำตะโกนลั่นออกมาอย่างดีใจ ลูกขึ้นเล่นถนัดตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่มันลั่นลงครั้งแรก พวกที่ตกใจตื่นขึ้นยังไม่รู้เรื่องอะไรส่งเสียงถามแซด พอรู้ว่ากวางย่องเข้ามากินโป่งและเชษฐาเป็นคนยิงก็หมดความสนใจ พากันถอนใจอย่างโล่งอก เอนกายลงนอนตามเดิม

คงมีแต่รพินทร์ เชษฐา และจันเท่านั้น ที่ออกจากที่นอนตามหลังบุญคำเข้าไป

จากไฟฉายที่ช่วยกันส่องดู ปรากฏว่าบริเวณพวงตรงนั้นแหลกเป็นแปลงเพราะการล้มคื่นของมัน เลือดทะลักเรียกราดเป็นกองใหญ่และหยดเป็นทาง มองเห็นได้ถนัดตามทิศทางที่มันลุกขึ้นเล่นหนีไป เห็นรอยกีบก็รู้ได้ทันที มันเป็นกวางขนาดใหญ่ทีเดียว

“เอ ก็เห็นคว่ำลงไปแล้ว ทำไมถึงลุกขึ้นหนีไปได้อีก ชวดเสียแล้วก็ไม่รู้ หรือไม่ก็ตามกันมาน”

รพินทร์สั่นศีรษะ พลางบ้วนปากไปที่เลือดกองโตที่เป็นฟองสีชมพู หยดอยู่กลางดินและใบไม้

“ถูกจังที่สุด คงแถบรักแร้แดง ทะลุปอดด้วย แบบนี้ไปไม่ไกลหรอกครับ ชั่วเล่น ตอนที่มันตกใจเท่านั้น เดียวก็ล้ม”

“คุณส่งลูกของมาให้ผม ผมก็ซัดเลย ไม่รู้ว่าใส่ลูกอะไรไว้”

จันผู้ใช้ปืนกระบอกนั้นประจำตัวก็บอกมาโดยเร็วว่า

“ผมใส่ลูกเก่าเม็ดไว้นาย ยิ่งกว้างได้สบายเลย”

“ลูกแบบไหน สีสดหรือสีเขียว”

เชษฐาหันไปถามเจ้าของปืน

“สีเขียวครับ”

“โอ-โอ บั๊!”

รพินทร์พิมพ์้า สาดไฟฉายลงไปยังเนินเบื้องล่างที่รอยเลือดของมันหยดเป็นทางเห็นชัด

“สบายมากครับ ลูกเรมิงตัน ความจริงมันควรจะอยู่กับที่แล้ว แต่มันค่อนข้างจะใหญ่มากทีเดียว ระยะเพียงแค่นี้สงสัยว่าจะรวมกลุ่มเข้าหมดทั้งแก้มัดนั้นแหละ เอฟเอนกระบอกนี้ฟูลโซ๊คด้วย”

“ตามเถอะนาย เสียงมันครางโอ้ๆ อยู่เมื่อตะกี ป่านี้นูญคำว้าล้มแล้ว รับรองว่าวิ่งไปได้ไม่เกิน 3 เส้น”

ว่าแล้ว ตาพรานเผ่ากับจันก็ขยับท่าจะตามรอยเลือดอย่างกระตือรือร้น แต่อดีตท่านทูตทหารบกเหนียวไหล่ทั้งสองไว้

“ช่วงมันก่อนเถอะ อย่าเพิ่งตามกันเดี๋ยวนี้อย่า ถึงพบตัวตอนนี้ก็ไม่มีประโยชน์ กลับไปนอนเอาแรงกันดีกว่า พรุ่งนี้ค่อยตามดู ถ้าเชื่อว่ามันอยู่แน่ มันก็ไม่หายไปไหนหรอก รอยเลือดชัดออกอย่างนี้ตามง่ายมาก”

แล้วเชษฐาก็หันไปทางบุญคำ

“ส่องไฟเก่งมากบุญคำ วูปเดียวจะเจตาเลย แต่ไม่ยักสัมพันธ์กับคนยิง เพราะไม่ส่องให้เห็นศูนย์ปืน ดีที่พรานใหญ่ส่งลูกของมาให้จัน เมื่อคืนนี้ถ้าเป็นไรเฟิลก็พลาดแล้ว”

บุญคำยิ้มแหยๆ ไม่กล่าวว่าจะไร เชษฐาชวนทุกคนกลับมาอยู่ที่พักเพื่อเข้านอนต่อ

“ฟาล์วหรือกะฟิใหญ่?”

ดารินถามเบาๆ ทั้งๆ ที่ตายังปิดอยู่

“สงสัยเหมือนกัน แต่รพินทร์กับบุญคำแน่ใจว่าควรจะอยู่ พรุ่งนี้ค่อยไปดู”

“ใครเป็นคนยิง?”

ไชยยันต์ร้องถามมาจากที่นอนของตน ขณะปิดปากหา

“ฉันเอง บุญคำส่องไฟ”

“ฉันได้ยินเสียงคล้ายๆ ปืนลูกซอง”

อีกเสียงหนึ่งดังแทรกขึ้น เป็นเสียงของมาเรีย

“ใช่ ลูกซอง”

หัวหน้าคณะตอบ ส่งปืนกระบอกนั้นหนีบไปให้จัน แล้วสั่งให้บรรจผู้เพิ่มเติมแทนนัดที่เขา
ยิงไป เพื่อให้ครบเต็มอัตราตามเดิม เกิดกับเสียงลูกซองเดิมเชื้ฟืนเข้าไปในกองไฟที่กำลังจะมอดดับ
ให้พอมีเปลว แต่ต่างกันตอนต่อ มีเสียงพูดคุยข้ามกันไปมาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ เงียบไปท่ามกลาง
ความหนาวเย็นจนปวดกระดูก นานๆ จะได้ยินเสียงสยิวตัวสันตะท้านจากคนใดคนหนึ่งขึ้นสักครั้ง
หนึ่ง

แล้วอยู่ไม่อยู่ ก่อนที่ทุกคนจะหลับไปอีกครั้งนั่นเอง เสียงห้าวๆ ของแวงชายก็ดังขึ้นลอยๆ
ท่ามกลางความเงียบว่า

“กวางตัวนั้นล้มลงแล้ว ในระยะไม่เกิน 2-3 เส้นนี่เอง แต่ถ้าไม่ตามเอามาเสียคืนนี้ เราจะ
ไม่ได้ตัวมัน”

บางสิ่งบางอย่างในคำพูดของเจ้าคนคงเพนจรสะกิดใจรพินทร์อย่างไรพิกล แต่คนอื่นๆ
ไม่สนใจอะไรด้วยนัก เพียงแต่เชษฐาถามมาจากที่นอนของเขา น้ำเสียงเรียบๆ ว่า

“เกหมาความว่ายังงแวงชาย แกกแล้วว้าเสื่อจะมอลากไปเสียจันรี?”

เงียบไปครู่ แล้วเสียงนั้นก็ดังเบาๆ ตอบมาว่า

“ใครจะรู้ได้ นายใหญ่ ว้าเสื่อหรืออะไรมาทำให้มันหายไป”

“ก็ถ้านอกจากเสื่อแล้วจะมีอะไร ยกเว้นแต่ว่ามันจะไม่ตาย แล้วลุกขึ้นเดินไปเอง”

ไม่มีคำตอบจากเจ้าคนใช้ชาวดง

“แล้วแกจะรู้ได้ยังงว่ามันจะต้องหายไป ถ้าหากว่ามันล้มลงตายแล้ว?”

รพินทร์ถามมาด้วยเสียงขุ่นๆ

“ผมเคยผ่านเขาลูกนี้ เป็นเวลา 2 คืน”

แวงชายพูดน้ำเสียงลึกลงมาจากมุมเตียง ที่นอนอยู่คนละด้านกับเขา

“...ใกล้ค่ำของคืนแรก ยิ่งหมูใหญ่ได้ในลำห้วย เอาขึ้นมาคนเดียวไม่ไหว จึงถ่อเนื้อขึ้นมา
พอเป็นอาหารชั่วคราว ตั้งใจว่ารุ่งเช้าจะลงไปเอาอีก ตื่นขึ้นมาชักหมูตัวนั้นหายไปเสียแล้ว เหลือแต่

กระดุก คิ่นที่สองยังได้กระทิงใหญ่ที่เอ็งนำมา หวังจะเอาเป็นเสบียงในวันรุ่งขึ้นอีกเหมือนกัน คิ่นเข้าขึ้นมากกระทิงตัวเกือบเท่าช้าง กลายเป็นเศษกระดุกเกลื่อนป่า เหลือแต่หัว”

คราวนี้คณะนายจ้างทั้งหมดก็คิ่น พวกกันชนคอหูกฝั่งมองมาที่เงาชายเป็นตาเดียว ส่วนพรานใหญ่รพินทร์ยังคงนอนขมวดคิ้วอยู่ในอาการเดิม เสียงเขษฐากับไชยยันต์ตามมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“มันเป็นเพราะอะไร ผูกหมาป่า หมาใน หรือว่าสัตว์ประเภทกินเนื้ออะไรมารุมกินหรือ?”

“ไม่ใช่หมาป่า-หมาใน ไม่ใช่ฝูงเสือ แต่มันจะเป็นอะไรผมก็ไม่รู้ เพราะไม่เห็นตัว”

“แกพูดของแกภาษาอะไร เงาชาย อะไรก็ตามที่มันมากินหมูกับกระทิงของแกอย่างที่ว่า นั่น มันจะต้องทิ้งร่องรอยไว้ให้สังเกตเห็นได้”

รพินทร์พูดมาห้วนๆ

“ถูกแล้วผู้กอง มันทิ้งร่องรอยไว้ ร่องรอยที่ลึกเนื้อกระจัดกระจายออกไปเรียกรวด ร่องรอยที่ดูคินแม้กระทั่งเลือดแทบไม่เหลือให้เห็น ร่องรอยของการรุมกินเป็นฝูงอย่างอดโหดหิวกระหาย”

“รอยตีนของมันล่ะ?”

“ไม่มีรอยตีนให้เห็นผู้กอง บางทีจะเป็นเพราะตรงที่สัตว์สองตัวล้ม เป็นพื้นแข็งเกินไป แล้วตัวมันคงไม่หนักนัก”

“แกอยู่ห่างจากสัตว์ที่ยังล้มไว้สักเท่าไร?”

“ประมาณ 2 เส้น ผมนอนบนต้นไม้”

“ได้ยินเสียงอะไรบ้างไหม ในขณะที่มันเข้ากิน”

“เสียงมันมากันเต็มป่ารอบด้านไปหมด บางทีคิ่นนี้เราอาจได้ยินเสียงของมันก็ได้ แต่ถ้าไม่ได้ยินอย่างที่ผมเคยได้ยินมาแล้ว ถ้ากางตัวนั้นยังอยู่เป็นปกติเรียบร้อยดี ครั้นนั้นผมก็คงจะฝันร้ายไปเอง”

“เอ็งพูดอะไรฟังไม่รู้เรื่อง ไอ้เงาชาย”

เสียงบุญคำตวาดมาเบาๆ แล้วสบถคำฟ้า

ต่อจากนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบลงตามเดิม อาจมีใครครุ่นคิดถึงคำพูดเป็นปริศนาของเงาชายอยู่บ้าง แต่ก็พ่ายแพ้ต่ออำนาจความอ่อนเพลียและนิทรารมณ์ที่ครอบงำอยู่

ประมาณตีสอง รพินทร์สะดุ้งลืมตาโผล่ขึ้น เพราะมือของใครคนหนึ่งสะกิดแรงๆ มาที่แขน คนนั้นก็จ้องจันผู้นอนอยู่ใกล้ๆ เขานั่นเอง ขณะนั้นไฟมอดดับลงอีกครั้ง ทุกหนทุกแห่งปกคลุมไปด้วยความมืด

“นาย ฟังเสียงอะไรนั่น”

จันกระซิบข้างหูเขาอย่างร้อนรน

จอมพรานเงี้ยวโตด กลั่นลมหายใจ แล้วจ้องหน้าพรานพื้นเมืองของเขา

“ไม่เห็นมีเสียงอะไรเลย”

“คอยฟังให้ดี นาย ตอนนี้มันเงียบไป ผมฟังอยู่พักใหญ่แล้ว”

ก่อนที่จะจะขยับปากถามอะไรต่อไปนั่นเอง ลำเนียงประหลาดชนิดหนึ่ง ก็แว่วเข้ามา กระทบโศตประสาทอย่างชัดเจน

มันดังเหมือนเสียงนกแก้วร้อง ทอกระยะเป็นจังหวะห่างๆ กัน ต่อมาเริ่มถี่ขึ้น เหมือนจะรับทอดกันต่อๆ ได้ยินชัดขึ้นเป็นลำดับ เสียงดัง “กว่าวๆ” แล้วต่อมาก็เป็น “ก้อยๆๆๆ” ฟังเย็นเยือกวังเวงอย่างไรบอกไม่ถูก เสียงนั้นถี่กระชั้นขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุดก็ดูเหมือนจะแซ่ซ้องไปทั้งดงรอบด้าน

มีเสียงไหวตัวแตกสากแผ่วเบาจากคณะพรรคที่นอนรวมกลุ่มกันอยู่ อาจเป็นด้วยคนหนึ่ง สะกิดปลุกอีกคนหนึ่ง แล้วก็ปลุกกันต่อๆ ไปจนทั่วกันหมด ทุกคนนอนลืมตาสดับฟังเสียงประหลาดนั้นอยู่เงียบๆ อย่างพยายามจะจับรหัส ประสาททุกส่วนตื่นพร้อมๆ เท่าๆ กับที่หัวใจก็เต้นสั่นอย่างประหลาด จากกระแสเสียงผิดวิกลที่ดังมาจากความมืดโดยรอบ ขณะหนึ่งต่อมานั่นเอง เสียงแผ่วเบาของใครคนหนึ่งก็กระซิบเรียกชื่อพรานใหญ่มาจากทางด้านศีรษะที่เขาอนสงบนิ่งอยู่

“รพินทร์...”

“ครับ”

“ได้ยินอะไรนั่นหรือเปล่า?”

“กำลังฟังอยู่ครับ”

“มันเป็นเสียงอะไร?”

พรานใหญ่ค่อยๆ ย่นกายลุกขึ้นนั่ง นิ่งเท่ากับเป็นการเตือนให้อีก 11 คน ทรงตัวนั่งขึ้นพร้อมกันหมด แต่ก็เป็นไปอย่างแผ่วเบาระมัดระวัง กองไฟที่ไม่มีใครเฝ้าหมดเชื้อลงแล้ว เหลือแต่ถ่านแดงเรืองๆ มองเห็นรอบด้านในระยะใกล้ได้เพียงเงาตะกุ่ม

ทุกคนเห็นจอมพรานนั่งทอดเงาเงี้ยวพองอยู่เช่นเดิม โดยไม่ได้ตอบคำถามของเชษฐา มาเรียกกับดาร์วินซุบซิบอะไรกันเบาที่สุด ไฟฉายพร้อมอยู่ในมือคนละครบอกรายชื่อยันต์ก็กระซิบมาว่า

“ฟังคล้ายๆ เสียงพวกหอยทากประเภทหนึ่ง ที่เคยได้ยินแถวป่าขึ้นและภาคใต้ แต่ก็ไม่น่าจะมีในป่าแห้งแล้งแถวนี้เลย”

“มันดังขึ้นตั้งแต่เมื่อไหร่?”

ดาร์วินถามขึ้นลอยๆ เพราะหล่อนรู้สึกตัวตื่นได้ยินเสียงโดยการสะกิดปลุกของพี่ชาย

“สักพักหนึ่งมาแล้วละ นายหญิง”

ใครคนหนึ่งในงานพรานพื้นเมืองของรพินทร์ตอบมาอย่างกระซิบกระซาบ

“พวกนก หรือพวกสัตว์เลื้อยคลาน แต่แปลกมาก ทำไมถึงเพิ่งจะมาได้ยินเสียงเอาเดี๋ยวนี้”
หัวหน้าคณะว่า

เสียงนั้นบางขณะก็เว้นห่างสร้างซาทำท่าเหมือนจะเงียบหายไป แต่แล้วก็เริ่มดังอีกครั้ง ขึ้นอีกระเบิงแซ่สลับกันอยู่เป็นระยะ บุญคำ ส่างปา และกะหยิ่นลงนอนราบกับพื้น เอาหูแนบ แผ่นดินฟัง แต่แล้วทั้งสามคนที่ช่วยกันฟังเสียงเหล่านั้น ก็เงยหน้าขึ้นสั่นหัวอยู่ไปมา เป็นสัญญาณว่าไม่สามารถจะจับรหัสสืบท้าหรือการเคลื่อนไหวใดๆ ได้เป็นที่พอใจ

“มันพากันเดินไปตามผิวใบไม้แห้ง”

กะหยิ่นพึมพำ สีหน้าใคร่ครวญใช้ความคิดหนัก

“ตัวมันเบามาก”

“แต่ข้าไม่ได้ยินอะไรเลย นอกจากเสียงที่มันร้อง”

บุญคำพูด อาการงงไปหมด

ส่างปาผงกหัวขึ้น เอานิ้วแคะหู แล้วก้มลงฟังอีก ใช้มืออีกข้างหนึ่งตบลงกับพื้นดินเป็นจังหวะ

“มันทำท่าเหมือนจะล้อมวงเข้ามาที่ปางพักของเรา แต่ก็ไม่เข้า ไม่ไช้หนัก ไม่ไช้หอย เจียด ปาดหรอกนาย แต่เป็นอะไรส่างปากก็ไม่รู้เหมือนกัน สงสัยแต่ว่ามันจะทำให้พวกเราเดือดร้อน”

ทันใดนั้น รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้นิ่งเงียบโดยไม่เอ่ยคำใดเลยทั้งสิ้น ก็ส่องไฟฉายพุ่งปราดออกไป และโดยการนำชนิดนั้น ไฟฉายจากคนอื่นๆ ก็ระดมสาดจ้า กราดไปยังแนวป่ารอบทิศเพื่อค้นหาที่มาของเสียงลึกลับเหล่านั้น

ไม่มีอะไรปรากฏให้เห็นในการส่องค้นหา นอกจากต้นไม้ใบพุ่มที่ขยับนิ่งอยู่ในอาการสงบ เสียงที่ร้องระงมเยือกเย็นเหล่านั้นเงียบกริบเป็นปลิดทิ้งไปในทันทีที่แสงไฟหลายกระบอกพุ่งลำออกไป แต่แล้วก็ไปเกว้อกว่า...ห่างเข้าไปในดงลึกฟากซ้ายมือ แล้วค่อยๆ ห่างออกไปเป็นลำดับ จนกระทั่งได้ยินมาเพียงแค่ว่า ในปลายหุบด้านที่พบคราบงูยักษ์

“อะไรของมันหว่า”

เสียงไชยยันต์ครางออกมาอย่างประหลาดใจ

พรวานใหญ่กระดกขึ้นออกมาเลิริมฝีปากซ้าๆ ดาหรีดง ซ่าเลื่องไปทางเงาชายผู้ดูเหมือนจะนั่งทอดสายตาดูเงียบๆ จับนิ่งมาที่เขาอยู่แล้วในเงามืดสลัวนั้น ปากก็บอกกับคณะนายจ้างของเขาด้วยเสียงเรียบๆ เป็นปกติว่า

“ผมก็ยังเดาไม่ถูกเหมือนกันครับ บ่อยครั้งอยู่เหมือนกัน ประสบการณ์ในชีวิตป่าของผมมีอะไรแปลกๆ เข้ามาทำเสียงให้ได้ยินใกล้ๆ กับแค้นบีบักนอน แต่มันก็ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นทั้งสิ้น ไม่มีแม้แต่ร่องรอยให้ค้นพบด้วยว่า เสียงที่ได้ยินนั้นมันคืออะไร อย่าไปสนใจกับมันเลยครับ นอนกันต่อไปดีกว่า”

เมื่อเขาไม่แสดงท่าว่าห่วงกังวล หรือสนใจอะไรนัก คณะนายจ้างก็พลอยหมดกังวลเช่นกัน แต่ก็ไม่วายที่จะจ้องจ้องกลางแควลง รพินทร์สั่งให้ก่อไฟลุกโชติขึ้นอีก และคราวนี้ขยายให้

กองไฟโตขึ้นกว่าเดิมทั้งสามด้าน โดยไม่ยอมให้มันมอดดับไปง่ายๆ ต่างนอนเงยหู คอยจับฟังเสียงกันอยู่อีกครู่ใหญ่ จึงกลับไปทีละคนสองคน เมื่อไม่มีอะไรกระโตกกระตากมากไปกว่านั้น คงมีแต่จอมพรานเท่านั้น ที่ยังคงนอนลืมตาโพลง

ต่อมา เขารู้สึกว่าใครคนหนึ่งในขณะที่ลุกขึ้น ซ้ำเลื่องไปเห็นร่างสูงใหญ่ของเงาชายเดินย่องไปหยุดอยู่ที่กองไฟ แล้วก็ออกไปยืนคล้ายจะพยายามจับฟังเสียงอะไรอยู่ยังอีกด้านหนึ่ง หันหน้าออกราวป่าที่บั้นมีดมืด จึงลุกขึ้นเคลื่อนตามเข้าไปหยุดยืนอยู่เบื้องหลัง เจ้าคนใช้ชาวคงยืนสงบอยู่ในอาการเดิม แม้ว่ามันควรจะได้ยินเสียงโลหะที่เคาะที่จี้ดขึ้นเพื่อจุดบุหรี่ของเขา

“เสียงอย่างนี้ใช่ไหม ที่แกะเคยได้ยิน?”

โดยไม่ได้หันกลับมา เสียงกระซิบเบาในลักษณะเดียวกันตอบมาว่า

“เสียงชนิดนี้แหละ ผู้กอง เพียงแต่ว่ามันไม่เหมือนที่ได้ยินกันนี้ ถ้าผมทายไม่ผิด พวกมันพากันมุ่งตรงไปยังซากกวางที่นายใหญ่ยิงล้มไว้ ที่แรกมันเลียบเกลี้ยงฟักของเราเข้ามา แล้วก็คงได้กลิ่นคาวเลือดจึงตามรอยเลือดไป”

เขาก้าวขึ้นไป จนกระทั่งยืนเคียงอยู่กับร่างตระหง่านเหมือนหลักหินนั้น ความมืดทำให้อ่านสีหน้ากันไม่ออก นอกจากแววตาอันลึกลับที่กวาดอยู่ไปมาคู่ นั้น ดูประหนึ่งว่าจะมองให้ทะลุจากอันคำสนทนายของราตรีเข้าไปให้เห็นสิ่งที่แอบแฝงซ่อนเร้นอยู่

“บอกความเห็นของแกซิว่า มันควรจะเป็นอะไร...กันนี้ มันเกิดลักษณะการฉีกขึ้นอย่างเดียวกับที่แกได้พูดไว้แล้ว นั่นก็คือมีสัตว์ล้มแล้วก็มีเสียงอะไรสักอย่างพากันมาเต็มป่า มันมุ่งมาที่เราก่อนแล้วก็ตามรอยเลือดกวางตัวนั้นไป แกเคยเจอมาแล้วในการผ่านมานี่ครั้งก่อน กันนี้มันก็มีท่าที่เช่นเดียวกันอีก มันคืออะไร เงาชาย?”

เงาชายเบือนหน้ามาสบตาเขาช้าๆ พร้อมกับสั่นหัวน้อยๆ

“ผมก็ไม่ทราบจริงๆ ผู้กอง ผมก็ไม่เข้าใจมันเหมือนกัน การเดาในสิ่งที่เราไม่รู้ มันจะเกิดประโยชน์อันใด”

“มีอะไรบ้างในป่า ที่คนอย่างแก บุญคำ ส่างปา หรือฉันจะไม่รู้”

“ต้องมี ผู้กอง อย่างน้อยที่สุดก็บรรดาลึงมีชีวิตที่บุกบั่นอยู่ในป่า และเรายังไม่เคยประสบพบเห็นกันมาก่อน ผม ผู้กอง บุญคำ และส่างปายังไม่ได้เปิดป่าออกไปได้หมดทุกป่า หรือผู้กองคิดว่าปฐุโปร่งหมดแล้ว?”

คำพูดแผ่วเบาแต่ชัดเจนของเงาชาย ทำให้พรานใหญ่อึ้งไป ในที่สุดก็ยิ้มแฉะออกมา

“มันจะเป็นอะไรก็ตาม จากความรู้สึกรู้สึกของฉัน ไม่เห็นว่ามันจะเป็นอันตรายกับเรามากมายนักเลย และฉันก็ไม่กังวลสักนิด แต่...เงาชาย...ลักษณะท่าทีอันหวาดระแวงของแกนั่นแหละ ที่ทำให้ฉันต้องเกิดกังวลขึ้นเสียแล้ว”

“ผมไม่ใช่คนกล้าหาญนักหรอก ผู้กอง...”

เสียงเงาชายพูดมานิบๆ อย่างใช้ความคิด

“เมื่อผมเดินทางคนเดียวในป่าใหญ่ ผมเลือกนอนบนต้นไม้ ความรู้สึกบอกตนเองอยู่เสมอว่า ภายหลังจากตะวันตกดินแล้ว มันลึวนเกินไปด้วยสิ่งที่จะมาเอาชีวิต แต่การเดินทางโดยมีผู้กองเป็นผู้นำในครั้งนี้ ผมอบอุ่นเชื่อมั่นอย่างที่สุด”

“อย่าล่อให้ตายใจโดยการถามตัวเอง และยกย่องฉัน”

“ผมพูดจากใจจริง”

แวตบนใบหน้า ดูสุกใสอ่อนโยนอย่างประหลาด เมื่อเอ่ยประโยคนั้นออกมา รพินทร์จ้องประสานอย่างค้นหา แต่ก็ไม่พบร่องรอยพิรุณใดๆ เขายืนมองดูหน้าเจ้าหนุ่มพเนจรผู้ปราศจากห้วนนอนปลายตีน ด้วยความรู้สึกที่ใหม่และแปลกออกไปอย่างไม่เคยมาก่อน ดูเหมือนจะตะลึงเพลนไปชั่วขณะในความคมลั่นงดงามนำพิศวงนั้น

“ไปนอนเสียเถอะ มันคงไม่มีเรื่องร้ายอะไรเกิดขึ้นหรอก”

ครั้นแล้ว เขาก็เอ่ยมาด้วยเสียงอ่อนลง

ร่างสูงใหญ่ได้ส่วนสัด หย่อนกายลงไปในงบนนอนไม้หน้ากองไฟ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบเสยเส้นผมอันหยิกหยักศพยาวปกท่ายทอย ริมฝีปากปรากฏรอยยิ้มบางๆ ทำให้แลอ่อนซึ่งเหมือนใบหน้าผู้หญิง ตาเหม่อลอยปราศจากจุดหมาย พุดเหมือนรำพึง

“คืนนี้ผมนอนไม่หลับ”

“แห้วกั้วลมากนักรหรือ...กับเจ้าสิ่งประหลาดอะไรชนิดหนึ่ง ที่มันป่วนเปี้ยนเข้ามาใกล้ปางพักของเรา”

โดยไม่สบตาเขา นอกจากเหม่อลอยในอาการเดิม เงาชายส่ายหน้าเข้มน้ำ

“หามิได้ ผมรู้ว่า จะยังไม่เกิดอะไรขึ้นกับพวกเราในคืนนี้”

“เพราะฉะนั้น แกก็ควรจะนอนเสีย เหมือนๆ กับพวกเราทุกคน”

“ไปรคอย่าหวั่ง อีกไม่นานก็จะสว่างแล้ว ผมจะนั่งอยู่ยามคอยเค็มกองไฟให้”

“ตามใจแก!”

รพินทร์พุดห้วนๆ หันหลังกลับ ออกเดิน แต่แล้วก็ชะงักเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่จึงหันกลับมาซ้ำๆ ยืมออกมานิดหนึ่ง

“เป็นเวลานานแล้ว ที่ฉันไม่ได้ยินเสียงเพลงจากแกเลย เจ้าการเวกเสียงหวาน!”

ตาคู่นั้นมีแววฉงน เล็กคือน้อยๆ พลังยืมตอบ

“ผมทำความรำคาญใจให้ผู้กองน้อยไป...เช่นนั้นรี?”

“ก็อาจเป็นไปได้! แต่บางขณะความรำคาญใจรบกวนชนิดนั้น มันก็ช่วยให้ฉันเป็นสุขขึ้นได้เหมือนกัน...ร้องเพลงของแกขึ้นสักเพลงหนึ่งเงาชาย ทำให้คืนอันขื่นหนักนี้ มีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง”

แงชายถอนใจลึก ตาเป็นประกายแวววาวลือแสงไฟในกอง รพินทร์ถอยกลับไปล้มตัวนอนยังที่ของเขาหลับตาลง แล้วมีขำมีนันท่ามกลางความเงียบสงัด สำเนียงทุ่มกังวานจากเพลงบทหนึ่งก็ลอยมากระทบโสต ถ้าอดข้อความออกมา มันก็น่าจะให้ความหมายorroรสทำนองนี้

“เกิดมาเยี่ยงกษัตริย์ขัตติยราช

แต่อนิจจา! อนาคตนัก

ต้องพลัดพรากถิ่นฐานแหล่งกำเนิด

ชมชนพเนจรไปทั่วเขตแคว้นแดนกันดาร”

“ทุกหุบเหวห้วยสะพานลำเนาไพร

เข้าบุกบั่นไป ปีนเลือดตากระเด็น

มีดวงดารากรแทนประทีปส่อง

ฝากอนาคตไว้กับหมู่เมฆที่เลื่อนลอย”

“สุริยประทานพลังฤทธิ์ให้แก่ข้า

จันทราเปรียบเสมือนเพื่อนใจ

หากสวรรค์ส่งข้ามาเกิดจริงแล้วไซ้

ข้าคงได้กลับคืนไปสู่เจ้าได้สมจินต์”

“รอข้าก่อน...อาณาจักรสี่ทองอันผ่องใส

รอข้าก่อน...ประชากรทั้งหลาย

แหละรอข้าก่อน...ศัตรูหมู่มิตร!!

ข้ากำลังจะกลับไป...กลับไป!!”

รพินทร์ ไพรวลัย พยายามจะเปิดเปลือกตาขึ้น แต่มันหนักอึ้งไปหมด บางสิ่งบางอย่างผ่านเข้ามาในประสาทสัมผัสอย่างบอกไม่ถูก กระแสเสียงเพลงบทนั้น...มันมีทั้งความเศร้าสร้อย รันทด และหทัยเกรี้ยวครุ่นผสมผสานกัน ฟังผิดแปลกไปกว่าทุกครั้ง

ครั้นแล้ว พราณใหญ่ก็วิ่งลงมผล็อยกลับไปท่ามกลางความยุ่งเหยิงสับสนของจินตนา รมณ์อันลึกลับ

ทุกคนตื่นขึ้นด้วยเสียงพูดอะอะร้อนรนของใครสองสามคน ที่ดังขรมฟังไม่ได้ศัพท์ ขณะนั้นมันเป็นเวลาเช้านี้ที่พอจะมองเห็นอะไรได้รางๆ และสามคนที่ยืนโบ้เบ้กันอยู่ ก็คือ เส่ย ส่างปา และคะหยิ่น

แล้วทั้งสาม ก็ปราดตรงเข้ามานั่งของๆ รายล้อมรพินทร์ ไพรวลัย ผู้กำลังลุกขึ้นนั่ง ซึ่งมันเป็นเวลาเดียวกับที่คณะนายจ้างทั้งหมดพากันลืมหัดขึ้น

“นาย! กวางที่นายใหญ่ยิงไว้เมื่อคืนนี้ ตัวเบ้อเร่อทีเดียว เกือบเท่าควาย แต่มันเหลืออยู่แต่ หัวกับเขาเท่านั้น!!”

คณะพญภัยชาวพระนครถันพรอดพาดขึ้นขึ้น และฮือกันเข้ามาล้อมส่งเสียงถามแซด ในขณะที่รพินทร์นั่งย่นหน้าผาก

จากคำบอกเล่า อันแข่งกับรายงานเป็นรถไฟด่วนของทั้งสามคน พอจะสรุปได้ความว่า ทั้งเสีย ส่างปา และกะหยิ่นตื่นขึ้นแต่มีด ออกชวนกันสำรวจติดตามรอยกวางตัวที่เข้ามากินโป่ง และ เชษฐาอิงสาหัสไปเมื่อคืน ร่องรอยของมันวิ่งชอกซอนบุกรกลงไปทางกันหุบ ด้านเดียวกันกับที่พบ คราบของงูยักษ์ แล้วไปล้มลงพบอวสานที่ปลวกลูกหนึ่งได้พังเถาวัลย์ ระยะห่างจากตำแหน่งที่ถูกยิง เพียงแค่ 4 เส้นเศษๆ เท่านั้น แต่ปรากฏว่าซากของมันที่ทั้งสามคนตามไปพบนั้น เหลือไว้ให้เห็น เพียงแค่ส่วนศีรษะและหางเท่านั้น ส่วนอื่นๆ อันตรธานหายไปหมดไม่เหลือแม้แต่เศษหนัง พอ พบกับเหตุการณ์ประหลาดพิศวงเช่นนั้น ทั้งสามคนก็หือแน่นกลับมายังปางพักเพื่อรายงาน

“สิ่งที่เงาชายเตือนเราไว้เมื่อคืนนี้ เป็นความจริงเสียแล้ว”

เชษฐาพูดต่ำๆ กัดริมฝีปากแน่น

“มันละ ไอ้เสียงก้อยๆ ที่พวกเราได้ยินเมื่อคืนนี้นั่นเอง!”

ไชยยันต์ตรงออกมา คารินกับมาเรียหันไปสอซึกพวกที่ไปพบเห็นซากกวางตัวนั้นเพื่อ เอรายละเอียดอีกครั้ง ทั้งคณะพูดกันแซด มีรพินทร์กับเงาชายเพียงสองคนเท่านั้นที่ไม่ได้เอ่ยคำใด ออกมาทั้งสิ้น นอกจากมองสบตากันเจิบๆ

จิตใจนั่นเอง จอมพรานก็คว้าไฟเพลิงสปริงตัวขึ้นขึ้น

“ไปดูกันเถอะครับ ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร”

ทั้งคณะ นอกจากจันและเกิดซึ่งได้รับคำสั่งให้ก่อไฟหุงหาเฝ้าปางพัก พวกกันสาวทำตาม คิดหลังพรานใหญ่ไปในทันทีนั้น

รพินทร์ตรงเข้าไปสำรวจดูตำแหน่งแรกที่กวางตัวนั้นถูกเชษฐาอิงล้ม ซึ่งมันอยู่ห่างจากที่ พักนอนออกไปเพียงไม่เกิน 50 ก้าว และความจริงเขาเองกับอีกสองสามคนก็ได้เข้ามาตรวจดูไว้แล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน ขณะที่เชษฐาอิงไว้หยกๆ

สิ่งที่ก่อความประหลาดใจให้อย่างยิ่งก็คือ เลือดกองใหญ่ที่เห็นเรียกรวดอยู่กับพื้นขณะที่ เข้ามาดูเมื่อคืนนั้น บัดนี้หายไปแล้ว เหลือแต่เพียงคราบบางๆ ที่ติดอยู่กับผิวดิน คล้ายๆ จะมี อะโรมาสูบดูดเอาไปหมด ไม่มีร่องรอยของสัตว์อื่นใดเข้ามาปะปนพอให้สังเกตเห็นได้ชัด นอกจาก รอยของกวางตัวนั้นอย่างเดียว ขณะที่เข้ามากินโป่งนั้น มันเดินลงจากชายเนินของดงใหญ่ด้าน ขวามือ แต่เมื่อถูกยิงแล้วเตลิดหนีลงไปยังหุบต่ำด้านตรงข้ามทิศทางไปแลเห็นได้ถนัดชัดเจน เพราะ กระเซ็นเลือดที่แตะแฉ้มไปตามใบไม้ที่มันแล่นผ่าน แสดงว่าเลือดไหลออกมาจากบาดแผลฉกรรจ์

เชษฐาก็มีความสังเกตที่ถึถ้วน่องไวพอใช้ เขาทรุดตัวลงนั่งพิจารณาตรองรอยเลือดที่หยด กองไว้มากมายเมื่อคืนเพราะจำได้ แล้วเงยหน้าขึ้นจ้องพรานใหญ่ๆ เหมือนจะถามว่าเลือด เหล่านั้น มันหายไปไหนหมด?

รพินทร์ไม่เอ่ยคำใดกับเขา เดินตรวจรอยไปอีกทางหนึ่ง ทุกคนเห็นเขาพยักหน้าเรียกบุญคำ เข้าไปชุบชิบปรึกษาอะไรกันอยู่เงียบๆ สังเกตดูสีหน้าของตาพรานเต่าตื่นเล็กน้อย ไชยยันต์ คาริน และมาเรียทรุดตัวลงคุกเข่าล้อมบริเวณพื้นที่เขษฐานั่งจ้องอยู่ก่อนแล้ว

“มีอะไรผิดปกติหรือคะ พี่ใหญ่?”

เสียงมาเรียกระซิบถามขึ้นเบาๆ ขณะที่จ้องหน้าเขาอย่างสงสัย

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะหรีดาลง บัญปากให้พรรคพวกดู

“เมื่อคืน...ตรงนี้มีเลือดกองใหญ่ราวกับใครทำกระป๋องสีขนาดหนึ่งแกลลอนหกไว้ แต่เดี๋ยวนี้ มันหายไปหมดแล้ว”

พร้อมกับพูด เขาใช้ปลายมีดโบว์เขียนพลิกดินดู พิมพ์ต่อมาว่า

“จะว่ามันถูกดินดูดซึมไปหมด ก็ไม่มีรอยเลย ดินใต้กองเลือดนี้แห้งสนิท”

“มันหมายความว่าไง?”

ไชยยันต์ร้องออกมาเบาๆ ขมวดคิ้ว เขษฐานักไต่

“ก็หมายความว่า มีอะไรสักอย่างมาดูดหรือเลิกล้างไปหมดนะซี และเจ้าอะไรอย่างที่ว่านั่น ก็คือเจ้าของเสียงร้องก๊อๆ ที่เราได้ยินนั่นแหละ”

คารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างสยดสยอง ห่อไหล่ลง

“ถ้ามันเข้ามาที่นี่...และดูดกินเลือดดวงที่กองอยู่ เราก็ควรจะเห็นร่องรอยอะไรบ้าง แต่นี่ทำไมถึงไม่มีร่องรอยอะไรเลยสักนิด

“อันนี้ซิ ที่มันเป็นปัญหาให้คิด”

พี่ชายว่า หันไปมองทางรพินทร์ ผู้กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับบุญคำทางอีกด้านหนึ่ง ห่างออกไป 10 กว่าก้าว

“ดูท่าพรานใหญ่ของเรา ก็จะปวดขมองอยู่เหมือนกัน รู้สึกว่าเขาจะไม่สบายใจพอๆ กับเรานั่นแหละ”

“รพินทร์มีความเห็นยังไงบ้าง?”

ไชยยันต์ถาม

“ไอ้เสือนี่เป็นอย่างนี้แหละ ถ้ายังไม่แน่ใจอะไร หมอก็ไม่ยอมปริปากออกมาหรอก”

คารินเงยหน้าขึ้นมองหาลองครักษ์ ซึ่งมีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาประจำตัวหล่อหน้าไหนแต่ไร ก็เห็นยืนนิ่ง สีหน้ายากจะอ่านความรู้สึกอยู่เบื้องหลัง

“เงาเขา...เขาน่าจะรู้ดีกว่าทุกคน บอกไม่ได้หรือว่ามันคืออะไร”

เจ้าคนใช้ชาวดง เป็ดริมฝีปากออกไปเห็นไรฟัน

“ถามพรานใหญ่ดีกว่านายหญิง”

ก่อนที่ใครจะกล่าวเช่นไรต่อไปนั่นเอง ก็ต้องลุกขึ้นยืนเพราะเสียงรพินทร์ดัดนิ้วเรียก และโบกมือเป็นสัญญาณให้ตามเขาไป

หนทางที่กวางเคราะห์ร้ายตัวนั้นเล่นชมชานไป แะรอยได้อย่างสะดวกดายยิ่ง แม้ป่าเบื่องบนจะรกทึบเป็นพุ่มหนาแทบจะมองไม่เห็นท้องฟ้า แต่ในระดับขนาดศีรษะ ทุกคนก็สามารถจะเดินไปได้อย่างสบายปราศจากกึ่งกำหนัดหรือถ่วงขยับขึ้นเป็นอุปสรรคเกะกะ เพราะธรรมชาติของกวางซึ่งมีเขาเป็นกึ่งอยู่แล้วนั้น จะไม่เลือกบุกไปในพงกรงรังที่จะทำให้คิดเขาของมันเสีย คะหยิ่นและสา่งปา ผู้ออกตามรอยนั้นไปก่อนแล้ว นำลี้วรุคไปเบื่องหน้าอย่างรวดเร็วยเพราะรู้

รพินทร์ทอดระยะห่างอยู่เบื่องหลังเคียงคู่กับบุญคำ ซึ่งเป็นคนคู่ใจ ทั้งสองสำรวจตรวจตราไปตามทางอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง เหมือนจะค้นหาร่องรอยแทรกแซงอย่างอื่นให้ได้ แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากรอยพรานพื้นเมืองสามคนที่เดินไว้เมื่อเช้าครู่

และแล้วไม่กี่อึดใจต่อมานั้นเอง ทั้งสามที่นำอยู่เบื่องหน้า ก็มาขึ้นรายล้อมมุงดูอะไรอย่างหนึ่ง ตรงบริเวณเนินปลวกภายใต้ร่มของปารวกรอบด้าน ตำแหน่งนั้นเป็นแอ่งลึกลงไปกว่าระดับที่เดินมาในครั้งแรก

เมื่อทุกคนตามเข้ามาถึง ก็พากันจ้องกันไป

ศีรษะที่ประกอบไปด้วยกิ่งเขางามกว้างใหญ่ของกวางตัวผู้ตัวหนึ่ง ที่กลิ้งอยู่ที่นั่นราวกับจะถูกใครตัดทิ้งไว้แค่อ ส่วนลำตัวทั้งหมดหายไป และมีรอยเลือดที่เรียวยาวๆ อยู่ตามใบราวทัวไป แผลงวันกับสิ่งตอมหึ่ง

กระจุกขนบางส่วนติดอยู่กับโคนกรอรรอบด้าน และห่างออกไปในรัศมี 20 เมตร เศษกระดูกกระจัดกระจายเกลื่อน ขาวโพลน แม้แต่เนื้อบางส่วนตรงบริเวณหัว ก็ยังมีรอยถูกแทะจนเห็นกระดูก นัยน์ตาก็ถูกควักโป้ ปลายจมูกและลิ้นก็ไม่มีเหลือ มีแต่หนังติดหน้าผากอยู่หน่อยเดียวเท่านั้น

ภาพที่ถูกรุมกินอย่างสยดสยองของพองขน สะกดให้ทุกคนตัวชาไปชั่วขณะ มาเรียกมือขึ้นทำอาเมน คารินหลับตาลง ส่วนไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคออันแห้งผาก กระซิบกับเชษฐาเบาที่สุดว่า

“โชคดีเหลือเกินที่เป็นกวางตัวนี้ แทนที่จะเป็นพวกเรากันใดคนหนึ่ง หรือทั้งหมด!”

ไม่มีอะไรผิดปกติให้สังเกตเห็นได้ถึงความรู้สึกของพรานใหญ่ ทุกคนเห็นเขายืนพิจารณาดูเงียบๆ และออกเดินตรวจไปรอบๆ แล้วก็ชี้รอยตำแหน่งหนึ่งให้คณะนายจ้างดู

“มันมาหมดแรงล้มลงเองตรงนี้แหละครับ สังเกตรอยเท้าที่ไถลลื่นแยกห่างออกจากกัน โน่น พอล้มก็กลิ้งเป็นทางลงมาถึงที่นี่”

“เราไม่สนใจว่ามันจะล้มอย่างไร”

เสียงแหบปร่าแผ่วเบาของใครคนหนึ่งดังแทรกขึ้น

“แต่เราอยากรู้ว่า ‘อะไร’ ที่มารุมกินมันด้วยลักษณะอันหิวโหยดุร้ายที่สุดอย่างนี้”

เจ้าของเสียงนั้นก็คือ คาริน วราฤทธิ์

จอมพรานยิ้มแค้นๆ ตอบในขณะที่ทำหน้าที่ย้ำที่สอคล้ายไปรอบๆ

“สำหรับเดี๋ยวนี้ออกได้แต่เพียงว่า มันเป็นสัตว์ฝูงประเภทตัวเบา ฟันคมกริบราวกับมีดโกน แล้วก็...อย่างที่คุณหญิงว่า...มันเป็นพวกอดโซหิวโหยตะกละตะกลามที่สุด ที่ผมชี้ให้ดูร่องรอยการลี้ภัยของพวกมันก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า พวกมันได้ล้มตายก่อนแล้วเพราะพิษบาดแผลลูกปืนของคุณชาย และพวกมันตามรอยเลือดมารุมกินกินนี้ ไม่ใช่เข้าใจผิดที่พวกมันในขณะมีชีวิต เสียหายเหลือเกินดินบริเวณนี้แข็ง และแห้งผากเกินไปทำให้เราไม่สามารถเห็นรอยตีนของมันได้ถนัด”

“ถ้าเหตุการณ์ชนิดนี้มันเกิดขึ้นในน้ำละก็ ฉันจะต้องลงความเห็นว่ามันเป็นฝูงปลาปิรันญาอย่างเด็ดขาด แต่เท่าที่เห็นก็มีอยู่เฉพาะลุ่มน้ำอะเมซอนเท่านั้น”

มาเรียตำลึงออกมา ความสงสัยฉายชัดอยู่ในดวงตาสีเขียวที่จ้องภาพหัวกวางอย่างไม่กะพริบ

“ลองใคร่ครวญดูให้ดีซิ พวกหมาในหรือเปล่า?”

เชษฐาเอ่ยขึ้นอย่างพยายามให้ความคิด

บุญคำก็หัวเราะเสียงพิกลอยู่ในลำคอ สังเกตดูตาพรานเผ่าเขาก็ไม่สบายใจอยู่ไม่น้อย

“สัญชาติหมาในไม่ทิ้งพันธุ์มันหรอกครับ นายใหญ่ มันจะต้องเห่าต้องเหอน แล้วถ้ามาเป็นกองทัพอย่างนี้ก็ได้ยินเสียงป่าแตกอ้อมมาทีเดียว ไม่เจ็บเหมือนอย่างนี้ ไฉนมันเห่าเหมือนกันแต่เห่าดังก๊อๆ หมาชนิดไหนก็ไม่เห่าอย่างนี้”

“แล้วบุญคำว่ามันเป็นอะไร?”

ไชยยันต์หันไปมองหน้า

พรานเผ่าหัวเราะแปร่งๆ อยู่เช่นนั้น จำเลื่องแวบไปที่รพินทร์แต่ก็ไม่ตอบคำถาม คารินดูเหมือนจะสังเกตเห็นอยู่ว่าที่บุญคำไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมา ก็เพราะพรานใหญ่ใช้สายตาดูปรามไว้นั่นเอง อครนทนอยู่ไม่ได้ หล่อนก็โพล่งออกมาว่า

“รู้สึกว่าจะมีคนนี้จะทำอะไรเป็นความลับกันอยู่นะ มีอะไรทำไมไม่บอกกันบ้าง”

พลางหล่อนก็หันไปจ้องหน้าบุญคำด้วยสายตาขุ่นๆ

“บอกมาเลยบุญคำ คิดว่ามันควรจะเป็นอะไร พวกเรากำลังเผชิญอยู่กับปัญหาที่ทำให้ไม่สบายใจ มัวแต่อ้ำๆ อึ้งๆ สงวนท่าทีอยู่นั่นแหละ สัญญากันไว้แล้วไม่ใช่หรือว่า ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นเราจะต้องให้ความจริงแก่กัน ไม่ใช่มัวปิดบังอยู่ ซึ่งมันมีแต่ผลเสีย ถ้ามึงเงาซาก็ไม่บอก ถ้ามึงบุญคำก็ไม่ยอมพูด จะฟังความเห็นจากพรานใหญ่ที่วางท่าอยู่นั่นแหละ ชักย้ายแล้วนะ”

บุญคำก็อึกอักอยู่ในลำคอ ขณะนั้น พรานใหญ่ก็หัวเราะทำบรรยากาศอันตึงเครียดของทุกคนให้เป็นเรื่องขบขันว่า

“อย่าเพิ่งย้ายะครับ คุณหญิง เรากำลังอดคัตน้ำกันอยู่ด้วย ยิ่งย้ายมากก็ต้องดื่มน้ำมาก เขาถูกนี้หาน้ำยากเสียด้วย ผมยังเป็นทุกข์อยู่นี่เลย แต่เดี๋ยว! ผมพอจะมองเห็นน้ำบ้างแล้วสำหรับเช้าวันนี้”

“ที่ไหนกัน ไม่เห็นมีสักหยด!”

คารินพูดมาซะบัดๆ ตื่นขึ้นมาเช้านี้ หล่อนอยากจะทำน้ำที่มีสารอยู่ข้างเล็กน้อยล้างหน้าก็ยังไม่วาย เพราะจะต้องสงวนไว้สำหรับหุงข้าวและดื่ม ยิ่งได้ยินนางพูดไว้เมื่อคืนนี้ว่า แหล่งน้ำบนเขาสูงนี้หาได้ยากมาก ก็ยิ่งทำให้วิตกกังวล เพราะตามปกติในขณะที่เดินทาง หล่อนดื่มน้ำมากกว่าคนอื่นๆ อยู่แล้ว

พราณใหญ่ควักบุหรือออกมาจูดสูบ ลักษณะของเขาใจเย็นเป็นปกติ พลอยทำให้คณะนายจ้างผ่อนคลายความตึงเครียดลงแม้จะเผชิญอยู่กับปัญหาที่ทำให้ต้องคิดอย่างไม่ปลอดโปร่งใจนัก

“ก็ถ้ายังมัวยืนปลงซากเจ้ากวางเคราะห์ร้ายนี้อยู่ตรงนี้ เห็นจะไม่ได้นำหรรษากลับ แต่ถ้าออกเดินทางจะได้มา”

“ใช่ซิ เดินทางกันเป็นวัน!”

นักมานุษยวิทยาสาวประหลาดอย่างหัวเสีย มองดูเขาด้วยตาขวางๆ เพราะเข้าใจว่าถูกขู่เล่นกันไฉนนั้น มาเธียก็กล่าวมาเรื่อยๆ ว่า

“ฉันคิดว่าแหล่งน้ำคงอยู่ไม่ไกลจากนี้เท่าไหร่นักหรอก”

“เธอรู้ได้ยังไง เธอเคยผ่านเขาสูงนี้มาแล้วหรือ?”

คารินหันขวับไปถามเสียงเงี้ยวด้วยอารมณ์มั่วๆ เสียงของหล่อนเกือบเป็นตวาด แต่เพื่อนสาวต่างผิวซีด ไม่ถือเป็นการอหังการ

“ฉันไม่เคยผ่านเขาสูงนี้มาก่อนหรอกนะ แต่สันนิษฐานเอาจากสิ่งที่เห็น กวางตัวนี้ถูกยิงเสียเลือดมาก ธรรมชาติของมันจะต้องวิ่งเข้าหาแหล่งน้ำเพื่อหาน้ำดื่ม และมันก็บ่นว่าวิ่งมาทางนี้แต่ทนพิษบาดแผลไม่ไหวล้มลงเสียก่อน ถึงอย่างไรก็ตาม น่าจะสันนิษฐานเอาไว้ว่าควรมีแหล่งน้ำอยู่ไม่ห่างจากที่นี่นัก”

“เมื่อคืนนี้มันมีกวางกิน เราก็เลยนอนกันได้อย่างสบาย แต่คืนนี้มันอาจจะหันมาทางพวกเราได้” เซซุว่า

“อันนี้ผมก็ยังไม่วายรับรองเหมือนกันครับ เพราะมันเป็นสัตว์ประเภทที่ไม่เคยพบมาก่อน อ่านมันยังไม่ออกชัด มันอาจเล่นงานเราหรืออาจไม่กล้าก็ได้ เมื่อคืนนี้ก็มีล้อมดูเราอยู่ไม่ไกลนัก แล้วก็ลี้ภัยจนถึงขนาดยอมเข้ามาดูเลือดกวางที่กองอยู่กับพื้นหินโกล้งๆ ที่นอนของพวกเรา โดยที่เราไม่รู้ตัวเลยว่ามันเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่ตอนไหน มาไหวตัวกันขึ้นก็ตอนที่ได้ยินเสียงร้องของมันเท่านั้น แต่จะอย่างไรก็ตาม ถ้ามันเข้ามา...ผมก็ไม่คิดว่าเป็นเรื่องเลวร้ายกว่าแรงอะไรนัก พวกเราทั้งสิบสองคน ผิดนัก เห็นทำไม่ดี จัดยามไว้ก็ได้”

แล้วจอมพราณก็หัวเราะออกมาเบาๆ กล่าวต่อว่า

“ภวานาให้มันมาเถิดครับ เราจะได้เห็นชัดกันออกไปว่า รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไงกันแน่ ผมหรือพวกคุณทุกคนอาจเคยได้ยินเขาเล่ากันมาเป็นนิยายเกี่ยวกับเรื่องป่ามาก่อนเท่านั้น คราวนี้ลองเผชิญกับตัวจริงมันดูสักที”

คำพูดของเขา ทำให้คณะนายจ้างทุกคนจ้องหน้ามาเป็นตาเดียว

“ได้ยินมาก่อน? หมายความว่ายังไง?”

เชษฐาและไชยยันต์ร้องถามมาเป็นเสียงเดียวกัน

“ก็ฝีกองกอยยังไงล่ะครับ”

ทุกคนอ้าปากค้าง ตะลึงพริ้งเพริดไปชั่วขณะ

“ฝีกองกอย!!?”

“เพราะชื่อมันพิลึกพิลั่น ฟังดูเป็นนิยายอย่างนี้แหละครับ ผมถึงยังไม่อยากจะให้นุญคำซึ่งมักจะถนัดในเรื่องอย่างนี้อยู่แล้วเปิดปากพล่อยๆ บอกอะไรกับคณะของคุณออกไป จนกระทั่งทำให้คุณหญิงโมโห ความจริงนุญคำแอบมากระซิบบอกผมก่อนแล้ว ตั้งแต่เมื่อคืน แกบอกด้วยว่า ถ้ามันดูตกินหมดแม้กระทั่งเลือดละก็ มันเป็นฝีกองกอยแน่ ผมถามแล้วว่าแกเคยพบมาแล้วหรือ แกก็บอกว่าพ่อแกสอนไว้ สอบไปถึงพ่อแกว่าพ่อเคยเห็นหรือ แกก็อ้อมแอ้มโยนไปถึงปู่ มันเป็นเรื่องเล่าสืบทอดกันต่อๆ มา ฝิโฆมคเราผจญกับมันมาแล้ว คราวนี้คงได้เผชิญหน้ากับเจ้าพวกกองกอยดูบ้าง ผมไม่ได้แปลชื่อภูเขาภูนี้ให้พวกคุณทราบเอง เพราะมันฟังแล้วไม่เป็นมงคลหนัก จะทำให้เราแรมคันทันบนนี้ไม่มีความสุขเสียเปล่าๆ แต่ไหนๆ ก็บอกเรื่องนี้แล้ว ก็เลยจะขอบอกเสียเลย มังมหานรธาเรียกภูเขาภูนี้ตรงตัวเลยครับ คือ ‘เขากองกอย’ แงชายเองสมัยที่ผ่านมาราวก่อนนั้น ก็เจอะเข้าก่อนแล้ว เวลานอนต้องนอนบนต้นไม้”

เสียงไชยยันต์อุทานอะไรออกมาคำหนึ่งยาวเหยียด สีหน้าของอดีตนายทหารปืนใหญ่ปั่นยากที่สุด เขารู้สึกว่อากาศของดงแถบนั้นเย็นเยือกเข้าจับจ๊วหัวใจ คารินซึ่งนั่งปั้งเจดหน้าห่างออกไปทางหนึ่ง แล่นถลาเข้ามารวมกลุ่มอย่างขวัญหาย ส่วนมาเรีย ภายหลังเมื่อเชษฐาส่งภาษาบอกความ แหม่มสาวก็ยังคงทำหน้าง ไม่รู้เรื่องอยู่เช่นนั้น เพราะไม่เคยประสาบกับชื่อที่ข่มขวัญในแบบนี้มาก่อน หล่อนพยายามอ่านสีหน้าและอาการของแต่ละคน และคอยสะกิดถามอยู่เป็นระยะให้ช่วยถ่ายทอดอธิบาย

ไม่มีปัญหา นามชนิดนั้นเชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ล้วนเคยผ่านหูมาแล้ว เว้นไว้แต่จะคาดคิดไม่ถึงเท่านั้น เท่าๆ กับยังไม่สามารถจะค้นพบกับคำอธิบายโดยละเอียดมาก่อน ในนามอันฟังแล้วชวนให้ขนลุกเช่นนี้ จะอย่างไรก็ตามชื่อของมันที่แว่วออกมาจากปากของพรานใหญ่ก็มีอิทธิพลอย่างประหลาดล้ำ ทำให้ต้องเียนวาวไปถึงไขสันหลังเพราะอุปาทานในทางร้าย

ถ้าเป็นสมัยก่อน เมื่อได้ฟังดังนี้ ไม่คนใดคนหนึ่งก็คงจะหัวเราะออกมางอหาย แต่ในยามนี้ คณะผจญภัยชาวกรุง ผู้ผ่านความศิวิไลซ์สูงสุดแล้ว พวกมันนั่งเจียบกริบได้แต่มองตากันเอง แล้วแลไปยังจอมพรานเหมือนจะขอให้ช่วยอธิบาย

“มันควรจะต้องเป็นสัตว์อะไรสักอย่างหนึ่งไม่ใช่หรือ?”

ในที่สุด เชษฐาก็กล่าวขึ้นอย่างแผ่วเบา

“เดิมทีที่ได้ฟังพรานเก่าๆ เขาเล่า ผมก็ลงความเห็นไม่ถูกเหมือนกันว่ามันเป็นอะไร นอกจากเหมวว่านั่นเป็นเรื่องที่กุกกันขึ้นเท่านั้น เพราะสาระในคำบอกเล่าเหล่านั้นมันโน้มน้าวไปใน

เรื่องของภูตผีป่าประเภทหนึ่ง แต่ถ้าเจ้าสิ่งที่มีารุมกินกางของเราเป็นชนิดเดียวกันกับที่ถูกระบุว่า ‘ผีกองกอย’ มันก็คือสัตว์ประเภทหนึ่งอย่างไม่มีปัญหา จะร้ายกาจน่ากลัวสักแค่ไหน พวกเราก็ต้อง จังหวะกับมันเสียก่อน ถึงจะรู้”

รพินทร์กล่าวด้วยน้ำเสียงเรื้อๆ ตามบุคลิกที่อ่านความรู้สึกได้ยากของเขา

“ผีกองกอย!...มันมีอยู่จริงหรือไม่?”

ไชยยันตร์ร้องออกมาเหมือนจะถามตัวเอง

“เห็นจะจริงขึ้นมาเสียแล้วกระมัง โดยสิ่งที่เราพบเห็นร่องรอยหลักฐานอยู่นี้...”

เชษฐาหัวเราะฝืนๆ อยู่ในลำคอ

“แต่ฤทธิ์เดชมันจะร้ายกาจเหมือนเช่นที่นิยายเล่าไว้หรือไม่ เราจะได้เห็นกันอย่างรพินทร์ ว่านั่นแหละ ถ้าหากมันพยายามจะเข้ามาอยู่กับเรา”

“ฉันรู้จักคำว่า ‘ผีกองกอย’ เพราะในพจนานุกรมเท่านั้น ลักษณะของมันเป็นอย่างไรรใน ทัศนะคำบอกเล่าของพวกชาวป่า” นักมานุษยวิทยาสาวถามมาด้วยเสียงที่บังคับให้เป็นปกติ

“อันนี้เห็นจะต้องถามบุญคำเสียแล้ว แกจะสาธยายให้ฟังได้พิลึกก็ก็ก็ก็ก็ก็ก็ก็ สำหรับผม เท่าที่เคยได้ยินมา ก็พอจะเดาได้ว่ามันร้องเสียง ‘ก้อยๆ’ ดังเยือกเย็นเหมือนที่เราได้ยินเมื่อคืนนี้ มัน แอบเข้ามาดูคนเดินป่าที่นอนอยู่กับพื้นดินจนตาย ส่วนที่ว่าคนจะโง่งนอนให้มันดูเลือด หรือ ว่าชี้ไข้อย่างไรจนถึงกับปล่อยให้มันเข้ามาทำอันตรายถึงตัวได้โดยไม่มีการรู้สึกนั้น ผมก็คาดกันซัก ความไม่ได้ละเอียดจากคนเล่า ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในป่าและโดยการบอกเล่าของชาวป่านั้น เราได้แต่ ฟังเฉยๆ ครับ จะซักไซ้หาเหตุผล เพื่อทำควิสิไม่ได้”

“ช่างปากก็บอกกับฉันเหมือนกันว่ามันเป็นผีประเภทหนึ่ง”

มาเรียเอ่ยขึ้นอย่างปราศจากความสะดุ้งสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น ตรงกันข้ามกลับหัวเราะ ขบขัน

“แต่จากหลักฐานที่เห็นอยู่นี้ ฉันเห็นด้วยกับพรานใหญ่ว่า มันเป็นสัตว์กินเนื้อจับกลุ่มเป็น ฝูงๆ แล้วก็ไม่มีความสามารถที่จะไล่จับเหยื่อเองได้ นอกจากจะไปพบซากอะไรที่ตายเข้าที่รุมกิน แบบแรงๆ ไม้จันทน์เมื่อคืนนี้มันน่าจะโจมตีพวกเราแล้ว”

“ยังประมาท หรือประมาทการณ์ในขั้นต่ำอย่างใดไม่ได้ทั้งนั้น...”

หัวหน้าคณะกล่าวอย่างรอบคอบระมัดระวัง เหลือบตาไปยังหัวกางที่กลิ้งอยู่ด้วยความ ระวาง

“เมื่อคืนนี้ พวกเราตื่นและเตรียมพร้อมกันหมดทุกคน ประจวบกับที่มันพบซากกางนั้น เสียก่อน สมมติว่าถ้าเมื่อคืนไม่มีซากกางแทน และมันพากันย่องเข้ามาโดยไม่ส่งเสียงขึ้นเลย... อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ในขณะที่พวกเราทุกคนหลับกันทั้งหมดด้วยความอ่อนเพลีย สังเกตได้ด้วยว่า เมื่อคืนนี้...เราได้ยินแต่เสียงร้องของมันเท่านั้น แต่การเคลื่อนไหวไม่ได้ยินเลย...สองไฟไปก็ไม่มีพบ ตัว ทั้งๆ ที่รู้สึกว่ามันจะเข้ามาอยู่ใกล้ๆ”

คำพูดของเขาทำให้ทุกคนคิด...และเริ่มไม่เป็นสุขนัก

สิ่งที่มาเรีย ออฟมันคาดคะเนไว้ด้วยความชำนาญของหล่อน...ไม่ผิดไปเลย ไม่เกินที่นั่นเอง ขณะที่ยังนั่งสูบบุหรี่ปรึกษาหารือกันอยู่ แงซาและพวกพรานพื้นเมืองที่รพินทร์ใช้ให้แยกกันออกไปหาแหล่งน้ำ ก็พากันเดินรวมกลุ่มไหลออกมา บนหลังของสำปาและกะหยิ่นสะพายกระบอกไม้ไผ่สดที่เพิ่งตัดมาใหม่ขนาดใหญ่ มีน้ำบรรจุเต็มมาคนละกระบอก

พวกนั้นรายงานให้ทราบ ว่า ลึกกว่าระดับที่ทุกคนนั่งพักกันอยู่ลงไปอีกเพียง 2 เส้นเท่านั้น มีน้ำพุเล็กๆ ไหลออกมาจากซอกหิน และขังอยู่ในแอ่งตื้นเพียงแค่อสององคุลีเท่านั้น พวกนั้นช่วยกันขุดใส่กระบอกไม้ไผ่มาได้แค่สองกระบอก ถ้าจะเอาให้มากกว่านั้น ก็ต้องรอเวลาที่น้ำจะค่อยๆ ซึมออกมาอีก ไชยยันต์ขอเอาไปดู พอมองเห็นก็ทำหน้าเบ้ ยื่นไปให้เซษฐาอุกอีกคนหนึ่ง

“สียังกับโอวัลตินงั้นแหละ ไหวหรอนี้ล่ะ?”

“ทิ้งให้นอนกัน จะใสกว่านี้ นายทหาร นี่ต้องเอาไปไม้ขุดใส่มาทีเดียวนา แอ่งมันตื้นก็เลยขุ่นคลั้กยังงี้”

บุญคำบอกมาอีกร

“แงซาบอกไว้ว่า น้ำส่วนมากบนเขาถูกนี้เป็นพิษ แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าน้ำที่เอามาที่นี่ไม่ทำให้ชักคิ่นมีอันเป็นไปกันทุกคน”

คารินร้องถามมาอีกคนหนึ่ง ฉวยกระบอกน้ำไปก้มลงดมอย่างไม่ไว้ใจ

“ไก่อปามันกำลังลงกินอยู่พอดี นายหญิง ถ้าสัตว์กินได้ คนก็กินได้”

แงซาตอบ ทำให้คณะนายจ้างหมดกังวลไปได้ เกี่ยวกับปัญหาที่ว่าน้ำจะสะอาดพอหรือไม่นั้นก็พ้นอันพันไป เพราะคารินมียาสำหรับฆ่าเชื้อ และหล่อนได้ลงไปในพื้นที่ใช้บริโภคทุกครั้ง นับตั้งแต่ออกเดินทางมา การได้น้ำมาสองกระบอกใหญ่ๆ ปริมาณจุกะบอกละร่วมเกลลอนเช่นนี้ ก็ต้องนับว่าประเสริฐสุดแล้ว ท่ามกลางความทุรกันดารอดคิดเช่นนี้

ต่างกลับมาอยู่ที่พัก กินอาหารพอประทังชีวิต แล้วออกเดินทางทันที

รพินทร์วางเข็ม ฝาดงแนวขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งหนทางแม้จะขึ้นๆ ลงๆ นับมอและมาบไม่ถ้วน ก็ยังเดินสะดวกกว่าหนทางที่ผ่านมาแล้วเมื่อวาน

สองชั่วโมงเต็มๆ ทิ้งกันไปในคงคิกดาบรพณ์ที่เงียบสงัด ปราศจากร่องรอยของสัตว์ใดๆ หรือพืชชนิดใดที่พอจะเก็บเอาไปเป็นเสบียงได้ พอล่วงเข้าไปชั่วโมงที่สาม ก็พบกับทุ่งหญ้าขนสลบไปกับต้นเต็ง แล้วก็เลียบเลาะไปตามทุ่งแผ่อันมีใบสากคาย แลเห็นร่องรอยของไฟป่าที่กินไว้ไล่ลงเตียนบางแห่งอันเป็นผลมาจากความแห้งแล้ง

แสงแดดเริ่มแรงกล้าขึ้น เมื่อผ่านออกมาสู่ที่โล่ง รพินทร์กับพวกพรานพื้นเมือง ใช้มีดกรีดกิ่งไม้ที่เดินผ่านไปเป็นระยะ และหยุดสังเกตดูทางอยู่บ่อยครั้งก่อนที่จะตัดสินใจตัดทาง

พักเที่ยงกันที่ชายเนินริมทุ่งตอนหนึ่ง ก่อนเริ่มต้นเดินทางต่อไป รพินทร์เรียกเงาชายเข้ามาพูดคุยไถ่ถามอยู่ครู่ ก็บอกให้นายจ้างทราบว่าเขาจะนำตัดขึ้นเนินลูกเล็กๆ ที่แลเห็นอยู่ทางทิศใต้ของทุ่งเพื่อเข้าหาแอ่งน้ำมวกสำหรับพักผ่อนครั้งนี้

“เป็นกันน้อยนะครับ ถ้าไม่วันนี้พรุ่งนี้อีกวันเราก็ไม่มีทางพ้นทิวเขาใหญ่ลูกนี้ได้ อีกอย่างหนึ่งต้องเข้าหาแหล่งน้ำไว้ก่อน”

“เอาใจก็เอากัน ไม่ต้องห่วง”

เชษฐาร้องบอกมา พร้อมกับตบไหล่

ด้วยกำลังที่อยู่ตัว และความเข้มแข็งแกร่งทรหดที่หล่อหลอมจิตใจมาเป็นอันดีแล้วของทุกคนในคณะ ทั้งหมดรอนแรมไปอย่างบากบั่น ไม่มีใครพูดคุยไถ่ถามโดยไม่จำเป็นเพราะก้มหน้าก้มตาเดิน...และเดิน...นอกจากบุญคำคนเดียวเท่านั้นที่คร่ำครวญเพลงยี่เกขึ้นด้นว่า “โอ้เจ้าช่อมะนาว ฯลฯ” ของแกไปเป็นระยะ ทำให้ไม่ถึงกับเจียนจนกินไปนัก และครั้งหนึ่ง ไชยยันต์บ่นว่า เฮ่นเห็นที่จะต้องอาศัย ‘ข้าวลิง’ เสียเป็นแน่แท้ เพราะยากันมาหลายชั่วโมงเกือบตลอดวันแล้ว ยังมองไม่เห็นวีแววของสัตว์ที่จะมาเป็นอาหารได้เลย แม้แต่ค้างหรือลิงสักตัว

บ่ายสามโมง อากาศลดความอ้าวลงเล็กน้อย เพราะตะวันถูกบังอยู่ยังยอดเขาทะมึนเบื้องหลัง ทั้งคณะบุกกันไปในป่าเต็งสลัดหญ้าคาอีกครั้ง แอ่งน้ำมวกเป้าหมายของเงาชาย อยู่ในระหว่างดินคอยเล็กๆ สองคอยเตลาดลงมาบรรจบกัน แล้วความหวังของทุกคนก็เริ่มมีขึ้น เมื่อผ่านต้นมะกอกป่าและต้นเคด ซึ่งขึ้นอยู่ประปรายต่างๆ กัน ปรากฏว่ามีรอยของละมั่งและสมันลงกินไว้ใหม่ๆ แต่ก็ไม่มากนัก ยิ่งกว่านั้นเมื่อใกล้ดินคอยเข้าไปก็ยิ่งเต็มไปด้วยป่าลูกเดือย พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันเก็บเพื่อนำไปหุงต้มรวมกับข้าวสาร ซึ่งเหลืออยู่เป็นมือสุดท้าย ต่อมาอีกเพียงไม่ถึงครึ่งชั่วโมง ก็บรรลุถึงพื้นราบบนไหล่คอยตอนหนึ่ง ได้ต้นสักใหญ่ที่สูงทะยานเขยิบขึ้นไป ชูยอดเสียดฟ้าราบกับจะเป็นประธานของหมู่ไม้ใหญ่น้อยในละแวกนั้นรอบด้าน ‘น้ำมวก’ ที่เงาชายบอกไว้ก็บ่อน้ำธรรมชาติ ชิงอยู่ในแอ่งหินลักษณะเกือบจะเป็นวงกลม เส้นผ่าศูนย์กลางไม่เกิน 2 เมตร น้ำที่ขังอยู่มีสีขาวมัวเหมือนน้ำนมจางๆ แต่ก็จัดสนิทและเย็นเฉียบ

รพินทร์สั่งให้ปลงของลง นั้นหมายถึงการเดินทางของวันนี้จะสิ้นสุดลงเพียงแค่นี้

ระหว่างการเตรียมที่พัก มาเรียกเดินเข้ามาบอกคณะพรรคพวกทุกคนที่นั่นพักขาติมน้ำอยู่ว่า

“เหลืออีกสองชั่วโมงก่อนมืด ฉันจะไปหาเนื้อ ตอนที่ผ่านมานี้เห็นรอยอยู่หลายแห่ง”

“ประเดี๋ยวผมก็จะออกเหมือนกัน”

รพินทร์บอก หล่อนยิ้มให้ ดูท่าไม่เหน็ดเหนื่อยอะไรนัก ยังคล่องแคล่วประเปรียวอยู่เหมือนเดิม

“ถ้าฉันเราก็แยกกันไป ดีเหมือนกัน ช่วยกันหลายๆ ทางโอกาสจะได้มีมากขึ้น”

“อย่ากลับให้ล่า และอย่าไปให้ไกล”

เชษฐาสั่งสั้นๆ เขาไม่มีอะไรจะต้องห่วงกังวลกับมาเรียเลย ในข้อเสนอของแม่พรานสาว เพราะเห็นฝีมือมาดีแล้ว มาเรียไม่กล่าวอะไรอีก โบกมือให้ทุกคนแล้วเดินไปยิ้มเรียงันบรรจูกของห้านัดของคะหยิ่น โดยทิ้ง .375 ไว้ให้ พลางพยักหน้าชวนเจ้าพรานต้องสู้ของหล่อน เพียงไม่ถึงอึดใจ ร่างอันคล่องแคล่วของนักนิรุกติศาสตร์เลือดผสม กับพรานคู่ใจก็หายลับเข้าป่าไป

รพินทร์สูบบุหรี่ไปได้ครั้งตัว ก็ดับใส่กระเป๋าสีวไว้ ฉวย .30/06 ของเกิด ชวนบุญคำแยกออกไปอีกทางหนึ่ง ส่วนไชยยันต์ก็พยักหน้าชวนนางชายเพื่อช่วยกันออกหาเพิ่มขึ้นอีกแรงหนึ่ง กลายเป็นสามสาย คงทิ้งให้สองพี่น้องราชสกุลอยู่เฝ้าที่พักพร้อมกับพวกพรานที่เหลือ ซึ่งยุ่งอยู่กับการจัดที่หลับนอนและหาไฟ

พรานใหญ่กับบุญคำ เดินทัพไปบนเส้นทางของมาเรียและล่าปากครูหนึ่ง รอยของหล่อน อ้อมเนินไปยังป่าโปร่งหลังเนิน อันอุดมไปด้วยมะขามป้อมและมะกอกป่า แต่เขาแยกเข้าป่าที่อีกด้านเพราะบุญคำชวนหาถ้ำ

ยังไม่ทันจะไต่พ้นบริเวณปลวก รพินทร์ ไพรวัดย์ ก็ต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะเสียงตะโกนสุดเสียงของใครคนหนึ่งจากเบื้องหลังไม่ไกลเท่าไรนัก เพราะได้ยินอย่างถนัด

“ระวัง! นายเหม่!! หลบก่อน”

พร้อมกับเสียงนั้นยังไม่ทันจะสิ้น กระสุนนัดหนึ่งก็แผดระเบิดขึ้นกึกก้อง มันเป็นเสียงลูกของ ดิดตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่ควบตะลุยจนแผ่นดินสะเทือน เสียงต้นไม้ย่อยมๆ ถูกกำลังรุนแรงมหาศาลปะทะขาดสะบั้นราวกับจะถูกบันดาลขึ้นด้วยลมเพชรหึง สรรพสำเนียงแห่งความโกลาหลและตกลงไปด้วยกลิ่นไอมฤตยู มันเหมือนจะเกิดขึ้นใกล้ๆ นี้เอง และมันก็ได้ยินไปทั้งหมดทุกฝ่ายไม่ว่าฝ่ายของเชษฐาผู้นั่งพักอยู่ที่แคมป์ หรือฝ่ายของไชยยันต์ที่เพิ่งแยกไปอีกทางหนึ่ง เพราะอยู่ในรัศมีใกล้เคียง

แล้วเลือดในกายของทุกคนแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง เมื่อได้ยินเสียงแหลมก้องของมาเรียฮอฟมัน

พรานใหญ่พุ่งออกจากที่ วิ่งตะลุยตรงไปยังต้นเสียงที่มานั้นสุดกำลังเท่าที่มีอยู่ บุญคำก็โลดแล่นตามหลังเขามาติดๆ ขณะนั้นเสียงไรเฟิลก็แผดสนั่นขึ้นมาอีกนัดหนึ่ง มันจะต้องเป็น .375 ของช่างป่านั้นเอง ท่ามกลางเสียงร้องโวยวายไม่เป็นภาษาของเจ้าพรานต้องสู้ และเสียงฝีเท้าหนักๆ ที่ควบตะลุยเป็นพายุบุแคมป่านป่าดลุ่ม เสียงลมหายใจฟัดฟาดหนักแรง

จิตใจต่อมาของการหือตะบึงตามต้นเสียงมาอย่างไม่คิดชีวิต ภาพที่ทำนายเหตุการณ์ไม่ถูก...ก็ปรากฏกับสายตา

ตำแหน่งนั้น เป็นป่าโปร่งในระดับพื้นราบ มีต้นเต็งขึ้นสลับไปกับต้นเคดและหญ้าตายซากที่สุดไม่เกินหัวเข่า มีละเมาะเป็นเกาะแก่งอยู่ทั่วไป ร่างตระหง่านของอะไรชนิดหนึ่งยืนตะมิงเด่นอยู่กลางทุ่งหญ้าสีเหลือง มองผาดๆ ราวกับช้างรุ่น แต่แวบเดียวที่แลไปเห็นสันหนอกบนคอ ปานพะเนินเหล็ก เขาก็โค้งเข้าหากัน หน้าผากและข้อเท้าทั้งสี่ ตัดด้วยขอบขาว รพินทร์ ไพรวลย์ ก็บอกได้ในทันทีที่นั่นว่ามันคือ กระติง...เจ้าแห่งความว่องไวประเปรียว และมุกะลูดีเดือดของไพร่กว้าง ซึ่งความดุร้ายทรหดอย่างบ้าบิ่นของมัน เกือบจะจบชีวิตพรานใหญ่อย่างเขามาแล้วในอดีต

เขามองไม่เห็นมาเรีย ไม่เห็นช่างป่า นอกเสียจากเสียงร้องตะโกนไม่เป็นภาษาคอนอยู่เช่นนั้น ซึ่งคงจะดังมาจากยอดไม้ต้นใดต้นหนึ่งในละแวกนั้น ยามนี้ตะวันจางแสง สาดรัศมีอ่อนเรืองลงมาอบร่ามหิม่าของเจ้าสัตว์ร้ายเป็นมันละเลื้อม มันกำลังแหงนเบิ่ง สะบัดเขายาวว่องไวรวดเร็วอยู่ไปมา พร้อมเสียงหายใจฟาดๆ

ความตกใจเพราะเขาไม่ถูกในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเหม่มสาว ทำให้เขาเล่นฝ่ากอลหญ้าและเถาววัลย์แห่งตรงเข้าไปอย่างไม่ยอมหยุดยั้ง แล้วพริบตานั่นเอง ขณะที่รพินทร์กำลังฝ่าพงหาทางออกอยู่ พร้อมกับสายตาที่จับจ้องออกไป เขาก็เห็นร่างของมาเรียถูกพรวดพราดขึ้นมาจากกอหญ้าแห่งตอนหนึ่ง ทิศทางที่หล่อนโผล่ขึ้นมานั้น อยู่ตรงหน้าของกระติงที่กำลังขยับสะบัดเข่า ห่างออกไปเพียงไม่เกิน 20 เมตร หล่อนประทับป็นลูกของที่ถืออยู่ในมือขึ้นอย่างรวดเร็ว และพร้อมๆ กับที่ภรรยาฝ่ายของนักสำรวจยืนขึ้นนั่นเอง มันเป็นเวลาเดียวกับที่ร่างตะมิงพุ่งปราดออกจากที่ราวกับธนูหลุดจากแหล่ง...ความใหญ่โตมโหฬารของมัน คำนกับความเร็วที่มันพุ่งเข้าใส่ นั่นเป็นตรงข้ามจนดูไม่ทัน

รพินทร์ร้องออกมาสุดเสียงด้วยความตกใจ เขาตั้งใจจะตะโกนเตือนมาเรีย แต่เสียงของเขาข่มฆ่ากว่าเหตุการณ์ อันเต็มไปด้วยความลึกลับกะทันหันเบื้องหน้าเสียแล้ว

ตูมแรก เป็นเสียงลูกของกระบอกนั้นระเบิดเข้าไป ส่วนตูมที่สองที่ปรากฏขึ้นอันเกือบจะเป็นเวลาเดียวกัน ก็คือเสียงต้นเคดขนาดลำขาที่ยืนต้นอยู่ใกล้ๆ กับตำแหน่งที่มาเรียยืน ขาดสะบัน

ไปราวกับถูกอำนาจระเบิด ด้วยกำลังมหาศาลที่โถมวิดกึ่งไม้ใบหญ้า ปลิวกระจายเป็นฝอยเป็นทาง
ฮูไปตลอดระยะวังของมัน

ร่างของมาเรียหายวับไปอีก หล่อนจะเหลกเหลวไปแล้วหรือไม่ เขาก็ดูไม่ทัน และเห็น
ไม้ถนัดท่ามกลางพงคลีอันตลบอบอวลนั้น เห็นแต่เพียงเจ้ากระตึงร้ายเล่นเลขตำแหน่งที่หล่อนเคย
ยืน ไปหยุดและแวงตัวกลับตั้งท่าสะบัดเขาฟัดฟาดอยู่อีก

จังหวะชั่วเสี้ยวของวินาทีอันแข่งกับเหตุการณ์นี้ ทั้งเขาและบุญคำกำลังวังตะลุยแหกพง
เถาวัลย์แห่งออกมาอย่างใจหายใจจว่า ความรู้สึกบอกตนเองว่า...มันช่างสักร้อยปีก็ไม่ปาน กว่าจะ
พ้นพุ่มรกอันเต็มไปด้วยหนามออกไป

จากเหตุการณ์ที่เห็นเขาก็พอจะเดาได้แล้ว มาเรียกำลังทำศึกใหญ่อยู่กับเจ้ากระตึงโทนบ้า
เลือดตัวนั้น ชนิดวางชีวิตไว้เป็นเดิมพัน โดยรูปการแล้ว หล่อนคงไม่ได้เจตนาที่จะล่ามันก่อนเลย
เพราะอาวุธประจำมือที่ถืออยู่เป็นเพียงแต่ปืนลูกซองเท่านั้น มันจะต้องเกิดขึ้นเพราะความกะทันหัน
จวนตัว และที่โรมรันติดพันอยู่กับมันขณะนี้ ก็คงอยู่ในความหมายป้องกันตัวเองเท่านั้น

คนชำนาญในการล่าสัตว์อย่างหล่อน ทำไม่ถึงจะไม่รู้ว่า ปืนลูกซองที่บรรจุกระสุน
สำหรับล่าสัตว์เล็ก มันจะเกิดผลสำหรับกระตึงใหญ่ได้ มีแต่ก็เพียงยั่วให้มันบ้าเลือดเพิ่มขึ้นเท่านั้น

ปัญหาที่เกิดในใจของโรมรันในขณะนี้ก็คือ เจ้าต้องสู่พรานคู่ใจของหล่อนคนนั้น มันไป
อยู่เสียที่ไหน

การส่งเสียงร้องเอ็ดอิง เข้วๆ อยู่ตลอดเวลาของมัน แสดงว่ามันยังมีชีวิตอยู่ และจะต้องอยู่
ในละแวกใกล้เคียง ไอนั้นถือไรเฟิล .375 ซึ่งมันน่าจะช่วยสถานการณ์ร้ายของนายสาวได้ แต่เขาก็
ได้ยินเสียงไรเฟิลกระบอกนั้น ลั่นขึ้นเพียงนัดเดียว ไล่ๆ กับลูกซองของมาเรียที่ระเบิดขึ้นเป็นครั้งแรก
แล้วหลังจากนั้นก็ได้ยินแต่เสียงร้องอย่างตกใจของมันจมอยู่เท่านั้น ถ้าจะให้ทายก็คือ เจ้าส่าง
ปากจะทิ้งปืน แปรสภาพเป็นลิงเล่นขึ้นต้นไม้ไปเสียแล้ว ปลอ่ยให้นายสาวประจันหน้ากับมฤตยู
ร้ายเพียงคนเดียวอย่างใจเด็ด สมเชื่อใจพรานใหญ่ โดยมีมันช่วยได้ก็แต่เพียงส่งเสียงโหวกเหวกอยู่
บนต้นไม้

มาเรียยังไม่ตาย! เขาเห็นหล่อนโผล่ขึ้นมามีอีกแล้ว พร้อมกับปืนที่ประทับอยู่บนไหล่
รูปที่หล่อนยืน...คือรูปที่กระตึงซึ่งรอจังหวะอยู่แล้วพรวดพรวดเข้ามา

อีกคนละตุ้ม เป็นการแลกกันอย่างยุติธรรมที่สุด กระสุนของหล่อนระเบิด และต้นไม้
ข้างเคียงก็ขาดสะบั้นไปในพริบตา ด้วยคมเขาสมกับความแรง

เดี๋ยวนี้เขาเห็นถนัดขึ้นแล้วด้วยกำลังใจที่ดีขึ้น

มาเรียฉลาดที่สุด และคงจะล่ากระตึงมาอย่างซ้ำของดีแล้ว จนสามารถเข้าใจได้ถึง
สัญชาตญาณและอุปนิสัยของมัน เพราะพื้นที่ที่หล่อนถนัดขึ้นยิ่ง หล่อนไม่ดูผล ไม่ยื่นเช่ซ่าเกะกะ
อยู่ แต่จะถ่มตัวลงนอนราบกับพื้นทันที นั่นเป็นจังหวะเพียงชั่วพริบตาเดียวก่อนที่มัจจุราษเขาโง้งจะ
พุ่งปราดเข้ามาเสยชีวิตด้วยแรงสลาตันของมัน พุ่มพงและต้นไม้ใกล้เคียงกับที่หล่อนยืนอยู่ก่อน

ขาดกระจุยแหลกวินาศไปเห็นทันตา เสียงโอดแค้นตะเบ็งใส่ของมัน เสียงกึ่งไม้หักโค่น ไม่ต้องพูดถึง มันดังประหนึ่งว่าป่าในละแวกนั้นจะถล่มทลาย

ไอ้มหากาฬนั้นมันก็บรมทลาย มันจะเอาชีวิตหล่อนให้ได้ พอชนผัด แล่นเลยไปได้ หน้อยมันก็หยุด แว้งวกกลับมาจ้องคอยทำอีก รอจังหวะที่เหยื่อของมันจะยืนขึ้นมาให้ถาโถมเข้า ขวิดได้ถนัด แต่มันผัดหวัง...มนุษย์ผู้หญิงผมสีเหมือนหญ้าแห้งคนนั้นไวกว่ามัน มีหน้าซำยังล่องรู้ ถึงอารมณ์ตลอดจนชั้นเชิงของมันด้วย หล่อนลืมหัดฉวนอนราบ ปลอ่ยให้มันกระโจนข้ามกายไปทุก ครั้ง ภายหลังจากโผล่ขึ้นมาวิ่งเล่นเอาเถิดเจ้าล่อติดพันกันอยู่เช่นนั้นอย่างน่าดู

บัดนี้เลือดของมันแดงฉานไปตลอดทั้งส่วนหัวและสะบัก แต่แน่ละ ลูกปืนในชั้นลำทรวง ไม่มีทางจะยุติความดุร้ายบ้าเลือดของมันลงได้ นอกจากความพยายามมาดร้ายจนถึงขีดสุด

สัปดาห์ที่หล่อนปลอ่ยสวนหน้าออกไป ไม่ได้ทำให้มันลดถอยกำลังไปเลย มีแต่จะว่องไว ดุเดือดยิ่งขึ้น ทุกครั้งที่มันพุ่งถลาปราดเข้าใส่หล่อน สภาพก็เลเหมือนจรวดนำวิถีเรดิดๆ นี่เอง

เชษฐา ไชยยันต์ คาริน ตลอดจนคนอื่นๆ ที่เล่นตามกันมาเป็นพรวน ก็มองเห็นเหตุการณ์ ต่อสู้ตะลึงเลือนน้อยอย่างถนัดตาที่สุด แต่อยู่ห่างไกลออกไป

รพินทร์แหวกพงเถาวัลย์สุดท้ายออกมาได้แล้ว ระยะมันห่างออกไปประมาณ 80 เมตร สำหรับภาพอันหวาดเสียวตื้นตื้นนั้น เขาประทับไรเฟิล 30/06 ขึ้น แต่ก็จับเป้าหมายไม่ถนัด มา เรียขึ้นขึ้นอีก และไอ้กระหิงเปรียวก็ถาโถมเข้าสู่หล่อนเป็นรอบที่ห้า พรานใหญ่ยังไล่หลังขณะที่มัน ออกควบเข้าใส่แหล่หม่มสาวไปนัดหนึ่ง กระทบเข้ากลางช่องท้องนั้นไม่มีความหมายอะไรเลย สำหรับ หัวกระสุนเพียงแค่ 200 เกรน และเป้าหมายที่ไม่ใช่จุดดับ มองไม่เห็นแม้แต่ว่ามันจะสะดุ้งสะเทือน สักนิด คงปราดเข้าใส่แหล่หม่มสาวเป็นพายุอยู่เช่นเดิม บุญคำก็กระเบิด .375 ประจำมือของแกไล่หลัง เข้าไปติดๆ แต่พลาดเป้าที่กำลังเคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ประกอบกับระยะที่ห่างออกไป รวมทั้งตาลี ตาเหลือกรับร้อนของแก

มันกระโดดเข้าใส่ร่างที่ลืมหัดฉวนอนของมาเรีย แล้วไปเดินสะบัดควดแวงเขาอยู่ไม่ห่าง ออกไปนัก ท่ามกลางเสียงร้องอื้ออึงด้วยความตกใจของพรรคพวกทุกคน ซึ่งตามมาเห็นเหตุการณ์ เข้า คนเหล่านั้นพากันวิ่งเข้ามาเป็นขบวนพร้อมทั้งตะโกนลั่นฟังไม่ได้ศัพท์ พอร่างของมันกระโดด ข้ามกายพ้นไป แหล่หม่มสาวก็ตะกุกลุกขึ้นอีก คราวนี้หล่อนออกวิ่งไปที่โคนต้นเต็งข้างหน้า โดยมีเจ้า เขาโจ้วควบกวัดจีตามมาเบื้องหลัง

“นอนลง เร็ว!”

รพินทร์ร้องตะเบ็งออกไปอย่างสุดเสียง

มาเรียก็ลงอย่างลุกลี้ลุลกลน ลักษณะของหล่อนเหมือนจะก้มลงหยิบอะไรจากพื้นขึ้นมา ลักอย่าง คงเป็นไรเฟิลของสา่งปาที่แตกไว้นั่นเอง แต่หล่อนไม่ทันเสียแล้ว เพราะศิระอันใหญ่โต ประกอบกับวงเขาน่ากลัว พุ่งลิวเข้ามาทางเบื้องหลัง ห่างออกไปเพียง 3-4 วาเท่านั้น ท่ามกลางความ ใจหายใจคว่ำของพวกพ้องที่จ้องตาเหลือกลานอยู่ แต่หล่อนก็ไวสุดยอดเหมือนกัน พุ่งกายลืมหัด

หน้าลงกับพื้น มือทั้งสองไขว้ตะปบท้ายทอยไว้ เสียงตุ้มกึกก้องขึ้นที่ตื้นเต้งย่อมๆ เบื้องหน้าพร้อมกับลมแรงที่พัดพัดตัว เติบโตขึ้นนั้นขาดวินาศสันตะโรไปอีกราวกับถูกสายฟ้าฟาด

พอผิจากเป้าหมาย ทิศทางเบื้องหน้าของมันก็ประจันกับรพินทร์ ไพรวัลย์ และบุญคำ ผู้ห่อสวนเข้ามาพอดี มันกำลังจะผ่อนฝีเท้าเพื่อวิ่งตัวไปเล่นงานมาเรียอีก พอแลเห็นมนุษย์ขวางอยู่เบื้องหน้าก็งุดหัวลงต่ำ คอบตะบึงต่อเข้าไปอย่างไม่แคร์ว่าเป็นอินทพรหมยมราช

บุญคำยังไม่ได้พราดหลังพราหน้าใหญ่ แต่รพินทร์กดปากกระบอกไรเฟิลลงต่ำ กะว่าถ้าพลาดจากศีรษะก็ให้เข้าต้นคอ พร้อมกับกระดิกนิ้วลั่นไกออกไป ทั้งๆ ที่พานท้ายหนีบอยู่ในซอกแขน เพราะประทับไหล่ไม่ทัน...เขายังโดยไม่ใช้ศูนย์ นอกจากประสาธสัมผัสจากสายตา

พอมันลั่นเปรี้ยง บุญคำก็เข้าปะทะหลัง กระชากลงล้มกลิ้งไปด้วยกันกลางพื้นหญ้าแห้งทันทีที่ทั้งสองรู้สึกตัวสัมผัสพื้นดิน ก็มึนปนาทสนั่นหวั่นไหวก็ดังขึ้นเหนือศีรษะเสียงโครมใหญ่ พุ่มเถาวัลย์และตอไม้ผุกระจายว่อนขึ้นไปบนอากาศราวกับแรงระเบิดกดดัน

เมื่อเขาลั่นขึ้นขึ้นอีกครั้งพร้อมบุญคำอย่างฉุลละหุก ก็เห็นมาเรียถือไรเฟิลที่หยิบขึ้นมาได้ วิ่งกวาดตามเข้ามาพร้อมกับตะโกนบอกอะไรฟังไม่ได้ศัพท์ ท่ามกลางความโกลาหลสับสนเหลือที่จะกล่าว อึดใจเดียว ก็มีเสียงโวยวายอื้ออึงขึ้นในบรรดาพวกที่ตามมาอีกชุดหนึ่ง เสียงไรเฟิลขนาดต่างๆ ระเบิดประสานกันไม่เป็นจังหวะถึบ สะเทือนเลื่อนลั่นไปทั้งป่า แล้วก็เห็นเงาทะมึนของกระต๊ากยักษ์ตัวนั้น คอบหลุดพ้นละเมาะเบื้องหน้า โยกเขยยกไปยังทุ่งอีกด้านหนึ่ง ไม่ผิอะไรกับม้าพยศ แต่ดูมันจะขาดความว่องไวลงไปมากแล้ว

มาเรียวิ่งออกสกัดไปทางด้านขวาวอย่างรวดเร็วเกินเชื่อ ในขณะที่เซษฐาก็ไล่ตามออกมาจากละเมาะอีกด้านหนึ่ง แต่ยังห่างอยู่มาก ครั้นแล้วทุกคนก็เห็นภรรยาฆ่าของนักสำรวจเยอรมันตัวไรเฟิลของสา่งปาขึ้นไหล่...อึดใจหนึ่งที่ดูเหมือนหลอน จะเล็งอย่างหมยมันและประณิตที่สุดครั้นแล้ว .375 ก็แผดระเบิดกึกก้องออกไป

ภาพนั้นประทับอยู่ในความรู้สึกของทุกคน เจ้ากระต๊ากร้ายหัวคะมำลงไปดำดิน แล้วพลิกตัวลังกาหางย่องกลิ้งสะบัดไปอีกสามสี่ทอดเพราะความแรงที่มันส่งตัวมา กระสุนนัดสุดท้ายจากมาเรีย ตัดเข้ากระดูกก้านคออย่างประกาติ

ยุติฤทธิ์เดชความบ้าเลือดของมันลงเพียงเท่านั้น!

เห็นซากของมันกองพะเนินเป็นภูเขาย่อมๆ อยู่กลางหมู่หญ้าแห้งสีเหลือง ไม่กระดิกกระเดี้ยอีกต่อไป ท่ามกลางมันฝุ่นที่ลอยคว้างขึ้นไปปกคลุมจางๆ เพราะฝีเท้าและแรงที่มันล้มกลิ้งลง

มาเรียทำอาเมน แล้วทั้งกายสวลงนอนแผ่อยู่กลางทุ่ง รพินทร์กับบุญคำเข้าถึงตัวหลอนเป็นชุดแรก ตามมาด้วยคารินและกลุ่มพราหน้าพื้นเมือง ส่วนเซษฐากับไชยยันต์ปรากฏตัววิ่งคุ่มๆ ตรงเข้าไปที่ซากกระต๊ากพร้อมกับไรเฟิลในมือที่ถือเตรียมพร้อม แล้วไม่ก็อึดใจต่อมานั่นเอง

ทั้งหมดก็เข้ามารวมกลุ่มรายล้อมอยู่ที่เหม่มสาวผู้ยังนั่งกางมือกางเท้า อ้าปากหอบหน้าขาวซีด ยังไม่สามารถจะตอบคำถามของใครในขณะนั้น ทุกคนสังเกตเห็นว่า...หล่อนไม่ได้บาดเจ็บอะไรมากนัก นอกจากบาดแผลจากรอยกึ่งไม้ขีด แต่เสื้อและกางเกงขาดยับกะรุ่งกะริ่งแทบไม่มีชิ้นดี

“มันกำลังนอนอยู่หลังกอหญ้า...”

นั่นเป็นประโยคแรกที่หล่อนพูดออกมาได้ ภายหลังจากดื่มน้ำที่รพินทร์ส่งกระดิกไปให้ ยังคงหอบฮักอยู่เช่นนั้น

“พบกันระยะประชิดจนตัวเหลือเกิน...หลบไม่ทัน นึกว่ามันจะหนี มันกลับพุ่งเข้าใส่”

“คุณปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

เชษฐาถามอย่างร้อนรน มาเรียพยักหน้า ตาของหล่อนปะหลับปะหลือก อ้าปากหายใจด้วยความเหน็ดเหนื่อยแทบใจขาด

“ผมได้ยินเสียงร้อง นึกว่าคุณهلكเหลวไปแล้ว”

พรวนใหญ่พูดแทรกขึ้นโดยเร็ว

“พอฉันยังนัดแรกมันก็ถึงตัว..”

เหม่มสาวเล่าเหตุการณ์อย่างยากเย็น

“ฉันล้มตัวลงนอน มันเข้ามายืนคร่อม พยายามจะเลียฉันให้พลิกขึ้น เพื่อมันจะได้ขวิดฉันดูนี่...”

พร้อมกับพูด หล่อนเอี้ยวส่วนหลังให้ทุกคนดู ทั้งหมดดูทันทันออกมาพร้อมกัน เสื้อลำตัวด้านหลังของมาเรีย ขาดโหว่ออกไปราวกับถูกใครกระชาก เปิดให้เห็นแผ่นหลังสีชมพูซึ่งขณะนี้ผื่นแดงกำ และมียรอยถลอกเลือดซึมเหมือนถูกกระดาทรายดู หรือมีจะนั้นก็เหมือนกับถูกลากไปกับพื้นกรวดทรายขรุขระ

“อะไรนั่น เธอล้มครูดกับพื้นหรือ?”

คารินร้องถามลั่นมาอย่างตกใจ เพื่อนสาวต่างผิวยิ้มแค้นๆ สันติระชะ

“ไม่ได้ล้มครูดหรอก แต่ที่เธอเห็นรอยจากหลังของฉันนี่คือฤทธิ์เดชของลื่นที่มันเลียฉันละ...”

คราวนี้ไม่เพียงแต่คารินเท่านั้น เชษฐากับไชยยันต์ก็ถึงกับผงะตาเหลือกแทบจะตะโกนออกมา

“นั่นนะหรือ เกิดขึ้นเพราะลื่นเลียของมัน!”

มาเรียตกอยู่ในภาวะตื้นตัน และเหนื่อยจนยังไม่อยากจะพูดอะไรกับใครทั้งสิ้น หล่อนนั่งกุมหัว รพินทร์หันไปมองคณะนายจ้างของเขา แล้วบอกขมิ้มๆ ว่า

“เป็นความจริงครับ ถ้าลงมันเลียละก็ ความรู้สึกของคนถูกเลีย จะเหมือนกับใครเอาหนังกระเบนมาลูที่ผิว ลื่นของมันสากคายและคมมาก ไม่เห็นหรือครับ ขนาดเสื้อยังขาดเลย”

“มันอ้าปาก ดูเหมือนจะพยายามจับฉันนั่นแหละ ตอนที่ฉันนอนอยู่ ฉันร้องขึ้น พอดีสง่าพาช่วยขึ้นมา ฉันผละออกไล่สง่าปา ฉันก็ตะโกนบอกให้เขาขึ้นต้นไม้ มันเลยหันมาเล่นงานฉันคนเดียว ฉันมีแต่เป็นลูกของกระบอกนั้นเท่านั้น ไรเฟิลของสง่าปาดกอยู่ที่โคนต้นไม้ ที่เขาปีนหนีขึ้นไป โอ! พระเจ้า ในชีวิตล่าสุดฉันตายของฉัน...ไม่เคยมีครั้งไหนจะเอาชีวิตไม่รอดเหมือนครั้งนี้ ขนาดสิงโต หรือเคป บัฟฟาโล มันยังไม่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ มันขวิดไม่ได้ มันก็เลียแล้วยังจะเอาปากกัดอีกด้วย”

คณะผจญภัยชาวพระนครตะลึงกันไปอีกครั้ง ในคำบอกเล่ากระหืดกระหอบของหล่อน รพินทร์เป่าลมพรูออกจากปาก

“ยังดีที่มันยังไม่รู้จักกระต๊อบ หรือเหยียบอย่างข้าง ไม่งั้นคุณละไปแล้ว แต่คุณก็เก่งเหลือเกิน รู้สัญชาตญาณของมันดีที่สุด ตามหลักแล้ว กระต๊อบนั้นถ้ายืนประจันหน้ากันอยู่บนพื้นดินเดียวกัน ภายหลังจากที่ยิงนัดแรกไปแล้ว ไม่ต้องคุณลบล้างตัวนอนทันที มันจะซาร์จเข้ามาเร็วมาก เร็วจนคิดไม่ถึงทีเดียวแหละ แต่ถ้านอนแล้วมันจะขวิดไม่ถึงและทำอะไรไม่ได้แน่ ถ้ามันไม่เจ็บหรือไม่ถูกเอาตัวที่คุ้ยัก มันก็จะวิ่งเลยผ่านไป แต่ถ้าเจ็บหรือคุ้ยักอาฆาตแค้นมาก มันจะไปยื่นคัมเชิงอยู่ เพื่อจะรอจังหวะให้เราลุกขึ้นแล้วจะโถมเข้าใส่อย่างว่ามันเล่นงานคุณเมื่อตะกี้นี้แหละ คุณสู้มันได้ถูกต้องแล้ว ตอนได้ยินเสียงร้องผมนึกว่าคุณเสร็จไปแล้ว”

“ฉันตกใจ เพราะมันจะกัด...”

มาเรียบอกเสียงสั้น หน้ายังขาวซีดอยู่เช่นนั้น

“ฉันพอรู้หลักอยู่บ้างว่า ถ้ามันพุ่งเข้าใส่ ต้องลงนอนราบ แต่ฉันไม่รู้มาก่อนว่ามันจะใช้วิธีเลียหรือว่ากัดเป็นด้วย เท่าที่เคยยิงมาแล้วนั้น มันไม่เคยเข้าถึงตัวฉันเลยสักตัว ส่วนมากนัดเดียวล้ม แม้ว่ามันจะพุ่งเข้ามา แต่วันนี้ฉันเคราะห์ร้ายที่ดันมาถือปืนลูกซองเข้า ลูกปืนจึงทำอะไรไม่ได้เลย มีแต่จะยุให้มันอยากจะทำฉันมากขึ้น แต่ไม่ยิงก็ไม่ได้เพราะมันปราดเข้าใส่ก่อน”

“จำไว้เถอะ นี่แหละ กระต๊อบ ผมเองไม่เคยเกือบตายเพราะสัตว์อะไรเลยนอกจากกระต๊อบ ความจริงถ้าไม่ถูกเจ็บหรือไม่ใช่ไอ้ตัวที่เกะกะคุ้ยักแล้ว มันเป็นสัตว์ที่ไม่มีพิษมีภัยอะไรเลย แต่ทว่ามันจะร้ายขึ้นมาละก็ เสือกยังเทียบไม่ได้ แต่คุณก็พาดกับมันได้น่าดูเหลือเกิน”

“ฉันไม่ได้ตั้งใจจะยิงมันเลย ถ้าไม่ใช่เพราะมันเล่นงานเอาก่อน สง่าปาพาไรเฟิลเล่นหนีไปเสียด้วย หันกลับมาไม่รู้เขาไปอยู่ไหนเสียแล้ว ช่วยยิงมันนัดหนึ่ง ตอนที่ไอ้วายร้ายนั้นเข้ามาเลียฉันเท่านั้น”

ແມ່ມສາວພູດອຍຢ່າງສຳລັກ ລີ້ນພັນກັນ ທຸກຄົນພິ່ງຈະນຶກເຖິງເຈົ້າຟຣານຕ້ອງສູ້ຊີ້ນມາໄດ້ ພາກັນເຫລືອໄປຮອບໆ ກໍ່ເຫັນເຂົ້າມາຢືນໜ້າແຂ້ງ ທຳສິນຜິດຜອນຢູ່ ຮວມກຸ່ມເມື່ອໃດໄມ້ທຣາບ ໄຊຍັນຕ໌ ໂຄລງເວີ້ ສບຄຳເຈົ້າຕ້ອງສູ້ອອກມາຂຽມຄຸມ ບຸນຄຳຜສມຮົງດ້ວຍອີກຄົນໜຶ່ງ ຈີ້ໜ້າດຳມາ

“ໄອ້ຍໄຫຍ ມຶງໜີເອົາຕ້ວຣອດ ຈະປ່ອຍໃຫ້ນາຍຂອງມຶງຕາຍນີ້ ຟິ່ງໄມ້ໄດ້ນີ້ມຶງ ໄອ້ສ່າງປາ” ດາຟຣານເຕ່າເອັດຕະໂຣ

พรานประจำตัวของมาเรียเอามือเกาหัว กะพริบตาปริบๆ แล้วบอกอ่อยๆ มาว่า
 “สา่งปาบอกนายเหม่มให้หลบแล้ว นึกว่านายเหม่มจะหลบ ไม่นึกว่าจะกล้ายัง สา่งปา
 เล่นหาดันไม้หลบ”

“ลุย! ก็ดูเห็นมิงขึ้นไปโหนเป็นชะนีอยู่บนต้นเต็งโน้น ได้แต่ร้องอยู่เข้ๆ”

“ก็นายเหม่มบอกให้สา่งปาขึ้นดันไม้ สา่งปาทำตามคำสั่งของนายเหม่ม”

“อ้อ! แล้วก็ปล่อยให้นายของมิงถูกกระต๊องขี้ มิงได้แต่ร้องอยู่บนต้นไม้”

มาเรียดูเหมือนจะควบคุมสติได้เป็นปกติแล้ว หัวเราะออกมาเบาๆ แก้มของคนของหล่อนมา
 ว่า

“อย่าไปตำหนิเขาเลย ดีแล้ว ที่เขาหนีขึ้นต้นไม้ทัน ไม่งั้นเขาอาจแหลกไปแล้วก็ได้ สา่ง
 ปาร์กและซื่อสัตย์ต่อฉันที่สุด แต่เขาก็มีสิทธิที่จะนึกถึงชีวิตของตัวเองก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งใน
 ยามที่ตกใจจนควบคุมสติไว้ไม่ได้ อย่างเมื่อตะกี้ แต่ไหนแต่ไรมาแล้ว สา่งปาไม่ได้มีหน้าที่ในการ
 คุ้มครองชีวิตฉัน เขามีหน้าที่แต่เฉพาะคอยรับใช้และนำทางให้เท่านั้น ฉันเสียอีกที่บางขณะต้อง
 คุ้มครองป้องกันเขาไว้ จะไปหวังพึ่งอะไรกับเขาในเรื่องนี้ไม่ได้หรอก เพราะตัวเขาเองก็ยังไม่รู้
 จะคุ้มครองตัวได้อย่างไรอยู่แล้ว ฉันโมโหอย่างเดียวที่ว่าไม่วิ่งหนีเปล่าดันเลือกเอาไรเฟิลหนีไปเสีย
 อีก ถ้าเขาโยนไรเฟิลไว้ให้ ฉันก็คงไม่ถึงกับต้องเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับกระต๊องตัวนั้นแทบเอาชีวิตไม่
 รอดอย่างนี้”

แล้วบรรยากาศอันตึงตังขวัญหายของทุกคน ก็แปรสภาพมาเป็นขบขัน หัวเราะกันตัว
 งออีกครั้ง เมื่อทั้งมาเรียและสา่งปาบรรยายถึงเหตุการณ์คับขันในตอนนั้นที่เผชิญมา

การผจญภัยในป่ามันก็มักจะเป็นอยู่เช่นนี้

ความขบขันชนิดที่หัวเราะท้องคัดท้องแข็ง มักจะตามหลังมา เมื่อบรรยากาศของความ
 เป็นความตายได้คลี่คลายไปแล้ว และต่างคนต่างมองย้อนไปถึงท่าทีของแต่ละคนในระหว่าง
 เหตุการณ์นั้นๆ เกิดขึ้น

รพินทร์กับบุญคำ หน้าตาปอกเปลือกไปด้วยรอยขีดข่วนของกิ่งหนามขณะที่เล่นตะลุมปลา
 พงออกมา ไชยยันต์ก็ถูกกิ่งไม้เกี่ยวเอาเปลือกตาแหว่ง เลือดโตรม คารินเล่นปะทะตอไม้ ล้มกลิ้ง
 ถึงสองครั้งสองหนก่อนที่จะมาถึง ขาซ้ายเขียวไปหมด

มีเชษฐาคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ผลุนผลันรีบด่วนจนตัวเองต้องเจ็บ เพราะคอยระมัดระวัง
 เรื่องขาที่มักจะแผลงอยู่บ่อยๆ แต่ก็ได้อาสาสนัดที่สุดเหนือกว่าคนอื่นๆ ในการสกัดกั้นตัดกำลัง
 กระต๊องตัวนั้นด้วย .458 ขณะที่มันเล่นผ่านหน้าเขาไปในละเมาะ แม้จะถูกไม้จันทน์ในการรับยิง
 อย่างสุ่มๆ นั้น อำนาจปะทะของหัวกระสุนขนาดใหญ่ที่ตัดเข้าขาหลัง ทำให้ความว่องไวประเปรียว
 ของมันลดลงไปในทันที โดยลากขาออกจากกลางทุ่งมาเป็นเป้าให้มาเรียอีกครั้ง

คนอื่นๆ ก็ช่วยชัลโวออกไปคนละนัดสองนัด แต่ภายหลังจากตรวจดูรอยกระสุนแล้ว ปรากฏว่าผิดหมด เพราะเป้าหมายที่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว ตลอดจนเห็นไม่ถนัดเพราะป่าบัง

ส่วนกระสุน 30/06 ของรพินทร์นั้น นัดแรกเจาะเข้าช่องท้องทะลุเยื่ออกอีกด้านหนึ่ง และนัดที่สองที่ยิงสวนแบบจ้ำจี้ เพียงแต่กระทบโคนขาข้างหนึ่งก็แตกออกไปแล้วก็ผ่านเข้าลำตัว อันกว้างใหญ่ ทะลุแผลบ ไม่ถูกกระดูกหรือบริเวณสำคัญ จึงไม่สามารถจะหยุดมันลงได้

สำหรับลูกปราชแบบเก่าเม็ดจากปืนลูกซองทั้งห้านัด ที่มาเรียยิงเข้าไประหว่างพันดู นัวเนียกันตัวต่อตัว แทบจะไม่มี ความหมายอะไรเลย เมื่อดูกุปราชเหล่านั้นฝังไปได้ผิวหนังของมัน เพียงตื้นๆ เท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กระทั่งร้ายตัวนั้นก็จบชีวิตลงด้วยมือของหล่อนจนได้

คารินมองดูเพื่อนสาวต่างผิวด้วยความรู้สึกที่พอใจในฝีมือ หล่อนมองเห็นภาพการโรมรันระหว่างมาเรียกับกระทิงโทนตัวนั้นอย่างถนัดตาที่สุด บอกตนเองอยู่ในใจว่า...ถ้าจะพูดถึงชัยชนะ และความชำนาญกันแล้ว หล่อนไม่มีทางจะหาบคู่แข่งสาวคนนี้ได้เลย มาเรียจัดอยู่ในชั้น ‘พราน’ คนหนึ่ง ส่วนหล่อนเป็นได้ก็เพียงแค่นักแม่นปืนเท่านั้น สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ ถ้าเป็น หล่อนซึ่งตกอยู่ในสถานการณ์เช่นที่ มาเรียเผชิญ หล่อนคงจะไม่มีปัญญาเอาตัวรอดได้แน่นอน เพราะไม่รู้วิธีที่จะหลบและคงไม่สามารถควบคุมสติได้ มาเรียฝีมือเข้าขั้นเช่นนี้เอง จึงสามารถจะ บุกบั่นไปได้ทุกป่ากับสามี่ตามลำพังเพียงสองคนเท่านั้น

เดี๋ยวนี้...หล่อนหมดความสงสัยแล้ว

ทั้งหมดนี้พอกันพอคลายความตึงต้านเหน็ดเหนื่อย จากนั้นก็พากันมายืนรายล้อมยังซาก กระทิงใหญ่ตัวนั้นอีกครั้ง เห็นเข้าใกล้ๆ เช่นนี้ คนยิงเองก็ถึงกับเบ้าปาก สวดอะไรเป็นภาษาของตน ทำอยู่ในลำคอ

“มันใหญ่กว่าควายป่าแอฟริกันที่ฉันเคยยิงมาแล้วเสียอีก”

หล่อนคราว จูปากลั่น และก็เป็นความรู้สึกเช่นเดียวกันกับคณะผจญภัยชาวกรุงในขณะนี้ เจ้ากระทิงโทนตัวนี้เชื่องกว่าตัวที่คารินและไชยยันต์เคยยิงได้ทีไปกระทิงเกือบครึ่งก่อน แทบจะ ตลอดทั้งตัว เต็มไปด้วยร่องรอยของการโรมรันขับเกี่ยวกับสัตว์ป่าด้วยกันเองอย่างโหดโชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาข้างซ้ายบอดหลุดหายไปข้างหนึ่งด้วยรอยเล็บเลื้อ ซึ่งเป็นแผลเก่าแล้ว

“อ้อ! ตาบอดนี้ไงเล่า มันถึงได้ร้ายนัก”

บุญคำอุทานออกมา

“ไม่น่าเลย กระทิงตัวเดียวแค่นี้ ทำเอาพวกเราโกลาหลกันไปหมด ที่แรกนึกว่าเมย์เจอเอา สิ่งพิสดารอะไรที่เราคิดไปไม่ถึงเสียอีก”

ไชยยันต์ปลงสังเวช การผจญภัยกับมหันตภัยใหญ่หลวงในแบบที่ไม่เคยคาดฝันมาก่อน จนเกิดความเคยชิน ทำให้รู้สึกว่าการที่โชคความร้ายกาจของสัตว์ธรรมดาในชั้นช้าง เลื้อ หรือกระทิง เป็นเรื่องปลุกย่อยสามัญเสียแล้ว

จอมพรานมองไปทางเหม่สาวซึ่งยืนเข้าอ่อนกระปลกกระเปลี้ยอยู่

“ถ้าเมื่อตะกี๋ คุณถือไรเฟิลเสียอย่างเดียวกันเท่านั้น พวกเราจะต้องวุ่นวายตกอกตกใจกันถึงเพียงนี้เลย อย่างมากแค่สองนัด คุณก็ล้มมันลงแล้ว”

สาวผมทองห่อไหล่ลง

“ใครจะรู้ล่วงหน้า ภูมิประเทศมันไม่น่าให้คิดเลยว่าจะมาประจันหน้ากับเจ้านี่เข้า ฉันกะว่าจะยิงเก้งหรือสมันในขณะที่มันวิ่งอยู่ในทุ่ง ซึ่งลูกซองย่อมหวังผลได้แน่นอนกว่า อีกอย่างหนึ่งต่างปากก็ถือ .375 มาด้วยแล้วกระบอกหนึ่ง ที่นี้ตอนเวลาคืบขันมันเกิดขึ้น เจ้าสา่งปาของฉันทันพาวปิ่นเล่นเสียนี้ ซึ่งเป็นเรื่องช่วยไม่ได้เลย ยังคืออยู่ข้างหอกที่มันอุดส่ำหึงช่วยมานัดหนึ่งตอนที่กระทิงเข้ามาเลียฉันทัน ก่อนที่จะทิ้งปิ่นเหาะขึ้นต้นไม้ไป”

ทุกคนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ในคำพูดของหล่อน

“ตอนที่มันซาร์จเข้ามา ถึงเธอจะนอนลง และมันขวิดไม่ถึงก็จริง แต่มันก็น่าจะเหยียบเธอแหลกไปแล้ว ทำไมมันถึงไม่เหยียบ กระโดดข้ามเลยไปเสียตั้งสี่ห้าเทียวย่างนั้น”

คารินพูดขึ้นอย่างสนเท่ห์ มาเรียเอามีอวาทโปะบนหัวแล้วสั่นหน้าอย่างไม่รู้จะอธิบายอย่างไรได้ รพินทรก็ตอบแทนมาให้ว่า

“ธรรมชาติของกระทิงเป็นอย่างนั้นเองครับ คุณหญิง มันมีความว่องไวและดุเดือดในการพุ่งเข้าใส่ศัตรูก็จริง แต่มันไม่เหยียบโดยเจตนาอย่างเด็ดขาด เพราะไม่เข้าใจวิธศาสตร์แบบนั้น ยกเว้นแต่จะพลาดไปถูกก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ตามปกติแล้วพอชนผืนมันจะกระโดดข้ามเลยไป หรือหมดปัญญาเข้าจริงๆ ไม่รู้จะทำอะไรได้โดยที่คนลงนอนราบกับพื้นนิ่งๆ เสีย มันก็จะใช้วิธีเสียอย่างที่เคยถูกเมื่อตะกี๋นี้ เพราะฉะนั้น พรานเก่าๆ เขาจึงถือเป็นหลักสั่งสอนกันไว้เป็นหนักหนาว่า ในการยิงสวนหน้ากระทิงนั้น ภายหลังลั่นปืนออกไปแล้ว ถูกหรือผิดอย่างไรช่างมันก่อน ถ้ามีต้นไม้อะไรอยู่ก็หลบเข้าหลังต้นไม้นั้น ถ้าอยู่ในที่โล่งก็ให้ล้มตัวนอนราบทันที เพราะถ้านั่นนั้นไม่ล้ม มันจะพุ่งสวนเข้ามายังกะจรวดทีเดียว พอมันถลาละเลยพ้นตัวไปแล้วจึงค่อยลุกขึ้นมายิงมันใหม่ ผมเองที่เกือบตายในครั้งนั้นก็เพราะไม่เชื่อในหลักนี้ นัดแรกถูกมันแล้ว เห็นมันพุ่งเข้ามาที่ยืนประจันหน้าสวนนัดที่สองออกไปโดยเชื่อว่าเร็วพอ แต่ปรากฏว่ามันเร็วกว่าลูกปืนนัดที่สองของผม”

“เธอเก่งเหลือเกินเมย์”

นักมานุษยวิทยาหันไปชมเชยเพื่อนสาวต่างผิวอย่างจริงใจ โอบแขนกอดเอามาเสียไว้

“ถ้าเป็นฉันทัน คงเสร็จไปแล้ว การล่าสัตว์ใหญ่อันตรายมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับฝีมือยิงปืนว่าจะแม่นยำสักขนาดไหน แต่มันต้องประกอบกับไหวพริบ ชัยเชิง ความชำนาญและรู้หลักด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ถ้าเทียบกับเธอแล้ว ฉันทันก็เปรียบเหมือนเด็กอ่อนหัด เธอประจันหน้ากับมันด้วยชัยเชิงและฝีมือจริงๆ ผิดกับฉันทัน ซึ่งเป็นเรื่องของการฟลุ๊ค โชคเข้าข้างเสียมากกว่า”

นักนิรุกติศาสตร์ ซึ่งชีวิตส่วนมากจับไรเฟิลมากกว่าปากกา มองอีกฝ่ายหนึ่งด้วยสายตาเนือยๆ สันหน้าน้อยๆ อย่างไม่เห็นด้วยกับคำสรรเสริญยกย่องนั้น ตอบอย่างถ่อมตนว่า

“ฉันยอมรับว่าเคยพระนางในตนเอง น้อย แต่ความรู้สึกชนิดนั้นก็หมดสิ้นไป เมื่อฉันมาพบและได้รู้จักเธอ ทันทีที่มองเห็นเธอในครั้งแรก ความรู้สึกกับบอกตนเองทันทีว่า...ฉันไม่มีอะไรจะเหนือเธอได้สักอย่างเดียว”

คารินหัวเราะออกมาชนิดหนึ่ง ค่อยไปนี้หล่อนจะต้องระมัดระวังให้ยิ่งขึ้นเสียแล้ว มาเรียฮอฟมัน เป็นคนคมไวไม่ว่าในด้านใดทั้งสิ้น แม้แต่เชิงวาตะ!

เชษฐาสั่งให้ฆ่าหั่นเนื้อและเครื่องในบางส่วน ขนกลับไปปิ้งพริกสำหรับเป็นอาหารมือค้ำ และเป็นเสบียงสำรองในมือต่อไปเท่าที่จะนำติดตัวไปได้มากที่สุด โดยทิ้งส่วนใหญ่อะไรที่เกินความต้องการไว้ให้เป็นเหยื่อสัตว์ป่าต่อไปตามฤดูกาล กว่าจะเสร็จสรรพ ความมืดก็โรยตัวปกคลุมป่า

ขณะทั้งหมด นั่งล้อมกองไฟและกินอาหารกันตามธรรมชาติในลักษณะของมนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ ลูกเต๋ยที่ดัมเกี่ยวกับตับและหัวใจของกระต่ายมีลักษณะเป็นรูปขี้ข้าวซึ่งเหลืออยู่เป็นมือสุดท้าย และเนื้อทาเกลือก้อนใหญ่ที่เสียบไม้ย่างอยู่เหนือกองไฟ น้ำตกละเลรินหอมหวาน สุดท้ายใครจะถนัดเอาเมล็ดเนื้อส่วนไหนไปนั่งแทะ

มาเรียจำต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าตัวของหล่อนตัวนั้นทิ้งไป เพราะมันขาดวินจนไม่มีทางซ่อมแซมได้ หล่อนมีเสื้อผ้าที่ใช้ใส่ในเวลากลางวันสำรองมาเพียงสามชุด โดยบรรจุอยู่ในถุงทะเลที่สา่งปาแบกเอามา วิธีลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าของหล่อนง่ายดายมาก ไม่มีพิธีรีตองอะไรเลย เพียงแต่บอกกล่าวให้ทุกคนที่นั่งล้อมกองไฟอยู่ให้ทราบ แล้วหยิบเสื้อผ้าชุดใหม่เดินห่างออกไปเล็กน้อย หันหลังให้ ถอดเสื้อออกก่อน แลเห็นแผ่นหลังขาวโพลนอยู่ในเงามืดสลัว สวมตัวใหม่ทิ้งชายให้คลุมลงมาถึงตะโพก ต่อจากนั้นจึงก้มลงถอดกางเกง สวมตัวใหม่ที่เตรียมไว้เข้าไปแทนที่

ทุกสิ่งทุกอย่างเสร็จสรรพเรียบร้อยลงในระยะเวลาอันรวดเร็ว คล่องแคล่วที่สุด

แล้วสิ่งที่ทำความพิศพิพ่วนใจให้แก่ทุกคนเป็นอย่างยิ่งก็คือ ภายหลังจากเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเรียบร้อย หล่อนก็เลื้อยออกไปยังกองไฟอีกกองหนึ่ง ที่สา่งปากำลังก่ออยู่ สะบัดเสื้อกันฝนลงปูกับพื้นริมกองไฟนั้น แล้วลงนอนเหยียดยาวกว่าหน้า ให้เจ้าพรานต้องสู้ของหล่อนนวดขยี้ไปตลอดทั้งแผ่นหลังในลักษณะนวดกล้ามเนื้อ ซึ่งดูท่าทีของสา่งปาจะชำนาญดี มีน้ำมันอะไรชนิดหนึ่งช่วยในการนวดนั้นด้วย

วิธีขโลมน้ำมันของสา่งปา ที่ทั้งหมดพากันจ้องมองอยู่ด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้องคือ เทน้ำมันลงในฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง แล้วใช้มือข้างนั้นล้วงสอดเข้าไปใต้หลังเสื้อของหล่อน ละเลงคลึงไปตลอดตั้งแต่ต้นคอลงมาจนกระทั่งจรดตะโพก

เชษฐากับบริพินทร์ทำเป็นไม่เห็นเสีย คงสนทนากันด้วยอาการปกติ แต่คารินกับไชยยันต์หันมามองหน้ากันด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก อดีตนายทหารปืนใหญ่กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ ทำหน้าพิกล ทว่าไม่มีใครเอะอะอะไรในสิ่งอันชวนฉงนพิศดานั้นไม่

พี่ชายกับเพื่อนเข้าประจำที่นอน คารินกวาดสายตาหาเพื่อนสาวต่างผิว แล้วก็ชะงักขี้นิ่งไปอีกครั้ง เมื่อยังเห็นมาเรียนนอนคว่ำหน้าให้สว่างปานดวงไฟบริเวณร่างกายส่วนหลังอยู่ตามเดิม หล่อนเลิกคิ้วนิดหนึ่ง ยิ้มออกมาเล็กน้อย แล้วเดินทอดน่องช้าๆ ตรงเข้าไปที่บ่าวชายกับนายสาวคู่นั้น มาหยุดยืนกอดคอเอียงคอมองอยู่ทางด้านปลายเท้าของมาเรียใกล้ๆ ขณะนั้นเจ้าต้องสู่งกำลังเอาเข่าอันบอบบางเกร็งของมันกดอยู่กับบริเวณเอวคอดกั๊วของนายสาว มือทั้งสองทำหน้าที่คลึงขี้แรงๆ อยู่ที่สะบักทั้งสอง และลูบคลำไปตามเนินลาดของปีกสีข้างอย่างชะมัดชะม่นดังออกตั้งใจ พอแลเห็นนักมานุษยวิทยาสาวมาหยุดยืนมองอยู่ ก็เงยหน้าขึ้นยิงฟันยิ้มด้วย

อาการชะงักเล็กน้อยของสว่างป่า ทำให้มาเรียตะแคงหน้าหันท่อนแขนที่สอดประสานกัน ลืมตาขึ้น พอเห็นคารินก็ยิ้มให้

“สว่างป่าเป็นนักนวดกล้ามเนื้อหนึ่งทีเดียวนะ ฉันกับสเตเกลได้อาศัยเขาอยู่เสมอ ตลอดระยะทางที่เราเดินป่ามาด้วยกัน”

มาเรียพูด คารินผงกศีรษะให้นิดหนึ่ง เอาลิ้นดันกระพุ้งแก้มแล้วเดินอ้อมมาทรุดตัวลงนั่งบนขอนไม้ตรงหน้าของเพื่อนสาวผู้นอนอยู่อย่างสบาย

“ก็...รู้สึกละอายใจมาก แต่ฉันแปลกใจ...”

“แปลกใจ? ทำไมหรือ?”

“เธอพูดว่า เธอกับสามีได้อาศัยเขาอยู่เสมอในเรื่องการนวดระหว่างการเดินป่า ฉันไม่ใช่?”

“ใช่”

“มีสามีที่ไหนในโลกนี้บ้าง ที่เขายินยอมให้ชายอื่นนวดเฟ้นภรรยาของเขา ถ้าเขาไม่ใช่เป็นพวกวิปริตประเภทใดประเภทหนึ่งของเซ็กซ์ชวล ดิเวียชั่นส์”

มาเรียชันคอขึ้นมองคู่ผู้ถาม แล้วก็พลิกตัวลุกขึ้นช้าๆ ส่งภาษามากับสว่างป่า เจ้านั้นพยักหน้ารับ พลางถอยห่างออกไปจุดกึ่งกลางของมันเป็นวงอยู่ทางหนึ่ง แหม่มสาวหัวเราะออกมาเบาๆ บิดกายคัดตัวจนกระดูกลั่น พลางกล่าวมาว่า

“เธอแปลกใจมากนักหรือในการที่ฉันให้สว่างป่านวด?”

“นั่นก็ยังไม่แปลกใจเท่ากับที่ได้ยินจากคำบอกของเธอว่า สามีของเธอยินยอมในข้อนี้”

“เขาควรจะหึงหวงฉันซะไหม และต้องไม่พอใจที่จะให้ผู้ชายคนไหนมาแตะต้องฉันได้?”

“นั่นไม่ใช่ธรรมชาติโดยปกติทั่วไปของผู้ชายดอกหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นภรรยาของเขาเล่นนอน และมีผู้ชายอีกสักคนหนึ่ง ซึ่งถึงแม้เขาจะไว้ใจในความซื่อสัตย์สุจริตขนาดทาสสักเพียงใดก็ตาม เขามิอาจจำเป็นต้องไปตลอดทั้งกายภรรยาเขาเช่นนั้น”

“สเตเกลเป็นคนมีน้ำใจกว้างขวางมากเท่าๆ กับที่เต็มไปด้วยเหตุผล ข้อนี้เองที่ทำให้ฉันยอมแต่งงานกับเขา เสียหายเหลือเกินที่เธอและพวกของเธอทุกคนมีโอกาสรู้จักเขาในเวลาอันน้อยนิด แต่ความใจกว้างหรือความเป็นผู้มีเหตุผลของเขาก็ยังไม่สำคัญเท่ากับว่า...”

มาเรียหยุดชะงักเล็กน้อย ควักนุห์รีจากกระเป๋าสีมาจูดสูบ แล้วพ่นควันไปทางสว่างปาผู้
กำลังดูบ้องกัญชาอยู่ทางหนึ่ง นัยน์ตาของหล่อนหรี่ลง

“เจ้าสว่างปาผู้นำสงสารคนนั้น ถ้าเธอคิดว่าเขาเป็นผู้ชาย เธอก็เข้าใจผิดนัด!”

คารินลืมหัด ร้องออกมา

“หมายความว่ายังไงกัน เมย์?”

ແหม่มสาวถอนใจเบาๆ รอยยิ้มบนหน้าเธอเริ่มเลือนหายไป

“จริงอยู่ แต่เดิมที่พระเจ้าสร้างเขาให้เกิดมาเป็นผู้ชายทั้งสรีระและจิตใจ แต่พระเจ้า
โหดร้ายต่อเขามาก อายุเพียงสิบเจ็ดปี ก่อนที่จะรู้คุณค่าของเพศอันแท้จริงของเขา เขาก็พบอุบัติเหตุ
อันใหญ่หลวงในชีวิต เขาสู้กับหมีใหญ่ด้วยไม้ไฟเสียมปลายแหลมเพียงอันเดียว ถูกมันกัดขยับเยนไป
หมดทั้งร่างก่อนที่จะมีคนมาช่วยทัน เขาไม่พิการในด้านร่างกายเบื้องต้น แต่ไปทุพพลภาพในทาง
เพศมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เขาไม่ใช่ผู้ชายอีกต่อไป เท่าๆ กับที่ก็ไม่ใช่ผู้หญิง ความรู้สึกของเขาเป็น
‘เพศกลาง’ สิ่งที่จะจรดงชีวิตของเขาให้ชุ่มชื้นมีอยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือกัญชาที่เขาสูดอยู่นั้น อย่า
ว่าแต่ฉันจะนอนให้เขานวดอย่างนี้เลย ต่อให้เปลื้องเสื้อผ้าทั้งหมดอยู่กับเขาตามลำพังไม่ว่าจะนาน
สักเท่าใด มันก็จะไม่เกิดอะไรขึ้นแม้แต่อย่างเดียว”

คารินตะลึงพรึงเพริดไปกับคำบอกเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบราบเป็นปกติของมาเรีย จ้องคู่
สนทนาตาไม่กะพริบ แล้วหันไปจ้องทางสว่างปาตรงออกมาอย่างประหลาดใจที่สุด

“เมย์! นี่เป็นความจริงหรือ?”

“เธอเป็นแพทย์ จะลองตรวจร่างกายเขาดูก็ได้”

ว่าแล้วก็ขมมือขึ้น ขยับจะเรียกเจ้าต้องสูของหล่อน คารินรีบตะครุบมือข้างนั้นของเพื่อน
สาวไว้ ละล่ำละลัก

“ไม่ต้อง! เมย์ ฉันเชื่อเธอ ไม่จำเป็นจะต้องให้ฉันพิสูจน์หรอก”

นิ่งงันไม่ครุ่น หล่อนก็พิมพ์แผ่วเบาออกมาอย่างสับสนคลั่ง

“โธ่! นี่ฉันหรือใครๆ ก็ไม่รู้อะไรจริงซึ้งเลย จนกระทั่งเธอบอกฉัน ฉันสังเกตเห็นเธอ
ใกล้ชิดสนิทสนมกับสว่างปาจนผิดวิสัย สงสัยไม่เข้าใจจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มิน่าล่ะเธอถึงได้ให้เขานวด
อย่างสนิทใจเหลือเกิน”

“สำหรับฉันแล้ว ในเรื่องนี้เขาก็เปรียบเหมือนทารกไร้เดียงสาคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีพิษไม่
มีภัย คุณลักษณะเช่นนี้แหละที่ทำให้สเทเกลไว้วางใจเขาอย่างที่สุด”

คารินยิ้มออกมาเรื่อยๆ

“นั่นนะซินะ ฉันก็สงสัยมานานแล้วในข้อที่ว่า เธอกับสามีไว้วางใจสว่างปาอย่างไร จนถึง
กับกล้ายอมให้เขานำทางมาตามลำพังเพียงแค่สามคนแค่นี้ ใจกลางป่าเปลี่ยวเช่นนี้ เจ้านั่นทรยศต่อ
สามีของเธอขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าเขาเกิดหน้ามีดขึ้นมา”

มาเรียส่ายหน้า

“ไม่หรอก...ไม่มีวันที่จะเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น ไม่มีวันอย่างเด็ดขาด! ผู้ชายต่อผู้ชาย หรือผู้หญิงต่อผู้หญิง ก็ยังมีที่ที่จะเกิดเหตุอย่างที่เธอระแวงได้ トラバใดก็ตามถ้ายังมีความรู้สึกกดดันเป็นเครื่องเร่งเร้า แต่นี่ต่างไปไม่รู้สึกละอะไรสักอย่าง เขาสำนึกแต่เพียงว่า สเตเกลคือพ่อของเขาเท่าๆ กับที่ฉันก็คือแม่”

“ถ้าฉัน...”

คารินชักไหล่ หัวเราะออกมาจืดๆ อีกครั้ง

“อย่าให้ฉันเป็นผู้มาขัดความสำคัญของเธอเสียเลย เรียกเขาให้มานวดเธออีกตามสบายเถิด และถ้ามีการเข้าใจผิดจากพวกเรา ฉันก็จะช่วยคลี่คลายให้เอง”

“ฉันค่อนข้างชั่วขึ้นมากแล้ว”

มาเรียว่า จ้องมองดูราชสกุลสาวด้วยสายตาคนหาบางอย่าง ยึดนิคหนึ่ง

“ว่าแต่เธอเถิด น้อย เคยถามตัวเองบ้างไหม ผู้หญิงสาวที่สวยอย่างเธอบุกบันมากกลางป่า คงได้อย่างไร ท่ามกลางผู้ชายล้วนถึง 10 คน ลองคิดถึงเหตุผลที่เธอเคยตั้งข้อสงสัยกับฉันบ้างซิ”

“คนหนึ่งผู้เป็นหัวหน้าคณะทั้งหมด คือพี่ชายร่วมสายโลหิตของฉัน คนหนึ่งคือเพื่อนสนิท ซึ่งถ้าจะพูดไปก็เปรียบเหมือนพี่น้องคลานตามกันออกมา คนหนึ่งคือพรานนำทางผู้เป็นสุภาพบุรุษทั้งกายและใจ เปี่ยมไปด้วยเกียรติยศของความซื่อสัตย์สุจริต ส่วนอีก 7 คนนั้น เคารพยำเกรงอยู่กับทั้งสามคนนี้ ตลอดจนเต็มไปด้วยวินัยเคร่งครัด ในที่แวล้อมอันเต็มไปด้วยความอบอุ่นอย่างที่สุดนี้ มีอะไรที่ฉันจะต้องระแวงหรือขอบอกให้ก็ได้ว่า ในชีวิตของฉัน ไม่เคยมีครั้งใดที่จะรู้สึกวุ่นวายและปลอดภัยเท่ากับการอยู่ในท่ามกลางบุคคลเหล่านี้เลย รู้สึกเชื่อมั่นเสียยิ่งกว่าอยู่ใน ‘ป่าคอนกรีต’ แหล่งอารยธรรมเสียอีก”

ยิ้มของมาเรียเปลี่ยนไปอีกแบบหนึ่ง โดยยากที่จะทำนายความหมายได้ถูก ดูเหมือนจะมีอาการเยาะแหย่อยู่ในอาการยิ้มนั้นอย่างเร้นลึก

“สุภาพบุรุษ ทั้งกายและใจ...”

หล่อนทวนคำของคาริน พลางแลไปทางร่างของพรานใหญ่ ซึ่งกำลังยืนสั่งการอยู่กับกลุ่มพรานพื้นเมืองของเขาห่างออกไป ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายวาววามประหลาด

“ใช่ซิ สุภาพบุรุษจนน่ารำคาญ บางทีก็น่าหมั่นไส้ด้วย!”

แสงแห่งความไม่พอใจฉาบวาบไปในดวงตาคำสนิทของราชสกุลสาว หล่อนจ้องเพื่อนสาวต่างผิวด้วยสายตาแข็งๆ

“เธอหมายถึง...รพินทร์ ไพรวัลย์ กระมัง?”

“จะมีใครเสียอีก พ่อเย็นเตี้ยแมน เลือดเย็นของเธอคนนั้นนั่นแหละ!”

คารินหน้าแดง “ฉันไม่เข้าใจความหมายของเธอ!”

“ขอโทษ ถ้าฉันทำให้เธอหงุดหงิด”

มาเรียนรู้ด้วยน้ำเสียงเรียบๆ แล้วต่างคนต่างก็มองดูหน้ากันเงียบๆ เป็นเวลาอึดใจใหญ่ คารินพยายามข่มความรู้สึกบางชนิดที่กำลังจะพลุ่งพล่านขึ้นมาวางสีหน้าให้เป็นปกติ แล้วเอ่ยขึ้นด้วยถ้อยคำอันเผ็ดร้อนในความหมายด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ก็นึกเช่นเดียวกันว่า

“บางที เธออาจเลืกร้อนเกินไป ก็เลยเห็นว่า คนอย่างเขาเลือดเย็น”

นักนิรุกติศาสตร์เลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศสแหงนหน้าหัวเราะเสียงใส

“ก็ไม่ใช่! เธอจะเคยถูกมาบังหรือเปล่า ฉันก็ไม่ทราบ แต่สำหรับฉัน เคยถูกมิตเตอร์สันเตอร์หน้าตายนั้นปล้ำจูบมาแล้ว”

ความรู้สึกของคารินในขณะนี้ เหมือนใครเอาน้ำร้อนราดพรวดเข้ามาที่ใบหน้า ตาหล่นเบิกกว้างแทบจะเด็นผา ริมฝีปากสั่น

‘ตอแหล’ หล่อนร้องกรีดก้องอยู่ในใจ แต่แล้วก็ลั้งเล ยุ่งเหยิงไปหมด...หรือว่าจะจริง? อยากรู้ก็ตาม หล่อนกำลังจะเสียทีแม่คู่ปรับสำคัญคนนี้อย่างหมดเชิงทีเดียว หากแสดงจุดอ่อนอะไรออกไป มาเรียกำลังเดินเต็มสูงกับหล่อนเข้าให้แล้ว

ม.ร.ว.สาวคนสวยก้มลงจูบหู เพื่อซ่อนสีหน้าและแววตา ฟันหัวเราะแล้วว่า

“เธอไปยั่วเขาอีท่าไหนเข้าล่ะ เมย์?”

ฝ่ายตรงข้ามทำหน้าตาขึงขัง

“เปล่าเลย ฉันไม่ได้ยั่วอะไรเขาสักนิด เธอเห็นฉันเป็นคนอย่างไรไป?”

“ก็เห็นว่าเธอ ‘เป็นเธอ’ เท่าที่ฉันรู้จักนะซิ! ไหนลองเล่าไปซิเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างไร?”

“ถามจริงๆ ถอะ เธอไม่เคยโดนเข้าบ้างดอก?”

“บ้า! ฉันไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาบังอาจก้าวร้าวได้ถึงเพียงนั้น”

หล่อนพูดโดยเร็ว หางเสียงสั้น แล้วก็อาจายตัวเอง...ใครบอกว่าหล่อนไม่เคย...เคยเหมือนกันแหละ แต่เรื่องอะไรจะต้องสารภาพกับใคร

เสียงหัวเราะใสๆ ของเพื่อนสาว หล่อนฟังเป็นเสียงหัวเราะเยาะ เพราะพิรุณทางใจตลอดจนระแวงอยู่แล้ว

“เธอยังไม่ได้บอกฉันว่า เรื่องราวมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?”

“สนใจนักหรือ?”

อีกฝ่ายเหมือนจะยั่ว

“ใช่ ยอมรับว่าสนใจ คนคนนั้นเป็นลูกจ้างของฉัน ฉันต้องการทราบความประพฤติของเขา”

“ทำไม? เดินทางร่วมกันมาจนกระทั่งปานนี้แล้ว เธอยังไม่ทราบว่าเขาเป็นอย่างไรอีก?”

“ฉันคิดว่าฉันพอจะรู้นะ แต่ก็รู้ในทหรณะเท่าที่ฉันเห็นเท่านั้น ซึ่งมันเป็นคนละด้านกับที่ได้รับฟังจากเธอ แล้วก็ทำให้เกิดความสงสัยขึ้น”

“รพินทร์ ไพรวัลย์ ไม่ใช่ช่างปาหрокนะ เขาเป็นผู้ชายทั้งแท้ง หมายถึงด้านสรีระและ
อารมณ์”

“แหม! เธอช่างรู้ได้ชัดดีเหลือเกินนี่”

“ฉันเคยเป็นนายจ้างของเขามาก่อนเธอ”

“ทำไมเธอถึงไม่บอกว่า เหตุใดเขาถึงได้ปล้ำจูบเธออย่างที่เธอว่า”

“เธอควรจะไปถามเขาเองว่า เพราะเหตุใด ถ้าหากเธอแน่ใจว่าเขาไม่มีอะไรจะปิดบังเธอ”

นักมานุษยวิทยาสาวมัมปากแน่น จะพยายามทำจิตใจให้หนักแน่นเพียงใดก็ตาม และแม้
จะทำทันในการยั่วของอีกฝ่าย หล่อนก็ยังไม่วายหวั่นไหว

“รู้อะไรที่ฉันจะต้องไปถามเขา ฉันถามเธอดีกว่าว่าเธอไปทำอะไรเข้าถึงเกิดเรื่อง
เช่นนั้นขึ้น และฉันแน่ใจว่าหากเรื่องทำนองนั้นเกิดขึ้นจริง มันก็ต้องไม่ใช่ความผิดอะไรของเขาแน่”

“คุณยืนยันหยัดเข้าข้างเขาเหลือเกินนะ!”

“แน่ละซิ ฉันเชื่อว่าฉันรู้จักเขา...ดีพอ ถ้าสันดานของเขาเป็นคนเลวอย่างนั้น มันจะต้อง
แสดงออกมาให้เห็นชัดแล้ว”

นักนิรุกติศาสตร์เล็กคิวณิดหนึ่ง ยิ้มอย่างมีเลศนัย ไม่ได้ตอบเช่นไร ซึ่งทำให้คารินพลุ่ง
พล่าน หล่อนหัวเราะออกมาแค้นๆ

“สามีของเธอในขณะนั้นไปอยู่เสียที่ไหนนะ เขาไม่รู้เรื่องที่เธอร่ำนี้ด้วยหรือ?”

“ก็เธอคิดว่าถ้าเขารู้ มันจะเกิดอะไรขึ้นล่ะ?”

มาเรียร้องถามมา

“เธอก็สมยอมนะซิ ในการปิดบังเรื่องเขาลวงถามเธอ”

“เรียกว่าสมยอมไม่ได้หรอก แต่ถ้าจะเรียกว่า ‘จำยอม’ น่าจะให้ความหมายมากกว่า ฉัน
จะอย่างไรได้ดังที่นั่น ให้คนสองคนต้องฆ่ากันกลางป่านี้รึ คนหนึ่งคือสามีฉัน อีกคนหนึ่งคือ
พรานนำทาง โดยฉันเป็นชนวน?”

“ร้ายกาจเหลือเกิน! ฉันไม่น่าจะได้ยินเรื่องบัดซบอย่างนี้เลย!”

คารินร้องออกมา แล้วหมุนตัวกลับไป เดินผละไปโดยเร็ว

ราชสกุลสาวเข้าประจำที่นอนอย่างหงุดหงิด ไชยยันต์ซึ่งนอนฟังพาบ บันทึกลงเหตุการณ์
ประจำวันอยู่ด้วยแสงตะเกียงเบตเตอร์ที่ละสายดาขึ้น

“ไปคุยอะไรกับเมย์มาหรือ?”

“เปล่า...!”

เสียงของคารินหวานสะบัดอย่างอารมณ์ค้าง พอรู้สึกตัวก็ฝันหัวเราะกลบเกลื่อนไปจัดที่
นอนของตน กล่าวต่อมาเรียบๆ ว่า

“ฉันเพียงแต่ไปถามเขาในข้อที่เธอสงสัยแล้วก็คงไม่กล้าถามด้วยตนเอง”

“อะไร?”

ไชยยันต์ปิดไฟตะเกียบเตาเตอรี โยนสมุดบันทึกเข้าย่ำ

“ก็เรื่องที่เขานอนให้เจ้าสว่างปานนั้น นวดเส้นเกล้าถึงเสียอย่างดีต่อหน้าต่อตาพวกเราทุกคนนะซิ”

“ไปยุ่งกับเขาทำไมนะน้อย ความจริงมันก็เป็นสิทธิส่วนตัวของเขา”

“ใช่สิ สิทธิส่วนตัว แต่มันขัดลูกตาของคนอีกสิบคนที่คณะมองร่วมเห็นดำตาดูด้วย เว้นแต่ไม่มีใครพูดออกมาเท่านั้น ฉันคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของฉัน ในการที่จะยับยั้งความประเจิดประเจ้อ้นนั้นไว้ ถ้ามันอยู่ในที่ลับตาสักหน่อย ก็คงไม่ไปยุ่งด้วยหรอก”

“แปลว่าเธอไปห้ามเขา?”

“ก็ไม่ใช่ห้าม เพียงแต่เตือนให้เขารู้ไว้เท่านั้นว่ามันค่อนข้างจะไม่เหมาะ ไม่เกี่ยวกับส่วนตัวหรอก แต่เกี่ยวกับส่วนรวม ฉันไม่อยากให้ผู้ชายอีกหลายๆ คนที่มองเห็นภาพนั้นเกิดกลียุค บ้าเลือดขึ้นมา มันเป็นการชั่วร้ายทางอารมณ์กันเลยทีเดียวเถิดไปหน่อย แม้ว่าเขาจะไม่เจตนาก็ตาม ว่าแต่นี้แหละ ไชยยันต์ เธอเชื่ออะไรไหม?”

เพื่อนชายหน้าตื่นไม่รู้เรื่อง

“เชื่ออะไร?”

“เจ้าต้องดูคนนั้นนะซิ เมย์บอกกับฉันว่า มันเป็นคนพิการทางเพศ เหมือนๆ กับพวกชั้นที่ที่ถูกตอนนะ สาเหตุจากอุบัติเหตุร้ายแรง เพราะหมีกัด”

เสียงไชยยันต์ร้อง “อือ!” ออกมาคำหนึ่งหนักๆ ในลำคอ ลืมตาโต

“จริงหรือ?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาบอกอย่างนั้น จะแก้เกี่ยวกับถูกฉีดยาหรือเปล่าก็ไม่รู้ละ แต่ทำให้ฉันพิศวง แล้วมันเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องพิศวง?”

“อือม น่าแปลกมาก...”

ไชยยันต์ดูทานอย่างอัศจรรย์ใจ

“มันคงเป็นความจริงนั่นแหละ ไม่งั้นเมย์จะยอมให้ถูกต้องตัวอย่างสนิทถึงเพียงนั้นได้อย่างไร”

“ก็แปลว่าเธอเชื่อ?”

“ทำไมเธอไม่พิศวงล่ะ?”

“หุระไม่ใช่”

“แล้วเธอเชื่อไหม?”

“ก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เห็นคุณด้วยว่า ขณะที่สามีมองเขายังอยู่ เขาก็ให้สว่างปานนวดให้อย่างนี้แหละ เวลาเมื่อยขึ้นมา โดยสามีมองไม่เห็น”

“เรื่องนี้ไม่อยากหยอก พรุ่งนี้ฉันจับเจ้าสว่างปานนั้นพิศวงเอง”

“เธอเคียดรื้อนนักหรือในเรื่องนี้?”

เพื่อนชายหัวเราะ

“ก็ไม่ได้เคียดรื้อนอะไรหรอก เพียงแต่อยากรู้เท่านั้นว่า เมย์เป็นคนพิเรนทร์ขนาดไหน ถ้ามันเป็นจริงก็ไม่แปลกอะไร”

“ก็ถ้าไม่จริงล่ะ?”

ไชยยันต์ยักไหล่ ยิ้มป๊าวๆ

“ก็จะให้รู้แน่นอนออกไปเสียทีว่า แม่ผมทองนั้นเป็นอิสติเรีย”

“เจ้าสำอางนั้น จะเป็นผู้ชายแท้หรือไม่แท้ก็ตาม แต่รูปการเท่าที่เห็น มันชวนให้เข้าใจ โน้มเอียงไปในทางนั้นอยู่แล้ว!”

ดารินกระแทกเสียง แล้วพลิกตัวนอนตะแคงหันหน้าไปทางพี่ชายเสียไม่กล่าวอะไรอีก

มาเรียยังไม่เข้าไปในทีนอน ภายหลังที่ดารินผละไปแล้ว หล่อนเดินไปนอนเหยียดกาย ทำคามองดูต่างปาดูกัญชาและสนทนากับเจ้าต๋องสู่เบาๆ รพินทร์เดินตรวจไปรอบๆ บริเวณ แค้มป์ที่พักนอนทั้งหมด พร้อมกับไฟฉายที่กราดส่องออกไปรอบๆ แล้วก็มาหยุดยืนอยู่ที่บ่าวชาย กับนายสาวคู่นั้น

“คุณควรจะไปนอนได้แล้ว เมย์!”

จอมพรานกล่าวต่ำๆ

แววดาเขี้ยวมรกดคู่นั้นเหลือบขึ้น พลิกกายนอนหงายประสานแขนทั้งสองรองศีรษะ แล้วเหยียดขาอวบอัดเป็นลำภายใต้กางเกงขารัดขึ้นไปยังแ่งหิน

“คุณทำตัวเหมือนแม่ชีคอนแวนต์ ควบลมดูแลเด็กนักเรียนในห้องนอนนั่นแหละ ทำไมไม่บังคับให้ฉันทารภาพบาปบ้างล่ะ?”

“สารภาพบาป? เรื่องอะไรกัน?”

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว

เหม่มสาวเลือดแรงหัวเราะเสียงสูง

“ฉันทำให้นายจ้างสาวของคุณไม่สบายใจนัก ความจริงไม่ได้เจตนาเลย อาจเป็นเพราะปากพล่อยเกินไปก็ได้”

“ผมไม่เข้าใจที่คุณพูด”

“จุดบุหรีให้ฉันสักตัวได้ไหม?”

หล่อนถามมาอีกอย่างหนึ่ง รพินทร์คงขมวดคิ้วมองดูหล่อนอย่างคลางแคลงยุ่งใจเช่นนี้ ควัคบุหรือออกมาจุดแล้วยื่นส่งไปให้ เขายืน หล่อนนอน การส่งจึงไม่ถึง ต่างคนต่างมองตากัน

“คุณควรจะลุกขึ้น”

“ถ้าคุณเป็นสุภาพบุรุษ ก็ควรจะนั่งลง”

รพินทร์ถอนใจออกมาชนิดหนึ่ง ก้ามข้ามท่อนขาของหล่อนที่เหยียดขวางอยู่เข้ามาวางใน แล้วทรุดตัวลงยืนบุหรืไปให้มาเรียบมาคาบไว้ พลิกตัวตะแคงอีกครั้ง หันหน้าไปทางเขา เอาฝ่ามือ ยันรองศีรษะ

“มีอะไร?”

“ฉันไม่ควรจะบอกน้อยเลยว่า...”

ยิ้มออกมาชนิดหนึ่งพร้อมกับกระตุกไหล่ ดัดเก้าอี้กระจ่ายไปพร้อมกับลูกไฟจากปลายบุหรื ที่ร่วงกราว

“คุณเคยปล้ำจูบฉัน!”

รพินทร์ชะงัก สีหน้าของเขากร้านเกรียมเกินไปกว่าที่จะส่ออะไรออกมาให้เห็นถึงความรู้สึกภายใน

“ทำไมถึงพูดเรื่องนี้กันขึ้น?”

“ฉันไม่รู้เหมือนกัน บางทีอาจเป็นเพราะฉันต้องการเปรียบเทียบให้เห็นข้อแตกต่าง ระหว่างพรานที่ชื่อ ‘ส่างป่า’ กับพรานที่ชื่อ ‘รพินทร์’ กระมัง คนแรกนะไม่มีสมรรถภาพอะไร หรอกคุณก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่ แต่คนหลังมีแน่ มากเสียด้วย คุณจะปฏิเสธเรื่องนี้ก็ได้ ถ้าหากว่าน้อยเขาถามคุณ”

พรานใหญ่หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“สุภาพสตรีอย่างหม่อมราชวงศ์ดาริน วราฤทธิ์ ไม่มีถามผมในเรื่องบ้าบอคอแตกอย่างนี้ หรอก แต่ผมอยากรู้เจตนาของคุณ ไปพูดเรื่องบัดสีชนิดนี้กับคุณหญิงทำไม?”

“ฉันมดเท็จขึ้นงั้นหรือ?”

“ผมต้องการลิ้มมันเสียให้หมด”

“แต่ฉันลิ้มไม่ได้นี่นะ คุณจุดไฟให้แกฉัน! แล้วไม่ทำให้มันดับลงด้วย!!”

“เมย์!”

“จะให้ฉันทบทวนความจำให้ไหม? จะให้ฉันพิสูจน์ ‘สุภาพสตรี’ ของคุณคนนั้นเห็นด้วยไหม ในข้อที่ว่าขึ้นชื่อว่าผู้ชายแล้ว ต่อให้สุภาพบุรุษสูงเสียดด้วยคุณธรรมสักขนาดไหนก็ตาม ก็มีเวลาที่จะหน้ามิดลิ้มตัวได้เหมือนกัน แต่ก็ไม่น่าตำหนิด้วย เพราะมันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลก ฉันอาจไม่ใช่ ‘สุภาพสตรี’ แต่ฉันเป็นผู้หญิงคนหนึ่งที่คุณเจ้าให้ทุกสิ่งทุกอย่างมาโดยไม่มีอะไร แปรลกปลอม”

พร้อมกับพูด มาเรีย ฮอฟมันใช้มือลูบตั้งแต่ทรวงอกอันตระหง่านเงี่ยมของตนเองระลง ไปซ้าๆ ตามแนวส่วนเว้าของเอว และส่วนโค้งของปลีสะโพกแนวลำขาอันสลักเสลาราวกับจะถูก นิमितขึ้นด้วยมนต์มายาของเจ้าแม่ประโลมโลก จนกระทั่งจรดข้อเท้า ดวงตาเขียวเข้มวาววามคู่ นั้นเพ่งจับนิ่งมาที่เขา เป็นประกายแห่งความล้าพองและทะยานหยิ่งในรูปลักษณ์ ระคนแววเยาะหยันท้าทาย

รพินทร์ ไพรวลัย ขาดิกไปทั้งตัว ตะลึงงันไปชั่วขณะอย่างงุนงงทำอะไรไม่ถูก แน่ละ เขา
กลัว...กลัวอารมณ์ประหนึ่งเถาลาวาของสาวผมทองผู้นี้เป็นที่สุด

ครั้งนั้น สมัยที่เขายังเป็นพรานรับจ้างนำทางของ ดร.ซอฟมัน สามิของหล่อน สตรีผู้นี้
แอบหนีสามีผู้นอนหลับในตอนบ่ายอยู่ในแคมป์ ลงไปอาบน้ำที่ลำธาร กองเสื้อผ้าปลดเปลื้องไว้บน
โขดหินริมฝั่ง

เขากลับจากสำรวจป่าผ่านมายังลำธารนั้น เพื่อจะลุยข้ามกลับขึ้นแคมป์ พบภรรยาสาว
ของนายจ้าง นอนตะเลียบอยู่ในสวธารอันใสแจ้ว ระดับลึกเพียงศอกเศษ...เป็นการพบอย่าง
กะทันหันจนตัวที่สุด เพราะหล่อนไม่ยอมให้เสียงใดๆ จนกระทั่งเขาล้ำแนวตะไคร่น้ำและหมู่
เฟิร์นเข้ามาประจันกันในระยะห่างเพียงสองวา หล่อนคงนอนให้สายน้ำไหลรินพัดผ่านกายอยู่
เช่นนั้น โดยไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากสายตาคู่เดียว และประกายเดียวกันกับที่เขาเห็น
หล่อนจ้องอยู่เดี๋ยวนี้

เขาหันหน้าหนี...ลุยน้ำข้ามลำธารไปอย่างรวดเร็วที่สุด เพื่อจะขึ้นไปสู่อีกฟากหนึ่ง พอ
เท้าก้าวขึ้นเหยียบฝั่ง ก็ได้ยินคำบงการอันแผ่วเบาแต่ก็เฉียบขาด...ให้นำเสื้อผ้าของหล่อนที่ถอดออก
กองไว้บนหินมาให้ เขาไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ขยับจะผละไปเสียโดยเร็ว แต่ก็ต้องชะงัก ตัวเย็นเฉียบ
มีเสียงอะไรชนิดหนึ่งลั่นกรีกขึ้นมาเบื้องหลัง มันเป็นเสียงง้างปืนรีวอลเวอร์ซึ่งเก็ลแอ็คชั่น ขนาด
.45!

“ฉันสั่งว่าอย่างไร ได้ยินไหม?”

“ถ้าคุณต้องการเสื้อผ้าของคุณก็ขึ้นมาหยิบเองดีกว่า”

เขาตอบโดยไม่หันหน้า

“ฉันไม่ต้องการให้ใครขัดคำสั่งของฉัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกจ้าง ฉันอาจฆ่าคุณเสีย
เดี๋ยวนี้ก็ได้ โดยบอกสเตรเกอร์ว่าคุณปลุกปล้ำฉันขณะที่มาพบฉันอาบน้ำในธารนี้ เอาละ หยิบเสื้อผ้า
นำมาให้ฉันที่นี่ หรือว่าจะให้น้ำที่ตะไกรของฉันทันทีกระดิกกระบิดหัวใจของคุณเสีย!!”

เขาตัดสินใจอย่างไร ไม่ถูกในขณะนั้น สัญชาตญาณเตือนให้ทราบแต่เพียงว่า มาเรีย ซอฟ
มัน ไม่ได้พูดเล่น จำใจต้องคว้าเสื้อผ้าของหล่อนกลับมาเดินลุยน้ำเพียงเขาเข้าไปยังร่างที่นิ่งแช่อยู่
กลางลำธาร แน่นอน หล่อนต้องไม่พูดเล่นแน่ทีเดียว เพราะในมือที่โผล่ขึ้นมาเหนือน้ำนั้นกำโคลท์
.45 ปายาล่ากล้องจับนิ่งมาที่อกเขา พร้อมกับนัยน์ตาที่ลู่กวาวประหลาด เหมือนนางลายพาดกลอนที่
หลุดหิดพลุ่งพล่านในฤดูสมสู่

แล้วสิ่งที่ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นอย่างปัจจุบันทันด่วน

อีกก้าวเดียวจะถึงตัว...หล่อนก็ลุกขึ้นยืนพรวดพราดจากระดับน้ำที่นิ่งแช่อยู่ ประจันหน้า
กับเขาในระยะห่างเพียงแค่เอื้อม มีแต่หยดน้ำประหนึ่งหยาดเพชรเท่านั้นที่เกาะพราวเป็นอาภรณ์

ประดับผิวอันเปลือยโล่งสีชมพู...เขาจำไม่ได้เหมือนกันว่ามันได้เกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น รู้สึกแต่เพียงว่า...เหมือนคนที่เดินทางมากกลางทะเลทราย และประสบเข้ากับแหล่งน้ำจะนั้น ทุกส่วนสัดสรรพางค์ของมาเรีย ฮอฟมัน เต็มไปด้วยความซาบซ่านรานใจ วิมานสวรรค์ที่ลอยเลียดยู่เหนือเหวนรก

ครั้นแล้ววินาทีสุดท้ายนั่นเอง สติสัมปชัญญะและมโนธรรมก็กระชากเขาให้คืนหลุดออกมาจากปลักเสน่ห์หาอันผิดทำนองคลองธรรม มันเป็นไปอย่างหวุดหวิดจวนเจียนที่สุด รพินทร์ไพรวัลย์ ถอนร่างออกจากทรวงอกและอ้อมแขนที่ต้องการจะคุดซบกล้ำกลืนเขาไว้ กระโดดขึ้นฝั่งตรงข้าม มีเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่งมาจากเบื้องหลัง พร้อมกับเสียงปืนที่ระเบิดกึกก้อง หมวกบนศีรษะของเขากระเด็นปลิวไป พร้อมกับไอร้อนที่เป่าวูบถากหนักรั่ว

เขาหันกลับมาจ้องตะลึงไปอีกครู่ มาเรียส่งประกายตาลุกจ้าพร้อมกับปืนในมือที่จ้องมาอย่างคนเสียสติ ในช่วงขณะ เขาตะโกนเรียกนามหล่นออกไปเสียงหลง เสียงเรียกนั่นเอง...ดูเหมือนจะปลุกสำนึกให้กลับคืนมายังสมองอันโหดร้ายไปด้วยไฟระย้าของหล่น แล้วมันก็มาถึงเสียวินาทีแห่งการตัดสินใจ ซึ่งขณะนั้นเขาสามารถทำนายอนาคตได้ถูกเลย มีเสียงร้องเรียกเอะอะของสามีหล่น ซึ่งคงเพิ่งจะตกใจตื่นขึ้นด้วยเสียงปืน และมีเสียงคนวิ่งจากปากค่านลงมายังลำธารเบื้องล่างอย่างรีบร้อน

มาเรียยืนนิ่งอยู่ถึงอึดใจ แล้วพริบตาต่อมานั่นเอง ปืนสั้นในมือของหล่นก็กึกก้องสะท้านขึ้นอีกนัด เขาไม่ทันเห็นในขณะนั้นว่า เป้าหมายหรือจุดประสงค์ของมันคืออะไร แต่เหตุการณ์ที่ตามมาก็คือ ภูหลามตัวหนึ่ง ขนาดหน้าแข้งซึ่งพันอยู่บนกิ่งไม้อันทอดล้าออกมากลางลำธาร หล่นพลัดลงมากองคาอยู่บนแก่งหินเบื้องหน้าของหล่น ส่วนหัวของมันแหลกกระจายด้วยอำนาจลูกปืน เลือดทะลักซึมละลายไปกับสายน้ำ

จากนั้น หล่นก็โยนปืนกระบอกนั้นมาที่เขา แล้วตัวเองก็ผลุบเข้าไปทั้งตัวลงแช่น้ำกำบังอยู่หลังกลุ่มต้นบอน ดร.ฮอฟมันและพวกลูกหาบพากันวิ่งมาถึงลำธาร ในขณะที่รพินทร์ยังถือปืนซึ่งลากล้องร้อนกรุ่นของมาเรียตะลึงอยู่ แล้วก็ไม่มีทางที่จะเข้าใจเป็นอื่น นอกจากหลักฐานที่เห็นอยู่นั่นคือเงากรรมกำลังจะทำร้ายภรรยาผู้อาบน้ำอยู่ในธารของเขา รพินทร์มาพบเหตุการณ์เข้าพอดีและยังช่วยไว้ได้ทัน

พรานใหญ่เป็นไปอยู่ตลอดครึ่งวัน ไม่เอ่ยคำใดถึงเรื่องราวนี้อีกเลย ปล่อยให้เป็นเรื่องของภรรยาที่จะอธิบายกับสามีตามรูปการ ซึ่งฝ่ายสามีก็เชื่ออย่างสนิท พอรุ่งขึ้น เขาก็บอกเลิกสัญญา นำทางกับสามภรรยาผู้นี้ คืนเงินค่าจ้างให้แล้วก็เดินทางกลับ...

ณ บัดนี้ พฤติภาพในอดีตเหล่านั้นกระจางชัดขึ้นมาในความทรงจำ อา! ผู้หญิงคนนั้นแหละที่เคยทำให้เกียรติศักดิ์ชายของเขาเกือบพินาศย่อยยับมาแล้ว เขาดังใจจะลืมเสีย หวังไว้ว่าจะ

ไม่มีวันได้พบเห็นหล่อนอีกแล้ว แต่รกรหรือสวรรค์ก็ไม่ทราบได้ ทำให้ต้องมาเผชิญหน้ากันอีก และหล่อนก็กำลังจะปลุกอดีตเก่าๆ กลับคืนมา

“โปรดเถิด เมย์ อย่าไปเอ่ยถึงมันอีกเลย...”

เสียงแหบพร่า ผ่านออกมาจากลำคอของรพินทร์

“ผู้หญิงคนไหนก็ตาม ที่ตกอยู่ในสถานการณ์อย่างฉันในวันนั้น คงจะยิ่งคุณทิ้งไปแล้ว”

หล่อนกระซิบ

“ก็น่าจะขอบคุณพระผู้เป็นเจ้า ที่เราผ่านสถานการณ์อันแสนที่จะเลวร้ายครั้งนั้นมาได้”

สาวเลือดเยอรมันผสมฝรั่งเศส ถอนใจจนอกกระเพื่อม

“คุณเป็นคนทารุณโหดร้ายมากนะ รพินทร์!”

“ถ้าการที่ผมเคารพในเกียรติยศของสามีคุณ และเคารพในเกียรติของตนเอง มันกลายเป็น ความทารุณโหดร้ายไปในความรู้สึกของคุณละก็ ผมไม่มีอะไรจะพูดมากไปกว่าคำว่า ‘เสียใจ’”

“ศีลธรรมของคุณดีมาก แต่ในด้านมนุษยธรรมแล้วเลวที่สุด”

หล่อนพูดเสียงขึ้นๆ

“มนุษยธรรม บางทีมันก็เดินสวนทางกับศีลธรรม มันสุดแต่เราจะเลือกเอาอย่างไหน ที่พิจารณาเห็นว่าเหมาะสมที่สุด”

“คุณควรปล่อยฉันไปตามยถากรรมกับช่างปาสองคน...เอาฉันมากับพวกคุณด้วยทำไม?”

น้ำเสียงตัดพ้อ

“อันนี้แหละ ที่เป็นเรื่องของมนุษยธรรม เมย์! ไม่เพียงแต่เฉพาะผมเท่านั้น แต่ทุกคน ที่เดียวในคณะของเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสุภาพสตรีในราชสกุลผู้นั้น เธอเป็นผู้หญิงแท้ๆ เธอก็ยัง อดส่ำห้เสี่ยงภัยจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด เพื่อช่วยเหลือคุณมาแล้ว และเธอก็รักคุณอย่างมนุษย์จะพึง ให้ความรักต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันได้ ซึ่งหาได้ยากนักในสันดานของมนุษย์เพศหญิงที่จะมีน้ำใจ กว้างขวางถึงเพียงนี้”

นัยน์ตาของແມ່สาวผู้แรงอารมณ์ หรีโรยอ่อนเชื่องลง หักกิ่งไม้เล็กๆ มาใส่ปากกัด อาการเปลี่ยนมาเป็นเศร้าซึม

“ฉันเสียใจ...ที่อาจเป็นต้นเหตุทำให้หมอดารินขุนเคื่อง ถูกของคุณแล้ว น้อยเป็น สุภาพสตรีที่น่ารักที่สุด มีเกียรติทั้งชาติสกุลและความประพฤติดตลอดจนน้ำใสใจคอ ส่วนฉันสิ มัน เป็นตรงข้าม...ฉันเสียใจที่ทำให้เขาต้องเจ็บปวด”

“อย่ากังวลอะไรไปเลย ผมเชื่อว่าใจของเธอกว้างพอที่จะลืมเรื่องนี้เสียได้ ไป!...ไปนอน เสียเถอะ!”

พร้อมกับกล่าว รพินทร์ลุกขึ้นส่งมือไปให้ มาเรียจับมือเขาดึงตัวขึ้นขึ้น แล้วเดินตรงไปยัง ที่นอนของหล่อนอย่างว่าง่ายๆ ค่อยๆ แทรกตัวเข้าไปในช่องระหว่างคาร์นกับไชยยันต์ ซึ่งขณะนี้

นอนเงิบ หล่อนนั่งกอดเข้านั่งอยู่ครู่ ก็เอี้ยวกายชะโงกไปดูราชสกุลสาว ผู้นอนตะแคงหันหน้าไปทางเขษรฐา และแผ่วเบาที่ตื่นแขน กระซิบเรียกเบาๆ

“น้อย”

“หืม?”

“เธอยังไม่หลับหรือ?”

“หลับ แต่เธอเรียกฉันไม่ใช่?”

“เธอโกรธฉันมากไหม?”

“เหลวไหล เมย์ มีเรื่องอะไรที่ฉันจะต้องโกรธเธอ?”

เพื่อนสาวต่างผิวดอนใจเบาๆ นั่งไปครู่ ก็แนบแก้มกับไหล่ของคาริน

“สมมติว่าฉันจะพูดอะไรที่ทำให้เธอโกรธเธอก็ ยกโทษให้ฉันเถิดนะ ฉันเสียใจจริงๆ”

คารินหัวเราะกั๊กวานหวานออกมาเบาๆ พลิกตัวตะแคงโอบแขนกอดหม่อมสาวไว้ ดวงตาคู่นั้นแจ่มใสจนอีกฝ่ายเบาใจ

“ฉันไม่เคยถือสาอะไรเธอหรือเมย์ ฉันรักเธอเหมือนน้องสาวคนหนึ่ง และอันที่จริงเรื่องที่เรารู้กัน ก็ไม่เห็นมีอะไรที่ฉันจะต้องโกรธเธอเลยนี่ นอนเสียเถิดที่รัก”

มาเรียขวยเอามือของหล่อนไปกุมไว้แน่น แล้วยกขึ้นแนบแก้ม

“เธอกรุณาต่อฉันเหลือเกิน”

“เธอเป็นคนน่าสงสาร!”

คารินเน้นเสียงชัดเจนเยือกเย็น และมีความหมายแท้จริงอยู่ในประโยคนั้น แล้วต่างคนต่างก็ไม่พูดอะไรอีก ไม่นานนัก ลมหายใจของมาเรียอยู่ในระดับแผ่วสม่ำเสมอ แสดงว่าหลับ ส่วนคารินยังคงนอนเปิดตาอย่างปราศจากจุดหมายจับอยู่ที่หลังคาพลาสติกที่จิ้งก้านน้ำค้าง นึกคิดอะไรอยู่คนเดียวท่ามกลางความเงียบ

มีเสียงเดินเข้าไบบ่ไม่ห่างกรียบกรอบอยู่แผ่วเบา ใครคนหนึ่งในขณะที่ยังไม่นอน หล่อนเอาข้อศอกยันกายขึ้นกวาดตามองไปยังเงาสลัวรอบด้าน แล้วมาจับนั่งอยู่ที่ร่างเพริชเกร่งเกร็งที่ยืนใช้เท้ากวาดกิ่งไม้เพิ่มเติมเข้ากองไฟ ขณะที่มันกินลามออกมา ต่อมาก็ลงนั่งขัดสมาธิกับพื้น กวักแผ่นที่ออกมาทางพิจารณาคุบกับแสงไฟในกองนั้นเงิบๆ คนเดียว นานๆ ก็ยกมือขึ้นบีบขมับและดัดต้นคอสักครั้ง ทำทางอ่อนเปลี้ยเหยี่ยะโหย...เขาผู้นั้น ไม่ใช่มนุษย์เหล็กเพชรอะไรนักหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตกอยู่ในความเป็นตัวของตัวเอง และเดี๋ยวตายโดยไม่มีสายตาใดเห็นอยู่เช่นขณะนี้ ลักษณะเต็มไปด้วยความทุกข์กังวล

บางสิ่งบางอย่างที่เห็นจากสายตาลอบพิโนจ ความรู้สึกอันประหลาดชนิดหนึ่งก็เกิดขึ้น มันเป็นความสมเพชที่อุบัติขึ้นโดยไม่รู้สีกตัว

หญิงสาวลุกขึ้นอย่างแผ่วเบา โดยไม่ให้ผู้ที่นอนร่วมอยู่ข้างเคียงรู้สึก แล้วจรดฝีเท้าเบากริบเข้าไปหยุดยืนอยู่เบื้องหลังโดยที่เขาไม่รู้ตัว แล้วก็ไต่ขึ้นเสียงถอนใจใหญ่ของเขาอย่างถนัด

“มีความทุกข์หนักอะไรหรือ นายพราน”

เสียงแผ่วเบาดังมาจากเบื้องหลังในระยะใกล้ รพินทร์สะดุ้งเพราะความพลอดตัว หันขวับมาโดยเร็วรีบเก็บแผนที่ แต่อีกฝ่ายหนึ่งก็มลงกดแผนที่ฉบับนั้นไว้เสียก่อน ดึงเข้าไปอย่างปราศจากความหมาย ขณะที่หย่อนกายลงบนขอนไม้ตรงข้าม

“คุณหญิงมาเงียบเหลือเกิน ผมไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าเลย”

“อยู่ในป่าไปนานๆ ฉันก็ฝึกเดินให้เขาได้เหมือนคุณเหมือนกันนะ”

คารินพูดเสียงอ่อนโยน ตายังมองอยู่ในแผนที่นั้น

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ ฉันเห็นคุณนั่งอยู่ที่นี่มานานแล้ว”

พรางตากู่นั้นก็เหลือบขึ้นมองสบ เป็นคำคู่สืดำสนิทเหมือนนิลกอปรไปด้วยแสงอันเยือกเย็นการณ ผิดกับตาเขียวมรกตที่แรงไปด้วยไฟแส่นหา ซึ่งแผดเผาอารมณ์เขาอยู่เมื่อครู่ใหญ่ นี่ริมฝีปากคู่นั้นก็ปรากฏรอยยิ้มน้อยๆ ปราศจากความหมายที่ห้วนระแวงใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากความละมุนละไมอันประทับใจ

“ผมกำลังลังเล ถามตัวเองอยู่ว่า ผมจะสามารถนำคณะของคุณหญิงไปยังจุดหมายปลายทางที่เราต้องการนั้นได้สำเร็จหรือไม่ อนาคตเบื้องหน้าของเรา แต่ละชีวิตจะลงเอยเอาในรูปร่างใด”

น้ำเสียงนั้น ตอบหล่อนมาอย่างซึ้งๆ

“มันจะสำเร็จหรือไม่ จะลงเอยในรูปร่างใด ก็สุดแล้วแต่โชคชะตา นี่ไม่ใช่หมัดประจำใจของพวกเราทุกคนที่กำหนดไว้ดอกหรือ? มีอะไรที่เราจะต้องกังวลกับมันอยู่อีก”

ลีลาแห่งน้ำเสียงและกระแสแห่งวาจา นั้นเต็มไปด้วยความปลุกปลอบเปี่ยมสัญลักษณ์มิตร ซึ่งไม่คาดคิดว่าจะได้ยินเช่นนี้ ก็งามข้างหนึ่งเล็กน้อย ขณะที่ทอดตาแลสบมา รพินทร์ไพรวัลย์ จ้องตาประสานนิ่ง ครั้นแล้วก็บังเกิดความรู้สึกดีดัดใจอย่างประหลาด...แน่ละ จนตายเขาก็ไม่มีวันลืมเลือนราตรีอันประทับใจที่ผ่านมานี้แน่ๆ ได้ ราตรีวิฤติที่ชีวิตสองชีวิต ต้องรวมกันเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกันเพื่อความอยู่รอด ราตรีนั้น ท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อม ต่างคนต่างอาศัยความอ่อนทรนงของกันและกันเป็นเครื่องปกป้องพิทักษ์ภัย ทั้งๆ ที่ชีวิตหนึ่ง ดอกฟ้า อีกชีวิตหนึ่ง ต้นหญ้า

ม.ร.ว. หญิงคาริน ตามปกติเป็นคนเจ้าอารมณ์ แง่งอนและมีฤทธิ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้ามีปมอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่ดูช่างน่าประหลาดเหลือเกิน คืบนี้เขาค้นไม่พบร่องรอยเหล่านั้น ทั้งๆ ที่คิดว่าคงจะเจอเข้าถนัดใจ อันเนื่องมาจากมาเรีย ฮอฟมันเป็นต้นเหตุ

เพราะเขาเงิบงัน หล่อนจึงกล่าวอ่อนๆ ต่อมาอีกว่า

“ฉันสังเกตเห็นคุณไม่ค่อยสบายนัก เป็นอะไรหรือเปล่า?”

คำถามนั้น ปลุกภวังค์พรานใหญ่ฟันหัวเราะ

“ผมไม่เป็นอะไรหรอกครับ คุณหญิง”

หล่อนส่งแผนทีฉบับนั้นคืนมาให้ ประสานมือเข้าหากัน

“กินยาที่ฉันให้ไว้ตามกำหนดหรือเปล่า?”

“ผมเลิกอวดศึกกับหมอไปนานแล้ว”

คารินหัวเราะเบาๆ โอบหางตาผ่านใบหน้านั้นเหมือนจะค้อน

“ดีมาก ที่สำนึกตัวได้อย่างนั้น จำหรือยังละ ว่าการอวดศึกกับหมอ มันได้ผลลัพธ์อย่างไรบ้าง ไม่กลัวอะไรหรอก กลัวจะไปจับสันเป็นเจ้าเข้าในวินาทีฉุกเฉิน อันหมายถึงความเป็นความตายเข้าอีกเท่านั้น”

“ถ้าเช่นนั้นอีกในวินาทีฉุกเฉิน คุณหญิงก็โปรดอย่าได้ลำบากกับผมอีกเลยนะครับ”

“อ้อ แนนอน มีคนที่เขายินดีจะลำบากเพื่อคุณ แทนให้แก่ฉันแล้ว” หญิงสาวพูดปนหัวเราะน้อยๆ

“ใคร?”

“แม่!”

“ผมคิดว่า ผมจะต้องลำบากเพราะเขาเสียมากกว่า”

“มีอะไรที่คุณจะต้องลำบากเพราะเขา?”

รพินทร์นิ่ง ถอนใจเบาๆ คิดว่าจะต้องถูกถามอะไรอีก แต่หล่อนก็ไม่กล้าอะไรพาดพิงไปถึงมารียา ฮอฟมันในด้านที่เขาระแวง

“คืนนี้ คุณหญิงอารมณ์ดีเหลือเกิน”

เขาก็พิมพ์้า จ้องมองคู่มือสาวของนายจ้างด้วยสายตาเป็นประกายชื่นชม

“หรือ?”

หล่อนเอียงคอ

“ความจริงฉันหงุดหงิดนิดหน่อยเสียด้วยซ้ำ แต่ก็มองไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะมาระบายเอาให้คุณ ฉันลุกขึ้นมาที่ด้วยความเป็นห่วง เพราะเห็นคุณนั่งซึมอยู่คนเดียว ทำท่าจะไม่สบายก็เลยมาถามข่าวคราว”

“เป็นพระคุณอย่างสูง ผมเรียนแล้วว่าผมไม่ได้เป็นอะไรทั้งสิ้น เพียงแต่ห่วงกังวลเตรียมวางแผนสำหรับการเดินทางต่อไปของเราเท่านั้น”

“คุณก็รู้ดีอยู่แล้วว่า นิสัยของฉันชอบยุ่ง เจ้าก็เจ้าการ ห่วงคนโน้นคนนี้ในด้านสุขภาพอยู่เสมอ ห่วงแม้กระทั่งคนที่เขาไม่ต้องการให้ห่วง”

คำพูดนั้นเรียบๆ เรื่อยๆ ก็จริง แต่ความหมายทำให้รพินทร์ไม่สบายใจ

“โห! คุณหญิงครับ ผมไม่เคยออกศัญญ์ต่อน้ำใจเมตตาของคุณหญิงเลย ซาบซึ้งในพระคุณอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ไม่ได้คุณหญิง ผมก็ไม่ใช่ผู้เป็นคนต่อไปแล้ว”

“นี่ฉันไม่ได้มาทวงบุญคุณอะไรกับคุณนะ”

“ผมเข้าใจครับ แล้วก็ไม่ได้ออกตัว แต่พูดออกมาจากใจจริง คุณหญิงก็ควรจะทราบอยู่
แล้วว่า คนอย่างผมไม่พูดอะไรออกมาพล่อยๆ โดยปราศจากความหมาย”

นิ่งไปครู่ รพินทร์ก็ถามต่ำๆ มาอย่างสะกดความกังวลใจไว้ไม่ได้ว่า

“ผมอยากจะทราบว่า เมย์บอกอะไรคุณหญิง?”

“บอกอะไร?”

คารินวางสีหน้าเป็นปกติ ย้อนถามมาเหมือนจะไม่เข้าใจ

“อะไรก็ได้ ที่มันเกี่ยวพันพาดพิงมาถึงผม”

นักมานุษยวิทยาสาวส่ายหน้าช้าๆ

“ฉันก็จำไม่ได้เสียแล้วว่า เขาบอกอะไรกับฉัน เพราะมันไม่ได้เกี่ยวพันกับฉัน ก็เลยไม่
ต้องการเอามาเป็นอารมณ์ ว่าแต่นั้นนะ อยากจะถามอะไรหน่อย คุณรู้จักสง่างามแค่ไหน?”

“ก็ดีพอสมควร ทำไมหรือ?”

“สภาพทางร่างกายของเขาเป็นอย่างไร...ง่า ฉันหมายถึงว่า สภาพทางเพศของเขา”

“สง่างามเป็นคนทุพพลภาพในด้านเพศครับ มีอะไรหรือคุณหญิงถึงถามผมเช่นนี้”

หญิงสาวตะแคงใบหน้า เลิกจู้จี้ขึ้นอีกครั้ง

“เปล่าหรอก ฉันต้องการรู้แต่เพียงว่า ที่เมย์เขาบอกฉันนั้นเป็นความจริงแค่ไหน มัน
แปลว่าเขาไม่ได้โกหกฉัน”

พรานใหญ่มองดูหล่อนอย่างเพ่งจะเข้าใจ

“ทำไมเมย์ถึงบอกเรื่องนี้แก่คุณหญิง”

“บางทีมันจะเป็นเพราะความเจ้ากี้เจ้าการไม่เข้าเรื่องของฉันกระมัง เห็นอะไรผิดหูผิดตา
ไม่ชอบมาพากล ก็เลยทักขึ้น เขาก็เลยอธิบายเรื่องนี้ให้ฉันทราบ”

แล้วหล่อนก็หัวเราะ ยกมือขึ้นลูบใบหน้า

“ว่าอันที่จริง ฉันรู้ตัวเองว่าฉันแก่เกินเอาการ มีอะไรที่มันพิเรนทร์ผิดไปจากกุลสตรี
ทั้งหลายอยู่มาก จนกระทั่งปรากฏเป็นกิตติศัพท์ แม้พี่ใหญ่เองก็ยังขวางๆ ฉันอยู่เสมอ แต่พอมานพบ
กับเมย์เข้า ฉันก็รู้สึกว่ามันไม่ได้ครึ่งหนึ่งของเขาเลย น่าอิจฉาในอิสริยยศอันปราศจากขอบเขตของ
เขาเหลือเกินจริงๆ นะ คนเราลงถ้าสามารถจะทำอะไรทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามหัวใจต้องการ มันก็มี
ความสุขดีเหมือนกัน”

“คุณหญิงก็น่าจะตระหนักดีอยู่แล้วว่า วัฒนธรรม จริยธรรม ทรศนะ อุดมคติ และ
ความรู้สึกนึกคิดของพวกเราคนไทย ไม่เหมือนกับเขาอยู่แล้ว และผมก็ทราบว่า คุณหญิงไม่ได้อิจฉา
อยู่ในเสรีอันปราศจากขอบเขตของเขาเลย มีแต่ความรำคาญหรือหนักไปกว่านั้น อาจยะแขยง แต่
จะทำอย่างไรได้ คุณหญิงต้องทนเสียแล้ว เพราะเรามีเขาเข้ามาด้วย ผมเองก็รู้สึกเป็นห่วงคุณหญิง
ในข้อนี้เหมือนกัน กลัวจะทนไม่ได้”

“ฉันมีเพื่อนผู้หญิงที่ ‘ร้ายๆ’ อยู่หลายคน”

หล่อนพูดซ้ำๆ อย่างตริตรอง มือทั้งสองที่ขอสอดวางอยู่กับเข่ายกขึ้นลูบเรือนผม

“บางคนเป็นฝรั่งเศส บางคนเป็นสวีเดน พวกนี้แก่นเอาเรื่อง โดดโผนในด้านความรัก และกล้าผู้ชาย แต่ละคนเหล่านั้นยังไม่คู่เคียดเท่าแม่ย์ ฉันกลัวว่าพวกเราจะพากันปั่นป่วนอลหม่านกันไปหมดด้วยเช็ทซ์ แอปพิลของเขา เราอยู่กันกลางป่ากลางดงเสียด้วย การทำท่ายด้วยจุดเด่นของเพศ มันไม่ใช่ว่าสิ่งที่เหมาะสมหรือไม่ใช่หรือ...ในสถานที่และสิ่งแวดล้อมเช่นนี้”

“ผมคิดว่า เขาจะปฏิบัติตัวได้ดีขึ้น ถ้าหากมีคุณหญิงเป็นที่เลื่องลือบรมดักเตือนให้เขาทราบว่าจะไรเป็นอะไร อย่างน้อยที่สุด เขาก็มีคุณหญิงเป็นตัวอย่างที่ดีอยู่แล้ว”

มันดูเหมือนจะเป็นครั้งแรก...ระหว่างพราหมณ์หนุ่มผู้ตระหนก กับน้องสาวของนายจ้างผู้เย่อหยิ่งถือตัว สันทนาพาพิทักษ์ได้อย่างกลมกลืน โดยไม่มีอะไรขัดแย้งเป็นปฏิปักษ์ ต้นทุนของไมตรีจิตมิตรภาพ มันวางรากฐานบนความหยิ่งซึ่งเห็นอกเห็นใจ อคติและการตั้งแง่เก่าๆ จะเลื่อนรางไปเมื่อความเข้าใจอันดีของแต่ละฝ่ายเข้ามาเป็นสื่อกลาง นับตั้งแต่คืนที่ไปติดล้อมอยู่ในถ้ำบนหน้าผาด้วยกัน คนทั้งสองไม่มีโอกาสได้พูดจาอะไรกันตามลำพังอีกเลย เพิ่งจะคำกั้นนี้เท่านั้น

“รู้สึกแปลกใจอะไรบ้างไหม?”

ครั้นแล้วจู่ๆ หล่อนก็ถามขึ้น ภายหลังจากนั่งนิ่งๆ ไปครู่หนึ่ง

“แปลกใจอะไรครับ?”

“เราไม่ได้ทะเลาะหรือว่าป็นเกลียดกัน เหมือนเช่นที่ควร”

“คุณหญิงผิดหวังหรือครับ ที่ไม่ได้ทะเลาะกับผม”

“ไม่ได้ผิดหวังหรอก ดีใจตะหาก ที่คุณเป็นคนดีขึ้นในสายตาของฉัน ไม่ช่วยวนกวนโทสะเหมือนก่อนๆ นี่”

รพิณทร์บิดกายอย่างเมื่อยขบ พร้อมทั้งปิดปากหาว ตายังไม่เปลี่ยนไปจากใบหน้าของราชสกุลสาว

“แต่ก่อนนี้ผมก็ไม่ได้เจตนาที่จะช่วยวนกวนโทสะอะไรคุณหญิง เพียงแต่ว่า คุณหญิงไม่พยายามจะมองผมในแง่ดีเองเท่านั้น เกลียดจี๋หน้า เขม่นผมมาแต่ต้น มันก็เลยเป็นอคติที่ฝังอยู่ในใจตลอดมา”

“ไม่จริง!”

“จริง!”

“ชมอยู่หยกๆ นี่เอง สงครามกำลังจะเริ่มต้นอีกแล้วไหมล่ะ”

“เฮ้! ถ้าฉันไม่จริงก็ไม่จริง ผมยอมรับผิดเสียเองดีกว่า ผมมันไม่ตีมาแต่ต้นครับ เป็นคนหยาบคาย แข็งกระด้าง ไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้จักเอาใจนายสาวคนสวยผู้สูงศักดิ์คนนี้ให้สมกับที่เป็นลูกจ้าง ข้ายังชอบดักคอ ขัดเสี้ยน ปากเสีย วาจาสามหาว ออกตัญญู ก้าวร้าว...โอ๊ย! จิปาถะ มีอะไรอีกบ้างผมก็จระไนไม่หมด สรุปว่าเลิกแล้วกัน...พอใจหรือยังครับ?”

“พอใจมาก ถ้าไม่ได้อยู่ในความหมายของการแตกัน”

“คำสารภาพ ไม่ใช่คำแตกันหรอกครับ”

“แล้วทำไมเดี๋ยวนี้จึงรู้สึกสำนึกตัวขึ้นมาได้ล่ะ?”

คู่อริเก่าผายมือทั้งสองกว้างออกไป แล้วทิ้งลงข้างตัว

“ผมนับถือการระงับใจคุณหญิง ไม่นึกมาก่อนว่าผู้หญิงรูปสวยผิวยาวควรแก่การประคบประหงมของผู้ชายทั่วไปทั้งหลายคนนี่ จะมีน้ำใจอันยิ่งใหญ่กว้างขวางและกล้าหาญเด็ดเดี่ยว และเสียสละราวกับผู้ชายออกสามศอกอย่างที่เห็นมาแล้ว มันเป็นตรงข้ามกับความคิดปรัมปราเดิมๆ ของผมหมดสิ้น ถึงเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่อยากเชื่อเลยว่าผู้หญิงคนที่ปั่นทำเยื่อหยิ่งไว้ตัวราวกับเจ้าหญิงที่ผมพบเป็นครั้งแรกในบ้านพักของคุณอำพล จะเป็นวีรสตรีคนเดียวกับที่ช่วยชีวิตพราหมณ์อย่างผมเอาไว้ได้ในคืนนั้น อย่างชนิดที่วิสัยผู้หญิงน้อยคนนักที่จะทำได้ เมื่อความเชื่อมั่นศรัทธามันเกิดขึ้น ความรู้สึกสำนึกตัวมันก็เข้ามา มองเห็นความบกพร่องเข้าใจผิดของตนเอง ซึ่งเจ้าความเข้าใจผิดชนิดนี้แหละเป็นต้นเหตุให้เกิดสิ่งไม่เหมาะสมไม่ควรทั้งหลายที่ผมแสดงต่อคุณหญิงไปแล้ว เอาละครับ คืนนี้ผมสารภาพคุณหญิงหมดเปลือกทีเดียว เคลียร์หรือยัง?”

ร่างโปร่งได้สัดส่วนของหญิงสาวลุกขึ้นยืนช้าๆ ยึดกายตรงเชิดหน้าเด่นเป็นสง่าอย่างภาคภูมิใจ ดาทั้งคู่เป็นประกายแพรวพราว

“ในที่สุด คุณก็ยอมรับว่า คุณมีอคติกับฉันก่อน ถูกละซี คุณเพิ่งจะมารู้จักฉันในวันและคืนอันสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ คืนนั้นแหละ และขอขอบใจที่คุณยอมรับความจริงในข้อนี้ อย่างน้อยที่สุด มันก็ทำให้ฉันเป็นสุข ฉันไปนอนละ ราตรีสวัสดิ์!”

กล่าวจบประโยคพร้อมกับรอยยิ้มบางๆ แล้วร่างนั้นก็เดินผละกลับไปยังที่นอน

รพินทร์ ไพรวัลย์ คงนั่งกอดเข่าอยู่ที่เดิม จนกระทั่งบุญคำเดินย่องเข้ามา

“นายไปนอนเถอะ บุญคำจะอยู่ยามให้เอง”

“ไม่จำเป็น บุญคำ เราจะนอนกันทุกคน”

เขาตอบเบาๆ พลงลุกขึ้นยืน พยักหน้ากับพราหมณ์คู่ใจชวนเดินเข้าไปประจำที่

“มันจะไม่เหมาะนา นาย...”

ดาพราหมณ์เฒ่ากระซิบ กวาดตาไปในความมืดรอบด้านอย่างหวาดระแวง

“ไอ้เสียงก้องก้อย ก้องก้อย เมื่อคืนนี้...”

เขาเกือบล้มไปเสียแล้ว และก็เชื่อว่าคณะนายจ้างก็คงจะพลอยล้มกันไปหมด เพราะเหตุการณ์ตื่นตื่นอลหม่าน ที่มาเรียประจัญบานกับกระต๊องโทนเมื่อเย็นนี้ ประกอบกับความอ่อนเพลียหนัก เพิ่งจะคิดขึ้นมาได้เมื่อถูกบุญคำเตือนขึ้นเดี๋ยวนี้เอง จำเลื่องสำรวจมองดูทุกคนที่นอนเรียงรายกันอยู่ในแบบหันศีรษะเข้าชนกัน ก็รู้สึกว้าปากหันกลับสนิทด้วยความเหน็ดเหนื่อยอ่อน

ถ้า แม้กระทั่งเงาชาย ส่างป่า และกะหยิ่น ส่วนจัน เกิด และเสี้ยนนั้นไม่ต้องพูดถึง สามพรานหนุ่มกรน
 แข่งกันสนั่นหวั่นไหว ระหว่างที่เขาขึ้นชะงักเหมือนจะซังใจ บุญคำก็บอกต่อมว่า

“บุญคำจะอยู่ยามแรกนี้เอง ต่อไปอีกสองชั่วโมง จะปลุกไอ้จันมาอยู่ยามแทน ให้ผลัดกัน
 หมดทุกคน จนกว่าสว่าง”

“ถ้ามันมา มันก็ควรจะร้อง และถ้ามันร้อง ถึงแม้จะหลับเราก็คงได้ยิน อย่างนั้นไม่ใช่
 หรือ?”

“ไม่แน่มันมา มันเป็นพวกครึ่งสัตว์ครึ่งผี เล่นกับมันยาก ใครจะรู้ถ้าเราหลับกันหมด เรา
 ทุกคนอาจไม่มีโอกาสตื่นมาเห็นตะวันพรุ่งนี้เช้าอีกเลยก็ได้ มันอาจมาโดยไม่มีเสียง”

จอมพรานโคลงหัวซ้ำๆ

“ผีก็ส่วนผี สัตว์ก็ส่วนสัตว์ มันรวมกันไม่ได้หรอกบุญคำ”

เขาตอบด้วยน้ำเสียงปลอบใจ ตบหลังเบาๆ พลาญยิ้มให้

“แต่ไอ้ที่มันร้องก๊อๆ อยู่เมื่อคืน และมาขโมยกินกวางของเราหมดทั้งตัวนั้น มันเป็น
 สัตว์...ไม่ใช่ผีหรอก เราผ่านเหตุการณ์ร้ายกาจหนักๆ กันมามากแล้ว สำหรับเรื่องที่บุญคำระแวงอยู่
 นี้ จันเห็นว่ามันไม่มีความหมายอะไรเลยสักนิดเดียว ดีเสียอีก...ขอให้มันเข้ามาในคืนนี้เถิด เราจะได้
 เห็นชัดกันออกไปเสียทีว่ามันเป็นสัตว์อะไรแน่ เราเดินทางกันมาเหนื่อยหนักกันทุกคน เมื่อถึงเวลา
 พักก็ต้องพัก ขึ้นมาคอยหวาดกลัวกังวลไม่เข้าเรื่องอย่างนี้ เราจะเดินทางต่อไปไม่ไหว เสียแรงเกิดมา
 เป็นลูกป่าแท้ๆ น่าจะรู้ดีอยู่แล้วว่า เมื่อใช้ชีวิตต้องอยู่กลางดง เราต้องตัดความหวาดกลัวหัวงัวงวด
 ใดๆ ออกไปให้หมด ดำรงชีพอยู่เช่นเดียวกับสัตว์ป่า ลืมเสียแล้วหรือที่ป่าก็คงมาแล้วที่จันกับบุญคำ
 เพียงสองคนนอนกันอยู่กลางดำนเสื้อ ดำนซ้าง แม้กระทั่งริมโปงริมหนองที่สารพัดสัตว์ร้ายมันผ่าน
 ไปมา โดยไม่ได้ก่อไฟแม้แต่กองเดียว มดสักตัวหนึ่งที่มันเดินมาอย่างประสงคร้าย เราก็งงได้ยิน
 กระรอก ค่าง ป่าง ชะนี หรือแม้แต่คนทุกชนิด...มันร้องออกมาเป็นเสียงเช่นไร บุญคำก็แทบจะแปล
 ความหมายของมันออกได้เป็นคำๆ ฝนจะตก ไฟป่าจะมา บุญคำก็สัมผัสกับมันได้เพียงแค่สูดกลิ่น
 บุญคำจะเป็นพรานใหญ่ที่เหนือกว่าพรานทุกคนในโลกนี้ ถ้าหากจะเล็งมงายอยู่ในสิ่งเหลวไหลไร้
 สาระ ซึ่งฝังหัวมาแต่เกิด จงเคารพและเชื่อมั่นในตัวของเราเองบ้าง อย่าเอาแต่เชื่อในสิ่ง ‘เขาเล่าว่า’
 นัก วิชาพรานของบุญคำนั้น ยิ่งใหญ่แล้ว แต่มันควรประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ และพิจารณาญาณ
 อันรอบคอบของเราเองอีกด้วย จำไว้อย่างเดียวว่า เมื่อบุญคำมีจันและเมื่อจันมีบุญคำ เมื่อนั้นเราจะ
 บุกกันไปได้ถึง แม้แต่ป่าหิมพานต์ คำพูดนี้ บุญคำเคยพูดไว้กับจันเองไม่ใช่หรือ”

ตาพรานเต๋ายิ้มแห้งๆ อ้อมแอ้มตอบว่า

“ใช่แล้วนาย บุญคำมีนาย บุญคำไม่เคยหัวงัวงวดไหนเลย บุญคำจะเป็นหู ส่วนนายเป็นตา
 บุญคำเป่าด้วยคาถา นายเป่าด้วยลูกปืน”

“เพราะฉะนั้น นอนเสีย ไม่อยากจะหลับก็คอยนอนฟังเอา แต่ไม่จำเป็นต้องคอยนั่งเฝ้าให้หลังขดหลังแข็ง ได้ยินอะไรปลุกฉัน ส่วนฉันก็จะปลุกบุญคำเหมือนกัน ถ้าได้ยินก่อนระหว่างเราสองคน ใครตื่นขึ้นมาเมื่อไหร่ เห็นกองไฟมันมอดก็คอยเติมไว้ก็แล้วกัน”

“ตกลงนาย นอนดีกว่านั่ง นั่งดีกว่ายืน ยืนดีกว่าเดิน แล้วก็เดินดีกว่าวิ่ง พ่อเคยสอนบุญคำไว้อย่างนี้”

“ฉันสงสัยว่าพ่อของบุญคำคงหากินไม่ทันใครแน่”

“ใช่แล้วนาย แกจะหากินทันใครได้ยังไง ก่อนตายแกเป็นอัมพาตไปไหนไม่ได้ นอกจากนอนอยู่กับที่ และแกสอนบุญคำไว้อย่างนี้ ตอนแกเพื่อสามวันก็ตาย”

แล้วดาพรานเผ่าจอมกะล่อนก็กรนไฟไปก่อนที่จะหลับเสียอีก

ทั้งปางพักถูกสะกดให้จมค้างอยู่ในความเงียบสงัดด้วยนิทรากรรมของทุกคน ไฟที่สุ่มไว้ทั้งสามกอง ขาดคนคอยเติมเชื้อ เริ่มหรี่โรยลงเป็นลำดับ จนกระทั่งหมดเปลว เหลือแต่ถ่านแดงเรืองๆ

ป่ารอบด้านคลุมไว้ด้วยสีดำอันลึกลับ และความเยียบเย็นที่สุดที่จะกล่าวได้ ยิ่งดีก มันก็ยิ่งหนาวขึ้นทุกขณะ เสียงน้ำค้างหยดลงกระทบใบไม้แห้งผะผะ

กลิ่นของมนุษย์สิบสองชีวิต ลอยแผ่ซ่านกระจายไปตามทิศทางลมดึก มันเป็นกลิ่นเนื้อหนังมังสาอันแสนจะโอชะ โดยอะไรชนิดหนึ่ง...มันสวมเข้ามาตามรอยเท้าของกลุ่มมนุษย์ที่ผ่านลวงหน้ามาก่อนแล้วอย่างเจิบเจิบ มันหยุดซุ่มซ่อนแฝงตนรอโอกาสแห่งการกลับสนิทของทุกคน และบัดนี้มันกำลังเดินไต่มาตามใบไม้โดยปราศจากเสียง กีบไถ่เข้ามาทุกขณะ ด้วยอาการประหนึ่งเงาปีศาจ

‘ภูติแห่งไพรลึกลับ!’

ดาริน วราฤทธิ์ เป็นคนนอนไวโดยปกติอยู่แล้ว ไม่ว่าหล่อนจะเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลียเพียงใด และตั้งแต่มีเพื่อนสาวต่างผิวเข้ามาเป็นคู่นอนเคียงข้างประจำทุกคืน ไม่ว่าจะหยุดพักที่ไหน หล่อนก็ยังรู้สึกตัวตื่นขึ้นบ่อยครั้ง เพราะมาเรีย ฮอฟมันเป็นคนนอนร้าย แกว่งแขนขามากระทบอยู่เสมอ บางทีก็พลิกตัวกอดก่ายหล่อนเอาดื้อๆ โดยไม่รู้สึกรู้สึตามนิสัยของคนที่เคยมีสามี

การสะดุ้งรู้สึกตัวของหล่อนในขณะนี้ เป็นสัมผัสชนิดหนึ่งที่กระทบทางปลายเท้าที่สวมทอป เข้าใจว่าเป็นเท้าของมาเรียที่ปายมาถู และไม่ได้สนใจอะไร คงหลับตานิ่งอย่างต้องการหลับต่อ

ถ้าหากว่า สิ่งที่ปายกระทบปลายเท้าของหล่อนอยู่ในขณะนี้ เป็นเท้าของเหม่มสาวเพื่อนผู้นอนใกล้ชิด เท้าข้างนั้นของมาเรียก็ต้องไม่เป็นการเหวี่ยงเปะปะโดยไม่ตั้งใจอย่างแน่นอน เพราะบัดนี้มันค่อยๆ เลื่อนผ่านลำขาของหล่อนขึ้นมาอย่างแผ่วช้า และมีน้ำหนักผิดปกติไป อีกประการหนึ่งเท้าคนคงจะไม่มีอะไรที่มีลักษณะคล้ายๆ มือ ปายคลำอยู่ที่บริเวณเข่าอันซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าเบตส์เกิดของหล่อน อาการของน้ำหนักที่ทับอยู่ยังร่างกายท่อนล่างนั้นมันหยุ่นๆ อย่างไม่ปกติ แล้วบัดนี้มันก็ดูเหมือนจะเคลื่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับ

นักมานุษยวิทยาสาวลึ้มตาโผล่ขึ้นในทันทีทันใด พร้อมกับประสาททุกส่วนที่ตื่นขึ้นอย่างฉับพลัน ทุกหนทุกแห่งปกคลุมไปด้วยความมืด มันมืดเสียจนหล่อนไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้ ถนัด นอกจากเงาตะคุ่มรางๆ ซึ่งพอจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นเพื่อนร่วมคณะที่นอนเบียดชิดเรียงรายกันอยู่ และศีรษะของหล่อนที่หนุนหมอนอย่างอึดอัด ก็ดำเกินไปกว่าที่จะมองเห็นลงไปทางด้านปลายเท้าโดยไม่พังกายลุกขึ้น

หญิงสาวกลืนลมหายใจ นอนตัวแข็งไปอึดใจหนึ่งด้วยสังหรณ์ประหลาด ค่อยๆ เอื้อมมืออย่างเบากริบ ความหาไฟฉายประจำตัว และปีนขึ้นไปวางไว้ทางด้านหัวนอน พอคว้าได้ก็พังกายท่อนบนขึ้นอย่างรวดเร็ว พร้อมกับกดสวิตช์ไฟพุ่งจ้าลงไปยังด้านปลายเท้า

สิ่งที่ปรากฏฉับชัดเจนกับสายตาท่ามกลางไฟฉาย และห่างจากใบหน้าหล่อนออกไปเพียงไม่กี่เซนติเมตร ทำให้ดารินหัวใจแทบหยุดเต้นด้วยความตกใจสุดขีด

ด้วยดวงหน้าเล็กจิ๋วขนาดเล็ก แต่ด้วยความเหี้ยมหยื่นของคนแก่ ภายใต้แวตากลมถนอม มีแสงวาวสะท้อนแสงไฟสว่างแดงฉานราวกับทับทิม และเขี้ยวแหลมยาวขาววับสองคู่โผล่แข่งกันอยู่ในปากที่สยายเหมือนจะยิ้ม

เจ้าลึ้นนั้น นั่งคร่อมอยู่ทางปลายเท้าของหล่อน

มืออันยาวเหยียดตรงรังไปด้วยขน เอื้อมมาเกาะอยู่ที่เข้าภายใต้ผ้าผวยคลุม อีกข้างหนึ่งชูห้อยลอยอยู่ ทำท่าเหมือนจะยื่นมาถึงใบหน้า แลเห็นกรงเล็บแหลมคมยาวโง้งไม่ผิดอะไรกับตีนเหยี่ยว

ณ บัดนี้ มันชะงัก เพราะแสงไฟฉายอันจู่โจมที่หล่นสาดเข้าปะทะหน้าของมันไว้ หญิงสาวร้องกรีดออกมาสุดเสียงอย่างลึมดัว เสียงของหล่นก้องไปทั้งปางพัก ท่ามกลางความเงียบและหลับสนิทของทุกคน พร้อมกันก็สะบัดเท้าออกไปสุดแรงเกิดเท่าที่มีอยู่ รู้สึกกระแทบอะไรอย่างแรง หลุดกระเด็นออกไปจากตัว คืบคลานตามไปถูกมาเรียและเชษฐาผู้นอนอยู่ข้างเคียง ทุกคนพรดพราดตื่นขึ้นอย่างตกใจเพราะเสียงหวีดของหล่น ยังไม่ทันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ปะทะชนกันซุลมุน หลังคาพลาสติกที่ขึ้นไว้ขาดถล่มลงมาคลุมทั้งคณะ

ท่ามกลางความมืดมิดสับสน พริบตาต่อมาก็เห็นลำไฟฉายของคารินส่งกราดออกไปทางด้านหนึ่งพร้อมกับเสียงระเบิดกึกก้องของ .357 ในมือของหล่น ที่แผดสนั่นหวั่นไหว สามลี้ นัดติดๆ กัน หล่นคืบคลานออกไปจากใต้หลังคาที่พังลงมาคลุมได้เป็นคนแรก และวิ่งเหมือนจะกวาดตามอะไรออกไปยังบริเวณหน้าปางพัก พลากระหน่ำยิงถึยบ

“เกิดอะไรขึ้น!?”

เสียงตะโกนเอ็ดอึงถามแซดขึ้นเป็นเสียงเดียว บุคคลแรกที่แผ่นเข้ามาถึงราชสกุลสาว...ผู้ยืนตัวสั้นอยู่คือ รพินทร์ ตามติดมาด้วยบุญคำและแวงชาย หล่นยังไม่ตอบคำถามใครทั้งสี่ จี๋ลำไฟฉายไปที่ซุ้มไม้ตอนหนึ่งริมโขดหินเบื้องหน้า แล้วปล่อยกระสุนปืนสั้นออกไปอย่างขวัญไม่อยู่กับตัวอีกสองนัด ไปไม่และสะบัดหินปลิวกระจายเป็นฝุ่นด้วยอำนาจของหัวกระสุนแรงสูง ขณะนั้นเสียงใครต่อใครจะร้องถามกันขึ้นเช่นไรมันแซงจนฟังไม่ได้ศัพท์

“โน่น! มันหลบไปตรงนั้น ตรงพุ่มไม้หลังก้อนหินนั่น!”

คารินร้องเอ็ดฟังแทบไม่เป็นภาษาอย่างควบคุมสติไว้ไม่อยู่ ตั้งท่าจะถลันเข้าไปตามทีลากล้องปืนของหล่นซึ่งจ้องไป แต่รพินทร์คว้าแขนไว้เสียก่อน ตะโกนถาม

หญิงสาวหน้าซีดดาสิมโพล่งอยู่ตามเดิม อ้าปาก แต่ไม่มีเสียงพูดใดๆ ออกมาได้อีก

พริบตาต่อมาไฟฉายจากคนอื่นๆ ก็สาดสว่างจ้าออกไปทุกทิศ เชษฐาและมาเรีย วิ่งพรวดเข้ามาที่นักมานุษยวิทยาสาว รพินทร์หันไปทางคนของเขา สั่งเร็วปรือ

“รีบก่อไฟขึ้นเร็ว!”

เกิด เสย และสาंपา วิ่งปราดไปจัดการกับกองไฟที่ดับชนิดที่แทบจะไม่มีเชื้อเหลืออยู่ เชษฐาก็พรวดเข้าถึงตัวน้องสาว เขย่ากายโดยแรง คารินยังคงกายสั่นเทิ้ม ดาสิมกว้างจ้องไปยังเป้าหมายเดิมไม่เปลี่ยน ในขณะที่พรวนใหญ่ คะหยิ่น และแวงชายช่วยกันส่องไฟตรวจดูกับพื้นอย่างเร่งรีบ

“น้อย! เกิดอะไรขึ้น?”

พี่ชายถามซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง น้ำเสียงและสีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความตระหนกตกใจ

“อะไรก็ไม่รู้ค่ะพี่ใหญ่ ตัวมันเหมือนเด็ก แต่หน้าเป็นคนแก่ มันกำลังไต่จากปลายเท้า ขึ้นมาเกือบถึงอกน้อย น้อยตื่นขึ้นรู้สึกผิดปกติเอาไฟฉายส่อง พอเห็นถนัดก็ตกใจ ตะสะบัดมันออกไป มันเร็วเหลือเกิน เล่นหายแวบเข้าไปที่หลังพุ่มไม้นั้น...”

คารินพูดเสียงละล้าละลักแทบฟังไม่รู้เรื่อง อาการของหล่อนเหมือนจะเป็นลมไปด้วยความตกอกตกใจ

“โธ้ย! รูปร่างหน้าตามันน่ากลัวอะ! ไรอย่างนี้ ตอนส่องไฟพบหน้ามันห่างจากหน้าน้อยไม่ถึงวา กำลังเอื้อมมือเข้ามาเหมือนจะคว้าคอ มือมันมีเล็บแหลมเหมือนดินเหยี่ยว...”

รพินทร์ปราดเข้าไปยังตำแหน่งที่หญิงสาวชี้บอกทันที คนอื่นๆ ก็ตามติดเข้ามาทันๆ กัน ช่วยกันค้นหาร่องรอยเจ้าสัตว์ประหลาดตามคำบอกเล่า แต่ก็ไม่พบอะไรนอกจากรอยลูกปิ่นของคารินที่กระทบหินเป็นแผลเว่อ และกิ่งใบของพุ่มไม้บริเวณนั้นที่ถูกกระสุนตัดขาดร่วงอยู่กับพื้น ขณะที่จอมพรานกับบุญคำ และแกชวยยังคงส่องไฟแยกย้ายกันออกไปในรัศมีใกล้เคียงกับหินก้อนนั้น เศษฐา ไชยยันต์ และมาเรียก็จ้องหน้าคารินเป็นตาด้วย ด้วยความกลางแกล้ง

“น้อยฝันร้ายไปหรือเปล่า”

พี่ชายพูดต่ำๆ น้องสาวสั่นศีรษะโดยเร็วขึ้น

“ไม่ค่ะ พี่ใหญ่ รับรองว่าไม่ได้ฝันอย่างเด็ดขาด”

“ไม่มีร่องรอยอะไรเลย นอกจากรอยลูกปิ่นของเธอเอง”

ไชยยันต์ว่า ไซ้เท้าเขี่ยกิ่งไม้เล็กๆ ที่ถูกลูกปิ่นเด็ดขาดหล่นอยู่ แล้วพยายามก้มลงตรวจดูกับพื้นอีกครั้ง ระหว่างนั้นพวกที่ได้รับความสั่งให้ช่วยกันก่อไฟ กำลังเป่าไฟในกองอยู่อย่างขะมักเขม้นแข่งกับเวลาเพื่อที่จะได้เกิดเปลวขึ้น บริเวณที่นอนกระจัดกระจายยุ่งเหยิงไปหมด ผ้าพลาสติกถล่มลงมาคลุมอยู่เพราะสายเชือกและเสาเล็กๆ ที่ปักจึงไว้หักขาดลงมา

“ฉันไม่รู้เหมือนกัน แต่ฉันเห็นจริงๆ ความตกใจทำให้ฉันยังส่งเดชออกไป ครึ่งสุดท้ายมันมาล่อน้ำอยู่ตรงพุ่มไม้นี้แหละ”

คารินพูดอย่างขากเย็น เปลี่ยนปลอกกระสุนเก่าที่ยิงไปจนหมดไม่ทิ้งหกนัดทิ้ง แล้วบรรจุใหม่โดยเร็วด้วยมืออันสันทนา คนอื่นๆ ถือไฟเฟลปประจำตัวพร้อมอยู่ในมือ

“พบวีแววอะไรบ้างไหม?”

ไชยยันต์ร้องถามออกไปยังพวกที่แยกกันออกค้นหา แต่ก็ยังไม่มีใครตอบมา แสดงว่ายังไม่ได้เจ็อนเค้าอะไรทั้งสิ้น เห็นแต่จุดของดวงไฟที่กราดตามพื้นและพุ่มไม้อยู่ไปมา มาเรียกก้าวแยกออกจากกลุ่ม กระโดดข้ามโขดหินก้อนนั้นไปยังบริเวณแอ่งน้ำมวก ซึ่งห่างออกไปราวสิบวาจากพุ่มไม้ตำแหน่งนั้น แล้วก่อนที่ใครจะเอ่ยเช่นไรต่อไปนั่นเอง แหม่มสาวก็ร้องเรียกทุกคนมาด้วยน้ำเสียงกระหืดกระหอบตื่นเต้น

“มาดูอะไรนี้ เร็ว!”

ไชยยันต์กระโจนพรวดตามเข้าไปเป็นครั้งแรก แล้วชั่วพริบตาคนอื่นๆ ในบริเวณนั้นก็ยังถลันเข้ามาถึง

“น้อยไม่ได้ตาผัดหรือผีนไป คุณนั่น!”

เสียงของແມ່สาวลั่นเล็กน้อย พร้อมกับบ้วนปากไปที่ลำโพงของหล่อน ซึ่งส่องจับอยู่ที่ริมแอ่งน้ำมากอันเป็นบริเวณพื้นหิน ทุกคนจึงตะลึงไปชั่วขณะ

แอ่งน้ำแคบๆ ยังมีรอยกระเพื่อมอยู่น้อยๆ เหมือนมีอะไรผ่านลงไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนแล้ว มีรอยขึ้นปากตรงด้านที่ติดกับป่ารกชายเนินเขา รอยดินเปียกชุ่มจากน้ำในแอ่งเหยียบประทับไว้กว้างประมาณสามนิ้ว ยาวเกือบสิบ ลักษณะคล้ายๆ รอยเท้าถึง เว้นแต่หัวแม่ตีนไม่ได้ลึกกว้างออกไปอย่างถึง แต่อยู่ในมุมแคบชิดกับนิ้วอื่นๆ เหมือนดินคน แต่ละนิ้วเหล่านั้นยาว มีเบาะอุ้งเท้าอยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น จะดูอีกทีก็ใกล้เคียงกับดินนกดินกา

รอยเหล่านั้นแสดงว่ามันไปในลักษณะสองเท้าช่วงห่างกันมากคล้ายจะกระโดดไป รอยน้ำจากตัวหยดเรียบเป็นทางใหม่ๆ แต่ก็ไม่สุดสิ้นหายขาดคันหำร่องรอยไม่ได้ เมื่อพื้นบริเวณหินลงสู่ดินปนกรวด ซึ่งขณะนี้เปียกชุ่มด้วยน้ำค้าง

“มันกระโจนลงจากหินลูกนั่น...”

พราณใหญ่ก็ครिमฝีปากเล็กน้อย อ่านอย่างรอบคอบระมัดระวัง

“ในขณะที่คุณหญิงยัง แล่นตกลงไปในแอ่งน้ำนี้ จากนั้นก็ขึ้นอีกฝั่งหนึ่ง เติลิดหายเข้าไปในพงโน่น”

“ช่วยกันดูให้ดีซิ มีรอยเลือด หรือว่าแหวว่าถูกลูกปืนของน้อยบ้างไหม”

ไชยยันต์พูดโดยเร็ว ออกเกาะร่อนนั้นไปจนกระทั่งถึงบริเวณที่ร่องรอยดังกล่าวขาดหายไปที่พื้นกรวด

“ไม่มีเลย นายทหาร นายหญิงยังมันไม่ลูก”

เสียงบุญคำบอกมาเบาๆ รพินทร์ส่องไฟขึ้นไปยังป่ารกเบื้องบนสาดสายไปมา เศรษฐาทรุดตัวลงพิจารณารอยดินริมแอ่งน้ำนั้นอย่างถี่ถ้วน ด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“ลักษณะรอยดินของมันแปลกมาก ใครเคยเห็นรอยดินสัตว์ชนิดใดคล้ายๆ อย่างนี้มาก่อนบ้างไหม?”

“คล้ายคน ด้วยการเดินสองตีน คล้ายถึง จากช่วงอุ้งเท้า และคล้ายนก จากนั้นที่ยาวเรียวยาวแหลม! พระเจ้า! มันคือสัตว์อะไรกันนี่!”

มาเรียคราว

“ตาของมันสะท้อนแสงไฟด้วย แดงเป็นทาบทิมอย่างสัตว์ประเภทกินเนื้อ แต่สาบานได้ว่าเฉพาะดวงหน้าของมันนั้น ปิศาสผินรกแท้ๆ ทีเดียวน”

คารินร้องออกมาแทบแห้ง

กรีนแล้ว ทันทีนั่นเอง ก่อนที่พรานใหญ่จะตัดสินใจเช่นไร ทุกคนก็ต้องสะดุ้งขึ้นสุดตัว เสียงส่างปาและพรานพื้นเมืองของรพินทร์อีกสามคน ซึ่งกำลังช่วยกันก่อไฟอยู่ที่พักนอน ร้องกันขึ้นอย่างเอะอะโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์อย่างเจ็บปวดระคนตระหนกตกใจ เสียงของการดิ้นรนต่อสู้ ชุลมุน แล้วลูกของกับไรเฟิลก็แผดกึ่งก้องขึ้นสนั่นหวั่นไหว

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกนั้น!”

เชษฐาอุทาน แล้วเขาก็เป็นคนแรกที่แผ่นออกจากที่ นาน้ำไป คนอื่นๆ กระโจนตามกันมาเป็นพรวนอย่างแข่งกับเวลา ระยะมันห่างออกไปเพียงแค่ 30 เมตรเท่านั้น จังหวะเดียวกันกับที่อีกฝ่ายมุ่งตรงเข้าไปนั้น ใครคนหนึ่ง ถ้าไม่ใช่จัน ก็คงเกิดหรือเสีย ร้องเอ็ดอิงขึ้นว่า

“มันเอาเราแล้ว นาย!!”

จากลำไฟฉายหลายดวง ที่ sacer เข้าไปก่อน ภาพซึ่งปรากฏยังบริเวณที่พักนอน เต็มไปด้วยชุลมุนสับสนจนแทบกำหนดไม่ได้ว่าอะไรเป็นอะไร ต่างเห็นพรานพื้นเมืองสี่คนกำลังหมุนคว้างโลดเต้นอยู่ท่ามกลางวงล้อมของอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งเห็นในสายตาคณะนี้ว่า เป็นเงาดำมืด พลุกพล่านเต็มไปหมดทั้งบริเวณปางพัก แต่ละเงาเหล่านั้น มีขนาดเท่าสิงห์เขื่อง สูงเพียงแค่ระดับเอว เคลื่อนไหววูบวายอยู่ไปมาอย่างรวดเร็วเป็นสังคัลลิมกันเข้าทะยานใส่เกิด จัน เสีย และส่างปา ซึ่งขณะนี้ใช้ขาทั้งสองตะเกียบ และหวดพานท้ายปืนดิกระหน่ำปะทะไปรอบๆ พร้อมกับเสียงร้องลั่น

มันประชิดตัวเสียจนพวกนั้นไม่อาจยิงทันหรือตั้งตัวได้ติด

ทั้งสี่คนแผ่นแผ่นกระเจายกันไปคนละทิศละทาง เหวี่ยงพานท้ายปืนยาวไปรอบๆ เป็นจักรผันพร้อมทั้งกระโดดหนีอยู่เป็นอลหม่าน กลิ่นสาบสาางเหมือนศพตายซาก ตลบอบอวลคลุ้งไปหมด

รพินทร์กระโดดเต็มฝีเท้าหน้าหลัวเข้ามา พร้อมกับยกไรเฟิลขึ้น แต่เหตุการณ์อันชุลมุนนั้นเนี่ยอยู่นั้น ทำให้เขาไม่อาจที่จะปล่อยกระสุนออกไปได้ เพราะเกรงจะพลาดไปถูกพวกนั้นเข้า

เชษฐาและไชยยันต์ก็โหวดเป็นเยี่ยม ในภาวะวิกฤติเช่นนี้ ทั้งสองวิ่งพลางก็ระเบิดกระสุนขึ้นฟ้ากัมปนาทสนั่นหวั่นไหว พร้อมทั้งโห่ร้องตะเพิดไล่ จากการนำชนิตนั้นเอง คะหยิ่น มาเรีย บุญคำ และคารินก็ช่วยกันระดมยิงขึ้นเอ็ดอิงราวกับจะถล่มป่า แต่วิถีกระสุนเงยขึ้นสูงหมด ได้ผลอย่างยิ่ง เสียงปืนที่ปะทุเป็นประตักแตกอ้ออิงเหล่านั้น ช่วยแก้ไขวินาทีคับขันขีดสุดของสี่พรานเอาไว้ได้อย่างหวุดหวิด

เงาดำๆ ราวกับจะเกิดขึ้นจากภาพฝันร้ายเหล่านั้น แตกกระเจายกันออกไปอย่างรวดเร็ว ชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น มันวูบวายเข้าไปในความมืดของป่ารอบด้านหมดสิ้น อย่างเงียบกริบปราศจากเสียงใดๆ ทั้งร่ำร่ายหลักฐานให้เห็นก็แต่เพียงความอสนัษชวัญหายของพรานทั้งสี่คน ซึ่งบัดนี้พากันก้มลงมองดูบาดแผลจากข้างข้าง อันเต็มไปด้วยรอยเลียบและเขียวอันแหลมคม เลือด ไตรมกันไปหมดทั้งสี่คน เสื้อผ้าที่สวมอยู่ขาดวันเป็นริ้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งตรงขาางเกง

ทั้งหมดที่หวนกลับมาสมทบ แผ่นเข้ามาถึงท่ามกลางความฉุกฉะหุก ต่างเข้ามาล้อมพรานทั้งสี่ ส่องเสียงซักถามแซดไปหมด และช่วยกันตรวจดูอาการบาดเจ็บ รพินทร์กับเงาชายยังไม่สนใจ

กับคนที่ลี้ภัยที่คณะนายจ้างลี้ภัยอยู่ ต่างตรวจดูบริเวณรอบๆ อย่างรวดเร็ว คิวาตาเดินป่า ขึ้นมาถือในมือคนละเล่ม แล้วบุกสวบๆ ออกไปนอกบริเวณที่พักทางด้านป่าทึบ ที่เห็นเงาอันลึกลับ เหล่านั้นพруหายออกไป ส่องไฟราดดูไปรอบๆ ไม่ถึงจิตใจ เซษฐาก็วิ่งตามเข้ามาสมทบอีกคน ไรเฟิลสะพายไว้บนไหล่ มือซ้ายถือไฟฉาย มือขวากระซก .44 แม็กนัมจากซองข้างเอวขึ้นมากะชับไว้แน่น ทั้งสามบุกกันไปตามทางด่านเล็กๆ ในระหว่างพงเถาวัลย์หนาทึบ แต่แล้วพรานใหญ่ผู้ก้าวนำ อย่างรวดเร็วไปเบื้องหน้าก็หยุดชะงักลง เมื่อออกห่างจากป่าพักมาได้ประมาณ 100 เมตร ฉายไฟไปตามพุ่มไม้โดยรอบ

“ไม่มีร่องรอยอะไรสักอย่าง”

หัวหน้าคณะกระซิบ

จอมพรานขบกรามแน่น เขาก็มีความรู้สึกประหลาดใจเช่นเดียวกับเซษฐา มันไม่มีรอยอะไรให้สังเกตเห็นได้เลย นอกจากภาพวูบวาบที่เห็นครั้งแรก ก่อนจะวิ่งมาถึงบริเวณที่พักนอน ว่าเงาเหล่านั้นกระจัดกระจายหายเข้าป่าสองฟากไปในทันทีที่ยิงปืนได้

“พื้นแข็งมากครับ และพวกมันก็วิ่งไวเหลือเกิน ผมพยายามจะหารอยเลือด เพื่อว่าจะมีเจ้าตัวไหนบ้างที่ถูกปืนของพวกมัน แต่ก็ไม่พบสักหยด แปลว่าพวกมันคงยังไม่ถูกมันเลย”

แกชายยับตัวเคลื่อนไหวไปข้างหน้า แตรพิณทร์ใช้ด้ามกล้องไรเฟิลกดที่ไหล่ไว้ เป็นสัญญาณห้ามให้หยุด จิ้งยีนชะงัก

“ผมได้ยินเสียงมันเคลื่อนไหวเผื่อเราอยู่รอบๆ ตัวนี่เอง”

จอมพเนจรเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ดับไฟเสีย!”

ไฟฉายในมือของเซษฐากับแกชาย ดับวูบลงในทันทีทันใด ทั้งสามยืนกันอยู่ในความมืดมิด มันมืดจนกระทั่งไม่สามารถจะมองเห็นได้แม้แต่มือของตนเอง นอกจากเสียงลมหายใจอันแผ่วเบาของแต่ละคนที่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ จังหวะนี้ได้ยินเสียงไซยยันต์กู่เรียกมาจากแคว้นปี แต่ทั้งสามไม่ตอบ คงเจ็ยหูสดับตริบฟังเสียงจากรอบตัวอย่างระมัดระวัง

จิตใจต่อมานั่นเอง ก็มีเสียงใบไม้แห้งลั่นอย่างแผ่วเบาที่สุด ดังอยู่ทางขวามือไม่ห่างออกไปนัก อาการจากเสียงที่ได้ยิน เหมือนสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งกำลังย่องย่างอย่างเต็มที่ไปด้วยเลศนัย

รพิณทร์สะกิดเซษฐากับแกชาย แล้วไฟฉายแปดท่อนทั้งสามดวงก็สาดจ้าออกไปพร้อมกันยังทิศทางที่มาของเสียงนั้น

ไม่มีสิ่งใดปรากฏให้เห็น นอกจากพุ่มพงรกชัฏ จอมพรานก้าวออกจากที่อย่างรวดเร็ว ตรงเข้าไปยังตำแหน่งที่จับเสียงได้ชัดนั้น ติดตามด้วยเซษฐาและเจ้าคนใช้ชาวดง ต่างช่วยกันส่องไฟคันไปทั่ว แต่ก็ยังไม่พบเห็นอะไรเช่นเดิม

พอดับไฟ ยืนกลั่นใจฟังอีกครั้ง มันก็ปรากฏให้ได้ยินอีกในทิศทางเดิมแต่ห่างออกไป และสลับกันอยู่เช่นนี้ถึง 4 ครั้ง เหมือนหนึ่งจะล่อให้ตามห่างออกไปจากแคว้นปีทุกขณะ

“อย่างน้อยที่สุด แสงไฟฉายของเราควรจะพบตาของมันบ้าง แต่ทำไมไม่เห็นอะไรเลย”

เสียงเชษฐาพึมพำมาจากเบื้องหลัง

“มันกำลังล่อให้เราตาม ล่อให้หลงป่า”

เงาชายพูดเกือบจะไม่มีเสียง

“ถอยกลับก่อนเถอะครับ รูปการมันไม่เข้าทีเสียแล้ว”

พรานใหญ่บอก แล้วเหนี่ยวไหล่นายจ้างของเขา สะกิดเงาชายชวนกันแหวกทางตามรอย
เดิมรีบเดินกลับแค้นปรีโดยเร็ว

ขณะที่โผล่กลับเข้ามาถึง...พวกนั้นกำลังชุมนุมอยู่กับพรานทั้งสี่ ซึ่งบัดนี้นั่งเหยียดขาคุ
บาคแผลอยู่กับพื้น ไฟทุกกองลุกสว่างโชติช่วง ยิ่งกว่านั้น บุญคำยังจัดการแยกออกมาถือล้อม
เพิ่มเติมขึ้นอีกสามกองรวมเป็นหก สกัทธิศทางไว้ทุกด้าน ทุกคนยังเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย
พูดกันแซด ที่นอนก็ยังยุ่งเหยิงมีผ้าพลาสติกกันหลังคา หล่นลงมาคลุมอยู่เช่นนั้น ดารินกำลัง
สาละวนอยู่กับการตรวจบาดแผลของพวกนั้น โดยมีมาเรียเป็นผู้ช่วยอย่างกุกิกจ้อ พอเห็นทั้งสามคน
โผล่กลับเข้ามา ต่างก็ร้องถามเป็นเสียงเดียว แตร่พินทร์ เชษฐา และเงาชายยังไม่มีใครพูดคำใดใน
ขณะนี้ ตรงเข้ามาดูพวกที่บาดเจ็บ

บาดแผลเหล่านั้น จะว่าฉกรรจ์นักก็ไม่เชิง ส่วนมากเป็นรอยเล็บข่วนเหมือนถูกหนามไม้
เกี่ยว เลือดออกซึมๆ มีเกิดคนเดียวที่ดูเหมือนจะเจ็บมากกว่าเพื่อน ที่ขาขวา เนื้อเข้าขึ้นมาเล็กน้อย
มีรอยถูกคมเขี้ยว เนื้อฉีกเบ้อออกไปเป็นแผลยาวสามนิ้ว หมอคารินกำลังคัดเลือดอยู่

“เป็นยังไงบ้าง?”

รพินทร์ถามคนของเขาโดยเร็วอย่างวิตก เกิดเงาหน้าขึ้นแยกเขี้ยว

“พอทนครับ นาย แต่มันปวดคล้ายๆ จะมีพิษ”

“ไม่ต้องตกใจ...”

ศัลยแพทย์สาวพูดปลอบใจคนเจ็บ และทุกคน

“เลือดสีเป็นปกติดี คงไม่มีพิษอะไรหรอก ก็ต้องปวดบ้างเป็นธรรมดาเพราะแผลฉีกมาก
ไม่เป็นไร เดี่ยวฉีดยาให้”

“ได้รอรอยอะไรบ้าง?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรือ เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น สันหน้า

“ไม่พบอะไรเลย ได้ยินแต่เสียงเคลื่อนไหวของมันตอนที่ดับไฟฉาย เหมือนจะล่อให้ตาม
ไปงั้นแหละ”

“ไม่พบรอยเลือดเลยหรือคะ พี่ใหญ่ เห็นพวกนี้บอกว่ายังกระเด็นไปสองสามตัว ก่อนที่
มันจะบุกเข้าถึงตัว”

มาเรียเอ่ยถามขึ้นบ้างอย่างร้อนรน ทุกคนยังตกอยู่ในความตระหนกตื่นเต้นต่อเหตุการณ์

“ไม่พบเลย สมมติว่าถ้ามีลูกยิงไปบ้าง เราก็อาจตามไม่ถูกทางไปของมัน แต่น่าแปลกเหลือเกิน ทำไมถึงไม่มีพวกมันนอนตายให้เราเห็นบ้าง ตัวมันก็ไม่ใหญ่โตอะไรเลย ถูกปืนนัดเดียวก็ควรอยู่กับที่”

“พวกนี้อาจยิงไม่ถูกมันเลยก็ได้ครับ เหมือนๆ กับตอนที่คุณหญิงยิง...”

รพินทร์ว่า แล้วมองไปยังทั้งสี่คนที่นั่งดูบคลำบาดแผลอยู่

“เล่าไปซิ มันเกิดขึ้นยังไงนี่”

“พวกผมกำลังช่วยกันก่อไฟ...”

จันเป็นคนเล่าหอบๆ หน้าขาวซีด

“พวกมันโผล่ออกมาจากทางไหนบ้างก็ไม่รู้ พรวดเข้าถึงตัวเลย จุดทิ้งกระซอกตามขา มันมาเจิบที่สุดไม่มีเสียงเลย มันแตกหนีไปก็เพราะเสียงปืนที่พวกนายยิงไถ่นั้นแหละ”

“เห็นมันถนัดไหม รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง?”

ทั้งสี่คนหันไปมองหน้ากัน หรือกันเองแล้วว่า

“เห็นไม่ถนัดนาย มันเป็นเงาดำๆ มีดไปหมดเหมือนเงาผี เหมือนคน เหมือนลิง ไม่มีเสียงร้อง ไม่ขู่คำรามอะไรทั้งสิ้น พรวดเข้ามาก็รู้มกัดเลย แต่ตอนกัดเหมือนลิง”

“ผมบอกนายแล้ว...”

เสียงแหบเบาของบุญคำรางจั้น มองดูหน้าพรานใหญ่ รพินทร์ยกหลังมือขึ้นขยับปลายจมูกอย่างงุนงงใจ เหลียวมองไปรอบๆ แคมป์ ซึ่งบัดนี้สว่างเต็มไปด้วยแสงไฟในกองที่ก่อไว้รอบด้าน

“เป็นความบกพร่องของผมเอง ที่ไม่ได้จัดยามในคืนนี้...”

เขาพูดเสียงขุ่นๆ ตาเป็นประกายวาว

“และจนกระทั่งถูกไอ้สัตว์ลึกลับเข้าจู่โจมเล่นงาน ผมก็ยังบอกไม่ได้เลยว่า...มันคืออะไรกันแน่ ผมไม่เคยพบลักษณะพิสดารอย่างนี้มาก่อนในป่าทุกป่าที่ผ่านมาแล้ว”

“ใจเย็นๆ ไว้รพินทร์ ผมว่ามันต้องมีคำตอบแน่”

หัวหน้าคณะกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่นมั่นคง แสดงถึงสติอันดีเลิศ

“เมย์ ไปที่หีบเครื่องเวชภัณฑ์ของฉันทนะ หยิบมาทั้งหีบเลย”

คารินสั่งมาเร็วโดยเร็ว ขณะที่ยังง่วนอยู่กับบาดแผลของเก็ด หม่อมสาวผละไปโดยเร็ว พรานใหญ่ทรุดตัวลงนั่งเอาไฟฉายส่องที่ขาคนของเขา

“สาหัสไหมครับ คุณหญิง”

“ไม่มากนักหรอก แต่ต้องเย็บ แล้วฆ่าเชื้อบาดทะยัก”

มาเรียวิ่งมาถึงที่นอน ซึ่งขณะนี้ยังถูกคลุมอยู่เพียงด้วยผ้ากันหลังคา ข้าวของกระจัดกระจายปนกันไปหมด หล่อนคว้าผ้าพลาสติก โดยไปกองไว้ครึ่งหนึ่ง ตรงเข้าไปทางด้านหัวนอน

ของคาริน ซึ่งจำได้ว่าถูบบรรจุหีบเวชภัณฑ์เคียวางอยู่ที่นั่น ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่ารื้อค้นไปในระหว่าง
กองสัมภาระที่สุมทับกันอยู่

ทันใดนั้นเอง ระหว่างที่รื้อของอยู่ อะไรอย่างหนึ่งก็ไพล่ลอคออกมาจากกองผ้าทาง
หลังคา ที่คลุมอยู่บนกองสัมภาระ จับหมับเข้าให้ที่ข้อมือของเหม่มสาว สัมผัสหยุ่นๆ สากๆ
อย่างไรบอกไม่ถูก มาเรียสะดุ้งด้วยความตกใจ พอก้มมวบลงมอง หล่อกก็แทบช็อกหมดสติ

ลักษณะของมันกึ่งมือถึง กึ่งดินเหนียว บัดนี้ ขยุ้มกำไว้รอบข้อมือหล่อ่น แลดูคำสนิท
ประกอบไปด้วยเส้นขนยาวดั่งชันขึ้นอยู่ห่อมแหร่ม เล็บทั้งห้ายาวโง้งแหลมเหมือนดินปูเสฉวน
มันเอื้อมออกมาได้กองผ้า เห็นส่วนที่ยาวออกมาประมาณกึ่งเศษ

เสียงของหล่อ่นมืออยู่เท่าไร ก็ตะเบ็งก้องออกไปทั้งหมดอย่างขวัญบิน กระโดดพรวดขึ้น
ทั้งตัว ไปยืนกายสั่นเทาทำอะไรไม่อยู่อยู่นอกบริเวณที่นอน

เสียงร้องอย่างตระหนกตกใจของมาเรียนั้นเอง ทำให้พรรคพวกทั้งหมดที่รุ่มล้อมอยู่รอบ
กายเกิดในขณะนี้ กระโจนพรวดเข้ามา

“ระวัง! มันอยู่ใต้ผ้าคลุมนั่น มันเอื้อมมือออกมาจับข้อมือฉัน...”

นักนิรุกติศาสตร์ซีไบซ์เบิ้ลไปที่กองผ้า ร้องเสียงหลง

“ลื้อมไว้เร็ว ระวัง อย่าเพิ่งยิง จะถูกกันเองเข้า!”

เชษฐาตะโกนร้อง ละล่ำละลัก

ทั้งหมดแตกกระจายกันออกอย่างรวดเร็วทันการที่สุด ตามคำสั่งของหัวหน้าคณะ ยืน
เตรียมระวังสกัดเป็นวงกลม ล้อมบริเวณที่นอนอันยุ่งเหยิงไปด้วยผ้าคลุมหลังคา ที่หล่นลงมากอง
ทับอยู่นั่นไว้ พรานใหญ่กระซกไม้ที่ใช้ปักเป็นหลักสำหรับชิงหลังคาออกมาถือกระชับไว้ในมือ
อย่างเตรียมพร้อม ในขณะที่พวกพรานพื้นเมืองทั้งหลายก็ถือมีดไม้สุดแต่ใครจะหยิบฉวยอะไร
ขึ้นมาได้ในวินาทีอันรีบด่วนซิดสุดนั้น

ไชยยันต์เล่นไปคว้าลูกซองของคะหยิ่นขึ้นมาเตรียมไว้ กะว่าหากมันหลุดหนีออกนอก
วงล้อมจะเล่นเข้าป่า ก็จะยิง เชษฐากับคารินถือปืนสั้นในมือคนละกระบอก ส่วนมาเรียนั้นยังตัวสั่น
เทิ้ม เบิกตาโพล่งจับอยู่ที่กองผ้า ความตื่นตกใจขวัญหนีดีฝ่อ ทำให้หล่อ่นไม่มีการเคลื่อนไหวอย่าง
ใดทั้งสิ้น ลักษณะของเหม่มสาวไม่ผิดอะไรกับคาริน ขณะที่ตื่นลุกพรวดพรวดปลุกทุกคนขึ้นมาใน
ครั้งแรก

“แน่ใจหรือว่ามันยังอยู่ในผ้านั้น”

พรานใหญ่ร้องถามมา

“มันยังอยู่ในนั้นแน่นอน ยังไม่ได้หนีออกไปไหนทั้งนั้น ฉันกำลังค้นหาหีบเครื่องยา มัน
ก็เอื้อมมือมาจับมือฉันไว้ มีมือมันยื่นออกมาจากใต้ผ้าคลุม”

มาเรียกระหืดกระหอบบอก แล้วเอามืออีกข้างหนึ่งปิดข้อมือที่ถูกจับอย่างขะเขย
พยายามยกขึ้นสำรวจ แต่ก็ไม่พบบาดแผลหรือแม้แต่รอยขีดข่วนใดๆ ทั้งสิ้น

ทุกคนฉายไฟ จ้องนั่งเตรียมพร้อมไปยังกองผ้าที่เหม่มสาวชื่อบอกตาไม่กะพริบ แต่ก็เห็นสงบนิ่ง ไม่มีร่องรอยี่แววว่าจะมีอะไรชุกซ่อนอยู่ภายใต้ นอกจากหีบสัมภาระที่เป็นกองหนุนสูงๆต่ำๆ ทั่วไปเท่านั้น

“ถ้าฉันมันคงชุกนึ่งอยู่ใต้ผ้านั้นแหละ ทุกคนระวังให้ดี พยายามจับเป็นให้ได้”

เชษฐาบังการโดยเร็ว

รพินทร์ตัดสินใจอยู่วิบตาเดียว ก็บอกให้คณะนายจ้างของเขาถอยห่างรัศมีออกมา เพื่อเตรียมยิง ถ้าหากว่ามันจะแหกหลุมวงล้อมออกไปได้ โดยบ่ายหน้าหนีเข้าป่า

“เราจะจับมันเป็นๆ ให้ได้ แต่ถ้าจำเป็นก็ต้องฆ่าก่อนที่มันจะหลุดรอดเข้าป่า เตรียมตัวนะ ครับ พวกผมจะตะครุบชายผ้าไว้ทุกด้าน กดมันให้อยู่ข้างใต้แบบเดียวกับทอดแห มันอาจฉีกผ้ากระโจนหนีขึ้นมาก็ได้”

เขาบอกเร็วปรือ เชษฐาโบกมือให้สัญญาณคารินกับมาเรีย เพื่อถอยห่างออกมาในรอบนอก ตนเองยึดปืนสั้นเข้าของข้างเอว คว่าเบราร์นั่งลูกของของจันขึ้นมาเช่นเดียวกับไชยยันต์ คงมีแต่คารินและมาเรียเท่านั้นที่ถือปืนสั้นคนละกระบอก หัวหน้าคณะร้องเตือนฝ่ายเขาให้ระวังในเรื่องวิถีกระสุน ซึ่งอาจพลาดไปถูกพวกเดียวกันเข้า หากวินาทีสนสนมาถึง อันหมายถึงว่า เจ้าสัตว์ลึกลับทะยานแหกล้อมของฝ่ายรพินทร์ออกมาได้

เมื่อเห็นทุกคนเข้าประจำที่พร้อม พรานใหญ่ก็โบกมือกับคนของเขา ซึ่งรวมทั้งหมดเป็นแปดคน ค่อยๆ ย่อใกล้เข้าชายผ้ากันหลังคาที่กองคลุมเป็นรัศมีวงกลมอยู่เข้ามา แล้วก้มตะครุบชายผ้ากดแนบติดดินไว้พร้อมกันหมดทุกด้าน โดยไม่ให้อะไรก็ตาม ซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้วังมุดตลอดตามชายผ้าออกมาได้

“เอาละ ถ้ามันยังไม่ผุดออกไปทางไหนเสียก่อน มันก็ต้องถูกขังอยู่ในนี้แหละ”

จอมพรานบอก กัศริมีฝึกปากแน่น

แล้วทุกคนก็นิ่งเงียบกันไปชั่วขณะ ผ้าพลาสติกที่ถูกตรึงขอบรอบด้านติดกับดิน โดยคนแปดคนที่ล้อมอยู่นั้น คงนั่งอยู่เป็นปกติ ไม่มีร่องรอยของการดิ้นหรือเคลื่อนไหวใดๆ แม้แต่นิดหนึ่ง

“บุญคำจะคลำหามันเอง”

ตาพรานเผ่ากระดุกเหล็ก บอกเบาๆ อย่างมั่นใจ แล้วสั่งให้สา่งปาซึ่งยึดชายผ้าอยู่ใกล้ๆ กับแก ให้คอยระวังกดตรงตำแหน่งที่เกดรีงอยู่ พลังค่อยๆ เดินย่อง เขามือคลำหาตัวไปเหนือผ้าที่ปิดไว้นั้นอย่างถี่ถ้วนทีละก้าว

“ระวังนะ บุญคำ ฟันมันคมมาก ผ้านั้นก็ไม่หนาอะไรนัก” รพินทร์เตือนด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรนาย ขอให้บุญคำจับได้ถนัดเถอะ รับรองมันทำอะไรไม่ได้หรอก”

บุญคำตอบพร้อมกับแยกเขี้ยว ค่อยๆ ย่องมไปด้วยความระมัดระวังเต็มที่ ทุกคนสะกดกลั้ล้มหายใจ พวกมันจ้องมองการเคลื่อนไหวของแกตาไม่กะพริบ และหัวใจมันเต้นระทึกอย่างทลายถึงใจไม่ถูก บริเวณที่ฟ้าคลุมนั้น มันกว้างประมาณ 4 – 5 ตารางเมตรเท่านั้น ทุกด้านถูกดึงให้แนบดินทั้งหมด ยกเว้นแต่จะมีหีบห่อสัมภาระไว้บ้างในบางส่วน

ทันใดนั้นเอง ต่างก็เห็นแกโถมตัวตะครุบหมับลงไปยังที่หนึ่งอย่างรวดเร็ว...พร้อมกับร้องลั่นออกมา

“อยู่แล้ว นาย! มันอยู่นี่เอง”

“กดไว้ให้แน่น พยายามกดส่วนหัวของมันไว้!”

พรานใหญ่และเชษฐาตะโกนบอกท่ามกลางความตื่นเต้นของทุกคน ที่ประสาทเขม็งเกลียวตึงเครียด บุญคำออกแรงเต็มที่ กระโดดขึ้นคร่อม ห่มบริเวณนั้นไว้ทั้งตัว มือทั้งสองก็ขยุ้มแน่นไม่ยอมปล่อย

“อยู่เน่ๆ เลย บุญคำกดหัวมันติดกับดิน ให้ตายเถอะนาย มันไม่คืนสัณนิคเดียว”

แกร้องเร็วปรือต่อมา

“เลิกฝ้ายขึ้น เร็ว!”

รพินทร์ร้องสั่งทุกคนที่กดชายฝ้ายอยู่ ทั้งหมดช่วยกันสลัดเลิกฝ้ายออกรอบด้าน จนถึงตำแหน่งที่บุญคำจับกดอยู่นั้น แล้วไฟฉายหลายดวงก็สาดจ้ามรวมจุด ท่ามกลางสายตาอันกระหายอยากที่จะเห็นของทุกคน ซึ่งจ้องมาเป็นตาเดียว

ด้วยลักษณะของลำตัวและแขนขาครึ่งลิงครึ่งคน ยกเว้นแต่ ส่วนเท้าที่ผิดปกติไปจากสัตว์โลกทุกชนิด เจ้าสัตว์ประหลาด หรืออีกนัยหนึ่ง ‘ผีกองกอย’ ตัวนั้น นอนแน่นิ่งไม่กระดิก กระเดี้ยอยู่กับพื้นโดยการกดของบุญคำ ส่วนใบหน้าและศีรษะของมันยังมองเห็นไม่ถนัดนัก เพราะพลาสติกและมือของบุญคำบังไว้ ความจริงบุญคำตะครุบทางด้านลำคอและศีรษะ ลำตัวและขาส่วนล่างของมันยังเป็นอิสระ แต่ก็ไม่มีเคลื่อนไหวดิ้นรนใดๆ ทั้งสิ้น

“คล้ายๆ กับมันตายแล้วจ้ะนั่นแหละ”

ไชยยันต์อุทานลั่น

“โน! อย่าเพิ่งไวใจ จับไว้ให้มันทีเดียวนะ บุญคำ อย่าเพิ่งปล่อย ฉันทสาบานได้ว่าเมื่อมันเอื้อมมือมาจับข้อมือฉัน มันต้องยังไม่ตายอย่างเด็ดขาด”

มาเรียท้วงเถิดมา สุ่มเสียงลั่น

“มันไม่กระดิก ไม่ดิ้นหรือสู้อยู่เลยสักนิค”

ตาเฒ่าร้อง มือยังจับไว้แน่นอยู่เช่นนั้น

รพินทร์กระซอกสาซเขือกโนลอนเส้นขนาดนิ้วมือที่ใช้ขึงฝ้ายกันหลังคาออกมา ทำเป็นบ่วงอย่างรวดเร็ว และก้าวเข้าไปเหยียบท่อนขาอันนอนเหยียดยาวทั้งสองของมันไว้ถนัดแน่น ก้มลงไข

ไชยยันต์ครางออกมาอย่างสยองใจระคนสังเวช หลับตาลง คนอื่นๆ ก็อึ้งตะลึงกันไป
ลักษณะเดียว จากภาพของร่างกายและใบหน้าให้เห็น มาเรียกมือขึ้นทำอาเมนตามนิสัยอันเคยชิน
ริมฝีปากหุบหีบพึมพำอะไรแซ่อยู่ในลำคอ

“ทำทางมันจะเจ็บมากนะ ไม่คิดหนี หรือคิดที่จะสู้เลย”

เชษฐากระซิบกับพรานใหญ่ ซึ่งหรีด้าจ้องอยู่ ครั้นแล้วปัจจุบันทันด่วนนั่นเอง เขาก็รู้สึก
มีนงงพร่าพรายไปหมด ใจหวิวๆ คล้ายจะเป็นลมจากการจ้องประสานตากับมัน ความรู้สึกบอก
ตนเองในทันทีที่ว่า มีพลังงานอันแรงกล้าชนิดหนึ่งอยู่ในกระแสดาของมันคู่กันอย่างลึกถึงที่สุด
ไม่ผิดอะไรกับดาของพ่อมดหมอผีหรือนักสะกดจิต จอมพรานรีบสะบัดหน้าแรงๆ หลบจากการ
จ้องประสานนั้นโดยเร็ว เปลี่ยนที่หมายไปยังร่างกายส่วนอื่นของมันแทน

จิตใจต่อมา ก่อนที่จะประกาศบอกความรู้สึกอันลึกลับพิสดารนี้แก่ใคร ก็ได้ยินเสียงพรรค
พวกข้างเคียงร้องเอะอะกันขึ้นด้วยความตกใจ เหลียวไป ก็เห็นมาเรียทรุดกายร่วงลงไปคุกเข่ากับพื้น
เชษฐากับไชยยันต์กำลังช่วยกันประคองหัวปักขึ้น พร้อมกับร้องถามแซ่ด้วยความตกใจ แหม่มสาว
ลืมหูลืมตาขึ้นอย่างงงงวย ใบหน้าซีดเผือด

“ฉัน...ฉันเป็นอะไรไปตั้งแต่เมื่อไหร่”

มาเรียร้องออกมาแหบๆ

“เกิดอะไรขึ้น เมย์?”

เชษฐาถามพร้อมกับเขย่า แหม่มสาวยกมือขึ้นเสยผม พยายามทรงตัวยืนตรง แต่ยังชวนเซ
อยู่

“ไม่ทราบค่ะ พี่ใหญ่ ฉันเห็นคล้ายๆ กับว่า ลูกนัยน์ตาของมันจะขยายใหญ่ขึ้น...ใหญ่ขึ้น
จนเต็มไปหมดทั้งป่า มองไม่เห็นอะไรอีกนอกจากตาของมันเท่านั้น แล้วก็รู้สึกพื้นเริ่มหมุน”

“ทุกคนอย่าพยายามมองตามัน มีอำนาจสะกดอยู่ในดวงตาของไอ้สัตว์ประหลาดนั้น ผม
เองก็โดนเข้าเหมือนกัน!”

พรานใหญ่ร้องเตือนมาเร็วปรือ

“ถ้าฉันก็ฆ่ามันเสียเลยซินาย เอาไว้ทำไม มันเป็นไอ้พวกภูตปิศาจ!”

บุญคำร้อง คางคาบอยู่ในมือ แล้วเดินปรีเข้าไป แต่เชษฐากระซิบไล่เสียก่อน

“อย่า! บุญคำ อย่าทำอะไรมันเป็นอันตราย เราต้องการตัวมันเป็นๆ”

ตาพรานเผ่าชะงัก ถอยห่างออกมาตามเดิม

หัวหน้าคณะเคลื่อนไหวเคลื่อนไถ่เข้าไปอย่างแช่มช้า และมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าร่างที่นั่งเหยียดยา
ฟังกองล้อมภาระของมัน โดยเท้าทั้งสองถูกมัดติดกัน ห่างกันเพียงสามก้าว พรานใหญ่ตามเข้ามาด้วย
ราชสกุลหนุ่มสำรวจพิจารณาของมันอย่างใกล้ชิดอยู่จิตใจ ก็หันมาทางจอมพราน

“ใช่แล้ว รพินทร์ มีอำนาจสะกดจิตอยู่ในตาของมันแรงกล้าเหลือเกิน”

เจ้าภูติไพรคงสงบนิ่งเป็นคุษณียู่เช่นนั้น...เหมือนภาพปั้น

ไชยยันต์ก้าวสวบเข้าขนาบเขษฐาอีกคนหนึ่ง

“คู่ให้ศิษย์ ผู้กอง พอจะจัดมันเข้าอยู่ในสัตว์โลกประเภทไหนได้บ้าง”

“ผมเองก็จนปัญญาเหมือนกันครับ คุณไชยยันต์ ค่ะ มันก็คล้ายลิงลม จากรูปไปหน้าและลักษณะที่ออกหากินกลางคืน แต่คุณลักษณะอีกหลายต่อหลายอย่าง มันก็ผิดแผกไปจากลิงลมมาก แต่มันอยู่หมัดเราแล้วครับ ไปไหนไม่รอดแน่ เราจะได้ศึกษามันให้ละเอียดออกไปทีเดียว”

เขาก็มลงหยิบหีบเครื่องเวชภัณฑ์ นำเดินมาส่งให้คาริน บอกว่า

“อย่าเพิ่งไปสนใจกับมันในขณะนี้ก่อนเลยครับ คุณหญิง กรุณาช่วยจัดการแผลของเกดก่อนเถอะ”

ทุกคนเพิ่งนึกมาได้ เขษฐาสั่งให้เงซายและพวกพรานพื้นเมืองเฝ้าไอ้ผีกองกอยที่บาดเจ็บ และถูกพันธนาการนั้นไว้ก่อน เพียงจิตใจใหญ่หลังจากนั้น คารินก็จัดการเย็บแผลและฉีดยากันบาดทะยักให้เกิดเสร็จเรียบร้อย ทุกคนจึงกลับเข้ามารายล้อมพิจารณาดูเจ้าสัตว์ประหลาดอีกครั้ง

“มันซ่อนอยู่ใต้ผ้าผืนนั้น แล้วมันเอื้อมมือออกมาจับข้อมือเมย์ทำไม สมมติว่ามันจะทำร้าย มันก็ควรจะกัดเลยหรือมิฉะนั้น มันก็ควรจะหลบตัวซ่อนอยู่เฉยๆ เพราะพวกเรายังไม่รู้”

ไชยยันต์ตั้งข้อสงสัยขึ้น

ทุกคนนั่งอิงไปกับข้อชวนคิดของอดีตนายทหารปืนใหญ่

“นั่นซิ แปลกมาก”

เขษฐาว่า

“มันหลอกนายแหม่ม ตามสันดานผิอย่างมัน!”

เสี่ยวว่า แต่คณะเดินทางชาวพระนคร ไม่มีใครสนใจกับคำของพรานพื้นเมือง

“แล้วคุณซิ ทำไมมันถึงนั่งนิ่งเฉยอย่างนั้น ไม่มีการคืบทุนทุรายเหมือนสัตว์อื่นเลย ถึงแม้จะมัดขามันไว้ ส่วนอื่นของมันก็ยังเป็นอิสระอยู่”

คารินพูดขึ้นบ้างอย่างประหลาดใจ

“หรือว่ามันเจ็บมากเสียจนกระดิกตัวไม่ได้ แต่ก็ทำไมถึงไม่มีเสียงร้อง หรือแสดงอาการอะไรให้เห็นบ้าง แล้วพับผ้าซิ นี่ถ้าเราเข้าถึงตัวมันใกล้ๆ มันจะกระโจนเข้าใส่ไหม?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นอีกคน ท่ามกลางบรรยากาศอันเต็มไปด้วยปริศนา

รพินทร์ใช้ไม้สำหรับปักหลัก จึ่งหลังคา ยาวประมาณ 2 วา ค่อยๆ แหย่เข้าไปที่โอบหน้า อันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวที่ลึมดาสว่างดำลับไม่มีการกะพริบเลยนั้น แล้วสิ่งที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจยิ่งขึ้นก็ปรากฏขึ้น

เจ้าภูติไพร ผู้มีรูปร่างปิศาจครึ่งสัตว์ ยกแขนของมันข้างหนึ่งขึ้นอย่างช้าๆ ปิดไม้ท่อนนั้นให้พ้นจากการแห่รบกวนอยู่ที่โอบหน้าของมันออกไป ด้วยอาการคล้ายๆ คน พลังโบกมืออยู่ไป

มาเหมือนจะห้าม รพินทร์ยังไม่ยอมหยุด ยังคงรบกวนมันต่อไป โดยเหย้าไม้กวนมันอยู่เช่นนั้น มันก็ค่อยๆ ปิดให้พื้นหน้าออกไปทุกที มีหน้าข้างขึ้นหน้าอยู่ไปมา

“นั่นไม่ใช่อาการของสัตว์ดิรัจฉาน! นั่นเป็นปฏิกิริยาแสดงออกในทางรู้สึกด้วย มันสมองที่เหนือกว่าสัตว์ทุกชนิด แม้แต่ลิง...ที่จัดว่าใกล้เคียงกับมนุษย์ที่สุด ก็ยังไม่ทำอาการได้แบบนี้”

นักมานุษยวิทยาสาว ร้องลั่นขึ้นอย่างตื่นเต้นพิศวงใจที่สุด และทุกคนก็มีความรู้สึกตรงกันเช่นนั้น

ไชยยันต์ทดลองอีกครั้งหนึ่ง โดยการยกไฟเฟลขึ้นประทับ จ้องเหมือนจะเล็งร่างมันเป็นเป้า

ทั้งหมดตะลึงไปอีกครั้ง เมื่อเห็นสัตว์พิสดารยกมือขึ้น โบกปิดอยู่ไปมา เหมือนอาการของคนไข้จิต

“แปลกที่สุด รพินทร์ มันน่าจะรู้ภาษาและมีความรู้สึกใกล้เคียงกับมนุษย์อย่างที่สุด”

เชษฐาระเบิดความงงันพิศวงใจออกมา หันไปจ้องหน้าพรานใหญ่ด้วยอาการตื่นเต้นเหลือที่จะกล่าว

ทันใดนั้นเอง ร่างตระหง่านของงาช้างก็ก้าวล้ำหน้าทุกคนเข้าไปยืนจ้องประสานตากับมัน สงบนิ่งไม่ดิ้นกายไปชั่วขณะ ประหนึ่งว่าจะกลายเป็นหินไปละนั้น

“งาช้าง เป็นอะไรไป!”

คารินร้องขึ้นอย่างตกใจ มองดูคนใช้ชาวดง คนอื่นๆ ก็หันมาเห็นอาการอันผิดปกติไปนั้น

“อย่า...อย่า-ทำ-เรา...แต่จงช่วยด้วย...ช่วย-ด้วย...”

เสียงพึมพำแผ่วเบาที่สุด ลอดออกมาริมฝีปากของงาช้างขาดเป็นห้วงทีละคำเหมือนคนละเมอ หรือมิฉะนั้นก็ต้องอยู่ในห้วงสะกดจิต ดวงตาเบิกโพลง เลื่อนลอย จ้องประสานค้ำกับตาของสัตว์ประหลาดอยู่เช่นนั้น

ท่ามกลางความตะลึงของทุกคน พรานใหญ่ตบคาดเข้ากลางหลังของงาช้าง พร้อมกับตะโกนเรียกชื่อเต็มเสียง จอมพเนจรสะดุ้งพรวดเซไปสองสามก้าว แล้วทรงตัวยืนตรงสะบัดหน้าแรงๆ เหมือนคนเพิ่งจะมีสติ หันไปมองดูหน้าทุกคนที่พากันจ้องมาเป็นตาเดียวอย่างตื่นๆ

“อะไรกันนี้ แกเป็นอะไร งาช้าง”

รพินทร์ถาม กรวดเข้ามาเขย่าไหล่

“ผู้กอง...”

คนใช้ชาวดงเอ่ยขึ้นแผ่วคำ สีหน้าฉาบไปด้วยความพิศวง แผลงออกกว้างใหญ่ ขยายขึ้นลงเป็นจังหวะด้วยลมหายใจหนักแรง

“จะเชื่อผมหรือไม่ก็ตาม ผมกล้าสาบานได้ว่า ดวงตาของมันคู่่นั้นสามารถจะส่งภาษาคิดต่อกับผมได้ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ขณะที่จ้องมัน ภาษาคำพูดของมัน

สะท้อนส่งเข้าไปในสมองของผม ผมเข้าใจมันทุกอย่างที่มันส่งความมา และแปลออกมาได้เป็นคำพูด ทุกประโยคทุกคน”

“ไอ้บ้า! นี่แกจะเล่นตลกอะไรกับเรา!”

จอมพรานคำรามออกมา ปรีเข้าไปหาเงาชายอย่างเกรี้ยวกราด แต่แล้วก็ต้องชะงัก เพราะเขารู้ว่าแขนของเขาไว้เสียก่อน จ้องดูเงาชายจ้องดูฝีมือของกอยที่ยังนั่งนิ่งอยู่ แล้วกระซิบกับพรานใหญ่

“ท่าทางมันพิกลอยู่นะ รพินทร์”

“คุณชายเชื่อตามที่เงาชายบอกหรือครับ...เชื่อหรือว่าคำพูดที่เงาชายเอ่ยออกมาด้วยอาการท่าทีของคนละเมอเมื่อตะกี๊ จะเป็นข้อความที่เจ้าสัตว์ประหลาดนี้ต้องการส่งภาษามาถึงพวกเรา...”

แล้วเขาก็หันขวับไปทางคนใช้ชาวดง

“ฉันไม่เข้าใจเลย นี่แกเจตนาจะเล่นกลอะไรให้ราดู เพื่อประสงค์อะไร”

“ผมไม่ได้เล่นกล หรือมีอุบายอะไรทั้งสิ้น ผมสัมผัสเช่นไร ก็ปล่อยให้มันปรากฏออกมาเช่นนั้น ผมเองก็ประหลาดใจเหมือนกันว่า ทำไมเมื่อผมจ้องตามัน ผมจึงรับภาษาของมันได้”

เงาชายตอบอย่างสงบ

“โดยทฤษฎีอะไรกัน ที่คนจ้องตาสัตว์ แล้วอ่านออกมาเป็นคำพูดเป็นตุเป็นตะได้อย่างนี้หา!!”

เสียงพรานใหญ่เอ็ดตะโรลั่นอย่างเดือดดาล แต่แล้วก็ต้องสงบไปอีกครั้ง เพราะหัวหน้าคณะยกมือขึ้นยับยั้งไว้ หันมองทางไซยยันต์ ดาริน และมาเรียเหมือนจะขอความเห็นชอบกันอยู่ครู่

“รพินทร์!...”

เสียงแผ่วเบาที่สุด ดังมาจากแพทย์สาวนักมานุษยวิทยา ใบหน้าของหล่อนเต็มไปด้วยความตื่นตื้นตันงงกัน

“มันมีหลักทางจิตศาสตร์อยู่ข้อหนึ่งเหมือนกัน ในการที่ดวงจิตหนึ่ง อาจติดต่อส่งข่าวไปยังอีกดวงจิตหนึ่งที่คอยเตรียมรับได้ โดยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาที่เกิดจากเสียงพูด มันเป็นการส่งข่าวกันทางโทรจิตหรือเทเลพาตี ที่มันจะเกิดขึ้นได้หรือไม่อย่างไรนั้น มันย่อมขึ้นอยู่กับกระแสดวงจิตแต่ละดวงอันไม่เหมือนกัน การส่งข่าวแบบเทเลพาตีชนิดนี้ก็คือ ฝ่ายหนึ่งคิดและกระแสนความคิดนั้นก็กระเจายเป็นคลื่นออกไป อีกฝ่ายหนึ่ง ก็ส่งกระแสคลื่นสมองออกรับไว้ได้ แบบเดียวกับเครื่องรับและเครื่องส่งวิทยุอันนั้นเอง โดยจะต้องมีอะไรเป็นสื่อสำหรับการรับส่งในกรณีนี้ ถ้าสิ่งที่เงาชายบอกเป็นความจริง ก็แปลว่า ดวงตาของมันเป็นสื่อประสานกับตาของเงาชาวนั่นเอง ที่เป็นสื่อในการติดต่อบอกความทางจิต มันอาจลึกลับซับซ้อนอยู่มากในการที่จะอธิบายให้กระจ่างชัดออกไปในเรื่องนี้ แต่ฉันเชื่อว่ามันมีมูลฐานน่าคิดอยู่เหมือนกัน ไม่เหลวไหลจนเกินไปนักหรอก สังเกตดูที่

ตาของมันก็ผุดไปจากสัตว์หรือมนุษย์ใดๆ ทั้งสิ้นอยู่แล้ว มันเป็นตาที่เต็มไปด้วยพลังจิตมหาศาลทีเดียว”

จอมพรานอ้าปากค้างในคำพูดของหมอดาริน ไชยยันต์กล่าวเสริมมาว่า

“เข้าเค้าอยู่นะ ผู้กอง ตามทฤษฎีที่หมอดารินบอกมานี้ ผมเองก็ลงไปหมด แต่ไม่อยากคิดเลยว่าเงชาจะแต่งเรื่องขึ้นเพื่อเล่นตลกกับเราหวังอะไร”

“ก็ทำไมไม่ทดลองพิสูจน์กันดู มันไม่เสียผลอะไรสักนิดในการที่เราจะทดลอง”

มาเรียสอดมาโดยเร็ว ด้วยความกระตือรือร้นอัศจรรย์ใจ

จอมพรานยกมือขึ้นขี้อืปลายจมูก แล้วพยักหน้ากับเงชา

“เอาละ เงชา แกล้งจ้องตา แล้วก็รับคำพูดของมันถ่ายทอดออกมาให้เราฟังอีก ถ้าแกทำได้เหมือนอย่างทีบอก”

เงชาหลับตาสะบัดหน้าอีกครั้ง แล้วลืมขึ้น หันไปจ้องประสานกับตาคู่มีประกายแววามประหลาดของเจ้าฝักองกอย

จิตใจใหญ่ต่อมา ริมฝีปากเผยขอบริมเป็นประโยคคำพูดออกมาเป็นคำๆ อย่างลึกลับ

“ช่วยด้วย-ช่วยด้วย...”

ประโยคนั้นดังมาซ้ำๆ ขาดเป็นห่วง

ทุกคนขนลุกชันขึ้นทั้งตัวด้วยความรู้สึกอันประหลาดๆ ราวกับจะนัดกันไว้ จากถ้อยคำที่ผ่านริมฝีปากเงชา ซึ่งทำหน้าที่เป็นสื่อกลางออกมา

“จะให้เราช่วยอะไร?”

เชษฐากล่าวขึ้นดังๆ กรอกเข้ากระตมหูของเงชา ท่ามกลางความเงียบแทบไม่หายใจของทุกคน ที่จ้องมองภาพนั้นตาไม่กะพริบ

แล้วต่างก็ตะลึงพริ้งเพริดไปอีกครั้ง เมื่อคำตอบโดยกระแสเสียงชนิดเดิม สามารถชนกันได้กับคำถามของเชษฐา

“ช่วยเราให้รอด ปลดปล่อยเราไปเสีย...ไม่มีประโยชน์ที่ท่านจะฆ่าเรา...”

“เจ้าเป็นอะไรกันแน่ ไหนลองบอกซิ”

ไชยยันต์ร้องถามขึ้นบ้าง

“เราไม่ใช่สัตว์ แต่เราก็ไม่ใช่คน...”

เสียงที่ผ่านเงชาตอบมาอย่างวังเวง

“ก็แล้วเป็นอะไรเล่า?”

เชษฐาย้ำ

ครั้งนี้ไม่มีคำตอบ ร่างของเงชาเย็นแข็งทื่อเหมือนกลายเป็นหิน ลมหายใจแผ่วจางที่สุดแบบหลับลึก มาเรียสะกิดคารินปลางกระซิบ

“แปลกมาก คล้ายๆ เล่นผีด้วยแก้วจันแหละ บางทีมันก็ตอบเรา บางทีมันก็ไม่ตอบ”

“ลองพยายาม หรือชวนพูดต่อไปซิคะ พี่ใหญ่”

ดารินกระซิบกับพี่ชาย

“เราไม่ต้องการจะทำอันตรายอะไรเจ้าหรือก แต่เราอยากจะทำให้เจ้าเป็นสัตว์อะไร และ
ทำไมถึงลอบเข้ามาอย่างประสังศรีร้ายต่อเรา”

หัวหน้าคณะกล่าวซ้ำๆ ชัดเจน

“พวกท่านเข้าใจผิด เราไม่ได้ประสังศรีร้ายต่อพวกท่าน”

“ก็ถ้าไม่ประสังศรีร้าย แล้วลอบเข้ามาถึงตัวพวกเรทำไม แล้วไม่เห็นหรือว่าพวกเรบางคน
คน ได้รับบาดเจ็บจากการรุมกักขังของพวกเจ้า”

คำตอบที่อาศัยผ่านจากเงาชาย แผลวเบา เข้มขำจนทุกคนต้องเคลื่อนเข้าไปรุมล้อมเงาหุบ
โดยใกล้ชิด จึงได้ยิน

“เราไม่ได้มาร้าย เราต้องการมาติดต่อเพื่อขอความช่วยเหลือจากพวกท่าน แต่พวกท่านไม่
เข้าใจ และเราก็ไม่มีทางจะติดต่อทำความเข้าใจใดๆ กับพวกท่านได้ เราจึงสร้างเหตุก่อวินาศกรรมให้พวก
ท่านหันมาสนใจ นั่นจะเป็นวิธีเดียวที่ทำให้เราอาจสมปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ”

“วะ! ปริศนาถลึงเสียแล้ว!!”

ไชยยันตร์ร้องอุทานออกมา ทั้งคณะหันมามองหน้ากันเองนิ่งไปด้วยความงุนงงอีกครั้ง
พรานใหญ่จ้องมองดูเงาชายอย่างคลางแคลง เหมือนจะค้นหาอะไรที่ซ่อนเร้นออกมาให้ได้ แต่ก็บอก
ไม่ได้เหมือนกันว่า เขาค้นพบวีแววพิรุณใดๆ อย่างที่ระแวงไว้ บรรยากาสมันเต็มไปด้วยปริศนาอัน
ขบไม่แตก

“เจ้าบอกว่าต้องการความช่วยเหลือจากพวกเรา”

รพินทร์กล่าวหัวๆ

“ก็อะไรเล่า ที่เจ้าต้องการให้เราช่วยเหลือ อะไรเป็นความต้องการของเจ้า?”

“จงปลดปล่อยเรา...ปลดปล่อยให้พ้นจากบ่วงกรรม...ช่วยให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์
ทรมานในภาวะที่พวกเราเป็นอยู่...จงเห็นแก่สวรรค์...กุศลกรรมที่ท่านจะเกื้อหนุนแก่พวกในครั้ง
นี้จะช่วยให้ท่านเดินทางฝ่าอันตรายไปได้ด้วยความสัมฤทธิ์ผล”

“เอ แงชายถ้าจะเพื่อเจอเลอะเทอะไปใหญ่แล้วละครับ”

เขาหันมากระซิบข้างหูนายจ้าง เซษฐาตะที่ริมฝีปาก

“เฉยๆ ไว้ก่อน รพินทร์ ปล่อยมัน อย่าเพิ่งกระโดดกระดากอะไร ดูซิว่า มันจะพูดอะไรอีก
ต่อไป มันแปลกอยู่...”

แล้วหัวหน้าคณะก็ร้องถามไปยังเงาชาย ซึ่งยืนเหมือนถูกสะกดอยู่นั้น

“เราไม่เข้าใจความหมายที่เจ้ากล่าวมา จงอธิบายให้เราเข้าใจเถิดว่า การที่จะปลดปล่อยเจ้า
ให้พ้นบ่วงกรรมนั้นคืออะไร”

“จงบ่ยหน้าไปทางตะวันตกของเขาลูกนี้ สองคืน สองวัน ท่านจะได้พบกับนครแห่งความหลับ ชอนเร้นอยู่กลางป่าใหญ่ ที่นั่น ท่านจะได้พบกับข้อเฉลยของปริศนาทั้งปวงที่ท่านเผชิญอยู่ในขณะนี้ และหากพวกท่านทั้งหมดไม่ถึงกาลวินาศไปเสียก่อน โดยมีความกล้าหาญ สติสัมปชัญญะ พิจารณญาณอันรับครอบงำอย่างที่เคยมี และประกอบกับกุศลแต่หนหลังที่พวกท่านจะเกื้อหนุนเจือจุนพวกเราได้ วิญญาณและสังขารอันทุกขเวทนาของพวกเราทั้งหลาย ก็จะได้รับ การปลดปล่อย โปรดเถิด ช่วยเราด้วย!”

“เฮ้ย! ไปกันใหญ่แล้วโว้ย”

ไชยยันต์ครางลั่นออกมา พร้อมกับหัวเราะเสียงพิกัด ทำหน้าเลิกล้ม มองดูพรรคพวก เศรษฐาเม้มริมฝีปาก แล้วยิ้มออกมาเล็กน้อย เขาไม่สนใจกับอาการอันไม่ศรัทธาเชื่อถือของไชยยันต์ และรพินทร์ที่แสดงอยู่ในขณะนี้ เวลาเดียวกันก็ไม่มีใครอ่านความรู้สึกของเขาได้ดูกว่าคิดเช่นไร สำหรับคารินกับมาเรี่ยนนั้นพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยืนก่ายสนั่นน้อยๆ ขนลุกเกรียวๆ อยู่ตลอดเวลา

“เราอยากจะช่วยเหลือพวกเจ้า ตามที่บอกมานี้อยู่หรอก อยากจะช่วยทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งลึกลับมหัศจรรย์ชนิดที่เรายังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ แต่เรามีภารกิจที่จะต้องมุ่งหน้าไปโดยรีบด่วน และเสียเวลาไม่ได้ ทิศทางที่เราจะไปในันมุ่งขึ้นเหนือ แต่เจ้าจะให้เราบ่ยลงตะวันตก เราเกรงว่าจะไม่มีเวลาให้เจ้าได้”

“ถึงอย่างไรพวกท่านก็ต้องไป ไปสู่ความพินาศแห่งอาถรรพณ์ของนครแห่งความหลับ หรือมิฉะนั้นก็ไปเพื่อแก้แค้นทัชชกรรมาให้แก่พวกเรา”

“แน่! บังคับซะด้วย เอาอะไอ้ผีตาโตนี่ซิ” ไชยยันต์ว่า

ทันใดนั้นเอง มาเรี่ยนผู้ยืนสงบนิ่งอยู่ตลอดเวลา ก็พูดมาโดยเร็ว

“ไม่มีใครสังเกตอย่างฉับบั้งหรือเปล่า บาดแผลที่ท้องมันฉกรรจ์จนถึงกับไส้ไหลออกมา กองอย่างนั้น ทำไม่ถึงไม่มีเลือดเลยสักหยดเดียว”

ทั้งหมดตะลึงไปอีกครั้ง เมื่อค้นพบความจริงที่มาเรี่ยนตั้งข้อสังเกต

“เออ! จริงด้วย แปลกเหลือเกิน ทำไมมันถึงไม่มีเลือด!!”

คารินร้องขึ้นดังๆ

“เลือดศรี?”

เสียงตอบ แผ่วเบาอาการเดิม ดังมาจากริมฝีปากของเงชา

“พวกเราไม่มีเลือดหรอก เรามีแต่ยางหล่อเลี้ยงที่จะประสานบาดแผล ไม่มีสิ่งใดที่จะมาทำให้พวกเราตายตามความหมายที่พวกท่านเข้าใจได้ทั้งสิ้น ยกเว้นสิ่งเดียวเท่านั้น คือบุญกุศล บาปเวรทุกข์ทรมานที่พวกเราได้รับ ก็คือ ความไม่รู้จักตาย นี่แหละ ถ้าเราตายได้เมื่อใด เราก็พ้นกรรมเมื่อนั้น ที่เราร้องขอให้ท่านช่วย ร้องขอไม่ให้ท่านฆ่าเรานั้นไม่ได้อยู่ในความหมายที่ท่านเข้าใจ เราขอให้ท่านช่วยให้เรารอดพ้นจากบ่วงกรรม ไม่ใช่ขอให้ท่านช่วยในบาดแผลเจ็บปวด ขอให้ท่านอย่าฆ่าเรา ก็คือ ขออย่าให้ท่านได้ปล่อยปละเรตคอยู่ในบ่วงทุกข์ทรมานเช่นนี้ เราบอกแล้วว่า เราไม่ใช่

สัตว์ และเราก็ไม่ใช่คน อีกทั้งไม่ใช่ธรรมชาติด้วย! สังขารร่างกายอันน่าเวทนาของเรา ถูกบันดาลขึ้นด้วยกฤติยามนต์อันลึกลับ วิญญาณของเราถูกจองจำกักขังและวนเวียน ไม่รู้ผู้รู้เกิด ถูกกำหนดให้ถึงสู่ทรมาณอยู่ในร่างชนิดนี้จนกว่ากฤติยามนต์นั้นจะถูกทำลายล้างไป”

คราวนี้ คณะทุกคนเงยบงกันไปเป็นเวลานาน แม้แต่รพินทร์เองก็ย่นลิ้มตาโพล่ง จังจ้งอยู่กับที่ เขมฐาขอยเปลือกตาถี่ๆ เอียงหน้าเข้ามาจ่อริมฝีปากข้างหูเขา

“นั่นไม่ใช่สำนวนของเงาชาย ที่จะพูดออกมาได้ด้วยตัวเองเลยนะ คุณคิดอย่างผมหรือเปล่า”

“ผมก็พูดไม่ออกบอกไม่ถูกเหมือนกันครับ นี่เรากำลังตกอยู่ในโลกพิศวงเสียแล้ว มันคืออะไรกันแน่ แต่สิ่งที่น่าแปลกใจที่สุดในขณะนี้ ไม่ใช่วิธีแสดงละครอันสนิทสนมของเงาชายหรือครับ มันอยู่ที่เลือดจากบาดแผลของมันมากกว่า ทำไมมันถึงไม่มีเลือด อย่างที่ควรจะมี”

“นั่นซิ มันพิลึกพิลั่นอย่างไรบอกไม่ถูก ผมเองก็รู้สึกขนลุกไปหมดแล้ว มันเป็นไปได้หรือ ที่มันว่า เราฆ่ามันไม่ตาย...”

“โธ่ คุณชายครับ นี่แปลว่าคุณชายยอมรับเอาตามคำพูดที่ออกจากปากของเงาชายเสียแล้ว หรือ พิสูจน์กันดูตามวิธีต่างๆ อย่างผมไหมครับ”

“คุณจะทำยังงัย?”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“จับมันถลกหนัง หรือม่ายก็ช่างไฟ แล้วดูซิว่าเนื้อหนังมังสาของมันที่เราเห็นอยู่นี้จะเป็นอย่างไร”

“ฉันไม่เห็นด้วยกับคุณ!”

คารินค้านมาโดยเร็ว หางเสียงสั้น

“อย่างนะ อย่าทำอย่างนั้นเป็นอันขาด คุณจะโหดร้ายอำมหิตไปถึงไหน อย่างน้อยที่สุด... เราก็จับตัวมันไว้ได้แล้ว โดยมันไม่ได้สำแดงฤทธิ์เดชหรือมีทางจะเป็นอันตรายต่อเราได้เลย คุณไม่เชื่อถือศรัทธาในเงาชาย พวกเราก็ไม่เชื่อเหมือนกัน แต่มองไม่เห็นเหตุผลว่า ทำไมถึงจะต้องทำอย่างที่คุณว่า เรามีโอกาสที่จะศึกษาค้นคว้ามันได้ด้วยวิธีที่ดีกว่านั้น”

“แต่ฉันเห็นด้วยกับรพินทร์ ถ้ายังไงละก็จะได้ลอง ‘ฝีกองกอยหัน’ ดูสักมือ”

ไชยยันต์สอคมมาปนหัวเราะหึๆ

“บ๊ว! อย่าทำห่ามไปด้วยอีกคนเลย ไชยยันต์...”

แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาสาวหันไปวาดคาเบาะๆ แล้วร้องสั่งพวกพรานพื้นเมืองเป็นการเป็นงาน

“บุญคำช่วยกันจับมันมัดให้แน่นหนาที่สุด อย่าให้มันกระตุกกระดิกได้ ฉันจะลองตรวจร่างกายมัน!”

บุญคำคว้าเส้นเชือกขึ้นมาเส้นหนึ่ง เดินย่องเข้าไปทางด้านหลังของเจ้าสัตว์ประหลาด แล้วคล้องเข้าที่คอ กระชากรั้งจึงติดกับกองสัมภาระที่มันนั่งพิงอยู่ คนอื่นๆ ก็รู้กันเข้ามาช่วยกัน พันธนาการมัดมือมันไว้ สอดไม้คานเข้าไปในระหว่างที่แขนขาถูกมัดอยู่ ยกhamลอยขึ้นจากพื้น เจ้า ผีกองกอยคงอยู่ในอาการสงบนิ่ง ไม่เคลื่อนไหวดิ้นรนต่อต้านใดๆ ทั้งสิ้น สุดแต่ว่ามนุษย์จะจับมัน มัดเช่นไร

คารินสั่งให้ปูผ้าพลาสติกลงริมกองไฟกองใหญ่กลางแคมป์ วางร่างของมันลงเหนือผ้าปู นั้น เปิดตะเกียงแบตเตอรี่ และให้ตั้งไฟฉายรอบด้านเพื่อช่วยในความสว่างเพิ่มขึ้นเท่าที่จะทำได้ พลังจิตเอาเครื่องมือแพทย์ของหล่อนขึ้นมา

ระหว่างที่ทุกคนกำลังเคลื่อนไหวเข้ามาดูรายล้อมรอบด้านสัตว์ประหลาด แงชายยังคง ยืนอยู่ในลักษณะเหม่อลอยอยู่ที่เดิม โดยไม่ขยับเขยื้อน รพินทร์กับเชษฐาหันไปเห็นเข้าก็เข้าไปหยุด ยืนดูอยู่ตรงหน้า พรานใหญ่ใช้ฝ่ามือโบกปิดไปมาใกล้ๆ กับดวงตาที่เปิดค้างนั้น แต่ก็ไม่เห็นกะพริบ จังหวะหลอดไฟส่อง จากเปลวไฟเล็กๆ ของที่จุดบุหรีทำให้เห็นดวงตาคู่นั้นเลื่อนลอยปราศจาก ความรู้สึกเหมือนลูกแก้ว

“มายาวิน...มหาคัมภีร์อุบาทว์...พันธุมวดี...นางพญาแห่งนครลับ...มันตรัย...ปุโรหิตพ่อ มดร้าย...”

เสียงพึมพำ ผ่านออกมาจากริมฝีปากที่เขยื้อนน้อยๆ คูนั่น

พรานใหญ่หันไปมองหน้านายจ้างของเขา เชษฐาขมวดคิ้วแล้วตอบให้ลั่นใช้ชาวดงโดย แรงพร้อมกับเรียกชื่อ แงชายสะดุ้งเฮือกขึ้นอีกครั้ง เหมือนคนตื่นจากภวังค์

“เอาละ หยุดการเล่นละคร ฉากพิสดารของแกล้งแกล้งนี่ก่อน”

รพินทร์พูดเรียบๆ แงชายเหลียวไปรอบๆ กาย แล้วมาจับนั่งอยู่ที่ตาของเชษฐากับพราน ใหญ่ ที่มองดูอยู่ก่อนแล้ว หัวหน้าคณะยิ้มให้เล็กน้อย

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง แงชาย?”

น้ำเสียงของเชษฐากอปรไปด้วยความปราณี

“ผมรู้สึกคล้ายกับว่า ได้หลับและฝันไป นายใหญ่ ผมมองไปเห็นอะไรที่ผมไม่เคยเห็นมา ก่อน มัน...มันประหลาดเหลือเกิน...”

“เกะเห็นอะไร?”

แงชายหน้าเผือดลง จ้องออกไปยังราวป่าอันมืดมิดเบื้องหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย พึมพำกระซิบกระซาบเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ผมเห็น...ประสาธโบราณหลังหนึ่ง สร้างด้วยศิลาแลง ใจกลางกุหาห้องใหญ่อัน ปริกหักพัง เป็นแท่นหินอ่อนสีดำสนิท เหนือแท่นหินนั้น หีบศพใบหนึ่งประดิษฐานอยู่ เป็นหีบที่ทำ ด้วยแก้วผลึกโปร่งใส ร่างของสตรีนางหนึ่งนอนสงบนิ่งอยู่ในหีบนั้น ประหนึ่งจะจมอยู่ในห้วง นิราชวันนิรันดร์...ถูกละ! นางควรวอยู่ในความหลับ เพราะร่างกายของนางมิได้นำเปื่อยหรือแห้ง

เพราะตามสภาพของฉากศพ หากแต่อ้อมเอิบเปล่งปลั่งประดุจกุหลาบแรกผลิกับน้ำค้างและแสงเดือนเพ็ญ ฉะนั้นความงามของนางนั้น ไม่มีคำเปรียบใดได้ นางแต่งกายอย่างนางกษัตริย์ น่าประหลาด ที่ริมฝีปากอันจิ้มลิ้มประดุจกลีบกระชับของนางอาบอ้อมไปด้วยสีแดง...สีของเลือดสด!...”

จอมพรานขยับปาก แต่แล้วก็ต้องชะงักลง เพราะเขษฐากดแขนเขาไว้เป็นสัญญาณเตือนให้สงบ

“เห็นอย่างไรต่อไปอีก แงชาย บอกมาซิ...”

“ได้แท่นหินที่นางนอนเป็นโครงกระดูก คัมภีร์เล่มหนึ่งทำด้วยหนังของมนุษย์ มีกริชอีกเล่มหนึ่ง ปักทะลุคัมภีร์ติดอยู่กับพื้น มีอักขระจารึกไว้ตามพื้นและโครงผนัง ภายใต้อีกด้าน...”

“แล้วยังไงอีก”

“ผมเห็นเพียงแค่นี้เอง นายใหญ่”

“มันอยู่ที่ไหน? ประสาทหลังนั้น? ผู้หญิงในโลงแล้วคนนั้น และกริชที่ปักคัมภีร์เล่มนั้น?”

แกชายต้นศีรษะซำๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า

“ผมบอกไม่ถูกว่ามันอยู่ที่ไหน ผมเห็นแต่ภาพเหล่านั้นเท่านั้น เป็นการเห็นเหมือนนอนหลับและฝันไป”

รพินทรีย้มแค้นๆ

“ตั้งแต่ร่วมทางกันมา ตลอดเวลาฉันเห็นว่าแกเป็นคนที่แข็งแรงและแกร่งกล้าในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย ประสาท หรือสติสัมปชัญญะ และฉันก็ยอมรับว่า ฉันไว้วางใจแกเหนือกว่าคนอื่นทุกคนรองลงมาจากตัวฉันเอง...ในด้านสมรรถภาพ ไม่น่าเลยที่แกจะกลายเป็นคนละเมอเพื่อพอเหลวไหลไปได้เช่นนี้”

จอมพนजरสบตาพรานใหญ่ แล้วหลบลง ก้มหน้า

“ผมเสียใจ ถ้าหากผมทำอะไรให้ผู้กองผิดหวัง ถูกแล้วครับ ผมเหลวไหลไปมาก แต่มันเกิดขึ้นกับผมได้อย่างไร ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน”

“เมื่อไหร่ แกพูดได้ตอบกับพวกเราแทนไอ้แก่เจ้าสัวตัวประหลาดนั้น แกรู้สึกตัวหรือเปล่าว่าได้พูดอะไรออกมาบ้าง?”

“ผมไม่รู้สีกตัวเลยครับ ผู้กอง ไม่รู้ว่าผมพูดอะไรออกไปบ้างตามที่ผู้กองว่า เพียงแต่ผมเข้าใจเจตนาและภาษาของมันที่ส่งมาถึงผมทางกระแสดิจิต แต่ถ้าจะให้บอกว่า ผมเข้าใจอย่างไรนั้น ผู้กองอาจเห็นเป็นเรื่องเหลวไหลไปอีก ซึ่งผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ว่าประสาทของผมได้วิปริตผันผวนไปหรือเปล่า”

“ไหนลองบอกมาซิ แกเข้าใจมันอย่างไร?”

“มันต้องการให้เราช่วยเหลือนั่น นั่นคือสิ่งที่ผมรู้ แต่จะให้ช่วยเหลืออะไร อย่างไร นั้น ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

รพินทร์สยดาเสฐาเวทหนึ่ง หัวหน้าคณะก็ถามว่า

“แล้วเมื่อครู่นี้ แกรู้สึกตัวหรือเปล่า ว่าแกเอื่อยอะไรออกมา”

“ผมเอื่อยอะไรหรือ นายใหญ่?”

“แกพูดถึงอะไรเป็นคำลอยๆ ที่เราฟังไม่เข้าใจ – มายาวิน – มหาคัมภีร์อุบาทว์ – พันธุมดี นางพญาแห่งนครลับ – มนต์ชัย – ปุโรหิต พ่อมดร้าย...นี่แหละ ที่แกเอื่อยออกมา”

นางสาวทำหน้างุนงง สั่นหัวอีกครั้ง

“ผมไม่ทราบ ผมได้เอื่อยออกมาเช่นนั้นหรือ”

ภายหลังจากยืนประจันหน้าอึ่งกันไปครู่ เซษฐาก็ผินยิ้มตอบไหล่แกชาย แล้วว่า

“ช่างเถอะ เมื่อแกไม่รู้รู้สึกตัวก็แล้วไป เราไปดูมันดีกว่า นายหญิงกำลังตรวจร่างกายมันอยู่”

ทั้งสามเดินเข้ามารวมกลุ่มของทุกคน ซึ่งขณะนี้มุงล้อมแพทย์หญิงนักมานุษยวิทยา ผู้กำลังตรวจสอบร่างกายของเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างถี่ถ้วนระมัดระวัง คารินถึงกับลงทุนถอดถุงมือหนังออกลูบคลำไปตามร่างกายส่วนต่างๆ ของมันด้วยมือเปล่า ลักษณะผิวหนังและขนของมันหายาบกระด้างสากมือเหมือนผิวของวัตถุที่ปราศจากชีวิตหรือหนังสัตว์ที่ตายแล้ว ซิฟเจอร์และระบบสลับจิตโลหิตของเส้นเลือด หล่อนคันไม่พบเลย ไม่ว่าจะทดลองกดคั่นลงไปยังส่วนใด

สิ่งที่ทำความประหลาดใจให้ที่สุดก็คือ ตรงบริเวณบาดแผลอันฉีกออกไปด้วยคมดาบ จนขาดไส้ทะลักออกมาจากห้อยอยู่นั้น มองไม่เห็นเลือดแม้แต่หยดเดียว มีเพียงแต่ของเหลวเป็นเมือกข้นเหนียวหนืด เหมือนยางไม้ปรากฏอยู่เพียงซึ่มๆ

ทุกคนเงยบกริบ จ้องมายังสีหน้าอันเต็มไปด้วยปริศนาของหมอดารินเป็นตาเดียว หล่อนพิมพ์อาอะไรอยู่คนเดียวฟังไม่ได้ศัพท์ สั่งให้มาเรียซึ่งคอยช่วยเหลืออยู่ใกล้ๆ ส่งที่ฟังหัวใจให้ หยิบหูฟังใส่หู แล้วกดไปตามบริเวณอกของมันซึ่งขณะนั้นอนนิ่ง เบิกตาโพล่งค้างโดยไม่มีการกะพริบอยู่เช่นนั้น ทุกคนเห็นหล่อนมีอาการประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว เหยหน้าขึ้นมองพรรคพวกที่มุงล้อมอยู่โดยเร็ว แล้วพยายามตรวจฟังหัวใจอีกครั้ง

“คุณพระช่วย! นี่ถ้าจะให้ฉันสรุปความเห็นทางแพทย์ก็คือ มันตายแล้ว!!”

ในที่ที่สุดก็ร้องลั่นออกมา

“หมายความว่ายังไง?”

ไชยยันต์ถามเร็วปรือ

“ก็หมายความว่าฉันฟังไม่ได้ยินเสียงหัวใจ หรือการทำงานของอวัยวะภายในของมันเลยนะซิ! ไม่แม้กระทั่งซิฟเจอร์ ไม่มีการสลับจิตของเลือดหรืออะไรทั้งสิ้น”

ท่ามกลางการยืนนิ่ง คัดสินใจอย่างใดไม่ถูกของทุกคน หมอดารินนึกคำลือออกมาขึ้นหนึ่งเล็กๆ ใช้ไม้คียบแทนตะเกียบ แล้วยื่นเข้าไปจ่อตรงช่องจมูก อันเป็นโพรงโหว่สองรูอยู่ใต้ตาของมัน

ล้าลี้ขึ้นนั้น ไม่ได้กระดกไหวให้เห็นแม้แต่คนเดียว!

“โธ! นี่มันตายเสียแล้วจริงๆ ด้วย คงจะตอนบุญคำรัดคอมันตะกั๊นนี้แหละ” หญิงสาวตรงออกมาด้วยเสียงสั้นเครือ

แต่แล้วก่อนที่ใครจะไหวตัวเช่นไรนั่นเอง เจ้าฝักองกอยที่สงบนิ่งไม่คืบคาย ก็ค่อยๆ ผงกไหวสั่นสิริระ และปลายมือปลายตีนของมันให้เห็นอย่างแจ่มชัด คารินกระโดดพรวดขึ้นยืนอย่างตกใจ ในขณะที่คนอื่นๆ ก็ถอยพวงออกไปเล็กน้อย

“มันยังไม่ตาย คุณนั่น มันยังไหวตัวได้!”

พวกพรานพื้นเมืองโวยวายเอ็ดไปหมด

“เมื่อก็มันอาจสลบไปก็ได้ ลองตรวจดูใหม่ซิ น้อย”

พี่ชายหันไปพูดกับน้องสาวโดยเร็ว

คารินกัดริมฝีปากแน่น บังคับใจให้กล้า ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่ง ใช้เครื่องฟังหัวใจ จับที่บริเวณทรวงอกของมันอีก แล้วสีหน้าของหล่อนก็แสดงความยุ่งยากสับสนไปหมด

“เหมือนเดิมมันแหละค่ะ พี่ใหญ่ ไม่มีเสียงเต้นของหัวใจเลย มันไม่น่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตสักนิด ตามกฎของชีววิทยา”

ทันใดนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ก้าวพรวดเข้ามาพร้อมกับมิดโบว์คัมกริบ ที่ดึงออกมาจากซองติดเอว หมอคารินเหลือบเห็นเข้าก็เอามือปาดก้นหน้าอกไว้

“นั่นคุณจะทำอะไร นายพราน?”

“วิธีที่จะทำกายวิภาคได้นั่นที่สุด ก็คือชำแหละร่างกายของมันออก คุณหญิงคอยตรวจให้ดิฉันะ ผมจะผ่าท้องมันเอง”

คารินร้องลั่นออกมาคำหนึ่ง ผลักอกเขาให้ถอยห่างออกไป

“ดิฉันจะไม่ยอมให้คุณหรือใครทำอันตรายมันเป็นอันตราย ถอยออกไปคนใจร้าย!”

แล้วหล่อนก็หันมาทางเพื่อนสาวต่างผิว

“ดิฉันจะลองเย็บแผลให้มัน ช่วยกันหน่อยนะเมย์ เจ้าสัตว์พิสดารชนิดนี้กำลังจะทำให้ทฤษฎีกฎเกณฑ์ของชีววิทยาผันแปรไปหมดแล้ว มันจะให้ประโยชน์แก่วิชาแพทยศาสตร์อย่างที่สุด”

“โธ! นายหญิง พวกผีพวกภูต มันให้ประโยชน์อะไรในวิชาแพทย์ของนายหญิงไม่ได้หรอก...”

เสียงบุญคำบ่นพึมพามาเบาๆ แต่หล่อนไม่สนใจ มาเรียกทำหน้าที่เป็นลูกมืออย่างคล่องแคล่ว คารินจับไส้ของมันยัดเข้าไปทางบาดแผลซึ่งเป็นทางเบือ ยาวประมาณสี่นิ้วบริเวณท้องด้านข้าง แล้วจัดการเย็บบาดแผลอย่างประณีตระมัดระวัง ตลอดเวลาที่สังเกตอาการของมันไว้ทุกขณะ เจ้าสัตว์ประหลาดคงนอนนิ่งอยู่เช่นนั้น ไม่แสดงอาการรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้นในขณะที่เข็มของหล่อนแทงรื้อยเนื้อเข้าไป

ไม่กัณา หล่อนก็เขี่ยแผ่นมันปิดสนิทเรียบร้อย ลูกขึ้นถอยห่างออกมา เปิดจุกกระดิก
 บรันคือออกดื่มดับความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูก

“คราวนี้จะเอาอย่างไรกันต่อไป”

ไชยยันต์ถามขึ้น

“ลองตัดเชือกที่มัดมือ กับลำตัวมันออกซิ เหลือไว้ตรงเปลาะขาล่ามไว้เท่านั้น ดูว่ามันจะมี
 อาการเคลื่อนไหวอย่างไรได้บ้าง” หัวหน้าคณะสั่ง

บุญคำปฏิบัติตามคำบงการของเขา สอดมีดเข้ามาตัดเชือกตรงที่มัดมือและลำตัวของมัน
 ออก เหลือไว้เฉพาะที่ล่ามขาติดกับไม้ ทันทันที่เชือกหลุดออกมา เจ้าสัตว์ประหลาดค่อยๆ ผงกหัว
 ขึ้นมานั่ง ตาอันน่ากลัวของมันทั้งสองเริ่มกลอกไปมาเหมือนตากล้าแมว แล้วท่ามกลางความตก
 ตะลึง เลือดแทบจะจับเป็นก้อนแข็งของทุกคน มันเอามืออันประกอบไปด้วยเล็บแหลมคม จิก
 บาดแผลที่ท้องตรงตำแหน่งที่คารินเขี่ยไว้ ปรากฏเสียงดังควาก ค่อยๆ สาวลากไส้ออกมาช้าๆ

พวกพรานพื้นเมืองผะหลัง ถอยสือออกมาอย่างขวัญเสียในอาการอันผิดวิกลนั้น ส่วน
 คะหยิ่นร้องว๊ากลั่นออกมาไม่เป็นภาษา ขนหัวตั้งชัน ตาเหลือก หันหลังได้ก็เผ่นอย่างไม่คิดชีวิต แต่
 ไชยยันต์ผู้ยืนอยู่ใกล้ รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์ที่สุด ตะลึงข้อเท้าของอดีตนักเลงโตหล่มซ้าง สกัดให้
 มันล้มกลิ้งก่อนที่จะเคล็ดเข้าป่าไปอย่างหมดสติ แล้วตะครุบคอของกะหยิ่นไว้

“ไอ้ผีป่า มันหลอกเราแล้ว นาย”

พวกพรานพื้นเมืองตะโกนเอ็ดอึง ระล่ำระสายอลหม่านกันไปทั่ว ส่างปากก็อีกคนหนึ่ง...ที่
 ขยับจะเล่นอย่างไม่ว่าถึงอะไรทั้งสิ้น เพราะหัดที่มารีเยสลับหลังมือโครมเข้าให้ที่ก้านคอ เซ
 ถลาลงจำเริญเป็นการปลุกสติ คารินหัวใจเกือบหยุดเต้นแทบเป็นลมล้มลงหมดสติไปในบัดนั้น
 เหมือนกัน โผเข้าไปกอดพี่ชายไว้แน่น กายสั่นเทา

ใบหน้าอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวนั้น แลดูเหมือนจะส่ายส่ายหลอกหลอน ลากขดไส้ของ
 ตนเองออกมาจากรอยลึกเสียงดังป๊ดๆ เป็นจังหวะอย่างแซมซ้า จนกระทั่งออกมากองโตอยู่ข้างหน้า
 บุญคำสอผลสุวาทลั่นออกมา แล่นเข้าหาמידหมอของแก แล้วโจนเข้ามาอย่างโกรธแค้น แต่พราน
 ใหญ่ปาดแขนสกัดไว้

“อย่า บุญคำ! ปล่อยมัน...ดูมันให้ถึงที่สุด ว่ามันจะทำอะไรได้อีกบ้าง”

“นาย! เอาไว้ไม่ได้ มันหลอกหลอนแสดงฤทธิ์กับเรา บุญคำจัดการกับมันเอง ต้องล่อด้วย
 มิดหมอเล่มนี้”

ตาพรานเฒ่าเดินอยู่เฝ้าๆ ออกท่าหนุมนเหมือนปลุกพระสันเท็มนำไปทั้งกาย ขยับจะเข้าไป
 กระหน้าฟันให้ได้ แต่พรินทร์กระซอกแขนปลิวออกไปทางหนึ่ง ไชยยันต์ก็เลยลือกแกไว้กระชับ

“เฉยไว้ บุญคำ มันจะหลอกอะไรเราได้ ให้มันหลอกไป เรากำลังต้องการดู อย่าเพิ่งไป
 กระโดดกระดากอะไร ไม่ต้องกลัว พวกเราอยู่พร้อมหน้ากันตั้ง 12 คน”

เจ้าอุทไฟพร หรือมิฉะนั้นก็สัว่มหัจฉรย์ สาวลากไส้ของมันเองเล่นอยู่เช่นนั้น เหมือนจะ
 แสดงให้ทุกคนเห็นแล้วประหลาดพิสดารที่สุด ภายหลังจากที่ดึงไส้ออกมากองจนหมดสิ้นแล้ว มันก็
 ค่อยๆ จับยัดคืนเข้าไปทางบาดแผลทีละน้อย กระทั่งหายเข้าไปหมด ใช้มือทั้งสองปิดอุดปากแผลไว้
 มองกราดจ้องไปยังทุกคน

รพินทร์ก็มลงคว่ำเชือก เดินย้อนอ้อมไปทางด้านหลังของมัน แล้วตัดเชือกรัดจับเข้าให้ได้
 คออีกครั้ง รังคติดกับคานไม้ตามเดิม พลงร้องตะโกนบอกคาริน

“อย่าหมกสติครับ คุณหญิง ลองเข้ามาตรวจสอบบาดแผลของมันอีกครั้งซิ ว่ามันเป็นอย่างไร
 บ้าง”

หญิงสาวสั่นศีรษะ หน้าซีดจนไม่มีสีเลือด แทบจะควบคุมสติไว้ไม่ได้ พุดมาอย่างยากเย็น
 ที่สุด ภายใต้วงที่สั่นกระเทบ

“ฉัน...ฉันไม่กล้าเข้าไปใกล้มันอีกแล้ว มันเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติเกินไปเสียแล้วละ...”

ประโยคสุดท้ายของหล่อนพึมพำอยู่ในลำคอ หลับตาลงแล้วหันหน้าหนีด้วยความสยอง
 ใจเหลือที่จะกล่าว เชษฐาจึงก้าวเข้ามาแทน ทรวดตัวลง ใช้ไฟฉายส่องไปยังบริเวณบาดแผลของเจ้าผี
 กองกอย

แล้วหัวหน้าคณะก็ตรงออกมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

รพินทร์มดล้าตัวมันตรึงติดกับคานไม่อย่างแน่นหนา แล้วชะโงกหน้าเข้ามาดู ไชยยันต์
 กับมาเรียก็พรุเข้ามามุงอยู่ด้วย ยกเว้นคารินคนเดียวที่ยังยืนหันหลังให้

“น้อย มาดูอะไรนี่ เร็ว!”

ແหม่มสาวร้องเรียกมาด้วยน้ำเสียงร้อนรน หล่อนจึงแจ้งใจก้าวเข้าไปสมทบอีกครั้ง พอ
 มองเห็นชัดในสิ่งที่คนอื่น ๆ รุมดูอยู่ แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาก็ยกมือขึ้นปิดปาก ลืมตาโพล่ง

เ็น...ที่หล่อนใช้เย็บปากแผลของมันแต่แรก มีรอยถูกกระชากหลุดลุ่ยออก แต่ตำแหน่ง
 บาดแผลนั้น ขณะนี้เชื่อมประสานเข้าหากันเห็นแต่รอยเป็นทางยาว เหมือนถูกอะไรขีด มีเมือกสีด้า
 ข้นปรากฏซึมๆ อยู่ในลักษณะยางบอนตามรอยขีดนั้น

“พับผ่าซิ ถ้าได้อันนี้ไปออกงานภูเขาทองละก็ รายกันไม่รู้เรื่องเลย”

ไชยยันต์สบถออกมา เชษฐาหรีดาลง

“ถ้าเงชายไม่ได้พูดเพ้อออกมาเอง มันก็ดูเหมือนจะบอกไว้กับเราแล้วเมื่อกี้ มันบอกว่า
 มันจะไม่มวันตาย บาดแผลทุกชนิดที่เกิดขึ้นกับมัน ย่อมไม่ทำให้มันตายได้ นี่คงจะเป็นการแสดงให้
 เราเห็นว่าขนาดมันฉีกบาดแผล สาวไส้ออกมา แล้วจับยัดเข้าไปใหม่ มันก็ยังสามารปิดแผลของมัน
 เองได้ โดยเราไม่จำเป็นต้องช่วย”

“ลักษณะของมันคล้ายๆ สัตว์เซลล์เดียวนั่นแหละ ซึ่งมันค้ำกับรูปร่างหน้าตาของมัน
 อย่งไรพิกล นอกจากพวกไส้เดือน อะมีบา หรือพวกจุลินทรีย์ทั้งหลายแล้ว มีสัตว์เลือดอุ่นหรือ

เลือดเย็นประเภทไหนอีกบ้าง ที่สามารถแยกส่วนของร่างกายมันออกได้โดยไม่ได้รับบาดเจ็บ หรือถึงแก่ชีวิตแบบที่เราเห็นอยู่นี้”

มารีย์พูดเสียงสะท้อน แม้จะเป็นคนกล้าหาญมันคงสักเพียงใดก็ตาม บัดนี้หล่อนก็รู้สึกหวั่นไหวไปหมด ไม่ผิดอะไรกับคาริน

“อยากจะพิสูจน์กันดูให้รู้ชัดออกไปก็ง่ายนิดเดียว สับให้มันแหลกยับขาดออกไปเป็นท่อนๆ แล้วดูซิว่า มันจะสำแดงปาฏิหาริย์รวบรวมชิ้นส่วนร่างกายของมันเข้ามามีชีวิตเหมือนเดิมไหม”

รพินทร์ออกความเห็นโพล่งออกมาอย่างเหยียดเกรียม ความที่ไม่สามารถจะวินิจฉัยสิ่งใดออกมาได้ ทำให้เขาเกิดความบึ้งตึงขึ้นมา แต่เขยื้อนผู้เยือกเย็นและมั่นคงกว่า สันหน้ำไม่เห็นด้วย

“อย่าดีกว่า รพินทร์ นั้นมันเป็นการส่อเจตนาที่จะทำลายมันเกินไป ซึ่งผิดกับนโยบายของเราในขณะนี้ เพราะถึงอย่างไรมันก็ตกอยู่ในกำมือของเราแล้ว และไม่แสดงท่าว่าจะมีอันตรายเช่นไร ผมบอกแล้วว่า สิ่งมหัศจรรย์ต่างๆ ที่เราได้เห็นอยู่นี้ มันจะต้องมีคำตอบแน่ และเราก็กำลังพยายามค้นหาคำตอบอันแน่ชัดขึ้น อย่าปล่อยให้ความรู้สึกอันผวนผกดิของเรามาเข้าไปทำลายโอกาสอันงามนี้เลย”

พรานใหญ่นิ่งไปครู่ แล้วเขาก็ยอมเห็นพ้องด้วย

“ถูกของคุณชายแล้วครับ ผมตื่นเต้นผลอลดีไปหน่อยที่พูดออกมาเช่นนั้น ถ้าทำตามที่ผมว่า ก็แปลว่าเราแสดงความพรั่นพรึงขาดกลัวมันเกินไป เอาใจดีไหมครับ มัดติดหลักไว้กลางแคมป์นี้แหละ คุณมันอีกครั้งภายหลังจากตะวันตกขึ้นพุ่มนี้ในเวลากลางวัน อะไรต่ออะไรเห็นได้ชัดแจ้งที่สุด”

หัวหน้าคณะกัมมศิระ ตาจับนั่งอยู่ที่ฝักองกอย

“นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุด เราจะเอาตัวมันไว้ดูอีกครั้งในเวลากลางวัน อย่าเพิ่งทำอะไรมันก่อนทั้งสิ้น”

ภายหลังจากหยังเสียงไปยังคณะพรรคที่แวดล้อมอยู่ ต่างก็มีความเห็นตรงกันหมด บุญคำกับรพินทร์จึงช่วยกันมัดเข้าสัตว์ประหลาดอย่างแน่นหนาที่สุด จนแน่ใจว่ามันไม่มีทางจะเล่นกลปาฏิหาริย์แก้เชือกหลุดหนีไปได้ แล้วยกคานไม้ที่มีร่างของมันติดอยู่ วางไว้บนหลังไม้งามให้เห็นชัดกลางแคมป์ใกล้กับกองไฟใหญ่

เจ้าภูตไฟมีสีหน้าและอาการแสดงความกระสับกระส่ายหวาดกลัวขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อแลเห็นไฟที่ลุกเป็นเปลวโชติอยู่ในกอง ไชยยันต์ทดลองหยิบฟืนติดไฟขึ้นมาดุ้นหนึ่ง แหย่เข้าไปใกล้ตัวมัน ทุกคนเห็นมันส่งเสียงร้องก้อๆ ออกมาเบาๆ แล้วพยายามขยับตัวดิ้นรน เอี้ยวหนี

“มันกลัวไฟ กลัวความร้อนอยู่เหมือนกัน”

เขยื้อนว่าพยายามพิจารณาดูท่าทีของมันอย่างใคร่ครวญ

“นี่ก็ควรแสดงให้เห็นว่า มันเป็นสัตว์ประเภทหนึ่ง”

“โห้! นายใหญ่ ขึ้นชื่อว่า ‘พระเพลิง’ นะ เป็นเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีอิทธิฤทธิ์เหนือกว่าอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าคนสัตว์หรือภูตผีปิศาจ มันก็ล้วนกลัวไฟทั้งนั้นแหละ ยิ่งผีก็ยิ่งกลัวมาก”

บุญคำพูดมาเรื่อยๆ

“ก็ถ้ามันเป็นผีจริง มันก็ควรจะหายตัวหนีไปซะไหมล่ะ มันจะมีตัวตนให้เราจับมัดเป็นหมู แล้วก็คืนกระแตๆ หนีไฟอยู่นั้นทำไม”

หัวหน้าคณะกล่าวพร้อมกับยิ้มพลอบใจ ตอบโหล่บุญคำอย่างพยายามจะเปลี่ยนความรู้สึกของแกไปอีกทางหนึ่ง

“แต่เมื่อคืนมันแหกห้อง สาวไล่ออกมาหลอกเราต่อหน้าต่อตา...”

ตาพรานเผ่าพูดด้วยเสียงเหมือนกระซิบ มองดูเจ้าสัตว์ประหลาดอย่างไม่ไว้วางใจอยู่เช่นเดิม ผนวกกับความรู้สึกอื่นๆ หนาวๆ เหมือนจะจับไข้”

“นั่นอาจเป็นลักษณะพิเศษของสัตว์ประเภทมัน ที่ไม่เหมือนสัตว์อื่นๆ ก็ได้ ก็ยังสามารถจะมียางสมานแผลให้ติดกันได้อย่างรวดเร็ว และเป็นสัตว์ตายยาก พวกสัตว์เลือดเย็นหลายต่อหลายชนิดที่ตายยากอย่างเดียวกับมัน ูบบางชนิดขนาดคลลอกหนังออกหมดแล้ว ยังเลื้อยหนีไปได้ มันขึ้นอยู่ที่ธรรมชาติประจำตัวของมันตะหาก และธรรมชาติอย่างว่านี่แหละ ที่เรากำลังพยายามค้นหาให้ได้ความจริงอยู่”

การเป็นผู้ที่มีสติมั่นคงเสมอต้นเสมอปลายในทุกสถานการณ์ของเชษฐา ช่วยทำให้บรรยากาศของคณะให้ดีขึ้น อย่างน้อยที่สุด เขาก็สามารถปลุกปลอบขวัญของพวกพรานพื้นเมืองซึ่งส่วนมากของทุกคนในขณะนี้ อยากจะเล่นหนีป่าแตกไปอย่างไม่รู้ทิศทาง ช่วยให้สงบลงได้

คนเหล่านั้นไม่กลัวสิงสาราสัตว์ ไม่ว่ามันจะดุร้ายสักขนาดไหน ขอเพียงอย่างเดียวให้รู้ว่าเป็นสัตว์เท่านั้น แต่ถ้าอะไรมันพิกลพิการผิดปกติไปแล้ว ก็ยากนักที่จะควบคุมความรู้สึกได้ อันเป็นส้นดานดั้งเดิมของลูกป่าพื้นบ้านทั้งหลาย

แต่เมื่อ ‘เจ้านาย’ ของพวกเขาไม่แสดงอาการว่าขาดพรั่นพริ้ง หรือเห็นเป็นเรื่องน่ากลัวอะไร ตรงกันข้ามกลับมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าใกล้ชิดเพื่อศึกษาค้นคว้า ก็พลอยพาให้พวกเขากลายความหวาดกลัวและขวยเขิน และนั่นย่อมจัดว่าเป็นจิตวิทยาอันดีเยี่ยมของราชสกุลหนุ่มใหญ่ หัวหน้าคณะ ทั้งๆ ที่โดยความรู้สึกภายในแท้จริงแล้ว เขากำลังเผชิญไปด้วยปัญหาอันชวนขนลุกเช่นกัน

ปัญหาที่ขบคิดต่อไปเฉพาะวงของคณะนายจ้างและระพินท์ก็คือ การเข้าไปแอบซุ่มซ่อนอยู่ภายใต้ผ้าคลุมหลังคา ตลอดจนการแสดงอาการประหนึ่งจะตกท่ายปฏิสันถารด้วยการเอื้อมมือมาจับข้อมือของมาเรียตอนที่หล่อนไปค้นหีบยานั้น มันมีความหมายเช่นไรแฝงอยู่

ในเมื่อประเด็นวินิจฉัยข้อที่ว่า มันถูกพันบาดเจ็บ และหนีไปไม่รอดนั้น ได้ถูกคัดออกไป...แน่ละ เคียงนี้ตัวมันเองก็พิสูจน์ออกมาให้เห็นแล้วว่า บาดแผลที่เกิดขึ้นจนใส่ไหหล่นั้น หาได้มี

ความหมายใดๆ แก่มันทั้งสิ้น เพราะตัวมันเองสามารถนึกแปลที่คารินเข้บไว้ให้ แล้วสาวไล่ออกมาให้ดูเล่น ตลอดจนยัดกลับคืนเข้าไปใหม่ และทำปากแผลให้ปิดสนิทกันเข้าได้เหมือนเล่นกล ภายในเวลาเพียงชั่วพริบตาเดียวเท่านั้น

“มันเจตนาโดยตรงที่จะอยู่เพื่อเผชิญหน้ากับเรากระมัง?”

ไชยยันต์สรุปความเห็น ซึ่งคนอื่นๆ ก็นั่งงัน ไม่อาจที่จะค้านได้

“ถ้าเช่นนั้น สิ่งต่างๆ ที่เงาชายเพ้อพูดออกมาในลักษณะเหมือนถูกสะกด มันก็น่าจะมีมูลอยู่บ้างเป็นแน่ นั่นก็คือมันต้องการติดต่อกับเรา”

หมอดารินพูดเหมือนรำพึงกับตนเอง

“น่าคิดนะ ถ้าจะพิจารณาตามเหตุผลข้อนี้...”

เชษฐากล่าว หันไปทางพรานใหญ่

“รอให้เช้าพຼ່งนี้ เราคงจะได้คำตอบนี้แน่ชัดขึ้นครับ”

ไม่ทันจะสิ้นเสียงตอบของเขา ทั้งหมดก็ต้องหุ้่งแล้วแผ่นกันซุลมุนจ้าละหวั่นอีกครั้ง เพราะเสียงร้องกว่าๆ ก่อๆ ที่แว่วมากระทบโสตท่ามกลางความเงียบสงัดนั้น มันดูเหมือนจะดังอยู่ในความมืดรอบด้านไม่ห่างตัวไปนัก ลักษณะเดียวกันกับที่ได้ยินในคืนก่อน ครั้งแรกดังขึ้นเสียงเดียวก่อน ต่อมาก็ค่อยๆ รับทอดกันต่อไป จนกระทั่งแซ่เซ้งเย็นยะเยือกไปทั้งป่า

“มันเอาเรามากแล้ว นาย คราวนี้เป็นกองทัพเลย!”

บุญคำร้องแหบๆ กอดไรเฟิลประจำตัวแน่น ทั้งหมดเคลื่อนไหวกันอย่างฉุนเฉียวเตรียมรับเต็มที่ เชษฐาสั่งให้ทุกคนรวมกลุ่มกันเข้ามาตีวงล้อมที่นอน หันหลังชนกันเป็นวงกลม

“ถ้าโผล่ออกมาให้เห็น ก็ยิง ใช้ปืนทุกระบอกเท่าที่เรามีอยู่”

เขาประกาศ ไชยยันต์ก็ถึงการให้ชนหีบกระสุนออกมาวางสำรองไว้ บรรดาอากาศเต็มไปด้วยความขื่นหนัก

“จับหายกันไปข้างหนึ่งละวะ คินนี่”

อดีตนายทหารปืนใหญ่คำราม ท่ามกลางเสียงลูกเลื่อนไรเฟิลรอบด้านที่ซบซันล้ากรอกแกรกราวไปหมด แต่ละคนสุดที่จะระงับความตื่นเต้นเอาไว้ได้ กลิ่นไอของการปะทะเริ่มโอบยิบมาในความรู้สึก ซึ่งแน่ละ มันคงไม่ผิดอะไรกับเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นตะลุมบอนที่ผ่านกันมาแล้ว หีบระเบิดอีกหีบหนึ่งถูกชนออกมาวาง สำหรับความจำเป็นสุดขยอ เมื่อยามที่มานกระสุนอันจะโปรยปรายสกดกันออกไป ไม่สามารถจะยับยั้งกองทัพของเจ้าภูตป่าไว้ได้

ครั้นแล้ว ขณะนั่นเอง ต่างก็ได้ยินเจ้าตัวที่ถูกรพินทร์มัดอยู่กลางแคมป์ ร้องตอบพรรคพวกของมันออกไปด้วยเสียงแหลมกังวาน หันขวับไปจ้องเป็นตาเดียว จันคำรามออกมาเบาๆ ยกปืนขึ้นบ่ายศูนย์เข้าไปที่ร่างของมัน แต่พรานใหญ่ตอบเฉไปเสียก่อนอย่างทันการ พร้อมกับร้องห้ามเฉียบขาด

“อย่าเพิ่งยิงไอ้ตัวนั้นจนกว่ามันจะคืนหลุมมัด”

จากเสียงที่แว่วมาให้ได้ยิน และจากสัมผัสของทุกคน ไม่มีปัญหา บัดนี้ปางพักของฝ่ายมนุษย์ตกอยู่ในที่ล้อมของสัตว์ประหลาดลึกลับเสียอย่างแน่นหนาที่สุด พวกมันจะมีปริมาณสักเท่าใด กำหนดไม่ได้ รู้อย่างเดียวว่า...มันมากันเต็มป่า แทบทุกตารางนิ้วไม่ว่า

ไอ้ตัวหัวหน้าที่ตกเป็นเชลย คงให้เสียงโต้ตอบกับบริวารของมันอยู่เช่นนั้น คล้ายจะส่งภาษาบอกความซึ่งฝ่ายมนุษย์ทั้ง 12 ชีวิตทยอยอะไรไม่ถูก นอกจากสัมผัสร้าย และเลือดซึ่งเต้นเร่าฉูดฉาด กราดไฟฉายส่องสำรวจไปรอบด้าน นิ้วแตะรออยู่กับไคปิ่นพร้อมที่จะระเบิดส่งกระสุนออกไปได้ ในทุกพริบตาที่เห็นเงาของพวกมันโผล่ออกมา และแล้วต่างก็พบกับความแปลกใจยิ่ง มีเสียงคล้ายๆ พวกมันกำลังบีบลิ้มไกล้เข้ามา ค่อยๆ เคลื่อนถอยห่างออกไปเป็นลำดับ

“เอ๊ะ! ถ้าฟังไม่ผิด รู้สึกว่ามันจะถอยแฮะ”

ไชยยันต์กระซิบ

“ครับ น่าแปลกมาก มันกำลังถอย ทั้งๆ ที่เข้ามาไกล้เราที่สุดแล้ว”

รพินทร์ตอบ ซ้ำเลื่องไปทางเจ้าตัวที่ถูกมัดอยู่ริมกองไฟ

“ไอ้ตัวนั้นมันอาจส่งภาษาบอกความอะไรกับพรรคพวกของมันก็ได้”

มารีระเบิดความกระสับกระส่ายออกมา ไรเฟิลยังคงหนีบอยู่ในซอกแขน อีกมือหนึ่งทำหน้าที่ส่องไฟฉาย หลอนน่านหันหลังพิงอยู่กับไชยยันต์ หันหน้าออกคนละด้าน พรานใหญ่กับบุญคำเงี้ยวพิงอยู่ครู่ เสียงดาพรานเผ่าก็ร้องมาอย่างตื้นๆ ว่า

“นายๆ พวกมันดูเหมือนจะพากันยกโขลงไปที่ซากกระทิงของเราที่ทิ้งไว้กลางทุ่งโน่น ไซ้แล้ว มันแหกกันไปทีนั้น”

“สวรรค์! ขอให้พวกมันไปกันที่ซากกระทิงตัวนั้นเถอะ”

คารินครางแหบๆ

ภายหลังจากฟังดูจนแน่ใจ พรานใหญ่ก็ลดไรเฟิลจากไหล่ลงถอนใจยาว

“ไปแล้วครับ ไปที่ซากกระทิงล้มตัวนั้นจริงๆ ถ้ามันพบกับซากกระทิงนั้น เราก็เห็นจะสบายใจได้ คงไม่มาทรมานเราแน่ มันเปลี่ยนความสนใจจากพวกเราแล้ว”

อีกเกือบครึ่งชั่วโมงต่อมา บรรยากาศก็คลี่คลายลง ขณะนั้น มันก็เป็นเวลาสามนาฬิกาเศษ เล็กน้อย ต่างเอนตัวลงนอนกอดปิ่นเตรียมพร้อม คุ้ยกันอยู่ ก็มอยหลับไปด้วยความอ่อนเพลียรพินทร์กำหนดให้พรานของเขาผลัดกันนั่งยามผลัดละสองคน โดยให้คอยเติมฟืนไว้ทุกกองที่สุ่มกันอยู่รอบด้าน แล้วตัวเองก็นั่งพิงกองสัมภาระ ปีนพาดค่อมอยหลับไป

สะดุ้งตื่นขึ้นพรวดพราดอีกครั้ง ขณะนั้นตะวันส่องจ้าเข้ามาที่หน้า เห็นแสงแดดก็บอกได้ทันทีว่ามันปาเข้าไปไม่ต่ำกว่าสี่โมงเช้า ซึ่งในชีวิตการนอนในป่าของเขา ไม่เคยหลับไหลเลยเถิดไปจนถึงเพียงนี้ ผู้ที่เขย่าปลุกพร้อมกับเสียงตะโกนเรียกคือดาพรานเผ่าคู่ใจ สีหน้าของบุญคำแสดงความตระหนกขีดสุด

“นาย! ไอ้ฝีกองกอยหายไปแล้ว!...”

นั่นคือถ้อยคำแรกที่ตะเบ็งผ่านแก้วหูของเขา

“เงชาขี้หายไปด้วย พวกเรายังหลับกันหมดทุกคน บุญคำก็เพิ่งจะตื่นขึ้นมาเดี๋ยวนี้เอง!!”

เหมือนถูกธรณีสูบ ทั้งๆ ที่นั่งครึ่งนอนฟังอยู่กับกองสัมภาระ รพินทร์ ไพรวลัย กระโจน
พรุดขึ้นยืนทั้งตัว...

สิ่งแรกที่สายตาพุ่งปราดไป เป้าหมายคือหลักไม้กลางแคมป์ที่จำได้ว่า ได้มัดเจ้าเชลย ลีกลับแขวนไว้ที่นั่น บัดนี้ เจ้าฝักองกอยอันตรายหนีไปเสียแล้ว!

เขาแผ่นเข้าไปที่นั่น กวาดสายตาพร้อมกับหมุนตัวสำรวจดูอย่างรวดเร็ว แล้วก็พบเชือก ในลอนที่มัดเจ้าสัตว์ประหลาด ถูกแก่ออกกองไว้กับพื้นอย่างดีใกล้ๆ กับไม้ซึ่งมัดตาม นอกจากนั้น ไม่มีหลักฐานร่องรอยอะไรจะให้สังเกตเห็นได้อีกเลยแม้แต่นิดเดียว

หันขวับกลับไปยังกลุ่มพรรคพวกที่ยังนอนอยู่ระกะระกะพร้อมกับโจนลิวเข้ามา นับจำนวนคนด้วยใจที่ตื่นระทึกตกประหม่า ทุกคนอยู่กันครบ กลับไหลกันอยู่ในลักษณะต่างๆ ดูแปลกไป

ขาดหายไปคนเดียว คือแองชาย!

“เร็ว! ช่วยกันปลุกพวกเราขึ้นเถอะ!”

พรานใหญ่ร้องเร็วปรือ เกือบจะเป็นตะโกน แล้วเขากับบุญคำก็แยกกันสั่นปลุกพรรคพวกทุกคนอย่างรีบร้อน

เพียงครู่เดียว ทุกคนก็จ้วเจ็ตื่นขึ้นมาด้วยความจงนสนเท่ห์ใจเหลือที่จะกล่าว และยังไม่มีทันจะขบคิดใคร่ครวญได้ว่า เหตุใดจึงพากันหลับไหลโดยมาตื่นขึ้นในเวลาเกือบเที่ยงโดยไม่รู้สีกตัว เช่นนี้ ต่างก็เผชิญกับปัญหาที่สะอึงอึงใหญ่ไวกว่านั้นก็คือ เมื่อได้รับข่าวประหลาดเกี่ยวกับการอันตรายหนีไปของเจ้าฝักองกอยและแองชาย ทันทีที่ต่างลืมหืมตาขึ้น

ทั้งหมดตกอยู่ในอาการพรวดพราด แผ่นกันขึ้นอย่างตลิดตาเหลือก ชักถามกันเองแซดไปหมดทั้งคณะ รู้สึกแต่เพียงนอนหลับเป็นตายเหมือนถูกยาสะกดไปเท่านั้น แต่ไม่มีใครมีอาการผิดปกติได้รับอันตรายอะไรทั้งสิ้น ตลอดทั้งบริเวณแคมป์ก็คงอยู่ในสภาพปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง ไม่มีอะไรผิดปกติไป ยกเว้นแต่การหายตัวของแองชายกับเจ้าสัตว์พิสดารอย่างเดียวนั่น

แล้วการสอบสวนลำดับเหตุการณ์ก็เริ่มขึ้น เพื่อค้นหาข้อเท็จจริงอันใกล้ชิดถึงที่สุด

คณะนายจ้างทุกคนรวมทั้ง รพินทร์ ไพรวลัย ให้การตรงกันหมด นั่นก็คือ ต่างคนต่างมอยหลับไปเมื่อไหร่ไม่รู้สีกตัว ภายหลังจากรู้แน่ว่ากองทัพของเจ้าภูตป่าบ้ายโถมหน้าไปทางซากกระตังที่ยังลัมไว้ ไม่มีใครบอกได้ว่า ใครหลับก่อนหรือหลับหลัง เป็นการเผลอหลับไปในขณะที่นอนกอดปืนสงบคอยฟังเสียงกันอยู่อย่างระมัดระวัง

คะหยั่น เกิด เส้ย และสา่งปา ขอมรับว่าหลับไปในทันที เมื่อรู้แน่ว่ายังไม่ถึงยามของตน และไม่ได้ตื่นรู้สึกขึ้นอีกเลย จนกระทั่งมาถูกปลุกเอาเดี๋ยวนี

คำถามทั้งมวลจึงพุ่งมายังบุญคำและจัน เพียงสองคนซึ่งเป็นยามชุดแรกได้รับมอบหมายให้เฝ้า ทุกสิ่งทุกอย่างมันเกิดขึ้นในขณะที่พรานทั้งสองเฝ้ายามนั่นเอง และผลสรุปของการไล่เสียงก็ปรากฏออกมา ทั้งบุญคำและจันต่างก็ไม่รู้ตัวเช่นกันว่ากลับไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ทั้งที่อยู่ในระหว่างหน้าที่ ทั้งสองพรานต่างถามกันเองว่า

“เอ็งกลับตอนไหน ไอ้จัน?”

บุญคำร้อง หน้าตื่นเล็กล็กซิดเผือด ซึ่งก็เช่นเดียวกันกับจันผู้ถูกถามซัด

“ไม่รู้เหมือนกัน ก็พี่ล้าละ กลับตอนไหน?”

จันย้อนถามมาเสียงแหบๆ ทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ข้าก็...ไม่รู้ มันบอกไม่ถูกโว้ย...ฟิสิกส์จริงๆ...”

ตาแต่ตอบหัวมันเองดังคาด สบตพ้า หน้านี้ควักขมวด เซษฐายกมือขึ้นห้าม แทรกมาโดยเร็วว่า

“เอาละๆ อย่ามัวแต่ไล่เสียงซัดทอดกันอยู่เลย ว่าใครกลับก่อนใคร หรือเมื่อไหร่ ของมันซัดออกมาแล้วว่าทั้งสองคนกลับไปในระหว่างที่เฝ้ายามโดยไม่รู้ตัว ซึ่งมันเป็นเรื่องผิดปกติมาก และความผิดปกตินี้มันเกิดขึ้นกับพวกเราทั้งคณะนั่นแหละ ไม่งั้นจะพากันกลับเป็นตายเพิ่งมาตื่นเอาเดี๋ยวนี้ได้อย่างไร ว่าแต่ว่า ในพวกเราใครเป็นคนตื่นขึ้นคนแรก”

“บุญคำเองแหละ นายใหญ่...”

ตาพรานแต่บอกเสียงแห้งๆ สีหน้าของแกปั่นยากที่สุด

“บุญคำลืมตาขึ้นมา เพราะตะวันมันส่องหน้า ที่แรกนึกว่าฝันไป ลุกขึ้นมานั่งเห็นพวกเรา ยังนอนหลับกันหมดทุกคน คูมันพิกลอยู่ พรานใหญ่ก็นั่งพิงกองสัมภาระหลับ แลไปอีกที ไม่เห็นไอ้ฟิสิกส์กอย นับจำนวนพวกเรา ไอ้เงซายก็ขาดหายไป บุญคำก็ปลุกพรานใหญ่ขึ้นเป็นคนแรก”

“ผมตื่นนอนก่อนพวกคุณชายไม่เกิน 2 นาทีเท่านั้นครับ”

พรานใหญ่กล่าวเสริมมาเร็วปรือ

“หมายความว่ายังงั้นนี่ ทำไมพวกเราถึงนอนหลับเป็นตายกันไปถึงอย่างนี้ แล้วไอ้สัตว์ประหลาดกับเงซายหายไปไหน?” ไชยยันต์ร้องอย่างตึงง

พวกพรานพื้นเมืองพรุกกันออกไปกระจายค้นหาร่องรอยรอบๆ บริเวณแคมป์ ในขณะที่รพินทร์กับคณะนายจ้างพุ่งสายตาปราดเป็นตาเดียว จับไปยังตำแหน่งที่ทุกคนเห็นเงซายนั่งประจำที่อยู่ครั้งสุดท้าย จอมพรานปรีเข้าไปยังตำแหน่งนั้นก่อน แล้วคณะพรรคก็พุ่งตามกันเข้ามาท่ามกลางความมึนงงทวยเหตุการณ์เช่นไรไม่ถูก

“ดูนี่!”

เสียงมาเรียอะอะขึ้น ทุกคนเหลียวขวับมา ก็เห็นหล่อนก้มลงหยิบไรเฟิล .460 เวเธอร์บีแม็กนัม ซึ่งมอบหมายให้เป็นปืนประจำมือของคนใช้ชาวคงขึ้นมาสูให้ดู

“มันวางทิ้งอยู่ตรงนี่”

พร้อมกับอุทาน หล่อนตบก้นลูกเลื่อน กระชากออก กระสุนนัดหนึ่งซึ่งประจำอยู่ในรังเพลิงเรียบร้อย กระเด็นหือออกมา แสดงว่าปืนอยู่ในระหว่างเตรียมพร้อมตามปกติ ลักษณะเดียวกับอาวุธประจำตัวของคณะพรรคพวกทุกคน ระหว่างที่จอมพรานยังกัศริมฟิปากหมวดคิ้วขมวด ไชยยันต์ก็ก้าวสวปไปที่คันธนูพร้อมทั้งกระบอกลูกศร หยิบขึ้นมาสำรวจ มันยังอยู่ครบเหมือนเดิม คารินอีกคนหนึ่งก็ก้มลงหยิบถุงย่ามอันเป็นสมบัติส่วนตัวขององครักษ์พิเศษของหล่อนขึ้นมาดู

ทุกสิ่งทุกอย่าง อันเป็นสมบัติของเงาชายอยู่ครบถ้วน!!

ทั้งห้าคนมองตากันตะลึงไปชั่วขณะหนึ่ง บางสิ่งบางอย่างแล่นเข้าจับความรู้สึก เป็นความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยายอะไรออกมาได้ แน่ละ มันตรงกันทีเดียว คือสังหรณ์ร้าย!

“มันมีอยู่สองนัยเท่านั้น...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแหบเหือด ทำลายความเงียบงันของทุกคนที่พากันยืนเป็นท่อนหินไป

“อันตรายลึกกลับที่เรายังทายไม่ถูก ได้เกิดขึ้นกับเงาชาย หรือมิฉะนั้น เขาก็ผละหนีจากเราไปโดยเจตนา”

“เงาชายคงจะไม่คิดหนี หรือผละแยกทางกับเรา โดยไม่มีอะไรติดตัวไปเลย แม้กระทั่งปืนหรือสมบัติส่วนตัวของเขาไม่ใช่หรือ?”

ผู้ที่ตรงขึ้นด้วยเสียงกระซิบ คือ คาริน วราฤทธิ์ หน้าหล่อนปราศจากสีเลือด

มาเรียตะโกนถามไปยังล่างป่า พรานของหล่อน ซึ่งกำลังก้มๆ เงยๆ อยู่ตามราวป่าคนละด้านกับพรานอื่นทั้งหลาย เจ้าต้องสู้นหัวโปกมืออยู่ไปมา แสดงว่ามันไม่ได้ร่องรอยอะไรทั้งสิ้น

พรานใหญ่ป้ายแขนเสื้อขึ้นเช็ดเหงื่อบนใบหน้า นัยน์ตาทั้งคู่หรีบหยีลง กวาดสายตาอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอนไปรอบๆ

“พวกเราทั้งหมด ถูกอำนาจอะไรสักอย่างหนึ่งสะกดให้หลับไหลกันไปหมด และหลับจนเลยเถิดมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เหตุการณ์ที่เราคาดไม่ถึงทั้งหลาย มันเกิดขึ้นในระหว่างพวกเราหลับกันทั้งหมดนั่นเอง”

เขษฐากล่าวเคร่งเครียด สหายของเขาก็พูดโดยเร็วว่า

“ทำไมเราจึงยังรอดชีวิตกันอยู่ได้ โดยการหลับอย่างลึมดัวเช่นนี้ ทำไมเราจึงไม่กลายเป็นกองกระดูกกันไปหมด โดยกองทัพของเจ้าสัตว์ประหลาดเหล่านั้น เพียงแต่ว่าไอ้ตัวที่เราจับได้หายไป พร้อมกับคนของเราเพียงคนเดียว มันคืนหลุดจากมัดไปได้อย่างไร แล้วเงาชายเล่าหายไปไหน มันจะต้องไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเจตนาของเขาย่างแน่นอน หลักฐานเห็นได้จากปืนและสิ่งของที่ทิ้งอยู่นี้”

รพินทร์ผละตรงมายังกองเชือกที่ใช้มัดเจ้าสัตว์ประหลาด ซึ่งทิ้งอยู่กับพื้นเคียงข้างไม้ที่ใช้ตามตัวมันอีกครั้ง ค่อยๆ ก้มลงหยิบขึ้นมาพิจารณาอย่างครุ่นคิด ทุกคนตามมอล้อมดูอยู่ด้วย

“เชื่อกเป็นปกติเรียบร้อยดี ไม่มีรอยขาดเลย...”

เขาพูดแผ่วต่ำ มองหน้าเชษฐากับไชยยันต์

“ลักษณะของมัน เหมือนได้รับการแก้ไขหลุดจากใครสักคนหนึ่ง ไม่ใช่ตัวของมันเอง”

“ก็ใครละ เป็นคนมาแก้มันให้มัน?”

คารินถามขึ้นลอยๆ อย่างรุ่มร้อน

พรานใหญ่ยังไม่มีคำตอบใดๆ ในขณะนั้น นอกจากยืนนิ่ง มาเรียกกล่าวเป็นเชิงหยิ่ง
ความเห็นทุกคนมาว่า

“ลองช่วยกันคิดให้ดีซิ ไอ้สัตว์ประหลาดหลุดจากมันนี้ได้โดยวิธีใด พวกมันย้อนกลับมา
แก้เชือกให้ในขณะที่เราหลับไหลกันอยู่ หรือว่าผู้ที่แก้ไขมันคือ แงชา?”

ระหว่างเชษฐา ไชยยันต์ และจอมพราน ยังไม่มีใครตัดสินใจลงความเห็นอย่างใดทั้งสิ้น
นอกจากช่วยกันมองหาหลักฐานไปตามพื้น ซึ่งมันก็ไม่อำนวยผลอะไรขึ้นมาได้ พื้นบริเวณนั้นเป็น
ดินแข็ง สลับไปกับหิน อาจมีรอยเท้าจากฝุ่นที่ติดดินของพรรคพวกกันเองที่ย่ำไว้สับสนเมื่อคืน มัน
ไม่ช่วยให้แยกแยะออกไปได้นัก

“สมมติว่าพวกมันย้อนกลับมาช่วยไอ้ตัวหัวหน้าที่นี้ พวกเราทั้งหมดก็ควรจะเป็นเหยื่อไป
หมดแล้ว ป่านนี้คงเหลือแต่กองกระดูก งั้นไม่ใช่หรือ รพินทร์?”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวัง

“ถ้ามันก็มีทางให้สันนิษฐานได้อย่างเดียว แงชานั้นแหละครับเป็นคนแก้มันให้มัน
ปล่อยมันให้หนีไป แล้วตัวเองก็หนีไปด้วย”

“มีเหตุผลอะไรที่แกชาจะต้องทำอย่างนั้น?”

คารินร้องลั่นอย่างไม่เห็นด้วย อีกสามคนก็ขมวดคิ้วอย่างกลางแกลงสุดที่จะปลงใจได้

“อันนี้ เป็นสิ่งที่เรากำลังค้นหาเหตุผลกันอยู่ แต่รูปการมันชี้ให้เห็นไปในทำนองนั้น”

“ทำไมคุณไม่คิดบ้างว่า ในบรรดาพวกเราทั้งสิบสองชีวิตนี้ แงชาเป็นคนที่กระหาย
ที่สุด มันใช้อำนาจอันลึกลับเข้าสะกดเราหลับไปหมด แล้วเข้าทำอันตรายแกชาเพียงคนเดียว
ป่านนี้เขาอาจกลายเป็นศพ หรือไม่ก็กองกระดูกอยู่ที่ไหนแล้วก็ได้”

“ไม่มีร่องรอยของการต่อสู้ ไม่มีรอยเลือด!”

“พวกมันอาจช่วยกันลากเขาไปให้พ้นจากบริเวณนี้ก็ได้ เราจึงไม่เห็นรอยเลือด อย่าลืมนะ
หลักฐานข้าวของอันเป็นสมบัติส่วนตัวทุกชิ้นของเขายังอยู่ครบถ้วน มันน่าจะพิสูจน์ให้เราเห็นได้
ชัดว่า แงชาไม่ได้มีเจตนาที่จะหายตัวไปจากที่นี่ด้วยตนเองเลย เขาจะต้องถูกเอาตัวไป แต่โดยวิธีใด
นั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง”

มาเรียค่านมาอีกคนหนึ่งอย่างแข็งแรง

“กระจายกันออกตรวจบริเวณในรัศมีรอบๆ เอะ บางทีเราอาจได้หลักฐานอะไรขึ้นบ้างก็
ได้”

ไชยยันต์ออกความเห็นมาอย่างกระสับกระส่าย

“เดี๋ยวก่อนครับ ใจเย็นๆ ไว้ก่อน”

จอมพรานขัดขึ้น ลักษณะของเขาเหมือนจะเข้ามาอ่านอะไรบางอย่าง แล้วกล่าวต่อมาในน้ำเสียงเดิมว่า

“ก่อนอื่น เรามาพิจารณากันก่อนดีกว่า ทำไมเราถึงพากันกลับไม่รู้สึกรู้สึไปหมด เราพากันกลับไปด้วยอำนาจอะไร นี่เป็นปัญหาสำคัญข้อแรกที่สุด ที่จะช่วยให้เรากลับไปสู่ปัญหาอื่นๆ ต่อไป...พวกคุณเข้าใจว่าอย่างไรครับ ในเรื่องที่เราถูกสะกดกลับเป็นตายไปเช่นนี้ มันเกิดจากอะไร?”

ประโยคหลังเขาหยังความเห็นไปยังทุกคน

คณะนายจ้างทั้งสี่ หันไปมองตากันเอง

“ผมไม่คิดว่าเราจะถูกอาถรรพณ์หรือเวทมนตร์ใดสะกดให้กลับ นอกจากยาสะกดประเภทควันรม”

ในที่สุด เซษฐาก็กระซิบออกมาเบาที่สุด

“ถ้าฉันคุณชายก็คิดอย่างเดียวกับผม...”

รพินทร์ว่า แล้วเดินตรงเข้าไปตรวจดูตามกองไฟที่ก่อไว้รอบด้านทั้งหกกอง ซึ่งบัดนี้เหลือแต่เถ้ามอด และดุ้นฟืนที่ถูกไฟกินกลืนพ้นจากบริเวณที่สุ่มไว้ เป็นการพร่างไฟด้วยตัวเอง เพราะไม่มีใครเคยใส่เพิ่มเติม ทุกคนเห็นเขาไปนั่งคุกเข่าอยู่ที่ซากไฟกองสุดท้ายทางด้านใต้ของบริเวณแคมป์ สีหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย ใช้ปลายมิดโบว์ชี้ชี้ตามกองถ่านนั้นอย่างระมัดระวัง จึงพากันตามติดเข้าไป

“มีอะไรผิดปกติหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์ถามเสียงสูง

จอมพรานยังไม่ตอบในทันทีนั้น แล้วต่างกึ่งกันไปอีก เมื่อเขาค่อยๆ ชูปลายมิดขึ้นให้ดู มีไถ่ขนาดย่อมๆ เหมือนไถ่บรรจุเครื่องราง ทำด้วยผ้าดิบสีม่อๆ อันหนึ่ง เกี่ยวติดอยู่กับปลายมิด ขณะที่มันถูกยกขึ้นนั้น ผงสีต่างๆ คล้ายๆ จี้ค้างคาวป็น อันเป็นเศษเหลืออยู่ในไถ่ ค่อยๆ ร่วงเป็นระลอกลงมาที่พื้นแลเห็นได้ถนัด

“ได้มาจากไหนล่ะ?”

เซษฐาถามพรวดพราดมาบ้างอย่างมีอะไรสะดุดใจเหลือที่จะกล่าว

“จากในกองไฟนี่ครับ”

รพินทร์ตอบแผ่วเบา ตาก็กวาดไปรอบๆ บริเวณซากไฟกองนั้น แล้วก็เงยกริบไม่ยอมตอบคำถามของคณะนายจ้างที่มีมาอีกทั้งสิ้น แต่ยกมือขึ้นคิดเรียกบุญคำกับกะหย่น ทั้งสองวังตรงเข้ามาโดยเร็ว พวกพรานอื่นๆ ก็พลอยละจากการตรวจหารอยแล่นเข้ามาสมทบด้วย

“ดูซิ ผงดำๆ ในไถ่นี้ เป็นอะไร?”

บุญคำกับคะหิ้นเต็มไปด้วยความประหลาดใจในสิ่งที่พรานใหญ่ชี้ให้ดู ต่างทรุดตัวลงพิจารณาโดยเร็ว ตาพรานเฒ่าใช้นิ้วแตะผงนั้นขึ้นมาขยี้ในมือ แล้วยกขึ้นดมอย่างระมัดระวัง พลางเงยหน้าพรวดขึ้น อุทานสั้น

“ยาสะกด นาย! นี่มันหนังคางคกภูเขาตากแห้ง แล้วป่วนเป็นผงสำหรับใส่ในกองไฟแบบเดียวกับที่ไอ้พวกสาธกเขี้ยวใช้! เมื่อคืนนี้ พวกเราโดนควั่นสะกดนี้เข้าให้แล้ว”

“ใช่แล้ว พรานใหญ่ นี่เป็นยารมควันสำหรับให้หลับ”

นายบ้านหล่มช้างละล้าละลักยืนขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ภายหลังจากเกลี้ยดูในฝ่ามือ ระหว่างที่คณะนายจ้างพากันยื่นตะลึง จอมพรานแยกเขี้ยว

“ลองช่วยกันคิดให้รอบคอบหลายๆ ด้านซิครับ จากหลักฐานที่เราค้นพบนี้”

“ไม่มีใคร แงชายแน่ ของมันชัดเหลือเกิน!”

เสียงไชยยันต์เกือบจะเป็นกระซิบ

“ถูกแล้ว นี่ต้องเป็นการกระทำของแงชาย...”

หัวหน้าคณะเอ่ยทำลายความเงิบงันขึ้น

“แต่ปัญหามันอยู่ที่ว่า แงชายมีเจตนาอะไรที่ทำเช่นนี้ เขาทำลงไปในขณะที่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วนโดยมีเจตนาอันแน่วแน่ หรือว่ากระทำลงไปโดยไม่รู้สีกตัว นอกสำนักโดยอำนาจลึกลับบางอย่างบีบบังคับชักพา เท่าที่เห็นอยู่ที่นี่เราพอจะสรุปได้ล่ะว่า แงชายเป็นคนลอบวางยาสะกดพวกเราทุกคน หลังจากนั้น ก็แก้มัดเจ้าสัตว์ประหลาดปล่อยมันไป เท่าๆ กับที่ตัวเองก็ผละหนียาไปด้วย”

“ไอ้แงชายมันต้องเป็นพวกเดียวกันกับผีกองกอยแน่ๆ”

เสียงบุญคำโววายออกมา แล้วก็ต้องชะงักสงบปากคำ เพราะรพินทร์หันไปดวาดเขาๆ ให้แหกหูปาก ในบรรดาบุคคลชั้นหัวหน้าที่ทั้งห้า ล้วนหนักหน่วงอยู่ในห้วงขบคิด ไม่มีใครสนใจกับความคิดเห็นไปต่างๆ นานาของกลุ่มพรานพื้นเมือง

“เราพอจะมองเห็นภาพเหตุการณ์แล้วครับ อย่างที่คุณชายคาคันนั่นแหละ เพียงแต่ว่าเรายังไม่สามารถเข้าใจได้เท่านั้นว่า มันเกิดขึ้นเพราะอะไร หรือว่ามีสิ่งใดแฝงอยู่...”

ภายหลังใช้การไคร่ครวญ พรานใหญ่กล่าวด้วยเสียงแผ่วเบาเช่นเดิม

“แต่อย่างน้อยที่สุด พวกเราก็เพิ่งจะมารู้กันเดี๋ยวนี้เองว่า แงชายมียาสะกดซ่อนติดตัวอยู่ ด้วยตลอดเวลา อันนี้น่าจะสื่อให้เห็นถึงแผนการบางอย่างอันไม่ซื่อต่อเรา”

“นั่นยังไม่เป็นเหตุผลที่จะลงความเห็นได้...”

คารินขัดขึ้นทันที

“เพียงแต่ค้นพบว่า แงชายมียาสะกดติดตัวอยู่ จะคิดว่าเขามีแผนการอันไม่ซื่อหรือมีเจตนาทุจริตอะไรต่อเรายังไม่ได้แน่ เขาอาจมีติดตัวไว้เพื่อประโยชน์ของคณะเราส่วนรวมก็ได้ และ

ที่ไม่ได้บอกให้เรารู้แต่แรก คุณก็น่าจะเข้าใจนิสัยของเขาดีอยู่แล้ว แงชายเป็นคนซ่อมนมและนั่งเสียบเสมอ เขาจะไม่แสดงหรือปฏิบัติสิ่งใดลงไปเป็นการล่วงหน้า ยกเว้นภารกิจจำเป็นจิตสุดมาถึงในกรณีนี้เราก็เห็นกันอยู่แล้ว ถ้าแงชายเจตนาร้ายต่อพวกเรา ระหว่างที่พวกเราหลับไม่รู้สีกตัวกันหมด เขาฆ่าเสียเมื่อไหร่ก็ได้ หรือแม้แต่ว่าจะคิดปลิดตัวหนีไปตามลำพัง ก็ทำไม่ถึงผลไปตัวเปล่าโดยไม่มีอะไรติดตัวไปเลยแม้แต่อาวุธ ฉันแน่ใจว่ามันจะต้องเกิดอะไรขึ้นในทางที่ไม่ชอบกลเสียแล้ว และไม่ใช่ว่าดีสำหรับเขาค่ะ”

รพินทร์ อึ้ง เชษฐา ไชยยันต์ และมาเรียตอยู่ในภาวะสับสน ไม่สามารถจะตัดสินใจลงความเห็นอย่างไรได้ถูก แต่จะอย่างไรก็ตาม ทุกคนก็มองเห็นในเหตุผลที่ดารินกล่าว

“สิ่งที่น่าคิดอีกอย่างหนึ่งก็คือ พวกเราทั้งหมดถูกสะกดให้หลับไปเพื่อเป็นผลให้เจ้าสัตว์ประหลาดกับแงชายสูญหายอันตรายกันไปอย่างเฉยเท่านั้น เราไม่ได้รับอันตรายใดๆ เลย ในระหว่างที่เราหลับลืมตัวไม่ได้สตายนั่น”

นักมานุษยวิทยาสาวกล่าวต่อมา

พรานใหญ่ฉายไรเฟิลติดมือขึ้นมา พร้อมกับลุกขึ้นยืนกล่าวสั้น

“ลองแยกกันค้นรอบๆ เถอะครับ”

อย่างฉับพลัน ทั้ง 11 คนแยกกันเป็นพวก ออกเดินบุกเข้าไปในป่ารอบด้าน เพื่อค้นหาหลักฐานเพิ่มเติมอย่างร้อนใจ โดยลืมแม้กระทั่งความหิวโหย กระเพาะร้องอุรอุรสำหรับมือแรกของวัน

ไชยยันต์ไปอยู่กับรพินทร์ บ่ายหน้าตัดเนินไปยังทุ่งอันเป็นตำแหน่งที่ซากกระต๊องถูกยิงล้มอยู่ เชษฐาบุกตามหลังบุญคำ โดยมีน้องสาวร่วมไปด้วย แยกไปทางหุบเขาด้านตะวันตก มาเรียไปกับพรานต้องสู้ของหล่อนอีกด้านหนึ่ง ส่วนคะหยิ่น จัน เกิด เส่ย กระจายกันค้นหาออกไปโดยอิสระ เป็นรัศมีวงกลมรอบทิศ

“ค้นอยู่ในละแวกใกล้ๆ ก็แล้วกัน อย่าไปให้ไกลนัก!”

หัวหน้าคณะร้องสั่งทุกคน ก่อนที่จะหลับตากัน

“ถ้าหวนคิดถึงเมื่อคืน มันก็เป็นเรื่องลึกลับพิกลอยู่นะผู้กอง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่กระซิบ ในระหว่างที่เดินรุดหน้าเคียงคู่มากับจอมพราน

“มีอะไรที่ทำให้เราเห็นว่า แงชายมีส่วนโน้มน้าวที่จะติดต่อสัมพันธ์ได้กับไอ้สัตว์ประหลาดนั้น หมออาจตกอยู่ในอำนาจของมัน และทำอะไรขึ้นตามแต่มันจะบงการก็ได้”

“คุณไชยยันต์เชื่อหรือครับ สำหรับผมไม่อยากจะเชื่อเลย ผมเกรงว่า แงชายจะเกิดบ้าเพื่อขึ้นด้วยตนเอง แล้วทำอะไรพิลึกๆ ที่เรายังคาดไม่ถึงออกไปก็ได้ ไอ้เสือนี่ก่อเรื่องยุ่งขึ้นเสียแล้ว นี่ผมขี้เกียจไม่ออกเลยว่า เราจะตัดสินใจกันอย่างไร ถ้ายังไม่ได้รับรองรอย หรือค้นตัวหมอเจอะ”

รพินทร์กล่าวเครียดขม ออกเดินสวๆ ไปอย่างรวดเร็ว ดาก็กราดสายไปรอบๆ

“ถามจริงๆ เอะ คุณคิดยังไง?”

จอมพรานหัวเราะหึๆ

“ผมสงสัยว่าจะเป็นลูกไม้ของหมอเสียมากกว่า วางปมไว้ให้เป็นเรื่องลึกลับวุ่นวาย สำหรับเรา เพื่อจะให้เราดูตามไปในทิศทางที่หมอต้องการให้เราไป จำไม่ได้หรือครับ แงชายพูด แทนให้แก้อีฝักกองกอบบอกให้เราบ่ายหน้าไปทางตะวันตก เพื่อให้ถึง ‘นครแห่งความลับ’ อะไร นั่น หมอทำเป็นหลอกลับไปแบบนี้ ย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าเราต้องตามอยู่วันยังค่ำ การไม่เอาปืนหรือสมบัติใดๆ ติดตัวไปเลย จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้เราเร่งตามหมอไปอย่างชนิดที่ไม่กล้าทิ้ง เพราะเป็นห่วงโดยคิดว่าเกิดเรื่องร้ายๆ”

“ผมเชื่อว่าไม่มีใครอ่านไอ้คนใช้ศาสนาสมัครผู้ลึกลับของเราคนนี้ได้ดีไปกว่าคุณ...”

ไชยยันต์ว่า คำหน้าเต็มไปด้วยความอึดอัดวิตกกังวล

“แต่สำหรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครั้งนี้นี้ ผมสงสัยอย่างไรบอกไม่ถูก กลัวว่ามันจะไม่ได้ เป็นอย่างที่คุณเข้าใจเสียมากกว่า”

“แล้วคุณไชยยันต์เข้าใจอย่างไรครับ?”

“ผมก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน มันเป็นเรื่องลึกลับที่ยังไม่กล้าพูดอะไรออกไปได้ ถ้าแงชายมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนบริบูรณ์ในการกระทำครั้งนี้ โดยไม่มีเจตนาอะไรสักอย่างที่กำหนดวางแผนไว้ก่อน อย่างน้อยก็ต้องเอาเป็นประจักษ์มือนอกของส่วนตัวไป”

“แต่ผมคิดไปอีกแง่หนึ่ง ถ้าแงชายเอาปืนกับของส่วนตัวของมันไป เราจะรู้ได้ทันทีว่ามัน ปลีกตัวพละหนีจากเราไปตามลำพัง และเราก็อาจไม่สนใจอะไรอีก โดยคิดเสียว่า เมื่อมันอยากจะแยกไป ก็ปล่อยมันตามเรื่อย โดยพวกเราก็มุ่งไปตามเส้นทางเดิมของเรา แต่การไปในลักษณะตัวเปล่าลึกลับเช่นนี้ ย่อมทิ้งปริศนาให้เราต้องคิด โปรดเข้าใจเถิดครับว่า ไม่มีความจำเป็นสำหรับแงชายเลย ขอให้มิมิดสักเล่มเดียว หรือต่อให้มือเปล่า มันก็ดำรงชีพอยู่ในป่าได้เท่าๆ กับสัตว์ป่าตัวหนึ่ง”

“อือม ถ้าฉันก็น่าคิดอย่างคุณว่าเหมือนกันนะ”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ครางออกมา

“โปรดสังเกตให้ดีเถิดครับ แงชายเป็นคนเชื่อมั่นอยู่ในโซกลางส่วนตัวของมันเองอยู่ตลอดเวลาแล้ว เมื่อคราวที่เราตามล่าไอ้แห้ว เป็นเครื่องพิสูจน์ให้เห็นได้เป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่มันรู้ทางลับเชื่อมระหว่างป่านอกกับหุบผาหอน อันเป็นทางผ่านเข้าออกของโขลงไอ้แห้ว มันก็ยังแก่งนึ่งอูบไว้ ไม่ยอมบอกเราจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย คล้ายๆ มันจะเป็นคนกำหนดเวลาให้เราเองว่า เมื่อไหร่จึงจะเป็นเวลาที่เราจะปราบไอ้แห้วลงได้ มีหน้าซำยังผูกเรื่องขู่เราไว้ จนพวกเราไม่กล้าไปแตะต้องกับงาของไอ้แห้วภายหลังที่ตายแล้ว และพวกเราก็ต้องจำนนต่อคำขู่ของมัน ผมบอกตามตรงว่าไม่เคยไว้วางใจแงชายได้สนิทเลย ไอ้คนคนนี้เป็นคนลึกลับอย่างที่สุด จริงอยู่ โดยพื้นฐานร่วมงานเบื้องหน้า มันเป็นคนที่มีความสามารถ และเต็มไปด้วยสมรรถภาพที่สุดในทุกสิ่งทุกอย่าง

เกี่ยวกับการท่องไพรของเรา แต่ผมเห็นอะไรบางอย่างแฝงอยู่ในเวลาดาของมัน ซึ่งผมก็อ่านไม่ออก เหตุการณ์ครั้งนี้จะเป็นด้วยลูกไม้อะไรของมันอีกก็ไม่รู้ มันอาจต้องการชักนำเราให้ออกนอกเส้นทางเดิม โดยบ้ายหน้าไปที่ไหนสักแห่ง และเพื่ออะไรสักอย่างโดยเอาตัวมันเองเป็นเครื่องล่อก็ได้...”

พรานใหญ่เว้นระยะ หยุดเดินควักบุหรือออกมาป้อนจุด แล้วกล่าวต่อว่า

“อย่างไรก็ตาม นี่เป็นแต่เพียงข้อระแวงของผมเท่านั้น ผมอาจเข้าใจผิดไปได้”

“คุณเป็นคนรอบคอบถี่ถ้วน และคิดอะไรได้ลึกซึ้งมาก...”

ไชยยันต์พูดออกมาจากใจจริง มองดูจอมพรานดาเป็นประกาย

“เป็นการดีแล้ว ที่พวกเราทั้งหมดจะช่วยกันขบปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น อย่าเอาแต่เชื่อผมฝ่ายเดียวสัก บางทีผมก็พลาดเหมือนกัน”

เขาพูดขำๆ พร้อมกับออกเดินต่อ

ไม่ปรากฏร่องรอยอันใด ให้เห็นผิดสังเกตได้เลย ตลอดระยะที่ช่วยกันสอดสายสายตา อัดใจใหญ่ต่อมาก็ตัดป่าโปร่งลงสู่ทุ่งอันเป็นตำแหน่งที่มาเรียกกระหิงคว่ำไว้เมื่อเช้านาน

แล้วทั้งสองก็มาขึ้นหรีดากันอย่างสยดสยองอยู่เหนือซากกระหิงคว่ำนั้น ซึ่งบัดนี้ เหลือให้เห็นแต่เพียงกองกระดูกขาวโพลน กลาดเกลื่อนทั่วบริเวณ

“ไอ้พวกผีห่านั่น มาลงกินกระหิงนี่จริงๆ อย่างที่พวกเราคาดกันไว้”

ไชยยันต์คราง

“โชคของเราแท้ๆ ที่พวกมันไม่หวนกลับไปแตะกระดูกพวกเรา อีตอนนอนสลบไสลไม่รู้สีกตัวกันอยู่”

“มันอาจอิมเสียก่อนแล้วก็ได้ครับ” รพินทรว่ำ

ทันใดนั้น ต่างก็แว่วเสียงกู่เรียกจากพรรคพวก ลอยมาจากทางใดทางหนึ่งห่างออกไป ทั้งสองเงี้ยวจับเสียง แล้วมองหน้ากัน

“เอ๊ะ! รู้สีกว่าจะมาทางด้านนี้นะ”

ไชยยันต์บ้วนปากไปทางแคว้นป์ ยังไม่ทันที่พรานใหญ่จะกล่าวเช่นไร ก็ปรากฏเสียงกู่ตอบโต้กันไปมา จากอีกสองด้าน และดูเหมือนจะมีเสียงตะโกนพูดอะไรกันโหวกๆ จับความไม่ได้ เพราะอยู่ห่าง

“พวกเราคงจะพบอะไรเข้าแล้วครับ รีบไปเถอะ!”

เขาบอกโดยเร็ว สะกิดหลังไชยยันต์ ออกเร่งฝีเท้าย้อนกลับมาทางเดิม พอถึงบริเวณแคว้นป์ที่พักนอน ก็พบกับกะหยิ่น เกิด เส่ และจัน เพิ่งจะโผล่ออกมาจากแนวป่า ไชยยันต์ตะโกนถามความออกไป พวกนั้นก็ชี้มือไปหุบด้านตะวันตก

“เรียกมาจากทางโน้น นาย รู้สีกจะเป็นสง่าไปกับนายเหม่ม”

พวกที่โผล่ออกมาพบกัน จึงสมทบกัน ตรงลั่วเข้าไปทันที พอใกล้เข้ามาท่ามกลางพรรค
ทึบที่แวดล้อมอยู่รอบด้าน ก็แว่เสียงพูดกันแซด อึดใจเดียวที่รพินทร์ออกนำหน้าลั่วไป ฝ่ายที่เพิ่ง
จะตามเข้ามาสมทบก็เห็นฝ่ายที่รออยู่ก่อนแล้ว ในบริเวณห้วยแห่งอันกว้างใหญ่ กำลังมุงดูอะไรกัน
อยู่ในกันลำห้วยอันสมหนาทึบไปได้ไปไม้แห่ง กลุ่มนั้นก็คือ ส่างปา มาเรีย บุญคำและราชสกุลสอง
พี่น้อง

“มาดูอะไรนี้ เร็ว!”

เชษฐาหันมาเห็นเข้า ก็ร้องตะโกนบอกมาอย่างร้อนรน

พรานใหญ่กับไซยยันต์ กระโดดจากริมฝั่งลงไปยังกันห้วยที่คนอื่น ๆ ยืนคอยอยู่ก่อนแล้ว
ถลันพรวดเข้าไป

พื้นบริเวณกันห้วยตรงตำแหน่งนั้น นุ่มเพราะใบไม้ที่หล่นลงมาสะสมสะสมอยู่หนา น้ำหนัก
ตัวคนที่เหยียบลงไป แท้จะจมลงไปประมาณครึ่งเศษ รู้สึกพื้นเบื้องล่างจะแฉะชุ่มและเป็นดินอ่อน
ด้วยรอยเท้าคูหนึ่งไถลลื่นลงมาจากตลิ่งชันด้านขวา แล้วปรากฏว่าเป็นทางเห็นชัดไปตามลำห้วยนั้น
บ่ายขึ้นไปสู่เบื้องสูง พอมองเห็นได้ถนัด รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ยื่นดาบเบิกโพลงจ้องเขม็ง

มันจะเป็นรอยเท้าของใครไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากจอมพเนจร แงชายผู้เป็นตัว
ปริศนา!

ก่อนที่จะเขากล่าวเช่นไร เชษฐาก็สะกิดไหล่ชี้ให้เงยขึ้นไปเหนือศีรษะ ซึ่งอยู่ในระดับ
เดียวกับแนวตลิ่งด้านบน หนามหวายกิ่งหนึ่งทอดอยู่ที่นั่น เศษผ้าสีคล้ำๆ ชื่นเท่าฝ่ามือเกี่ยวติดหนาม
ห้อยอยู่ที่นั่น

“เมย์ กับส่างปาเป็นคนค้นพบแล้วถูกรื้อขึ้น ผมเข้ามาก่อนหน้าคุณสัก 4 – 5 นาทีนี่เอง”

หัวหน้าคณะกระซิบแผ่วต่ำ

ทุกคนขณะนี้เงยกริบ สีหน้าบอกความรู้สึกต่างๆ กัน มาเรียยืนองอาจข้างหนึ่งยันผนัง
ห้วยไว้ สูดบุหรือดควันหนักรๆ ดารินนั่งอยู่บนขอนไม้บนฝั่งห้วยด้านขวา นอกนั้น กระจายกันอยู่
สองฝั่งเต็มไปหมด

ระหว่างที่ไซยยันต์ค่อยๆ ย่างเท้า ตามคูร่องรอยเหล่านั้น พรานใหญ่เหนี่ยวราวไม้ขึ้นฝั่ง
ทางด้านที่เห็นรอยไถลลื่นลงมาขึ้นไปตรวจดูรอบๆ บริเวณ แล้วเอาปลายลากล้องไรเฟิลค่อยๆ สอย
เศษผ้าที่เกี่ยวข้องอยู่กับหนามหวายมาพิจารณา

“ชายเสื้อด้านหลังของแกชาย”

เขาพิมพ์้า แล้วเม้มริมฝีปาก มองไปยังมาเรีย

“รอยเท้าในลำห้วยนี้ ไปถึงไหน?”

“เรายังไม่ได้ตามดูให้ตลอด พอพบร่องรอยครั้งแรกก็หยุดรอคุณอยู่ที่นี่แหละ” เชษฐาเป็น
คนตอบแทนขึ้นมา

“นั่นรู้สึกว่าจะ เป็นรอยล้ามลูกลูกกลานมาไม่ใช่หรือ ตรวจดูให้ละเอียดซิ ผู้กอง”

ไชยจันทร์ร้องบอกขึ้นมา พร้อมกับนัยปากไปยังรอยที่ขอบตลิ่ง

พรวนใหญ่ถอยหลังห่างตลิ่งที่ขึ้นออกไปเล็กน้อย กวาดตาสำรวจอยู่อีตื้อ ก็ประคองหยิบกิ่งไม้เล็กๆ ริมฝั่งห้วยที่เป็นรอยหักพับ แต่ยังมีส่วนติดอยู่กับก้านเดิมให้ทุกคนดู

“ไม่ได้ล้มหรือครับ เป็นรอยไถลลื่นธรรมดา เพราะตลิ่งบริเวณนี้ชัน และเป็นการไปอย่างรีบร้อน นี่ยังงั้นครับ เหนียวกิ่งไม้กิ่งนี้ไว้เพื่อจะหย่อนตัวลงไป แต่กิ่งไม้ทวนน้ำหนักไม่ได้หักออก เลยเสียหลักลื่นลงไป รอยเท้าที่เห็นย่ำไปนั้น ก็เป็นการเดินไปอย่างทรงตัวได้มั่นคงดี”

“กะเวลาได้ใหม่ว่า ผ่านตอนนี้ไปนานสักเท่าไรแล้ว?”

คารินเอ่ยขึ้นแทบๆ เป็นคำแรก

รพินทร์หันไปส่งภาษากับช่างปา ตรวจที่ยางกิ่งไม้หักแล้วมองไปยังคณะนายจ้าง

“ราวๆ ติลี่เมื่อคืนนี้”

“แปลว่าเงาเขยเดินไปมีดๆ ในเวลากลางคืน?”

ทุกคนเห็นริมฝีปากของจอมพรวน แสยะออกไปในลักษณะแยกเขี้ยวน้อยๆ

“ครับ ภายหลังจากที่เราถูกขาศะกดหลักกันไปหมดแล้วนั่นแหละ”

พร้อมกับกล่าว เขาก็ได้ลงไปสู่กันห้วยอีกครั้ง ก็ลงพิจารณาที่บริเวณพื้นอันปรากฏรอยตีนของเงาอย่างถี่ถ้วน ชูชิบหาหรืออยู่กับกะหยิ่น ช่างปา และบุญคำ แล้วบอกต่อว่า

“ถ้าสังเกตให้ดีๆ จะเห็นว่ามียอยตีนของไอ้สัตว์ประหลาดเดินเคียง หรือมีละนั้นก็เดินนำหน้าเงาเขยไป แต่ตัวมันเขาก็เลยเห็นไม่ถนัด ชัดแล้วครับ เงาเขยตามมันไป ไม่ก็เดินไปพร้อมกับมันนั่นแหละ”

“เงาเขยกลายเป็นฝีกองกอยไปเสียแล้ว!”

เสียงใครคนหนึ่งในกลุ่มพรวนพื้นเมืองที่ยืนหน้าชิดกันอยู่ตรงออกมาแทบๆ เซษฐายกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผาก แล้วทำสัญญาณให้ทุกคนออกติดตามรอยที่เห็นอยู่นั้นสืบหน้าต่อไป

รอยเท้า นั้น ย่ำชัดเจนให้เห็นไประยะหนึ่ง พอหักเลี้ยวโค้งตามแนวห้วย ก็มีรอยไต่ขึ้นยังตลิ่งปากตรงข้าม ในครั้งนี้ร่องรอยของไอ้ฝีกองกอยมองเห็นได้ถนัดชัดเจนที่สุด เพราะเป็นดินร่วนของรังปลวก รอยมือตีนของพวกมันแยกออกไปได้ ผิดกับรอยมือและเท้าของเงาเขยซึ่งเหนียวรากไม้ไต่ขึ้นไป แต่ก็เป็นการยากยิ่งที่จะวินิจฉัยว่า เงาเขยเดินไปท่ามกลางวงรายล้อมเคียงข้างของพวกมัน หรือว่าพวกมันล่องหนนำไปก่อนและเงาเขยเดินตามรอยที่หลัง อย่างที่แน่นอนที่สุดก็คือ บ่ายหน้าไปในเส้นทางเดียวกัน

พอตามรอยขึ้นไปด้านบน ต่างก็ชะงักกันไปอีก เพราะรอยเท้าไปสุดสิ้นเอาตรงริมฝั่งที่ไต่ขึ้นมานั่นเอง พื้นแข็งปนกรวดลูกรัง เบื้องหน้า เป็นดงใหญ่ของดินเขาสูงหนึ่ง เต็มไปด้วยก้อนหินเรียบสัณฐานปราศจากผิวเว้าของสรรพสัตว์ แม้แต่แมลงหรือนกเล็กๆ สักตัวเดียว แดดกำลังแรงจัด และอากาศที่ทวีความอบอ้าวจนทำให้น้ำค้างระเหยไปหมดแล้ว ยากที่จะสังเกตอะไรได้

ทุกคนช่วยกันเดินตรวจไปตามทิศทางต่างๆ ในละแวกใกล้เคียง อึดใจใหญ่ต่อมานั่นเอง ก็ได้ยินเสียงดิดนิ้วเรียกมาจากพรานใหญ่ ผู้ทรุดคุกเข่าก้มลงดูอะไรสักอย่างหนึ่งอยู่ที่กอหญ้าขรมโขดหินใหญ่ เมื่อต่างบุกเข้ามาถึงก็เห็นเขาวัวให้ดูที่หญ้าขนต้นหนึ่ง ตรงโคนของมันเหนือจากพื้นขึ้นมาประมาณกึ่งเศษมีรอยหักพับ ส่วนของลำต้นราบลงกับพื้น มันเป็นจุดสังเกตอันน้อยนิดที่สุดจนแทบทุกคนที่ผ่านไปก่อนแล้วมองข้ามไปเสียอย่างไม่สนใจ

และโดยไม่ปริปากคำใดทั้งสิ้น ระหว่างที่คณะนายจ้างของเขามาขึ้นล้อมอยู่ จอมพรานผุดลุกขึ้น กราดสายตาไปเบื้องหน้า พร้อมกับก้าวตรงออกไปเหมือนจะกำหนดทิศทางไว้ได้ถูกต้องอยู่ก่อนแล้ว ครู่เดียวเขาก็พบต้นหญ้าขนถูกหักพับในลักษณะเดียวกันอีก ห่างออกไปจากที่เก่าประมาณ 20 ก้าว

“หมายความว่ายังไงนี่ แงซายเหยียบมันหักหรือ?”

เชษฐาถาม

ตากร้านเกรียมคูนั่น หรือลง

“นี่ไม่ใช่รอยถูกเหยียบครับ แต่เป็นรอยหักเอาไว้โดยเจตนา เหมือนจะทำเครื่องหมายให้เห็น รู้สึกว่าจะกำหนดทิศทางให้ไว้เสียด้วย เพราะต้นหญ้าขนต้นแรกที่พบหักอยู่นั่น ชีปลายนำไปมาพบกับต้นที่หักเอาไว้ที่สองต้นนี้...”

พร้อมกับพูด เขาวัวให้ดูปลายของต้นหญ้าขนที่ถูกหักเอน ชีปลายไปทางด้านตะวันตก

“ดูปลายนี้สิครับ มันชีบอกทางให้แก่เรา ถ้าตามทิศทางไป ผมเชื่อว่าคงจะพบเครื่องหมายนำทางชนิดนี้ บอกไว้เป็นระยะทีเดียว”

กล่าวกันยังไม่ทันจะจบประโยค เขาก็ตะโกนบอกความบุญคำ โดยชีทางให้

“พยายามค้นดูตามระดับต่ำๆ หน่อย ทางด้านโน้นแหละ ช่วยกันดูให้ดี!”

บุญคำ เกิด จัน และเส่ย ก้าวสวบๆ ก้มลงมองหาทางทิศทางเขาบอก บัดเดียวใจก็ร้องลั่นมา

“นาย! ไม่ใช่ต้นหญ้าขนแล้ว คราวนี้มันหักกิ่งไม้เล็กๆ ตั้งเอาไว้เลย หักปลายทำเป็นลูกศรไว้ให้อีกด้วย”

รพินทร์กับคณะนายจ้างทั้งหมด พรุกันเข้าไปโดยเร็ว แล้วก็พบตรงพื้นคล้ายๆ จะเป็นทางด่านเล็กๆ มีกิ่งไม้แห้งอันหนึ่งยาวประมาณศอกหนึ่ง ขนาดเท่ากับนิ้วก้อย หักปลายงอเป็นเงี่ยงคล้ายๆ ดอกศร ตั้งไว้โดยชีปลายมุ่งเข้าสู่ดงบนเนินเขาด้านตะวันตก”

“ใครทำไว้กันนี้ แงซายกระมัง นี่แปลว่าเขาต้องการให้เราตามไป!” คารินร้องลั่น

พินิจอยู่ลั่นใจใหญ่ จอมพรานก็เม้มริมฝีปากสั่นหน้าซำๆ

“ถูกแล้วครับ นี่เป็นสัญญาณให้เราตามไป แต่ผมไม่คิดว่าแงซายเป็นคนทำไว้”

“ไม่ใช่แงซาย แล้วจะเป็นใคร?”

คราวนี้ทั้งสี่ของคณะนายจ้างพูดเร็วปรือขึ้นพร้อมกัน

“ไอ้ฝีกองกอย” พรานใหญ่บอกเสียงหนัก

“ฝีกองกอย”

“พรานใหญ่คิดถูกแล้วนาย ไอ้ฝีกองกอยแน่ ที่ทำเครื่องหมายนี้ไว้...”

บุญคำรับรองมาอีกคนหนึ่ง ด้วยเสียงอันเชื่อมั่นแข็งขัน

“ดูที่ต้นหญ้าที่มันหักไว้ ตรงรอยหักมันเคี้ยว ห่างจากพื้นกึ่งเดียวเท่านั้น ไอ้ฝีกองกอยตัวมันดำ มันก็เลยหักไว้แค่นั้นเอง กิ่งไม้ที่ทำเป็นลูกศรนี้ก็เหมือนกัน มีรอยกัดขาดออกมาจากกิ่งใหญ่ ไม่มีรอยหักหรือเด็ด แง่ชายคงไม่กัดกิ่งไม้แน่”

พร้อมกับพูด แทะยิบกิ่งไม้อันนั้นขึ้นมาพิจารณา แล้วส่งไปให้เชษฐา ซึ่งรับมาดูอย่างอัศจรรย์ใจ

“เมย์ คุณตามมาพบรอยตีนของแง่ชายแห่งแรกนั้นเข้าได้อย่างไร?”

รพินทร์เงยขึ้นถามไปยังหม่อมสาวผู้ยืนงออยู่

“สำป้าเป็นคนพบรอยพงไม้เคี้ยว ถูกหักไว้ระยะต่ำๆ อย่างเดียวกันนี้แหละ มันเริ่มต้นตั้งแต่ชายป่าริมแคมป์ของเราทีเดียว ครั้งแรกฉันเข้าใจว่าแง่ชายคงเดินเหยียบหักไว้ มันปรากฏให้เห็นเป็นช่วงๆ ไปจนกระทั่งตามมาพบรอยตีนตรงหัวขั้วนั้นแหละ คุณแน่ใจหรือว่า มันเกิดขึ้นจากเจ้าสัตว์ประหลาดนั้น โดยเจตนาจะทำไว้ให้เราเห็น”

“ถ้างั้นก็ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว มันเริ่มชี้บอกทางให้เราตั้งแต่บริเวณแคมป์นั้นเลยทีเดียว มันต้องการให้เราตามหรืออีกนัยหนึ่งชี้ทางให้เราเห็นว่า แ่งชายบ่ายหน้าไปทางไหนนั่นเอง”

แล้วเขาก็มองไปทางหัวหน้าคณะ

“เอายังไงครับ?”

“ถอยกลับไปตั้งหลักที่แคมป์ของเราก่อนเถอะ รพินทร์ กินอาหารพักผ่อนสักครู่ แล้วค่อยคิดอ่าน รูปการณ์มันพลิกอย่างไรเสียแล้ว”

ทั้งคณะ ผละออกจากบริเวณนั้น ตัดลำห้วยบ่ายหน้ากลับมายังแคมป์ที่ยังมีสัมภาระข้าวของถูกทิ้งอยู่โดยเร็ว

อาหารมือนั้น เป็นมือที่กินกันอย่างประทั่งชีพจริงๆ คือได้อาศัยจากเนื้อกระทิงที่มีสำรองไว้อย่างเดียว บรรยาการของคณะทั้ง 11 คน เครียดหนัก คณะนายจ้างทั้งสี่ปรึกษาหารือกันอยู่ตลอดเวลา ยกเว้นพรานใหญ่คนเดียวซึ่งไม่แสดงความเห็นใดทั้งสิ้น ดวงตาของเขาหรี่ซม แลทอดอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังแนวป่า พวกพรานพื้นเมืองก็จับกลุ่มพูดอะไรกันซุบซิบอยู่อึกวางหนึ่ง สีหน้าอาการของคนเหล่านั้นเต็มไปด้วยความกังวลหวาดหวั่น

ปัญหาที่คณะนายจ้างพิจารณากันอยู่ในขณะนี้ก็คือ จะตามแง่ชายผู้หายไปไหนลักษณะอาการอันลึกลับชวนคิด หรือว่าละความสนใจเสีย มุ่งหน้าเดินต่อไปตามแผนเดิม ซึ่งเป็นที่ตัดสินใจยากเหลือประมาณ โดยพิจารณาตามเหตุผลในทุกๆ แ่ง แม้แต่คารินเอง ในขณะนี้ก็ไม่กล้าที่จะ

ยืนยันความเห็นส่วนตัวใดๆ ของหล่อนออกไปได้ นอกจากปล่อยให้เป็นที่การตัดสินใจของพี่ชาย ซึ่งจะชี้ขาด

“ปัญหามันอยู่ที่ว่า แง่ซายหายจากพวกเราไปในความหมายเช่นไรกันแน่...”

ภรรยาสาวของนักสำรวจผู้วายชนม์เอ่ยขึ้นอย่างเคร่งขรึม

“ถ้าเขาไปโดยเจตนาที่จะแยกทาง ผละหนีจากเรานั้นก็หมดปัญหาไป ไม่จำเป็นที่เราจะเป็นห่วงถึงหรือติดตามให้เสียเวลา แต่ถ้าเขาหายไปอย่างคนที่ตกอยู่ในห้วงอันตราย เราทอดทิ้งเขา ก็เป็นการใจดำอำมหิตผิดวิสัย”

“เธอพูดถูก เมย์”

นักมานุษยวิทยาสาวกล่าวสนับสนุนมาด้วยเสียงแผ่วเบา อาการของหล่อนวิตกเป็นทุกข์ เห็นชัดมากกว่าคนอื่นๆ

“และฉันอยากจะคิดว่า เขาตกอยู่ในห้วงภัย กำลังรอรับความช่วยเหลือจากเรามากกว่าที่จะคิดหนีแยกทางไปเฉยๆ ไม่ว่าจะมองกันในด้านไหน เหตุผลข้อใดก็ไม่มีทางจะเข้าใจได้อย่างแรก”

“อย่าลืมว่า ผู้ที่วางยาสะกดพวกเรา คือแง่ซาย นั่นเป็นสิ่งที่ส่อเจตนาที่เห็นชัดอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ ถ้าเขาตกอยู่ในห้วงภัย หรือถ้าเขาจากพวกเราไปโดยอาการที่เกิดขึ้นนอกเหนือลำนึก เหตุไรถึงต้องวางยาสะกดเราไว้ด้วย ระหว่างที่แง่ซายดำเนินการวางยาสะกดเรา มันควรจะต้องเกิดขึ้นในขณะที่เขามีสติสัมปชัญญะโดยครบถ้วนสมบูรณ์ที่สุด ขณะนั้น เรามียามเฝ้าอยู่สองคน แ่งซายจะต้องคอยระวังยามทั้งสองคนไว้อย่างรอบคอบที่สุด แล้วก็ต้องคำนวณได้ด้วยว่า ขณะนั้นกองไฟที่ก่อไว้ทั้ง 6 กอง จะมีกองไหนอยู่เหนือลม เพื่อจะลอบนำยาโรยใส่ให้เกิดควันรมพวกเรา สมองของเขาจะต้องสั่งการ และบังคับให้ร่างกายปฏิบัติไปตามนี้จนครบสิ้นขบวนการซึ่งลักษณะนี้มันเป็นปฏิบัติการของคนที่มีสำนึกได้ครบถ้วน”

ผู้ที่กล่าวแย้งขึ้นอย่างเข้มขรึมระมัดระวัง คือไชยยันต์

“แต่เขาอาจถูกอำนาจลึกลับที่เราเดากันไม่ถูก เข้าสะกดชักจูงให้ทำทุกสิ่งทุกอย่างออกไป โดยไม่มีความเป็นตัวของตัวเองเลยก็ได้ และมันก็มีเค้าเงื่อนอยู่แล้ว ถ้าจะพิจารณาไปถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

คารินเถียงเสียงเครือ

“ถ้าฉันมันถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องตัดสินใจให้เด็ดขาดลงไปเดี๋ยวนี้ว่าจะตามหรือไม่ตาม”

อดีตนายทหารปืนใหญ่นำการปริกษาหารือ และได้แย้งมาถึงจุดสรุป ตามนิสัยของคนใจร้อน และตัดสินใจอย่างรวดเร็วของเขา

รพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้นั่งนิ่งอยู่ขยับตัวลุกขึ้นทำท่าเหมือนจะเดินหนีไปให้พ้นวงหาเรียนั้น แต่เขยฐานเรียกไว้เสียก่อนด้วยเสียงต่ำๆ

“รพินทร์! เราต้องการเสียงโหวตจากคุณด้วยอีกคนหนึ่ง คุณปลื้มตัวไม่แสดงความเห็นใดๆ ไม่ได้”

“โปรดอย่าให้ผมออกความเห็นใดๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้เลยครับ...”

พรานใหญ่พูดอย่างสำรวม แวดตาเย็บเย็บขริมสบจนไม่มีใครสามารถอ่านความรู้สึกภายในได้

“การตัดสินใจใดๆ เกี่ยวกับการเดินทางครั้งนี้เป็นหน้าที่ของพวกคุณโดยตรงอยู่แล้ว หน้าที่ของผมนั้นก็ปฏิบัติตามคำสั่งให้ดีที่สุด”

“นึกแล้วไม่มีผิดที่จะต้องตอบแบบนี้...” คารินพึมพำ เม้มปากมองดูเขาด้วยสายตาขื่นๆ “และถ้าจะให้ทายใจ คำตอบของคุณก็คือเดินทางต่อไป!”

จอมพรานไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น เดินผละไปยังกองสัมภาระที่มีคนของเขานั่งจับกลุ่มกันอยู่อย่างเงียบๆ

“ทุกคนเป็นห่วงงาชายเหมือนเธอด้วยกันทั้งนั้นแหละน้อย...” พี่ชายกล่าวด้วยน้ำเสียงเน้นหนักมั่นคง ขณะที่มองไปยังน้องสาวอย่างรู้ใจ “แต่มันต้องขึ้นอยู่กับความหมายควรกับถูกต้องที่สุด”

“หมายความว่า...”

เสียงของคารินแหบไปเพียงแค่นั้น เซษฐาเอื้อมมือมาจับที่ไหล่หนักหน่วง แล้วพยักหน้า

“ถูกแล้วน้อย เราเสียเวลาอีกไม่ได้ เราต้องเดินทางต่อไปตามแผนเดิมของเรา”

ราชสกุลน้องสาวนั่งตะลึง หัวหน้าคณะกล่าวต่อมาว่า

“พี่รู้ว่ามันสะเทือนใจน้อยขนาดไหน แต่ภาระจำเป็นเรามีอยู่เหนือกว่านั้น จากร่องรอยที่เราเห็นงาชายเดินจากเราไปเอง และไม่มีวิธีแหว่ว่าจะได้รับอันตราย หรือมีเหตุผลพอที่เราจะต้องตามเขา เขาจะไปไหน ไปอย่างไร นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่สิ่งที่ควรเชื่อได้ก็คือ เขาไม่ได้รับอันตรายใดๆ บางทีอาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า ภายหลังเมื่อเขารู้สึกตัว มีสติสัมปชัญญะกลับคืนมาแล้ว เขาน่าจะตามไปสมทบกับเราภายหลังได้เอง แต่แผนของเราต้องไม่เปลี่ยน คนคนเดียว ตามคนทั้งคณะได้ แต่จะให้ทั้งคณะไปเสียเวลาตามคนคนเดียวโดยไม่มีเหตุผลสมควรย่อมเป็นไปได้ พี่มั่นใจอยู่เสมอว่า งาชายจะต้องไม่เป็นอะไร และคงพบกับคณะของเราแน่ ไม่ช้าก็เร็ว”

“คะ หน้าที่ชี้ขาดของพี่ใหญ่ น้อยไม่มีอำนาจอะไรจะขัด”

คารินพูดแผ่วเครือ แล้วผุดลุกขึ้น

“แต่ขอบอกให้รู้ไว้ด้วย ถ้าเราพบเห็นงาชายอีกตามที่พี่ใหญ่ว่าก็ต้องนับว่าเป็นโชค แต่ถ้าเราไม่เห็นเขาอีกแล้ว มันจะเป็นบาปที่กินใจพวกเราทุกคนตลอดไป”

กล่าวจบ หล่อนก็สาวเท้าตรงไปยังรพินทร์ ผู้ขณะนั้นกำลังนั่งคุกเข่ารอคันอะไรอยู่ในยามเครื่องหลังของเขา มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า

“ฉันขอแสดงความยินดีกับคุณด้วย นายพรานไพรใจอำมหิต...”

จอมพรานขมวดคิ้ว เงยหน้าขึ้น

“ในข้อไหนกัน ที่จะมายินดีกับผม หรือว่ามีเรื่องอะไรที่พรานใหญ่ใจอำมหิตอย่างผม จะต้องยินดี?”

อีกฝ่ายหนึ่งย้อนถามมาขำๆ

คารินเค้นหัวเราะ น้ำตาคลอ พุดหวานๆ ในเสียงเดิมว่า

“ก็ในข้อที่พี่ใหญ่ ตัดสินชีวิตตรงกันกับความต้องการของคุณนะซิ เขาสั่งให้ออกเดินทางต่อไป ตัดเงาออกจากบัญชี!”

ต่างฝ่ายต่างจ้องตากัน ด้วยความรู้สึกคนละชนิด ครั้นแล้วร่างนั้นก็ค่อยขึ้นยืนเผชิญหน้ากับหล่อน

“เดินทางต่อหรือจะตามเงาชาย มันก็ไม่ช่วยให้ผมเป็นสุขหรือเป็นทุกข์มากไปกว่านี้หรอก คุณหญิงคาริน และความต้องการของผมตามที่คุณหญิงเข้าใจนั้น ก็คลาดเคลื่อนไปอย่างมาก ผมไม่มีความเห็นอะไรสักอย่าง ตามก็ได้หรือไม่ตามก็ได้สุดแต่ท่านหัวหน้าคณะ อันเป็นที่ชายของคุณหญิงเองจะตัดสิน แต่ถ้าจะมาถามความเห็นของผมในวินาทีนี้ละก็ ผมบอกได้โดยไม่มีการลังเลเลย ว่า ความต้องการของคุณหญิงเห็นจะประสบผลขึ้นมาเสียแล้ว และมันก็ต้องเป็นไปอย่างที่คุณหญิงอยากให้มันเป็นเสียด้วย!”

“หมายความว่ายังไง?”

“ก็หมายความว่า พวกเราทั้งหมดต้องติดตามเงาชายโดยไม่มีทางให้เลือกอย่างอื่นทั้งสิ้น!! ผลมันเพิ่งปรากฏชัดกันขึ้นเดี๋ยวนี้เอง”

คารินจ้องหน้าเขาเขม็ง “พูดให้เข้าใจหน่อยซิ!”

หล่อนร้องออกมาเร็วปรือ สีหน้าจงดุ่มที่

รพิินทร์ ไพรวัลย์ กัดกรามแน่น แกว่ตากร้านเกรียมไปกว่าทุกครั้ง แล้วก็พุดออกมาหวานๆ ว่า

“แผนที่เดินทางหายไปเสียแล้ว”

เสียงคารินอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเบิกตากว้าง ขณะนั้นเองอีกสามคน ซึ่งกำลังนั่งดูไม่ห่างนัก ได้ยินคำพุดของพรานใหญ่อย่างถนัดชัดเจนก็แผ่นพรวดกันเข้ามา

“ว่ายังไงนะ ผู้กอง?”

ไชยยันตร์ร้องลั่นออกมาเกือบจะเป็นตะโกน และแทนคำตอบใดๆ ในขณะนั้น จอมพรานก้มลงกระซอกกระป๋าด้านหน้าของเป้หลังของเขา ซึ่งทุกคนเคยเห็นเขาบรรจุแผนที่ดินฉบับ หรืออีกนัยหนึ่งลายแทงของมังมหานรธาไว้ที่นั่น เปิดออกแบะให้ดู บัดนี้มันว่างเปล่า

แผนที่สำคัญฉบับนั้นอันตรธานไปเสียแล้ว!

“คุณเก็บมันไว้ที่นั่นหรือ?”

หัวหน้าคณะถามอย่างตื่นเต้นตกใจ

“ครับ ก่อนนอนเมื่อคืนนี้ ผมเอามันออกมาดูเป็นครั้งสุดท้าย และจำได้แน่นอนที่สุดว่ายัดใส่ไว้ตรงกระเป๋านี้ แต่เดี๋ยวนี้มันล่องหนไปเสียแล้ว”

ทั้งหมดรวมทั้งพรานพื้นเมืองทุกคน พูกรันเข้ามารายล้อม เชษฐาก็มองรื้อค้นขามของเขาอย่างถูกลนรีบด่วน มาเรียกบอกมาอย่างละล่ำละลัก

“ลองช่วยกันค้นให้ทั่วๆ ซิ คุณอาจทำหล่นหรือมึะมันก็ยัดไว้ที่ไหน แล้วลืมเสียก็ได้ มันจะหายไปได้อย่างไรกัน”

“ผมสาบานได้ว่า ผมเก็บมันไว้ในนี้! ไม่จำเป็นจะต้องไปค้นหาที่อื่นให้เสียเวลาหรอก”

พรานใหญ่ตอบเสียงแห้งกระดัง ตาลูกกวาวอย่างน่ากลัว

“แปลกเหลือเกิน มันหายไปได้อย่างไร?”

เสียงของไชยยันต์เอ็ดอิงไปหมด

“พวกเราคงไม่มีใครคิดว่ามันติดปีกบิน หรือว่าละลายเป็นอากาศธาตุไปเอง ไม่ใช่หรือครับ...”

พรานใหญ่พูดลดโรฟีนออกมาอย่างประชด ยกหลังมือขึ้นชี้ปลายจมูกด้วยความหงุดหงิดดาลใจเหลือที่จะกล่าว

“วางยาสลบเรา ปลอ่ยไอ้สัตว์ประหลาดไป แล้วก็โยมแผนทีอันเป็นหัวใจในการเดินทางสำคัญที่สุดของเราไปเสียด้วย พับผ่าเถอะ นี่มันบังคับให้เราตามล่ามันเสียแล้ว”

ความเงิบเข้ามาปกคลุมชั่วขณะหนึ่ง ความรู้สึกของทุกคนเต็มไปด้วยความผันผวนอลเวง ทำอะไรไม่ถูกกันไปอีตใจใหญ่ นอกจากยืนจ้องตากันเองอยู่ไปมา

ครั้นแล้ว ทันทีนั้นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ไหวตัวอย่างพลุนพลัน

“ทุกคนโปรดพักรอกอยู่ที่นี่ก่อน เราไม่สามารถจะเดินทางต่อไปได้โดยปราศจากแผนที่ฉบับนั้น ผมจะไปตามเอามาให้ได้ ขอเวลาสัก 2 – 3 ชั่วโมงเถอะ...”

ไม่ทันขาดเสียง เขาก็พุ่งไปเบื้องหน้า แต่แล้วก็ต้องชะงักอยู่กับที่ เพราะอุ้งมืออันแข็งแรงของเชษฐาเหนี่ยวติดคอเสื้อไว้

“เดี๋ยว รพินทร์!”

เสียงนั้นเบาต่ำ แต่ก็เต็มไปด้วยอำนาจอันเฉียบขาด

“เขากำลังจะตามไปฆ่าแกงชาย อย่าปลอ่ยให้ไปล่ะ พี่ใหญ่!”

ดรินร้องแหลมกระหืดกระหอบมา แล้วก็ถลันมาขวางหน้าไว้อีกคน

พรานใหญ่ยืนนิ่ง อีตใจหนึ่งสติสำนึกก็กลับคืนมา ฟันยืมให้กับทุกคน พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“โปรดยกย่องคุณ ผมรับรองว่าผมไม่ทำอะไรแรงชาย เพียงแต่จะตามไปเอาแผนที่ของเราคืนมาเท่านั้น”

“ใจเย็นๆ ไวรัลพินท์ อย่าเพิ่งหุนหัน”

หัวหน้าคณะกล่าวอ่อนโยน พร้อมกับยิ้มให้ ดบมาเบาๆ ที่ไหล่

“เราเห็นจะต้องค่อยๆ คิดกันอีกครั้งแล้วละ จะรีบร้อนทำอะไรลงไปเดี๋ยวนี้มันก็ไม่มีประโยชน์เสียแล้ว สมมติว่าเราจะต้องตามเงาชายเพื่อแผนที่ฉบับนั้น ก็คงไม่ใช่ภาระของคุณคนเดียวหรอก แต่พวกเราทั้งหมดนี่แหละ”

“แต่ผมคิดว่า ถ้าผมตามคนเดียว จะรวดเร็วได้ผลกว่ามาก อย่างมากไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงเท่านั้นครับ ผมอยากจะทำให้พวกคุณชายหยุดพักรอที่นี้ก่อน รวมทั้งสัมผัสภาระส่วนใหญ่ของเรา”

ไชยยันต์ปราดเข้ามาจับแขนเขาไว้อีกคน พูมาด้วยเสียงปลอบโยน

“เราเข้าใจความรู้สึกของคุณดี ผู้กอง แต่ขอให้คุณคิดให้รอบคอบหน่อย เงาชายหายไปคนหนึ่งอย่างถาวรที่สุด พร้อมกับแผนที่เดินทางของเรา ต่อมา คุณก็จะออกติดตามไปตามลำพังคนเดียวโดยให้พวกเรารอคอยอยู่ที่นี่ มันจะเกิดการพะว้าพะวังหวั่นไหวพะวงหลังอย่างที่สุด เพราะเงาชายหายไปแล้ว ไหนคุณจะหายไปอีกคน ไม่มีหลักประกันอะไรแน่นอนที่ให้คุณเชื่อได้ว่า คุณจะกลับมาเมื่อไหร่ หรือไม่”

“และที่สำคัญที่สุดก็คือ ระหว่างคุณกับเงาชาย ไม่รู้ใครจะไปฆ่าใครตายอยู่กลางป่า โดยปราศจากการรู้เห็นของเราซึ่งเรายอมไม่ได้” คารินเสริมมาอีกคน

จอมพรานนั่งจ้องโดยคำคัดค้านทักท้วงเหล่านั้น มีมาเรียเพียงคนเดียวที่ไม่ได้ออกความเห็นใดๆ มาทั้งสิ้น นอกจากจ้องตาเขียวเข้มจับมายังทุกคนอย่างรอฟังผล

ในที่สุด เขาก็ถอนใจเฮือก ผายมือทั้งสองกว้างออกไป พลังทั้งลงมาแนบกายอย่างหมดอาลัยตายอยาก

“แล้วจะเอาอย่างไรกันต่อไปครับนี้ เจ้าเงาชายตัวดี ทำพิษขึ้นอย่างสาหัสเสียแล้ว”

“คุณมารู้ว่าแผนที่หาย ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“หยกๆ เดี๋ยวนี้เองครับ ผมจะเอามันขึ้นมาดู ก็พบว่ามันหายไปเสียแล้ว”

พรานใหญ่ตอบเสียงขุ่นๆ

“คุณแน่ใจหรือว่า เงาชายเป็นคนขโมยเอาแผนที่ไป?”

“ร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ยกเว้นแต่ว่า มือที่รบกวนสลับเราจะไม่ใช่เงาชาย โดยมีมืออื่นเข้ามาแทรก ซึ่งมันก็เป็นไปไม่ได้ เราได้วิเคราะห์กันชัดออกไปแล้วในข้อนี้”

“เงาชายจะเอาแต่เฉพาะแผนที่ไปทำไม...”

เชษฐากล่าวเหมือนจะรำพึง ขมวดคิ้วขบคิดอย่างปวดสมองที่สุด

“จะว่ามันต้องการจะแยกหนีจากเรา โดยขโมยแผนที่เพื่อจะเดินทางไปเทือกเขาพระสิริเพียงลำพังคนเดียว ทำไมถึงไม่เอาอาวุธและของส่วนตัวไปด้วย”

“อาจเป็นไปได้ในข้อที่ว่า มันต้องการให้เราตามมัน โดยไม่มีทางเลือกอย่างอื่น จึงคว่ำเอาแผนที่ไปเสียด้วย เพราะรู้ดีอยู่แล้วว่า ไม่มีแผนที่ เราก็ก้าวไม่ได้”

สหายของเขาช่วยหาทางออกความเห็นมา

“ทำไมถึงมองกันในแง่ร้ายอย่างนี้ละ!”

คารินร้องลั่นมาอย่างเหลืออด เสียงของหล่อนก้องไปหมด ใบหน้างามบึ้งตึงดูดันขึ้นมาบ้าง

“เอาละ ฉันจะขอพูดตามความรู้สึกแท้จริงของฉันออกมาบ้าง เพราะทนฟังความเห็นของคนอื่นๆ มานักต่อนักแล้ว เหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ละ ทุกคนคิดหรือว่าเงาชายทรมามีแผนการไม่ซื่อซื่อ?”

หล่อนถามอย่างเกรี้ยวกราด จ้องตาวาวไปยังทุกคน และมาหยุดนิ่งอยู่ที่รพีพันธุ์ ผู้หรีตาศิมมองอยู่ก่อนแล้ว ไม่มีใครเอ่ยโต้ตอบหล่อนในขณะนั้น หญิงสาวกล่าวด้วยเสียงอันกร้าวแข็งต่อไป

“ฉันบอกตามตรง ตั้งแต่ร่วมทางกันมา ตั้งแต่ฉันเห็นเงาชายจากแรกจนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ฉันมองไม่เห็นวีแววทรยศหักหลัง หรือความทุจริตใดๆ ในคนคนนี้เลยจนบัดนี้ เขาอาจเป็นคนที่มึนอะไรสักอย่าง ลึบๆ อยู่บ้างก็จริง แต่ก็ไม่เคยส่อไปในทางเป็นพิษเป็นภัยต่อเราแม้แต่ครั้งเดียว มีแต่การรับใช้อันซื่อสัตย์สุจริต เขาเคยช่วยชีวิตพวกเราไว้หลายๆ คนในหลายๆ โอกาส ต่างกรรม ต่างวาระ เคยร่วมเป็นร่วมตายกับเรามาแล้วอย่างโชกโชน แล้วมาในครั้งนี้ เขาได้สูญหายไป แม้โดยพฤติการณ์...จะมีอะไรเร้นลับเป็นลึกลับ แต่เมื่อเปรียบเทียบกับหลักฐานและเหตุผลแวดล้อมอื่นๆ มันก็ไม่ได้ส่อให้เห็นว่าเขาจะทรยศคิดร้ายต่อเรา ถ้าเขาคิดร้าย ทำไมเขาไม่ฆ่าเราเสียให้หมด ทำไมไม่เอาอาวุธประจำตัว ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นติดตัวไปด้วย แผนที่อันเดียวและตัวเปล่า ไม่มีอาวุธ ไม่มีอาหาร ไม่มีแม้แต่เพื่อน มันจะทำให้เขาเดินทางไปถึงที่หมายอย่างที่เข้าใจกันได้อย่างไร ทำไมหนอ ทำไมทุกคนจึงใจร้ายกันไปหมดเช่นนี้ โดยคิดอยู่แต่ว่า เรามีแผนการทุจริตแอบแฝงอยู่ แทนที่จะคิดกันอย่างที่เห็นชัดๆ อยู่แล้วว่า เขาเป็นบุคคลที่น่าสงสารที่สุด เป็นบุคคลที่ตกอยู่ในห้วงภัยลึกลับ และรอการช่วยเหลือจากเรา ขนาดที่ครั้งแรกก็จะทอดทิ้งเขาไว้ตามขบวนการและเดินทางจากไปเสียก็ยังไม่พอ เดียวนี้ยังมองเห็นเขาเป็นศัตรูที่จะต้องตามพิฆาตเช่นฆ่าอีกหรือ เอาซิ ฉันทำลาย พวกเราทุกคนนั้นแหละ ตามรอยเงาชายไป ถ้าพบตัว รู้แน่ว่าเขาทรยศก็ยิงทิ้งเสียเลย แต่ฉันกลับว่าเราจะตามไปพบแต่เพียงศพของเขาเท่านั้น”

น้ำเสียงของ ม.ร.ว. หญิงคาริน ดังสะท้อนไปทั้งความเจ็บปวดนั้น หล่อนพูดออกมาจากความรู้สึกอันแท้จริง ซึ่งเต็มไปด้วยความน้อยใจ และโกรธแค้น น้ำตาลลือตาทั้งสอง ภายสั้นน้อยๆ เพื่อนสาวต่างผิวเลียงเข้ามาขึ้นอยู่ใกล้ๆ ยกมือขึ้นประคองโอบไหล่อย่างปลอบใจ

“น้อย! ไม่มีใครในพวกเรามองเงาชายในแง่ร้ายถึงขนาดนั้นหรอก” มาเรียกระซิบแผ่วเบา “และเดี๋ยวนี้ ฉันก็เชื่อแน่ว่า เราจะต้องออกติดตามเขาด้วยกันทั้งหมดนี้แหละ”

“ใช่ซี!”

คารินกระแทกเสียง เคঁ็นหัวเราะ เจตนาของหล่อนประสงค์ไปทางสามชาย อันมีพี่ชายของหล่อนเองร่วมกลุ่มอยู่ด้วย

“...มาติดตามเขาก็ต่อเมื่อไม่มีทางเลือกอย่างอื่นแล้ว เพราะจะเดินทางต่อก็ไปกันไม่ได้ โชคช่วยแงชายไว้เท่าๆ ที่แผนที่ฉบบนั้นหายไป ไม่ว่ามันจะเกิดขึ้นด้วยน้ำมือของเขาเองหรือด้วยคนอื่นก็ตาม”

“เอาละๆ แม่คุณ อย่าโมโหโกรธา เกียวกรวดไปนักละ”

พี่ชายยกมือขึ้นโบก

“ถึงยังไ้ความจำเป็นมันก็บีบบังคับเราเสียแล้ว”

แล้วเขาก็หันมาทางรพินทร์

“เปลี่ยนแผนเดิมทั้งหมดก่อน ตามแงชาย!”

นั่นคือคำสั่งของหัวหน้าคณะ ซึ่งเปลี่ยนไปอย่างกะทันหัน

พรานใหญ่หันไปตะโกนสั่งความต่อกับคนของเขา พร้อมกับให้เตรียมออกเดินทาง และเพียงไม่กี่อึดใจนั้นเอง คณะทั้ง 11 คน ก็ละที่พักออกเดินทางในทันที สัมภาระอันเป็นหาบที่แงชายเคยหาบลูกกับคะหยิ่น ล้างป่าเข้ามาทำหน้าที่แทน ส่วนไรเฟิล .460 เวเธอร์บีอันประจำมือของแงชาย พรานใหญ่เป็นคนถือไว้ โดยไรเฟิลของเขาเองสะพายไว้กับไหล่

‘ถึงอย่างไร พวกท่านก็จะต้องไป...’

เสียงพูดของแงชาย หรือมิฉะนั้นก็เป็นเสียงที่ออกมาจากอำนาจสะกดของเจ้าฝึกกองกอย ซึ่งกล่าวไว้เมื่อคืน บัดนี้แว่วอยู่ในโสตของทุกคนขณะที่เริ่มเคลื่อนออกจากที่

‘...ไปสู่ความพินาศแห่งอาภรรพ์ของนครแห่งความหลับ หรือมิฉะนั้น ก็ไปเพื่อแก้แค้นทัณฑกรรมให้แก่พวกเรา...’

อา! มันได้ปรากฏผลสมจริงขึ้นตามคำพูดนั้นแล้วไม่มีผิด ด้วยความจำเป็นสุดวิสัยซึ่งไม่มีใครเชื่อหรือคาดฝันมาก่อน การสูญหายไปอย่างมีลึกลับของแงชาย ย่อมไม่ใช่ความจำเป็นอันยิ่งใหญ่จนถึงกับจะต้องเปลี่ยนเส้นทางของคณะทั้งหมด หรือว่ายอมเสียเวลาติดตามค้นหาอยู่ได้ ทว่าแน่ละ แผนที่หรืออีกนัยหนึ่งลายแทง อันเป็นเครื่องนำทางนั้นสิ ย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด และทำให้คณะต้องเปลี่ยนแผนชนิดจากหน้ามือเป็นหลังมือ พร้อมกัน ภาพเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อราตรีที่แล้วมาก็ผุดขึ้นในห้วงคิด ทั้งๆ ที่ทุกคนอยากจะลืมเสียแต่แรก และไม่ได้เก็บมาไว้ในความใส่ใจ

โดยเส้นทางที่ตามไปพบร่องรอยของแงชายเดิมนั้น ขบวนทั้งหมดได้รับคำสั่งให้เดินล่วงหน้ากันไปก่อน เหลือเขาอยู่รั้งท้ายคนเดียว ใช้เท้าเขี่ยฝุ่นเข้ามาดับกองไฟที่พวกพรานพื้นเมือง

ยังดับไว้ไม่สนิทนัก ป้องกันไม่ให้มันแพร่ออกไป เกิดเป็นไฟป่าขึ้น สมองวุ่นไปด้วยปัญหาแทบจะระเบิด พอเงยหน้าขึ้นก็พบราชสกุลหนุ่ม ผู้เป็นนายจ้างยืนมองเขาอยู่เงียบๆ ประจันอยู่ใกล้ๆ เพียงสองต่อสอง นอกนั้นล่องหนกันไปก่อนแล้ว

“รพินทร์”

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะพูดขึ้นด้วยเสียงกระซิบเบาที่สุด คิ้วขมวดหรือออกมาจูดือบอดวันหน้าหนักหน่วงแล้วส่งมาให้เขาตัวหนึ่ง

“มีอะไรอีกหรือครับ?”

“เมื่อแรกที่รู้ว่าแผนที่หาย ผมก็หงุดหงิดเดือดดาลแวงชายเหมือนคุณเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้...มันเปลี่ยนมาเป็นความกังวลหนักใจเสียแล้ว”

“ผมจะพยายามติดตามเอาคืนมาให้ได้ ถ้าแผนที่ฉบับนั้นสูญไป ความหวังทั้งหมดของเรา ก็พังทลาย ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว นอกจากเดินทางกลับเท่านั้น”

“นั่นมันไม่ใช่ประเด็นที่ผมเอ่ยถึงหรอก เราจะได้แผนที่คืนมาหรือไม่ เป็นเรื่องภายหลัง แต่สิ่งแรกเราต้องหันพิจารณากันอย่างถ่องแท้อีกครั้งเสียแล้ว ทำไมเราถึงต้องเปลี่ยนทิศทางในครั้งนี้นี้ มันเป็นไปได้ตามคำพูดที่เราได้ยินจากแวงชายเมื่อคืนนี้ไม่ผิดไปเลย”

“นั่นก็น่าจะแสดงให้เห็นว่า แวงชายมีแผนการไว้ล่วงหน้าแล้วที่จะบังคับให้เราออกนอกทิศทางเดิม ด้วยวัตถุประสงค์ที่ลับของมัน และมันก็ได้จริงตามที่มันพูดไว้”

“ผมอยากจะคิดเช่นคุณเหมือนกัน แต่เดี๋ยวนี้เกิดสังหรณ์ใจขึ้นมาอย่างไรพิกลเสียแล้ว คุณจำได้ไหม แวงชายเอ่ยเป็นคำพูดลอยๆ ลักษณะเหมือนคนเพื่อออกมาเช่นไร คำพูดเหล่านั้นมีคุณกับผมเท่านั้นที่ได้ยิน ขณะนั้นเป็นเวลาที้น้อยกับคนอื่นๆ กำลังยุ่งอยู่กับบาดแผลของไอ้สัตว์ประหลาดนั้น และมีเราสองคนที่เดินเข้าไปใกล้แวงชาย”

“ผมจำไม่ได้เสียแล้ว เพราะไม่ได้สนใจ”

“มายาวิน...มหาคัมภีร์อุบาทว์...พันธุทวี นางพญาแห่งนครลับ...มันดริย บุโรหิตพ้อมดร้าย...”

เขษฐาเอ่ยขึ้นอย่างแผ่วเบา ตาทั้งสองหรี่ลง

จอมพรานยิ้มแค่นๆ

“ครับ! ผมเพิ่งนึกขึ้นมาได้เดี๋ยวนี้เอง เมื่อคุณชายพูดซ้ำขึ้น แต่เราไม่มีทางจะเข้าใจอะไรได้เลย กับวลีลอยๆ ที่แวงชายเอ่ยออกมาเช่นนั้น”

“ผมเกรงว่า สิ่งเหล่านั้นมันจะเป็นอะไรก็ตาม มันน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับการหายตัวไปของแวงชายในครั้งนี้ ตัวการที่ทำให้เราอยู่ในขณะนี้ เห็นจะไม่ใช่แวงชายเสียแล้ว แต่น่าจะเป็น ‘อะไรสักอย่างหนึ่ง’ ที่มาในรูปกลับ โดยอาศัยแวงชายเป็นพาหะ เพื่อโน้มน้าวชักจูงเราให้บ่ายหน้าไปตามจุดประสงค์ที่มันต้องการ ถูกแล้ว แวงชายเป็นคนวางยาสะกดพวกเรา เป็นคนขโมยเอาแผนที่สำคัญของเราไป เป็นคนปล่อยไอ้สัตว์ประหลาดให้หนีรอดจากมือเรา...ก่อนจะพิสูจน์อะไร

ได้ชัด มีหน้าซ้ำจากหลักฐานที่เห็น แงชายยังเดินไปในเส้นทางเดียวกับพวกมัน คิดดูให้ดี รพินทร์จากรอยที่เราค้นพบเหล่านั้น คุณเองก็บอกเองไม่ใช่หรือว่า เครื่องหมายชี้ทาง คล้ายๆ จะบอกให้เราทราบทิศทางไปนั้น ไม่ได้เกิดจากมือของแงชาย แต่จะต้องเป็นของไอ้สัตว์ประหลาดนั้นทำไว้”

แววถึงเลและถูกใจคิดชนิดหนึ่ง ผ่านแวบไปในดวงตาทั้งคู่ของพรานใหญ่ เมื่อได้ยินคำพูดชนิดนั้นจากเชษฐา ผงกศีรษะลง

“ครับ! รอยชี้ทางเหล่านั้น ไม่ได้เกิดขึ้นจากมือแงชายแน่นอน”

“คราวนี้มันพอจะเป็นเหตุผลให้เราคิดได้หรือไม่ว่า พวกมันชักจูงเอาแงชายไปในขณะที่แงชายไม่รู้สติ แล้วก็ทำทางบอกเราไว้ เพื่อให้เราตามไปนั่นเอง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ น่าจะยืนยันได้ว่า แงชายไม่ได้ทำอะไรทั้งหลายแหล่ด้วยเจตนาของตนเองเลย มันเอาสองสิ่งมาล่อเราให้จำต้องติดตามมัน คือแงชายและแผนที่ฉบับนั้นของเรา”

“ก็...น่าคิดอยู่เหมือนกันครับ ถ้าจะพิจารณาในเหตุผลข้อนี้” ในที่สุด เขาก็แบ่งรับแบ่งสู้

“อีกสิ่งหนึ่ง ที่ควรจะเป็นอุทาหรณ์ตัวอย่างให้เราเห็นได้ชัด...คุณจำเหตุการณ์ในคืนที่น้อยถูกอำนาจลึกลับอะไรชนิดหนึ่งเข้าครอบงำผละหนีจากแคมป์กลางดึก ขึ้นไปนั่งแขวนอยู่บนคาบของตะเกียนใหญ่ต้นนั้นได้ไม่ใช่หรือ?”

จอมพรานกระดกลิ้นออกมาเลียริมฝีปากอันแห้งผากแล้วก้มหัวลง

“ครับ ผมจำได้ดี”

“น้อยหนีออกไปจากแคมป์กลางดึก เดินตัดป่าไปท่ามกลางความมืด ปีนขึ้นไปอยู่บนต้นตะเกียนสูงลิบ มีหน้าซ้ำยังสามารถพูดได้ตอบกับคุณในภาษาชาวเขา ซึ่งน้อยเองไม่เคยพูดได้มาก่อน ขบวนการทั้งหมดเหล่านั้น มันไม่ได้เกิดขึ้นด้วยตัวของน้อยเองเลยจนคิดเดียว นอกจากมีพลังงานชนิดหนึ่งเข้ามาชักนำ บันดาลให้เป็นไป เพราะฉะนั้น การวางยาสะกดเราก็ดี การขโมยแผนที่ก็ดี ตลอดจนการปล่อยเจ้าสัตว์ประหลาดให้หลุดรอดหนีหายไป พร้อมทั้งตนเองก็พลอยหายไปด้วยนั้น ผมคิดว่า แงชายน่าจะตกอยู่ในลักษณะการณ์อย่างเดียวกับที่น้อยเคยโดนมาแล้ว”

รพินทร์ฝืนยิ้ม มันเป็นรอยยิ้มที่ฝืดจางๆ ขึ้นท่ามกลางร่ำรอยของความเคร่งเครียด ความรู้สึกอันยากที่จะทำนายบางประการฉายเงาขึ้นในแววตาลึก

“เราคงจะได้เห็นกันชัดออกไปครับ เพราะถึงอย่างไร สถานการณ์มันก็บีบบังคับเราเสียแล้ว ผมไม่กล้าเดาเลยว่าพวกเราทั้งหมดจะเผชิญกับอะไรข้างหน้า”

กล่าวจบ เขาก็พยักหน้าชวนเชษฐาให้ออกเดินทางตามพรรคพวกที่ล่องไปก่อน จนลับตาหายไปแล้วในดงทึบ

ขณะนั้น มันเป็นเวลาเกือบเที่ยงวัน อากาศแห้งแล้งอ้าวระอุ ต่างเร่งฝีเท้าไปจนกระทั่งจิตใจใหญ่ต่อมาก็เลยแลเห็นหลังของกะหย่นกับส่างปาซึ่งหาบของอยู่เรียงท้ายขบวน เมื่อใกล้บริเวณลำห้วยที่พบร่องรอยแงชายเป็นครั้งแรก มีเสียงกู่เรียกมาจากไซยยันด์แว่วเบาๆ มาจากด้านหน้าของ

ขบวนลักษณะเป็นการหยิ่งเพื่อให้ทราบว่าตามเข้ามาใกล้แล้วหรือไม่ รพินทร์รีบตอบออกไปพลาง
เร่งฝีเท้าขึ้นอีก

“ลืมถามไป คุณกับไชยยันต์เดินไปทางด้านทุ่งที่กระทิงล้มไม่ใช่หรือ ก่อนที่พวกเราจะ
ค้นพบรอยของเงาชายในลำห้วยนั้น”

หัวหน้าคณะถามขึ้นอย่างเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ ระหว่างที่เร่งเดินเคียงข้างเขามา

“ครับ ผมไปที่นั่น”

“พบซากกระทิงตัวนั้นไหม?”

“พบครับ เหลือแต่กองกระดูก ไม่ผิอะไรกับซากกวางที่คุณชายยังไว้เมื่อคืนก่อน”

เสียงเชษฐาคราวอะไรออกมาคำหนึ่ง แล้วไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

ทั้งสองสาวทำมาทันขบวนลูกหาบขณะที่ทยอยกันข้ามลำห้วยแห้ง แล้วตัดผ่านพวกนั้น
ขึ้นไปทันกลุ่มของไชยยันต์ มาเรีย และคาริน ซึ่งล่วงหน้าไปรอยคอยอยู่ก่อนแล้วที่ชายเนินเขา ซึ่งมี
รอยต้นหญ้าขนและกิ่งไม้หักเหมือนจะชี้บอกทางไว้ มาเรียซึ่งเกือบจะจัดอยู่ในชั้นพรานอาชีพได้
คนหนึ่ง ชี้ให้ทุกคนดูบริเวณเนินตะพักอันเป็นดินร่วนปนลูกรังตอนหนึ่ง ห่างจากตำแหน่งที่กิ่งไม้
ถูกหักชี้ทิศไว้มาประมาณ 30 เมตร ตำแหน่งนั้นมีรอยเท้าของเงาชายตะกายไต่ขึ้นไป สังเกตได้จาก
รอยดินพลิกกรวดลงมายังบริเวณพื้นเบื้องต่ำ

“หักขึ้นตะวันตกเฉียงใต้ ตัดเขาลูกนี้...”

หล่อนพูดเบาๆ พร้อมกับชี้เท้าเฉี่ยวให้ดูต้นเลื้อยหมอบริมทาง อันมีรอยหักไว้ใกล้กับ
บริเวณโคนต้นหนึ่ง

จอมพรานกวาดตาไปรอบๆ แล้วเงยขึ้นไปยังขุนเขาใหญ่อันเห็นเป็นช่อชั้นสูงทะมึนเขียว
ฟ้า โดยค่อยๆ ซ้อนขึ้นไปเป็นลำดับ ระดับที่ต่ำตื้นๆ เขาปกคลุมไปด้วยพุ่มไม้ย่อมๆ และโขดหิน
สีสันท่างๆ และค่อยๆ เขียวขุ่มสดขึ้นเมื่อระดับสูงขึ้นไป จนกระทั่งแลมีดครึ้มเต็มไปด้วยไม้ดึกดำ
บรรพ์บนบริเวณอันเป็นสันที่ทอดยาวเหยียด กอปรไปด้วยทิวอันลึกลับสลับซับซ้อนสุดลูกหูลูกตา
เหมือนกำแพงมหึมาแล้วหันไปจ้องตาคนนายจ้าง

ทุกคนอยู่ในอาการงีบขมับ แต่ก็ปราศจากแว่ยอ้อพรันพรัง ความกร้านต่อเหตุการณ์
มันหลอมธาตุทรหดบึกบึน ประหนึ่งเหล็กเพชรให้แก่จิตใจของแต่ละคนไว้เต็มเปี่ยมแล้ว อนาคตไม่มี
ใครคำนึงถึง พร้อมเสมอที่จะเผชิญกับอุปสรรคขวากหนาม และปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นทุก
ขณะจิต

“หนทางข้างหน้าต่อไปนี้ เราไม่รู้จุดหมายที่แน่นอน...”

รพินทร์ ไพรวัลย์ กล่าวกับทุกคนขึ้นด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของเขา ซ่อนความรู้สึกภายใน
ไว้อย่างมิดชิด ภายใต้อิทธิพลเย็นกระด้าง

“เรารู้อย่างเดียวเท่านั้นว่า เราจะตามเงาเข้าไปจนกว่าจะพบ และการตามก็จะอาศัยจากร่องรอยที่มีไว้ให้เห็นเท่านั้น มันจะนำเราไปพบกับอะไรก็ยังไม่อาจบอกได้ เพราะฉะนั้นโปรดเตรียมกายเตรียมใจไว้ให้พร้อมด้วย นี่เป็นการเสี่ยงยิ่งกว่าทุกครั้ง”

“ไม่มีอะไรจะเสี่ยงยิ่งไปกว่าที่เราเสี่ยงกันมาแล้วหรือ”

ผู้เฒ่าตอบคำถาม คือน้องสาวใจเด็ดเกินตัวของนายจ้าง

จอมพรานหันไปมองหน้า พร้อมกับก้มศีรษะให้นิดหนึ่งอย่างคารวะ

“ผมขอคำแนะนำให้แก่หัวใจอันยิ่งใหญ่ของคุณหญิงคารินและพวกเราทุกคน”

“เมื่อใดก็ตามที่นั่น ผู้กอง ไม่ต้องกังวลถึงพวกเราหรือ ชีวิตของพวกเราทั้งหมด หลอมกันเข้าเป็นชีวิตเดียวมานานแล้ว ดายก็ตายด้วยกัน อยู่ก็อยู่ด้วยกัน ร้อยป่า พันดง หมื่นเขา แสนห้วย ถ้าลมหายใจเรายังมี เราจะบุกบั่นกันไป”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ นักผจญภัยจากเมืองหลวง ซึ่งบัดนี้สาบของป่าเข้าล้อมจิตใจจนเข้มแข็งเปรี้ยว บอกรายละเอียดๆ พลางตบฝ่ามือหนักๆ ไปที่ตะโพกกลมอวบอ้วนของมารีย์ ผู้ยืนมือหนึ่งจับไรเฟิลพาดบ่า อีกมือหนึ่งเท้าเอว ด้วยอาการสัพยอกเข้าอย่างถือนิสาสะอันสนิท

“จริงไหม เมย์...แม่น้องสาว?”

สาวผมทองหันไปยิ้มกว้างๆ ตาสีเขียวเบิกจรัสขึ้นนิดหนึ่ง อย่างทิ้งในอาการเข้าอย่างกล้าๆ ห่ามๆ ของสหราชอาณาจักรผู้ไม่เคยปฏิบัติเช่นนั้นมาก่อน

“จริง พี่ชาย! แต่มือของคุณหนักหน่วงดีเหลือเกิน ฉันชักจะจิตใจเสียแล้วซี!”

หล่อนตอบมาอย่างแกล้งกล้าท้าทายพอกัน ไชยยันต์เกือบจะสะดุ้งแล้วหัวเราะลั่นออกมา แก่เก้อ เขษฐากับรพินทร์เพียงแต่ยิ้ม คารินชำเลื่องมองดูเพื่อนชายอย่างขวางๆ แล้วก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อนึกถึงว่า ไชยยันต์มักชอบสร้างอารมณ์สนุกแบบแปลกๆ อยู่เสมอ เมื่อบรรยากาศเข้าสู่จุดวิกฤติ แต่เล่นกับใครไม่เล่น...ไปเล่นกับแม่สาวอารมณ์เปลือย ประเดี๋ยวก็ปาล่อมเท่านั้น หล่อนพุดอยู่ในใจ

แล้วมาเรียก็มองไปทางเขษฐา สีหน้าเกรงๆ

“ขอโทษนะคะพี่ใหญ่ ฉันลืมนะ ไชยยันต์เล่นเท่านั้น”

“ผมชอบให้พวกเราอารมณ์ครึกครื้นเช่นนี้ มันช่วยเป็นกำลังใจให้เราสามารถต่อสู้กับปัญหาและอุปสรรคร้ายๆ ลงได้” หัวหน้าคณะตอบ

แดดกำลังแรงจ้าอยู่เมื่อครู่ บัดนี้จางลง ในที่สุดก็กลายเป็นมือสัวอย่างรวดเร็ว เมื่อเมฆดำก้อนใหญ่เคลื่อนมาบังตะวัน ลมเริ่มพัดแรง หอบเอาไอเย็นโชยมาเร็วๆ เหมือนจะมีฝน รพินทร์แหงนมองดูท้องฟ้า แล้วนำคณะทั้งหมดไต่ขึ้นเนินเขา ตามรอยที่พอจะสังเกตเห็นได้อย่างขลาดๆ หายๆ เป็นรายนั่น

ผ่านขึ้นไปเป็นลำดับ ตามขอบไหล่ อันเป็นป่ายางและเสลาที่ขึ้นปะปนอยู่ห่างๆ สลับไป กับพวงห้อยและโศดหินลูกโตๆ ท้องฟ้าเบื้องบนมีครีเม้อยู่นั้น แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าฝนจะตกอย่าง ที่คิดไว้ ชั่วโมงเต็มๆ ที่ไต่กันไปตามทางเดินของเลียงผา ร่องรอยของเงาชายไม่ปรากฏให้เห็น ชัดนัก คงพบแต่รอยชี้ทางบอกของเจ้าฝีกองกอย ซึ่งทำไว้จากกิ่งไม้ หรือต้นหญ้าเล็กๆ ซึ่งแทบจะสังเกตไม่ เห็น นอกจากจะจับเคล็ดได้มาก่อน และพยายามแสวงหา

พอขึ้นถึงสันเขาที่ต่ำสุด อันเป็นชั้นแรกของหลายชั้นที่ซ้อนสลับกันขึ้นไปเป็นกำแพง นั้น สัญญานำทางก็หายไป ไม่อาจตรวจพบได้อีก ไม่ว่าจะช่วยกันมองหาเช่นไร พื้นดินปนหิน ภูเขาแจ้งกระด้าง แห้งผาก มีแต่พงไม้แห้งกรอบเกรียม สลับไปกับตะเคียน ยาง และต้นกระหว่าง ที่ ยืนเรียงรายห่างๆ กัน

ระหว่างที่คณะนายจ้างหยุดพักดื่มน้ำจากกระดิกกันอย่างเหน็ดเหนื่อย อ่อนระโหย รพินทร์ออกเดินสำรวจไปรอบๆ เซษฐาควักเข็มทิศขึ้นมาดู โดยตั้งจับเปรียบเทียบกับเขาลูกที่พัก อยู่เมื่อคืนนี้ เขาก็บอกได้ทันทีว่า ทิศทางที่เดินมาเบนเบี่ยงมาทางด้านตะวันตกประมาณ 45 องศา ไชยยันต์ควักกล้องส่องทางไกลออกมากราดส่องไปรอบๆ ทิศ แล้วควักมือเรียกเซษฐาให้เดินเข้าไป หา ขณะนั้นอดีตนายทหารปืนใหญ่ยืนเด่นอยู่บนปลายยอดของเขาโศดหินสูงตอนหนึ่ง หัวหน้า คณะไต่ตามขึ้นไป เพื่อนของเขาก็ส่งกล้องให้

“ดูทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือนี้ซิ ข้ามเขาก็เห็นเป็นทิวต่ำลงไปเบื้องล่างนั้น สาม ยอดเรียงกัน รู้สึกว่าจะเป็นทุ่งโล่ง มันจะเป็นทุ่งมรณะ เขตติดต่อกับนครคำที่รพินทร์บอกไว้แต่แรก หรือเปล่าก็ไม่รู้”

เซษฐาส่องกล้องตามคำชี้บอกนั้นอยู่ครู่ ก็เม้มริมฝีปากตะโกนเรียกพรานใหญ่เบาๆ รพินทร์กำลังก้มๆ เงยๆ อยู่กับเชิงผาชันด้านหนึ่ง กระโดดเหยียบแวงโศดหินเข้ามา

“นั่นรู้สึกว่าจะเป็นทุ่งราบนะ ทุ่งเดียวกันหรือเปล่ากับที่เราต้องผ่านไปตามแผนเดิม”

จอมพรานรับกล้องมาส่อง แล้วแหงนดูท้องฟ้าหาทิศอยู่ครู่ ก็บอกอย่างระมัดระวังว่า

“เอ รู้สึกว่าจะเป็นอาณาเขตของทุ่งมรณะอันเดียวกันนะครับ แต่มันเบี่ยงมาคนละด้าน กับที่เรากำหนดไว้ในแผนที่ฉบับนั้น แนวคำลึบๆ ที่ปกคลุมด้วยเมฆนั้น คือเขตด้านใดด้านหนึ่งของ นครคำแน่นอน ผมคิดว่า ถ้าเราตัดเป็นเส้นดิ่งไป เราจะเข้าสู่เขตนครคำได้ใกล้กว่าเส้นทางเดิม ของมังมหานรธาเสียอีก”

“พบรอยของเงาชาย หรือไอ้พวกฝีกองกอยบ้างหรือยัง”

ไชยยันต์ถาม

“ยังหาไม่เจอเลยครับ แต่พบด่านสัตว์ข้อมๆ ตัดอ้อมไหล่ทางด้านโน้น รู้สึกว่าจะเวียน ลงไปสู่หุบ เราเห็นจะต้องตัดสินใจเลือกเดินตามด่านนั้นก่อน อาจได้ร่องรอยอะไรเพิ่มเติม ดึกว่าจะ นุกพง”

ทั้งหมดเคลื่อนที่ต่อ...เดินตรวจตรากันไปเงียบๆ โดยเส้นทางอันมองไม่เห็นอนาคต นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้ตามบงการของสวรรค์ ทางด้านลักษณะประหลาดเส้นนั้นทอดตัดสั้น เขาไปตามแนวยาวของทิวอันยาวเหยียด ประเดี๋ยวไต่ขึ้นสูง ประเดี๋ยวทอดลงต่ำ บางขณะก็ทอดวกเวียนไปตามหุบเหวโตรกตรวย ภูมิประเทศมันแปลกตาไปกว่าทุกป่าที่ผ่านมาแล้ว อีกชั่วโหม่งต่อมาธรรมชาติอันแห้งแล้งกรอบเกรียมชนิดที่เงไปทางใดก็แลเห็นเหลืองไปหมดนั้น เริ่มจะพบกับความเขียวสดขึ้นประปราย ในที่สุดก็กลายเป็นดงดิบ

แล้วคณะนายจ้างทุกคนก็ขึ้นตะลิ่ง เมื่อรพินทร์ ไพรวลัย ผู้หยุดยืนรออยู่ยังทางด้านอันแยกสามแพร้งบริเวณหนึ่ง ในระหว่างไหล่เขาสองลูกทอดลงมาบรรจบกัน เขาไม่กล้าคำใด นอกจากชี้ให้ดูต้นไม้ต้นหนึ่ง ใหญ่ขนาดต้นตะแบก อันมีผลเป็นรูปรียาวแหลมเล็กๆ สีเขียวสลับแดง ออกดอกเต็มกิ่งก้านที่ทอดปกคลุมอยู่เหนือศีรษะ เมื่อแรกต่างก็ไม่เห็นจะมีอะไรผิดสังเกต น่าสนใจนัก มารู้อีกตัวพบกับความตื่นตะลึงก็เพราะได้ขึ้นพวกพรานพื้นเมืองอุทานกันออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“ต้นพริกขี้หนู!”

ทุกคนจึงเพิ่งรู้สึกเอา ณ บัดนั้นเองว่า มันคือต้นพริกขี้หนู ตามเสียงร้องอุทานของพวกนั้นจริงๆ เพียงแต่ว่า พริกขี้หนูต้นนั้นใหญ่โตมโหฬารเกินความคาดฝันหรือน่าเชื่อได้มาก่อน และออกผลในลักษณะเป็นหัวเหมือนกล้วย!

จอมพรานจะมีความรู้สึกเช่นไรในขณะนั้น ไม่มีใครทำนายได้ เพราะเห็นเขามีอาการเงียบๆ เป็นปกติเหมือนเดิม แต่สำหรับคณะนายจ้าง พอเห็นเข้าก็ตัวเย็นเฉียบ รพินทร์กระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนยอดหินก้อนหนึ่ง พอให้อ้อมถึงกิ่งก้านสาขาส่วนที่ต่ำที่สุดของมัน ชักมีดอกพินยอดบริเวณอันดกไปด้วยผลของมันขาดลงมาช่อหนึ่ง แล้วส่งไปให้เชษฐา หัวหน้าคณะได้คอดอกมานิดหนึ่ง ขนาดใหญ่ยาวเท่านิ้วก้อย หักขยี้กขึ้นดมพิสูจน์ แล้วกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ ส่งไปให้ไชยยันต์กับคารินช่วยกันดูอีกต่อหนึ่ง

“พริกขี้หนูจริงๆ ด้วย กลิ่นมันชัดเลย!”

นักมานุษยวิทยาสาว ร้องออกมาอย่างสุดอัศจรรย์ใจ เกยหน้ามองทุกคนตื่นๆ

“น่าจะเรียกว่าพริกขี้ช้างจะเหมาะกว่าพืชม่าละอะ! ใครจะรับรองได้ว่า ถ้าเรากินเข้าไปแล้ว จะไม่จอกปิกบินได้ขึ้นมา”

ไชยยันต์ว่า

เชษฐามีสีหน้าปั่นป่วนที่สุด แหงนเงยจ้องต้นพริกประหลาดนั้นด้วยอาการพรั่นใจอย่างไร บอกไม่ถูก

“ในที่สุด เราก็ได้มาเห็นกับตาแล้ว จากคำบอกเล่าของเงชาย ซึ่งสมัยก่อนนี้เรารับฟังในฐานะเรื่องเหลวไหลที่สุด”

หัวหน้าคณะคราวออกมาในลำคอ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“สมัยที่คุณเคยเขียนครายไกล้นรคำ อย่างที่เคยบอกไว้ เคยเห็นต้นพริกใหญ่ขนาดนี้มาก่อนไหม?”

ไชยยันต์หันไปทางจอมพราน รพินทร์โคลงศีรษะแหล่ซ้าหน้าตาอยู่เช่นนั้น ตอบสั้นๆ

“ไม่เคยครับ”

“ไอ้พริกขี้หนูต้นนี้ มันแทบจะทำให้พวกเราซื้อทีเดียวแหละ มันเป็นเครื่องยืนยันให้เราต้องยอมเชื่อในทุกสิ่งทุกอย่างที่เงซายเคยเล่าให้ฟังไว้ก่อน และเป็นเครื่องบอกไ้บ่อนาคคของพวกเราว่า มันจะทวีความร้ายกาจนากลัวเพิ่มขึ้นอีกเพียงไหนผู้กอง ผมว่าพวกเราหลงเข้ามาในแดนหิมพานต์เสียแล้วละ”

คำพูดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ ผู้มีความสนุกคะนองอยู่เป็นนิจ แม้จะมีอารมณ์ขันเจืออยู่ตามนิสัยของเขาก็ดตาม แต่ทุกคนก็รู้สึกใจแป้วลงไปถนัด ถูกแล้วต่างมีความสำนึกเช่นเดียวกันกับไชยยันต์กล่าว แม้แต่รพินทร์ ไพรวลย์ เอง เว้นไว้แต่เขาจะไม่แสดงออกมาให้ปรากฏเท่านั้น

คารินยกขึ้นจะตะชิมเพื่อให้รู้ซัด แต่จอมพรานไวกว่า คว่าซื้อมือหมับ

“อย่าครับ คุณหญิง อย่าพยายามทดลองในลักษณะนี้กับสิ่งที่เราไม่เคยรู้จักมาก่อน”

หล่อนชะงัก ยิ้มออกมาร่อยๆ

“ทำไมหรือ ก็เห็นอยู่แล้วว่ากลิ่นของมันเป็นพริกขี้หนูเราดิๆ นี่เอง ฉันทายจะชิมคว้ามันรสเหมือนพริกขี้หนูธรรมดาหรือเปล่า คุณกลัวว่าพอชิมแล้วฉันทจะงอกปิกบินได้เหมือนอย่างไ้ไชยยันต์ว่ากระมัง”

“ถ้างอกบินได้ มันก็ดี แต่ผมกลัวว่ามันจะมีพิษหรือบังเกิดอาการผิดปกติอย่างอื่น ยึดหลักปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า”

คารินปฏิบัติตามคำสั่งของเขาโดยดี โยนเม็ดพริกในมือทิ้ง ทั้งคณะเสียเวลาอยู่ที่โคนพริกยักษ์อยู่ครู่ ด้วยอาการใคร่ครวญพิจารณา เพราะมันสร้างความน่าประหลาดใจให้ย่่างที่สุดเกี่ยวกับขนาดใหญ่วิฉวิสัยของมัน

“นี่ถ้าคุณไม่ชี้ให้ดู พวกเราก็ดงผ่านเลยไปโดยไม่ทันสังเกต”

มาเรียว่า พรานใหญ่เดินตรวจดูตามโคนต้น ที่เห็นเม็ดสุกแดงจนเหี่ยวแห้งของมันตกเกลื่อนกลาดอยู่รอบๆ บริเวณ แล้วก็หยิบเม็ดหนึ่งขึ้นมา

“รู้สึกว่าจะมีสัตว์บางชนิด มากินเม็ดสุกของมัน”

เขาพูดพร้อมกับชูให้คณะนายจ้งดู พริกเม็ดนั้นมียอยถูจะงอยปาก หรือมีฉะนั้นก็พื้นของสัตว์บางชนิดแตะ เซษฐารับไปดู ไชยยันต์ก็อดตลกลไม่ได้ว่า

“พญาครุฑกระมัง หรือว่าพวกนางกินรี ประเภทนางมโนราห์ พวกคนธรรพ์ วิทยาธร? ผมว่ามองหาให้ดีๆ เอะผู้กอง อาจมีต้นมักกะลีผลอยู่แถวนี้บ้างก็ได้”

“เป็นยังไ้ ต้นมักกะลีผล?”

คารินพาซื้อ หันมาถาม เพื่อนชายผู้สนุกสนานร่าเริงได้ทุกสถานการณ์ บอกมาหน้าตาเฉยว่า

“อ้าว! นี่ไม่รู้จักมักกะลีผลหรือ?”

“ดันบ้าดันบออะไร มักกะลีผล ไม่เคยได้ยิน”

“นี่แหละเขาว่า คนเรียนภาษาไทยไม่จบมัธยมปลาย แต่ดันฝ่าไปเรียนภาษาต่างประเทศ เสียแต่เล็กแต่น้อย บรรทุกหนักไปด้วยดีกรีเมืองนอก ก็มักจะโง่ในภาษาไทยของตนเองอย่างนี้แหละ จริงสินะ น้อยไม่เคยเรียนวรรณคดีไทยชั้นสูง ไม่เคยอ่านนิทานหรือตำนานโบราณของไทยเรา มักกะลีผลเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่ง ที่วิชาวบตานี้ของโลกสากลยังโง่มอยู่เพราะไม่รู้จักรู้ ไม่ได้บัญญัติเป็นศัพท์ละตินไว้ มีอยู่ในป่าหิมพานต์ เป็นไม้อืนต้นขนาดใหญ่ ออกดอกเป็นผู้หญิงสาวสวย ห้อยต้องแต่งเปลือยกายล่อนจ้อน ผลติดอยู่กับขั้ว เนื้อหนังมังสาเป็นมนุษย์เราดิดๆ นี่เอง เพียงแต่ว่าไม่มีชีวิต เวลาสุกเข้าไคลเต็มที รูปร่างทรวดทรงจะพอดีกับนางงามจักรวาล ไม่มีการหล่นลงมาถึงพื้นดินเหมือนผลไม้ทั่วไป พอสุกเข้าไคลได้ขนาด พวกนักสิทธิ์ วิทยากร คนธรรมดา พญาครฑา รวมทั้งเทวดาและยักษ์ที่มีฤทธิ์ จะพากันเหาะมาเผด็จกองเก็บเอาไป บางทีก็ถึงกับแย่งตีกันก็มี”

คารินเพิ่งจะรู้ทัน ร้องอะไรลั่นออกมาคำหนึ่ง ยกมือหงิกๆ ให้ แต่นุญคำอ้าปากหวออย่างสนใจเต็มที่ ถามมาว่า

“เก็บเอาไปทำไม นายทหาร”

“อ้าว! โง่จริง ผู้หญิงสวยๆ นะ เขาเก็บเอาไปทำอะไรกันล่ะถามได้”

ดาพรานเฒ่ากระพริบตาปริบๆ

“เดี๋ยวบุญคำต้องหาต้นมักกะลีผลให้พบสักต้น บุญคำจะเก็บลูกของมันมั่ง”

“ลองช่วยกันดูให้ดีเถอะ มันต้องมีแน่”

ไชยยันต์บอกชิงช้า เพื่อนสาวเหวี่ยงกำปั้นปลัดกลมกลางหลังจนหลังแอ่น ร้องแหลมออกมา

“บ้าๆๆๆ ไม่รู้จักเวล่ำเวลาเสียเลย ไชยยันต์นี่ พวกเราหรือประสาทติงเครียดแทบจะระเบิดอยู่แล้ว ยังพูดเล่นอยู่ได้ เกรซี่!! บุญคำก็พลอยบ้าไปด้วยอีกคนหนึ่ง”

ดาพรานเฒ่าทำหน้าตื่น มองหน้าคาริน และไชยยันต์ ผู้บ่นอะไรพึมพำในลำคอเพราะพิษกำปั้นอันหนักหน่วงสลบกัน แล้วยิ้มแห้งๆ แต่แล้วทันทีนั้นก่อนที่จะใครจะเอ่ยอะไรออกมาอีกนั่นเอง รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ลืมหูลืมตาสว่างโพลนชั้นคอ หูผิง แล้วยกมือขึ้นโดยเร็ว เป็นเครื่องหมายให้ทุกคนสงบนิ่ง

“เห็นลูกมักกะลีผลเข้าให้แล้วหรือ ผู้กอง?”

ไชยยันต์กระซิบถาม

“ไม่ใช่มักกะลีผลหรอกครับ แต่ฟังเสียงอะไรนั่น”

จอมพรานกระซิบบอก เบาที่สุด

ท่ามกลางการสงบจิต กลิ่นใจสดับรับฟังของทุกคน เสียงอะไรชนิดหนึ่งก็แว่วเข้ามา กระทบโศดประสาท

“มันเป็นเสียงกราวอู๋ เหมือนกระแสดมแรงพัดผ่านใบไม้แห้ง ลั่นอ้อมมาแต่ไกล และดูเหมือนจะเคลื่อนใกล้ๆ เข้ามาทุกขณะ มันดังเป็นช่วงๆ ขาดๆ หายๆ อย่างไรพิกล จะว่าลมพัดก็ไม่ควรที่ เพราะไม่มีแววเลย อากาศขณะนั้นสงบนิ่ง แม้แต่ใบไม้ก็ยังแทบไม่กระดิก มันหยุดและดังสลับกันอยู่เช่นนั้นอย่างปราศจากจังหวะที่แน่นอน แต่ที่แน่ก็คือใกล้และค่อยๆ จับเสียงได้ชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ ต่อมาก็เป็นเสียงที่กิ่งไม้แห้งหักลั่น เสียงพุ่มพงแหวกลู่

คะหยิ่น ส่างป่า และบุญคำ ทิ้งตัวนอนราบกับพื้นเอาหูแนบดินฟัง

“มันใกล้เข้ามาแล้ว มันขึ้นมาจากหุบข้างล่าง!”

คะหยิ่นอุทาน

“บอกได้ไหม อะไร?”

หัวหน้าคณะถามเร็วปรือ

“อะไรก็ไม่รู้ นายใหญ่ ตัวเดียว หรือหลายร้อยหลายพันตัวก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่มันมีดิน เวลาเดินเดินพร้อมกัน เวลาหยุดก็หยุดด้วยกัน เหมือนหนูสักพันตัวเข้าแถวเดินมาเป็นขบวน”

บุญคำเป็นคนตอบ หน้าตาเลิกลัก

“ไม่ใช่สัตว์เล็ก ตัวมันมีน้ำหนัก ส่างป่าได้ยินเสียงขอนไม้ใหญ่หัก”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเจ้าพรานต้องสอ ต่างก็ได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งๆ หักโผง และลั่นกรอบกราว พร้อมกับเสียงลมที่ฟืนฟู

โดยไม่ต้องนัดแนะและกล่าวเตือนกันเลย ไรเฟิลทุกกระบอกถูกสะบัดจากไหล่ พร้อมกับเสียงขยับลูกเลื่อนขึ้นลำ

“อาจจะเป็นมักกะสิทธิ์ของคุณก็ได้ ไชยยันต์ แต่พระเจ้าช่วยเถอะ ดินมันมากเหลือเกิน”

มาเรียพูดออกมาเกือบไม่มีเสียงผ่านลำคอ

“ตัดสินใจเร็ว รพินทร์ มันบ้ายหน้ามาทางเราแน่”

เขษฐาร้องบอกอย่างกระสับกระส่าย

พรานใหญ่ก็ครिमฝีปากแน่น เหลียวไปรอบตัวอย่างรวดเร็ว แล้วชี้มือไปยังเนินผา ฝั่งตรงข้ามของทางด่านอีกซีกหนึ่ง สั่งการเป็นรด่วน

“ทุกคนพยายามวิ่งให้เร็วที่สุด ตรงไปที่หินใหญ่เชิงผาโน่น ไม่ต้องห่วงอะไรทั้งสิ้น ทิ้งให้หมด นอกจากปืนประจำตัวเท่านั้น!”

ความฉับไวและพร้อมเพรียง มันเกิดขึ้นเพราะเหตุการณ์อันเปรียบเสมือนบทเรียนให้ฝึกหัดจนชำนาญของคู่กันมาอย่างดีแล้ว ทั้ง 11 ชีวิตร่วมตายมีลักษณะไม่ผิดอะไรกับหน่วยทหารที่ผ่านการฝึกซ้อมมาจนเจนสนาม ทุกคนคล่องตัวและสามารถที่จะเผชิญกับมหันตภัยที่จะเกิดขึ้นได้ ทุกวินาทีอย่างอิสระโดยไม่มีใครเป็นภาระให้แก่ใครจนเกินไปนัก

พวกลูกหาบทั้งสามคู่ ทั้งสัมภาระ พุงเข้าหาเชิงผาอันเป็นบริเวณที่ชัน งอกระเถอะกระไป ด้วยโขดหินใหญ่น้อย ไวเหมือนลิง เชษฐาผลักน้องสาวให้เล่นน้ำไปเบื้องหน้า ในขณะที่ไชยยันต์ก็จุดเทียนมาเรีย ผ่นตามติดไปเป็นคู่สุดท้าย เหลือพรานใหญ่เป็นบุคคลที่ล่าหลังสุด ยืนหันรีหันขวางสำรวจไปรอบตัวอยู่อีกจิตใจ จึงวิ่งไต่โขดหินตามมา

เพียงครู่เดียว ทั้ง 10 คน ก็ปีนชอกหินบนเชิงผามาซุ่มตัวอยู่ในระดับที่สูงกว่าทางด่านเบื้องล่างประมาณ 10 เมตร เชษฐาสั่งให้กระจายแยกกันเข้าประจำที่ เรียงรายเป็นแถวหน้ากระดาน โดยเว้นระยะช่วงห่างกันราว 5 – 6 ก้าว มีก้อนหินและพุ่มไม้เล็กเป็นกำบังทิศทาง สามารถจะมองลงไปเห็นทางด่านที่เข้ามาบรรจบกันเป็นสามแพร่ง ตรงตำแหน่งพริกขี้หนุ่ยขัณฑ์นั้นได้อย่างถนัดชัดเจน ไชยยันต์เหนียวถึงไม้ไผ่ชะโงกตัวส่งพานท้ายไรเฟิลของเขาลงไปให้รพินทร์ ผู้กำลังไต่ก้อนหินชันขึ้นมาเป็นคนโละเพื่อน ออกแรงจุดคิงตัวขึ้นมาโดยมีเชษฐาและมาเรียคอยช่วยหิ้ว

พรานใหญ่ปลดไรเฟิล .458 ประจำตัวที่สะพายไหล่ลงวางพิงไว้กับก้อนหิน คงถือไว้เฉพาะ .460 เวเธอร์บี อันเป็นไรเฟิลที่เก่งชายทั้งไว้ และเขาถือติดมาตลอดได้ขึ้นไปนั่งเอาเท้ายันอยู่บนยอดโขดหินใหญ่ลูกหนึ่ง เพื่อมองลงไปข้างล่างให้เห็นถนัด ที่มั่นของเขาอยู่ในระหว่างกลางของไชยยันต์กับมาเรีย ราชสกุลสองพี่น้องยึดกำบังห่างออกไปทางด้านซ้าย ส่วนอีกหกพราน กระจายเรียงรายอยู่ทั้งสองด้าน

“รพินทร์!”

เสียงหัวหน้าที่กระซิบเรียกมาเบาๆ

“ครับ”

เขารับคำ ปาดแขนขึ้นเช็ดเหงื่อ ตาลูกโป่งจับนิ่งไม่กระพริบไปยังทางด้านเบื้องล่าง ไรเฟิลพาดเตรียมอยู่บนแก้มโขดหิน ซึ่งก็เป็นลักษณะเช่นเดียวกับผู้ร่วมคณะทุกคน ไม่มีใครเอ่ยคำใดออกมาอีกทั้งสิ้น นอกจากหัวใจที่เต้นระทึกไม่สามารรถทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ สำหรับอนาคตเวลาที่กำลังคืบเข้ามาอย่างฉิวฉิว

เสียงของการเคลื่อนไหวในป่าเบื้องล่าง ผ่านมาตามใบไม้แห้ง และกิ่งไม้ที่หักหล่นอยู่กับพื้นดังไถลเข้ามาทุกขณะ เป็นการมาอย่างเข้มข้นเข้าไปด้วยปริศนาเลศนัย และรักษาสัญญาณเดิม

ของมันไว้คือ หยุดยุ่ๆ เคลื่อนๆ คล้ายจะแสวงหาเส้นทางไปอันสะดวกที่สุด ภาวะเช่นนี้ ทำให้หัวใจอันเฝ้ารอคอยของทุกคนแทบจะระเบิดด้วยความกระสับกระส่ายร้อนรุ่ม ประสาททุกส่วนเขม็งเกลียวเครียด

กรันแล้ว ชั่วกัลป์ลมหายใจนั่นเอง ทั้งหมดก็แทบหัวใจหยุดเต้นเมื่อสิ่งอันเป็นเจ้าของเสียง ได้ปรากฏเงาของมันขึ้น...

ซุงขนาดสองคนโอบต้นหนึ่ง โผล่หัวพ้นแนวบังของเหลี่ยมผา ค่อยๆ เคลื่อนมาตามเส้นทางด้านอันคดเคี้ยวขึ้น สีสันแดงคล้ำของมันประหนึ่งว่า จะข้อมให้ป่ารอบด้านกลายเป็นสีถ่านไฟไปหมด ส่วนหัวกลมรีประกอบด้วยหนวดสั้นๆ ชี้แกว่งไกวไปมาสองเส้น จุดดำเหมือนนิลก่อนเท่าครกค้ำน้ำพริกสองจุดอยู่ด้านบนทั้งสองข้าง ไม่ควรจะเป็นอื่นใดนอกจากนัยน์ตาของสัตว์ในชุมโลกันตร์ เขี้ยวโง้งเข้าหากันมีขนาดเท่าเขาควย อยู่ในส่วนด้านดำของท่อนปลายหัว ถัดมาก็ลำตัวที่เป็นปล้องและเห็นเป็นช่วงติดต่อกัน ลำตัวอันใหญ่โตเหล่านี้วางอยู่บนสิ่งอันน่าจะเรียกได้ว่าดิน... ทว่าเป็นดินที่นับจำนวนคู่ไม่ถ้วน กำลังพุดดินเป็นระลอกจุรือรอบที่มีฝิพายนับร้อยช่วยกันจ้วงใบพาย ความยาวของมันมีอยู่เท่าใดยังไม่อาจคาดคำนวณได้จากสมองอันถูกบีบของทุกคนที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เพราะมันเคลื่อนยาวพ้นแนวบังออกมาอย่างเข้มข้นเป็นลำดับเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด

“ตะขาบ!”

เสียงของคนใดคนหนึ่งในคณะ ล้อล้อออกมาเหมือนคนกำลังจะสิ้นใจ

รพินทร์ ไพรวลัย ขยี้ตา แล้วลืมขึ้นจ้องอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจที่สุดว่าสายตาไม่ได้โกหกตัวเอง ไชยยันต์นั้นหายใจไม่ออกอ้าปากกว้าง ตาเหลือก คารินขยุ้มมือของพี่ชายอย่างลึมตัว ส่วนมาเรียริมฝีปากขมขมบิบ หล่อนอุทานหาพระเจ้า ทว่าไม่มีเสียงใดๆ จะผ่านลำคออันตีบตันออกมาได้

สำหรับกลุ่มพรานพื้นเมือง บัดนี้ดูเหมือนจะกลายเป็นเหน็บชากันไปหมด

คนที่พอจะพิสูจน์ได้ว่าสติดีเยี่ยมที่สุด รองลงไปจากจอมพรานก็คือ ราชสกุลหนุ่มใหญ่ หัวหน้านคณะ เขาตบหลังเตือนน้องสาวให้รู้สึกตัว แล้วเคลื่อนออกจากที่ชุมนุม ค่อยๆ ปีนขึ้นไปหมอบเคียงฝั่คูดอยู่กับรพินทร์ แต่ถึงอย่างไรลิ้นเขาก็แข็งไปหมด ปากก็หนักเหมือนมีอะไรมาถ่วงยึดไว้ ไม่อาจเอ่ยคำใดกับจอมพรานออกมาได้เหมือนเช่นใจที่นึก

ท่ามกลางวินาทีอันจ้งจ้งกันไปทั่วทุกคนนั้น สิ่งมหัศจรรย์พันธุ์ลึกลับก็ปรากฏซ้อนแทรกขึ้นอีก ชนิดที่ทำให้เลือดแทบจับเป็นก้อนแข็ง ในแสงอันสลัวรางนั้น ไม่เพียงแต่เจ้าตะขาบอสุรกายดูจะภาพหลอนเท่านั้น ที่กำลังเคลื่อนตัวของมันออกมาให้เห็น แต่มีอะไรติดตามมาพร้อมกับมันด้วย ดูย้วยเยียนงันไปหมด บ้างเกาะไต่อยู่บนลำตัว บ้างก็เกาะติดอยู่ที่ขาซึ่งกำลังขยับเขยื้อนพุดดิน และบางส่วนก็อแห่แห่นรายล้อมอยู่ใกล้ๆ กระโดดหย่องแห่ยิงตามมาด้วย

“ไอ้พวกผีกองกอย!!

เจ้าภูตไพรเหล่านั้น กำลังช่วยกันเข็นเรือบก และเรือของมันก็คือตะขาบยักษ์ มันจะพากันไปที่ไหน เพื่ออะไร

บางที นรกเท่านั้นที่จะบอกได้!

ภาพนี้อุบัติให้เห็นชัดในสายตาของคณะผจญภัยพร้อมกันหมด ท่ามกลางแสงทิวากาลที่ยังไม่สิ้น ตะขบที่เห็นก็คือสัตว์เลื้อยคลานประเภทมีพิษที่คณะผจญภัยทุกคนเคยเห็นและรู้จักดีมาแล้ว เพียงแต่ว่าขนาดใหญ่ที่สุดก็ยาวไม่เกินสอง และลำตัวก็อวบใหญ่ไม่เกินสามนิ้วฟุต แต่ไอ้มหาประลัยที่มันเท่าซุงใหญ่ๆ ทั้งต้น ส่วนเจ้าฝิกองกอยเห็นชัดในยามนี้ มีลักษณะไม่ผิดอะไรกับลิงมันเคลื่อนไหวไปในลักษณะวิ่งเขย่งงอกรอย เมื่อเปรียบเทียบกับลำตัวของตะขบยักษ์ พวกมันดูไม่ผิดอะไรกับมดหรือตัวรินไรที่อาศัยตอมเกาะมา

ความน่าเกลียด น่ากลัว และน่าขยะแขยงที่สุด ก็ภาพที่ทุกคนแลไปเห็นในขณะนี้ ประปนไปกับความสยดสยองของขนอัสจรรยไจเหลือที่จะกล่าว

“มันมาด้วยกันยังงี้กันนี้ คล้ายๆ มันเป็นพวกเดียวกันงั้นแหละ”

เชษฐาหุลุดปากออกมาได้อย่างยากเย็นที่สุด ดังไม่เกินกระซิบ

“เฉยไว้ครับ คุณมันไป...ดูซิว่ามันจะพากันไปไหน”

“รู้สึกว่ามันจะไม่สนใจ หรือรู้ว่าพวกเราแอบกันอยู่ที่นี่”

“ก็ยังทายอะไรไม่ถูกทั้งนั้นครับ ระยะเวลาที่เรารู้มอยู่ที่นี่ มันดำไปเสียแล้ว ถ้ามันไหวตัว คงถึงเราแน่จะขยับหนีขึ้นไปอีกก็ไม่ได้เสียแล้ว...”

รพินทร์ตอบ หันขึ้นไปมองทางหนีที่ไล่เบื้องบนด้านหลัง อันเป็นส่วนของเชิงเขาที่สูงขึ้นไปอีก เขาคำนวณคิดไปจริงๆ สำหรับระยะหลบซ่อน เพราะเจ้าสัตว์ร้ายมหึมาที่โผล่ออกมามันมีขนาดเกินความคาดฝัน เมื่อเปรียบเทียบกับงูยักษ์ที่ต่างเผชิญกันมาแล้ว ตะขบตัวนี้มีขนาดย่อมกว่ามากก็จริง เพราะมันยังไม่ถึงกับเป็นรถไฟทั้งขบวนเหมือนไอ้อสูรศึกดำบรรพ์ตัวนั้น แต่ชนิดและรูปร่างของมันซึ่งประกอบกับขนาดเท่าที่เห็นอยู่นี้ ถ้าหากมีอะไรมากระตุ้นเตือนให้มันสำแดงฤทธิ์เดชเต็มสภาพของมันขึ้น ก็เห็นจะไม่ต้องสงสัย

สำคัญกว่าอะไรก็คือ มันจะต้องประเปรียวองไวกว่างูยักษ์ตัวนั้นมากทีเดียว มันจะเพิ่มขึ้นเป็นอัตราส่วน ตามความใหญ่โตมโหฬารของมันและมนุษย์ก็ย่อมมีสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกหนูเล็กๆ เท่านั้น

ทั้งหมดได้แต่เฝ้าดู ด้วยอาการอันเป็นอัมพาต แม้แต่ลมหายใจก็พยายามให้แผ่วเบาที่สุด ประหนึ่งจะเกรงว่ามันจะแว่วไปถึงไอ้สัตว์ดุคหินตัวนั้น

มันคลานเลื้อยถัดมาตามทางค่าน อย่างแน่นซ้าเป็นปกติเหมือนเดิม แลไม่ผิดอะไรกับรถไฟเล็กในงานแสดงมหกรรมที่เคลื่อนไปตามราง ในที่สุด ก็โผล่สุดช่วงออกมาให้เห็นตลอดทั้งหัวและหาง ซึ่งกะว่อยู่ภายในราว 20 กว่าเมตร

ทรวดทรงสัณฐานของมันก็คือตะขบเรดิกี่นี่เอง

เจ้าพวกฝิกองกอยมะรุมมะตุ้มแท้แห่นมารอบตัวนั้นวนเวียนอยู่เช่นนั้น ดูราวกับว่ามันจะเป็นส่วนประกอบของกันและกัน

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเงียบกริบ ลมก็สงบหยุดพัด คงได้ยินแต่เสียงเสียงดังซู่ๆ ของดินนับร้อยๆ คู่เหล่านั้นอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งเสียงก็ดี ภาพที่เห็นก็ดี มันบิบบความรู้สึกรู้สึกของคณะผจญภัยทั้ง 11 ชีวิต เหมือนถูกกดจมลงใต้บาดาล ยากที่จะบังคับจิตใจควบคุมสติไว้ได้

รถไฟสีแดงขอมๆ ขบวนนั้น บ่ายหน้าเข้าหาทางด่านสามแพร่ง มันหยุดชะงักนิดหนึ่งเมื่อเห็นสิ่งแปลกปลอมอันเป็นกองสัมภาระของเหล่ามนุษย์ ที่ทิ้งไว้กลางเกลื่อนขวางทางอยู่เบื้องหน้า ผงกสั่นหัวตั้งชูขึ้นมา สูงประมาณ 1 เมตร อันคิดแปลกไปจากธรรมชาติของตะขาบเล็กสามัญ แต่เป็นอาการเช่นเดียวกันกับงู มีเสียงพ่นลมฟูเบาๆ ออกจากปาก ใบไม้แห้งและฝุ่นเบื้องหน้า ปลิวกระจายว่อนออกไปเล็กน้อยเหมือนถูกพัดลมขอมๆ เป่า แล้วก็ค่อยๆ เคลื่อนอย่างระมัดระวังเข้าไปทางกองสัมภาระเหล่านั้นสายหัวค้อมๆ มองๆ ใช้ปลายหนวดที่โอนเอนไปมาแตะสัมผัส เหมือนจะคลำดู หรือมีจะนั้นก็สุดกลั่น หัวใจของทุกคนเต้นแรงขึ้นไปอีก

“มันคงรู้นั่นไม่ใช่สิ่งอันเป็นธรรมชาติของป่า และคงได้กลิ่นของเรา!”

เชษฐาพูดอย่างไม่มีเสียง นอกจากริมฝีปากที่ขมบขมิบอยู่ข้างซอกหูของจอมพราน

เจ้าพวกฝึกกองกอย ส่งเสียงร้องแหลมแซ่สนั่นขึ้น พริบเดียวก็กระจายหายเข้าพุ่มไม้ไปหมด พร้อมกัน ก็ปรากฏเสียงชู้คำรามฟูฟ่อ สัตว์ยักษ์ดินข่มขำมตัวนั้น พุ่งตัวปราดปรากฏเสียงดังตุมตั่นลงมากลางด่าน ลำตัวของมันหมุนคว้างไกวแกว่งอย่างรวดเร็วไปรอบด้านอย่างสำเนียงกรหัสศัตรู พุ่มพงข้างเคียงถูกลำตัวของมันฟาดแหลกกระจายกระจัดกระจายเปลี่ยนแปลง

อาการเคลื่อนไหวของมันในครั้งนี่ เป็นไปอย่างรวดเร็วว่องไวเกินความคาดหมาย ผิดกับที่เห็นในครั้งแรก หน้ามือเป็นหลังมือ มันม้วนตัววาดแวงอยู่บนเนินปากตรงข้ามนั้น แล้วชูคอผงาดรำขึ้นสายไปมาเหมือนจะค้นหากลิ่น เคลื่อนมาข้างหน้า ถอยไปเบื้องหลังและหมุนไปรอบๆ ฝุ่นคลุ้งตลบไปหมด แลเห็นเขียวโง้งขนาดเขาควยขยับอยู่เป็นจังหวะพร้อมทั้งเสียงพ่นลมออกจากปากอย่างดุร้ายตลอดเวลา อากาศอันสว่างอยู่นั้นก็ดูจะมีดมนอนธการลงในพื้นที่

ขณะจิตหนึ่งที่ทุกคนถูกอำนาจความตระหนกสะกดให้กลายเป็นหิน รพินทร์ ไพรวัลย์ เล็งศูนย์กล้องเวเธอร์บี .460 ที่ประทับพร้อมอยู่แล้วบนซองไหล่ จับไปที่ระหว่างกลางของเขี้ยวสองอันที่อ้ารออยู่ สติสัมปชัญญะของเขาพร้อมมูลอยู่เหมือนเดิม

“อย่าเพิ่งยิง จนกว่ามันจะพุ่งขึ้นมา!”

เขาเรื่องสั่งทุกคน แต่เข้าไปเสียแล้ว หางเสียงของจอมพรานถูกกลบด้วยกัมปนาทสนั่น ห้วนไหวของไรเฟิลกระบอกหนึ่ง มันคือ .375 แม็กนัมของมาเรีย ฮอฟมัน ผู้ซึ่งไม่สามารถจะคุมสติได้อีกต่อไป

เป้าหมายของลูกปืน จะเป็นส่วนใดของเจ้าตะขาบยักษ์ก็เหลือที่จะเดา แต่เท่าที่เห็น ส่วนคออันขรุขระของมันผละไหวไปเล็กน้อย แล้วพริบตาเดียวกันนั้นเอง มันก็ฟาดตัวอีกครั้ง พุ่งด้วยอาการ

กระโจนมาบึ่งหน้า ซึ่งเป็นชายเนินที่คณะทุกคนหลบตัวแข็งอยู่ เลื้อยพรวดพราดสวนคว้นป็นเข้ามาแทบจะดูไม่ทัน

วินาทีดับจิตนี้เอง ป็นอีก 11 กระบอก ก็ระเบิดประสานกันขึ้นหูดับดับใหม่ ท่ามกลางเสียงร้องอะอะไววาย ฟังไม่เป็นภาษา เป็นการยิงอย่างอิสระ และเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อเอาชีวิตรอดชนิดตัวใครตัวมัน อย่างน้อยที่สุดก็ชั่วขณะหนึ่งของสถานการณ์อันคับขันจิตสุดนี้

เพราะกระสุนนัดแรกของหม่มสาวนั่นเอง ทำให้ .460 ของพรานใหญ่ที่กัมปนาทติดตามออกไป พลาดจากจุดสำคัญที่เล็งไว้ก่อนแล้วอย่างน่าเสียดายที่สุด และภายหลังที่เขาถลันมันออกไปแล้ว ก็ไม่สามารถบอกได้เหมือนกันว่าถูกเข้าที่ใดหรือไม่ เพราะจังหวะเหนียวไกเป็นจังหวะที่มันลดหัวพุ่งขึ้นใส่เสียก่อนแล้ว

เชษฐา ไชยยันต์ และคาริน ยิงเข้าจุดเดียวกันหมด ก็ตกลงลำตัวก่อนไปทางหาง ซึ่งมันไม่ช่วยให้เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาเลย นอกจากจุดชนวนแห่งความเกรี้ยวกราดร้ายของมันให้เพิ่มทวีขึ้น ส่วนกลุ่มกระสุนของพรานพื้นเมืองก็เด็ดเฉพาะขาของมันให้ขาดปลิวกระเด็นออกไปเพียง 5 – 6 ขา

ร่างอันใหญ่โตขาวเหี้ยมด สะบัดกวัดแกว่งเป็นพายุได้ฝุ่นกระพือก่อกันขึ้นทั้งออกอยู่เสียงสนั่นหวั่นไหว แล้วพลิกกลิ้งหงายท้องไปชั่วพริบตาเดียว ก็ม้วนกลับขึ้นมาทรงตัวได้อีก เลื้อยพรวดๆ ขึ้นมาอย่างรวดเร็วด้วยความโกรธแค้น

ทั้ง 11 คน กระโจนออกจากที่อย่างจวนตัว เผ่นไปคนละทิศละทางไม่เป็นขบวน แล้วตัวเองก็เสียหลักดีลึงกากลางๆ ลงไปเบื้องล่าง ไชยยันต์กระโดดบังขึ้นก่อนใหญ่ วิ่งอ้อมมาอีกด้านหนึ่ง แห่ปากกระบอก .600 ในโตรฯ เข้าไปที่ลำคอของมันขณะที่แว้งตัวเข้าใส่เชษฐาผู้กำลังกระซกถูกลีลาอยู่ แล้วกดคุมออกไปทั้งสองลำกล้องพร้อมกัน มันผงะหัวแกว่งไปเท่าๆ กับที่ตัวเขาเองก็ถูกแรงสะท้อนถอยหลัง ถีบหงายท้องกลิ้งตามมาเรียบไปทางลาดนั้นอีกคนหนึ่ง ไรเฟิลหลุดจากมือกระเด็นไปไม่รู้ทิศทาง

คารินผละหันหลัง วิ่งหนีไปตามแก่งโขดหิน ในขณะที่ส่วนหัวของมันสายพราดๆ ตามหลังมาห่างเพียง 4 – 5 วา พี่ชายผู้ลี้มลูกลูกคลานอยู่ริมชอกหิน ก็กระหน่ำลูก 500 เกรนของแม็กนัมแอฟริกันอัดเข้าให้ที่ลำตัวของมันอีก

ส่วนรพินทร์วิ่งกระโจนขึ้นไปบนยอดหินก้อนใหญ่ พยายามจะมองหาส่วนหัวอย่างหมายมั่น เขายังไม่สามารถสังเกตได้อันใด นอกจากลำตัวอันแดงเลือดที่พันพาดไปมาอยู่ในระหว่างพุ่มไม้และก้อนหินรอบด้าน พอได้ยินเสียงร้องหวีดของน้องสาวนายจ้าง ซึ่งยังไม่รู้อนาคตจะเป็นเช่นไร ในมุมบังของก้อนหินอีกลูก ก็จำใจต้องกดลูกปืนเข้าใส่กลางลำตัวเท่าที่พอจะเห็นได้อันใด โดยหมายเล็งไปยังส่วนที่น่าจะเป็นที่ตั้งของกระดุก (ถ้ามันมี) ซึ่งก็ยังบอกไม่ถูกว่า มันจะอยู่ในระดับไหน

เสียงกระสุนแรงสูงอันมีอำนาจยิ่งยงที่สุด ก็ก้องขึ้นปานฟ้าผ่า ผ่นจากก้อนหินได้ลำตัวของมันแตกกระจาย ด้วยอำนาจหัวกระสุนที่เล่นเจาะทะลวงผ่าน เขาก็หงายหลัง ตกลงไปจากยอดก้อนหินนั้นเป็นคนที่สาม เพียงแต่ว่าสถิติพอที่จะไม่ยอมปล่อยอาวุธหลุดมือ และหล่นลงมาติดหมอบกระแตกอยู่ที่พงไม้ ไม่ถึงกับร่วงเลยลงไปเบื้องล่าง

อำนาจของ .460 นัคนั้นเอง สั่นสะเทือนมันได้อย่างมากที่สุดเหนือกว่าทุกบาดแผล ศีรษะของมันก็พุ่งขึ้นมาให้เห็นพร้อมกับเขี้ยวที่อ้ากว้างตระหง่านเงื้อมคร่อมอยู่เหนือก้อนหินบนศีรษะของเขา

ระยะนี้เอง มันเป็นเป้าหมายอันถนัดที่สุด ซึ่งฝ่ายมนุษย์ที่กระจัดกระจายผู้พลางหลบพลางอยู่ในขณะนี้จะมีมองเห็นได้ แต่ทุกคนก็อยู่ในสภาพที่ตะเกียกตะกายหนีแทบจะตั้งตัวไม่ผิต

คารินนั้น หลบเข้าไปในโพรงหินแคบๆ ขดตัวอยู่นั้น ไรเฟิลของหล่อนหลุดจากมือไปเมื่อไหร่ไม่ทราบ เกิด เสี้ย จัน บุญคำ และคะหยิ่น แล่นลงเนินไปแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้เห็นเอาตัวรอดพวกนั้นหันกลับขึ้นมาสาดกระสุนใส่เป็นประทัดแตก จากมุมต่างๆ ปากก็ตะโกนเสียงหลง ฟังไม่ได้ศัพท์ว่าพูดอะไรมั่ง มีต่างปากคนเดียวที่ได้หนีขึ้นสูง และหมดโอกาสที่จะช่วยยั้งได้ เพราะกำลังตะกายงัดหินชันอยู่

ไชยยันต์หายไปทางไหนยังไม่มีใครรู้

ส่วนมาเรียพอดังตัวติด ก็พุ่งไปยังก้อนหินใหญ่ริมทางด้านเบื้องล่าง แล้วที่นั่น...แฮมมัสาวปล่อยลูกกระสุนมาอย่างมีประสิทธิภาพที่สุด หล่อนยิงอย่างรวดเร็วติดต่อกันขึ้นมาได้ถึงสามนัดซ้อนจาก .375 ในมือทุกนัด เจาะเข้าบริเวณก้านคอ ได้ยินเสียงหัวกระสุนที่ทะลวงผ่านเนื้อของมันไปอย่างถนัด พร้อมทั้งสะเก็ดเศษเนื้อที่ปลิวกระเด็นว่อนออกไป แต่ลูกปืนของหล่อนมันมีหน้าตัดเล็กเกินไป ไม่สามารถที่จะกดส่วนหัวของมันให้ราบทรุดลงมาได้ นอกจากสายร่ามมองหาเหยื่ออย่างโกรธแค้นอยู่เช่นนั้น!

ขณะนี้จึงมีอยู่เป็นสามคนเท่านั้น ที่อยู่ใกล้จุ่มกัมจราชมากที่สุด คือรพิทร์ ผู้เฒ่าๆ บังๆ รอจังหวะอยู่ที่โคนก้อนหินใหญ่ด้านล่าง จ้องเพื่อจะหาโอกาสโผล่ออกไปปล่อยกระสุนนัดสุดท้ายของเขา ซึ่งถ้าหยุดมันไม่ลง ก็หมายถึงว่าเขี้ยวของมันย่อมถึงตัวเขาอย่างแน่นอน

อีกคนหนึ่งก็คือเชษฐา ผู้คลานใจหายใจว่าอยู่ในพุ่มไม้เหนือมันขึ้นไปเล็กน้อย โอกาสรอดของเขา อยู่ที่มันยังไม่ทันจะหันมาเห็น และคนสุดท้ายก็คือคาริน ซึ่งมุดเข้าไปอยู่ใต้ซอกหินใหญ่ใกล้ๆ ตัวมัน อย่างไรก็ตาม ปากทางเข้ามันเป็นซอกแคบเกินกว่าที่ส่วนศีรษะของมันจะโผล่ลำเข้าไปได้

ตะขาบใหญ่ลดหัววบลงต่ำ หลีกหลบจากท่ากระสุนที่มาเรียและพวกพรานพื้นเมืองสาดประดังขึ้นมาอย่างอื้ออึง และดูเหมือนจะหาทางใคร่ครวญระหว่างศัตรูอันเป็นมนุษย์สามคน ที่ล้อมลุมลุมคลานอยู่ใกล้มันที่สุดในขณะนี้ มันสะดวกที่จะขย้ำใครเป็นเหยื่อก่อน รพิทร์ตะโกน

สุดเสียง เรียกคารินและเชษฐาเพื่อจะบอกว่า ทั้งสองราชสกุลพี่น้องอยู่ในสถานการณ์เช่นไร เพราะเขาไม่สามารถจะมองเห็นได้ เชษฐาได้ยิน แต่ก็ไม่กล้าจะให้เสียงตอบออกไป นอกจากหมอบ ชุ่มสบบนึ่ง กลั่นใจกลัวว่าเสียงของเขาจะเรียกไอ้ตะขาบยักษ์ให้เหลียวมาพบ ซึ่งเขาไม่มีทางจะหาที่หลบกำบังให้ปลอดภัยที่ใดได้เลยในพงไม้เล็กๆ เช่นนี้ แต่เสียงแหลมของคาริน ร้องตอบมาเกือบฟัง ไม่ได้รู้เรื่องราว

“ฉันอยู่ที่นี่ อยู่ได้ก้อนหินใหญ่ลูกนี้!”

“คุณชายล่ะ?”

“ไม่เห็น นั่นคุณอยู่ตรงไหน?”

“บังอยู่โคนหินด้านล่าง ลูกเดียวกับคุณหญิงนี่แหละ กำลังมองหาส่วนหัวของมัน ยิงที่อื่น หนูของมันไม่ได้!”

บอกยังไม่ทันขาดคำ พรานใหญ่ก็ผละหลังตาเหลือก หัวอันแสนจะน่าเกลียดน่ากลัวของ ไอ้ยักษ์เขียวโง้งโผล่ราบเรียบกับก้อนหินใหญ่ลูกนั้นขึ้นมาอย่างแช่มช้า ลักษณะค่อยๆ เลื้อยหย่อน ลงมาจากยอดที่กำบังหลบของเขา ประจันหน้ากันในระยะใกล้อย่างถนัดชัดเจนที่สุด ห่างเพียงไม่กี่ 5 วาเท่านั้น

รพินทร์แวงปากกระบอกไรเฟิลเข้าใส่อย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่กำลังจะมีอยู่ เหนียวไกตุมแล้ว ไม่รอดูผล ทันทีที่ลูกปืนพันลากล้องออกไปก็ทิ้งตัวว่าหน้าลงกับพื้น

เสียงมันพ่นลมฟ้า และพุ่งหัวลงมากระทบบริเวณซอกที่เขายืนอยู่ดังสนั่นหวั่นไหว คม เขียวที่หนีบเข้าหากัน กระทบกับแฉกหินกรวดไถย่นถนัด ชักว่านั่นอีกพริบตาเดียว...ร่างของเขาก็มี หวังขาดสองท่อนเหมือนถูกกรรไกรยักษ์หนีบ

อย่างไม่คิดชีวิต จอมพรานผู้บัดนี้ไม่ได้หวังถึงอะไรอีกแล้ว นอกจากชีวิตของตนเอง ตะกายกระเลื่อกระแสนลากตัวเข้าไปได้ซอกหินก้อนนั้น ซึ่งมีระดับสูงกว่าพื้นเพียงศอกเดียว ไรเฟิลประจำมือหล่นอยู่ตรงนั้นเอง เขาได้ยินเสียงมันขู่อย่างโกรธแค้นสนั่นหวั่นไหวขึ้นอีกครั้ง ร่างกายอันใหญ่โตปานราหู ยังมีมติอยู่ตรงบริเวณช่องแคบจำกัดนั้น ดูเหมือนมันพยายามจะส่าย หัวในลักษณะชะงัก ล้วงตามเข้ามา แต่ตัดสินใจขนาดอันใหญ่เท่าซุงของตัวเอง ลอดเข้ามาได้แต่ หนวดสองเส้นที่ใหญ่เท่าเชือกมณิลา กระดิกกุนกระทบขาเขา

รพินทร์กีดฟันกลิ้งตัวกระดืบหนีให้ลึกเข้าไปอีก แล้วก็รู้สึกว่ามีมือของใครคนหนึ่งคว้า ไหล่ของเขา ช่วยจุดลากให้ลึกเข้าไปได้โพรงแคบนั้น

ม.ร.ว. หญิงคาริน วราฤทธิ์ ผู้นอนหลับตัวสั่นเทาอยู่ก่อนแล้ว โดยมุดเข้าไปหลบอยู่คน ละด้านกับเขาแต่แรก โพรงใต้หินใหญ่ก้อนนั้น...เป็นช่องทะลุถึงกัน ขณะที่เขากำลังตะเกียกตะกาย มุดหนี เป็นเวลาเดียวกับที่หล่อนก็บลิ้งจากด้านตรงข้ามเข้ามาถึงพอดี หล่อนจะร้องบอกอะไรกับ เขาก็ฟังไม่ได้ศัพท์ ท่ามกลางความใจหายใจว่าอลหม่านจิตสุดนี้ เบื้องนอกก็แสนน่าไปด้วยเสียง

ปีนป่านจะถล่มป่า กลบสรรพสำเนียงใดๆ หหมดสิ้น พรรถพวกจะกระจัดกระจายอยู่ที่ไหนบ้างไม่รู้
ได้ แต่ก็ช่วยชลไวัชดกระหน่ำกันมาอย่างอุตลุด

“ตายแน่ รพินทร์ เราไม่มีทางจะเอามันอยู่!”

พอจะจับกระแสความได้เลาๆ จากเสียงร้องของคารินที่ล้าลักรอกช่องหูเขา

รพินทร์พลิกตัวจากท่าที่นอนหงายมาเป็นคว่ำอย่างรวดเร็วตะโกนสุดเสียง

“ส่งปีนสันให้ผม!”

ราชสกุลสาวขัดเขียด .357 ในมือของหล่อนให้ จอมพรานรับมากำไว้แน่น แขนอีกข้าง
หนึ่งโอบคร่อมกายหญิงสาวไว้ กดให้นอนราบนิ่งอยู่กับพื้น สอดสายสายตาออกไปจากช่องใต้หิน
นั้น แล้วชักเปรี้ยงออกไปเท่าที่จะมองเห็นส่วนของมันปรากฏบังช่องอยู่ เปรียบไม่ผิดอะไรกับเข็ม
หมุด ที่เจาะดำทึบผ่านเนื้อ ยุ่ยัวให้มันยิ่งทวีความดูร้ายขึ้นขีดสุด

ร่างอันใหญ่โตนั้น...ถอยวบ...หายลับไปจากช่องที่มองเห็นอยู่นั้น อีกจิตใจเดียวก็มาโผล่
ล่อหน้าให้เห็นถนัดอยู่ทางช่องหินด้านตรงข้าม แสดงว่ามันเบนหัวอ้อมมาอีกทาง จ้องที่จะเล่นงาน
เหยื่อสองคนที่ซุกหลบอยู่ใต้หินก้อนนั้นให้ได้ โดยไม่หันไปสนใจกับใครอื่นอีกทั้งสิ้น ชะรอยจะ
ได้กลิ่นแน่ชัดและมองเห็นถนัดกว่าคนอื่นๆ

มันดันหัวเข้ามาพร้อมกับเสียงขู่คำรามในลักษณะเดิม คารินร้องออกมาสุดเสียงอย่าง
ขวัญหาย หลับตาแน่นด้วยความสยองใจ พรานใหญ่โอบรัดร่างหล่อนไว้แน่น กระซอกหกดตัวให้หนี
ลึกไปทางด้านตรงข้าม กลิ้งขลุกลกจวนตัวกันอยู่ในซอกดำแคบๆ นั้น ปลายหนวดอันน่า
ขยะแขยงสองเส้น สายคุดคิกเหมือนงวงปลาหมึกยักษ์ ยื่นแห่เข้ามาห่างจากกายทั้งสองที่หมอบตัว
คุ้งกอดกันแน่นอยู่เพียงฝ่ามือเดียวเท่านั้น ปลายเขี้ยวอ้ากว้างแล้วหนีบเข้าหากัน เสียงกรอดๆ แกว่ง
ไกวเรียดคินให้เห็นอยู่ซึ้งๆ หน้า มันพยายามที่จะเลื้อยลอดมุดหัวเข้ามาให้ได้ ดันหัวชนก้อนหินจน
ลั่นกึก

รพินทร์เปลี่ยนปีนสันมาถือไว้ในมือซ้าย เพราะไม่สามารถจะใช้มือขวาได้ถนัดโดยการ
โผล่เข้ามาให้เห็นของมันทางด้านนั้น แต่แล้วก่อนที่จะจะปล่อยกระสุนอันล่าบากยากเย็นนั้น
ออกไปได้นั่นเอง ก็ได้ยินเสียง .458 จากเชษฐาเบื้องนอกระเบิดกึกก้อง

ระยะอันใกล้จิตที่มันล่อหัวเข้ามาเผชิญหน้าอย่างมุ่งร้ายหมายขวัญอยู่ในขณะนั้น ทำให้
ได้ยินเสียงหัวกระสุนอันทรงพลัง แล่นเข้าปะทะส่วนใดส่วนหนึ่งของบริเวณหัวของมันอย่างถนัด แล้ว
คว้านทะลวงผ่านออกไปกระทบหินแลบครางเพียวบาดหัวใจ สะเก็ดหินบริเวณนั้นแตกกระจุยเป็น
ฝุ่นพร้อมๆ กับของเหลวเป็นเมือกข้นบางชนิดจากร่างกายของมันที่กระเด็นเป็นฟอย เข้ามาถูกกาย
เขากับคาริน รวากับใครเอวุ่นเหลวๆ มาสาด

สิ่งที่เห็นในพริบตาต่อมาของบรรยากาศที่เปรียบไม่ผิดอะไรกับฟ้าถล่มนี้ ทำให้รพินทร์
ต้องอุทานลั่นออกมาด้วยความยินดี มองเห็นความหวังขึ้นทันที

ส่วนปลายยาวประมาณหนึ่งศอกของเขี้ยวอันแหลมโง้งของมัน หักสะบัดเหมือนมีอะไรมาเค็ดขาดตกอยู่ตรงปากโพล่งห่างจากเขาเพียงวาเดียว พร้อมๆ กับส่วนหัวที่สะบัดวูบหายไป

“คุณชายยังเข้าหัวมันแล้ว!..”

เขาร้องออกมาอย่างลืมหื้ม ความหวังอันมีคณ เริ่มแจ่มใสเห็นลู่ทางขึ้น

“หลบอยู่ในนี้ก่อน ผมจะออกไปทางด้านโน้น!”

พร้อมกับละล้าละลักบอก พรานใหญ่ใช้ข้อศอกคืบลากตัวออกไปทางช่องที่เขาหลบเข้ามาครั้งแรกโดยเร็ว เสียงคารินตะโกนลั่นเดือนมาแต่เขาไม่สนใจ พอโผล่ออกมาขึ้นได้ ก็ลืมหื้มลงคว้าไรเฟิลที่ตกอยู่ขึ้นส่งนัดใหม่เข้ารังเพลิง กระโดดไต่ขึ้นไปบนก้อนหินย้อยๆ อีกลูกหนึ่ง แล้วก็เห็นภาพอย่างฉับตณอีกครั้ง ท่ามกลางเสียงโวยวายของพรรคพวกรอบด้าน

มันกำลังเลื้อยสายคดเคี้ยวอยู่ไปมา พุ่งเข้าไล่เชษฐา ผู้วิ่งกระเจิงไปตามไหล่ตะพักด้านเหนือขึ้นไป อำนาจของกระสุนหลายต่อหลายนัดที่เจาะพรุนอยู่ตามร่างกายในขณะนี้ ทำให้การเคลื่อนไหวเชื่องช้าลง และที่สำคัญที่สุด...เขี้ยวหักไปข้างหนึ่งเสียแล้ว ทำให้มันไม่สามารถจะขบขีเยษฐาได้ แต่ก็ยังพุ่งตามอย่างเจ็บแค้นอาฆาต หลายต่อหลายครั้งที่มันเลื้อยหัวเข้าถึงเชษฐา แต่สวรรค์เข้าข้างเขาเท่าๆ ที่มันไม่สามารถจะใช้เขี้ยวอันเป็นอาวุธสำคัญที่สุดของมันได้ นอกจากที่อ้าเข้าใส่เช่นนั้น

รพินทร์กลั่นหายใจ ยกปิ่นขึ้นเล็งอย่างประณีตที่สุดในเป้าหมายนัดฉับที่เข่าเพิ่งจะได้โอกาสนี้ แต่กะการบาทพุนยักล้องฉับเข้าไปที่บริเวณหัวของมัน เยื้องสูงขึ้นไปทางส่วนปลายด้านหน้า ใกล้เคียงกับลูกนัยน์ตา แล้วเหินยวไถ

ตูม!

ร่างของจอมพรานที่ยืนอย่างหมิ่นเหม่บนยอดโขด หงายฟ้งลงมาจำเ้า แต่ภาพอันประทับตราตรึงอยู่ในความรู้สึกของทุกคน ปรากฏขึ้นพร้อมกัน

ไอ้ยักษ์ที่กำลังเลือกตัวรุกไล่หัวหน้าคณะอยู่ พลิกหงายท้องฟ้งราวกับมีมืออันทรงพลังมาจับหงายขึ้น แล้วกลิ้งกลับหน้ากลับหลังในลักษณะอันเกร็งแข็งทื่อ ปะทะซุ่มไม้และโขดหิน ร่วงลงไปทอดกายยาวเหยียด หัวซบติดดินแน่นิ่งอยู่ยังทางด่านเบื้องล่าง คงมีแต่ส่วนปลายหางเท่านั้นที่สะบัดกวัดไหวตติณอยู่พื้พับ แล้วค่อยๆ ซ้ำลงเป็นลำดับ ท่ามกลางความตะลึงงันของทุกคน ที่มีสภาพเหมือนตายแล้วเกิดใหม่

กว่าจะเรียกหา และสำรวจตรวจตรากันให้ครบหน้าทั้ง 11 คน ก็กินเวลาอยู่ครู่ใหญ่ ทุกคนอยู่ในอาการสะบักสะบอมทุลักทุเลกันไปหมด และพากันเป็นไป๋ไปชั่วขณะ พุดอะไรไม่ออก สีหน้าของแต่ละคนซีดจนเขียว แม้กระทั่งพรานใหญ่เอง ผู้มันคงที่สุดเหนือกว่าทุกคนในคณะ

ไชยยันต์เจ็บมากกว่าทุกคน เพราะกลิ้งลงมาปะทะหินอย่างแรงจนถึงกับจุกนอนนิ่งไปชั่วขณะ ระหว่างที่คนอื่นๆ โรมรันอยู่กับมันอย่างถึงเลือดถึงชีวิต เส่ย กับจัน เป็นคนช่วยกันลุด

ประคองเขาออกมาจากซอกหินที่หล่นลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่ ภายหลังจากที่ตะขบยักษ์หมดฤทธิ์เดชลงไปแล้ว

ส่วนคารินบอกไม่ถูกว่า .300 เวเธอร์บีของหล่อนตกหายไปไหน บุญคำต้องไต่ขึ้นไปหาและเก็บมาให้ หลังจากสำรวจดู ปรากฏว่าหล่อนยังออกไปได้เพียงสองนัดเท่านั้น น้อยกว่าทุกคน...เพราะจวนตัวเสียก่อน รพินทร์ก็เสียดายยับเยิน เลือดซิบไปทั้งตัว มีสา่งปากคนเดียวที่แทบจะไม่มีบาดแผลอะไรเลย เพราะหนืออย่างไม่ยอมสู้ ซึ่งทุกคนก็ให้อภัยเพราะรู้นิสัยของเจ้าพราณต้องสู้ได้อยู่แล้ว

พักใหญ่หลังจากนั้น ทั้งหมดก็เข้ามาเฝ้าพิจารณาดูที่ตะขบยักษ์ ด้วยใจอันห่อเหี่ยวหมดเรี่ยวแรง

“ซิบบาย ไอ้เงซาย ไอ้กะล่อน เลื่อกบอกได้ว่าตัวเท่าฝากระดานเรื่อน ที่แพ้ตัวเท่าซุงทั้งตัน”

ไชยยันต์ผู้ยังยืนกุมท้อง จุกเสียดอยู่ สบถอุบอิบ หน้าตาเหยเกแทบไม่เป็นผู้เป็นคนขณะนี้ทุกส่วนของมันสงบนิ่งเป็นคุณธิไปแล้ว แสดงว่าตายสนิท กระสุน .460 แม็กนัมของรพินทร์นัดสุดท้าย พุ่งเข้าระเบิดเป่าหมายสำคัญอย่างแม่นยำทะลุกลางศีรษะระหว่างตาทั้งสอง ผ่านเลยออกเบื้องล่างตัดสมอง ด้วยอำนาจทำลายอันเฉียบขาดยิ่ง สำหรับบริเวณลำตัวส่วนอื่นของมันไม่ต้องพูดถึง แม้จะถูกลูกปืนที่ช่วยกันระดมยิงเข้าใส่แทบจะตลอดทั้งตัว แต่ความใหญ่โตของมันทำให้แทบจะค้นหาร่องรอยไม่พบ นอกจากเศษขา 5 – 6 อันที่กระเด็นขาดหล่นอยู่

“ก็ไหนพวกเราไม่มีใครเชื่อยังไง ตอนที่เขาบอก คราวนี้เจอของจริงด้วยสมใจไหมล่ะ”

คารินว่า เสียงยังไม่วายสิ้น มาเรียใช้ปลายลากล้องไรเฟิลของหล่อนแห่กระทุ้งไปที่ลำตัวของมัน เหมือนจะยังไม่แน่ใจว่า ตนเองได้ฟันไปหรือเปล่าในสิ่งที่เกิดขึ้น พุดอะไรไม่ออกอยู่ตามเดิม เชษฐาเปิดกระดิกบร่นดิขึ้นคืบเสียดหลายอีกเพื่อดับความรู้สึก แล้วส่งต่อไปให้พราณใหญ่

“ผมนึกว่าไม่มีใครที่ใครพวกเราต้องตายกันบ้างแล้ว โชคดีเหลือเกินที่ทุกคนปลอดภัย” หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้นหอบๆ

“ก็มีหวังมากทีเดียวครับ ถ้าไม่ใช่เพราะคุณชายยังเชื่อมั่นหักไปข้างหนึ่งเสียก่อน กระสุนนัดนั้นของคุณชาย...มีความหมายที่สุด”

“ผมเห็นมันกำลังล้วงหัวเข้าไปได้ก่อนหินลูกที่น้อยซุกตัวเข้าไปหลบอยู่ ตอนนั้นก็เดาไม่ถูกเหมือนกันว่าน้อยเป็นอย่างไรบ้างแล้ว เห็นหัวมันก็ไม่นักนัก ยิ่งสุมสังเขตเข้าไปอย่างนั้นเอง เห็นมันพะงะขบหัวนึ่งไปอีกใจ นึกว่าอยู่แล้ว ที่ไหนได้ พอเงยขึ้นมาได้ มันก็กวัดไล่ผมเลย คงจะกระทบเจี้ยวอย่างเดียวนั่นไม่ได้ถูกสมอง”

เชษฐากล่าวพร้อมกับถอนใจยาว เอื้อมมือไปลูบคลำไรเฟิลอันเป็นสมบัติตกทอดมาจาก ดร.ฮอฟมัน สามิผู้วชาญนัมของมาเรีย ซึ่งขณะนี้ยังถืออยู่ในมือของพราณใหญ่ออย่างพอใจ

“ไม่เสียแรงเลย...ที่คุณอดส่ำหื้ออบหิ้วเจ้าเวเธอร์บิกระบอคนี่มาด้วย ไม่ได้มันพวกเรา เห็นจะแยกกันไปตามๆ กัน เพิ่งจะมาเห็นประจักษ์เอาตอนนี้เอง”

“ผมเชื่อว่าตั้งแต่ขนาด .375 ขึ้นไป ก็ยังพอไหวครับสำหรับเจ้าสัตว์ตัวนี้ ขอเพียงให้เจาเข้ากลางสมองเท่านั้น ส่วนมากพวกเรายิงพลาดไปถูกส่วนอื่นของมันหมด...”

แล้วเขาก็ใช้ปลายลำกล้องปืน ชีให้ดูบาดแผลเหวอะหวะเป็นรูพรุนที่ก้านคอของมัน

“ความจริงเมย์ยังได้ดีมาก เจาขอทุกนัด แต่ดำไปนิด ถ้าเล็งให้สูงกว่านี้ มันจะเสียได้ทางทะลุออกสมอง ไอ้ยักษ์นี้กว่าไปนานแล้ว ลักษณะของสัตว์ที่ไม่เคยชินมาก่อน ทำให้กะกันไม่ถูกว่าจุดไหนเป็นจุดสำคัญที่สุดของมัน”

“ฉันไม่เคยเห็นตัวอะไรที่รูปร่างอย่างนี้ แล้วใหญ่โตเท่านี้มาก่อน เคยเห็นคล้ายๆ กัน แต่ตัวมันยาวแค่ก๊ีบเดียวเท่านั้น”

นักนิรุกติศาสตร์ครางออกมา

จากการซักไซ้สอบสวนภายหลังนาที่มัจจุราช ความจริงปรากฏจับตัวต้นเหตุได้ว่า คะหยิ่นเป็นคนทำก้อนหินกลิ้งหลุดลงไปเพราะความตื่นเต้นตกประหม่า พวกพรานพื้นเมือง ยกเว้นล่างปาคนเดียวช่วยกันรุมดำเจ้านักเลงโตหล่มซ้างอ้ออิงไปหมด

“มึง! ไอ้กะหยิ่น ตัวคีนัก มึงเกือบทำให้พวกเราตายกันหมดทุกคน”

บุญคำตะพลักเข้าให้ที่ก้น คะหยิ่นยิ้มแหยๆ ไม่ได้โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น ได้แต่พิมพ์สาบถสาบานอยู่ในลำคอคนเดียว

“ใครเป็นคนยิงขึ้นก่อนกันนี้ ฉันแ้วเว่เสียรพินทร์ร้องบอกว่าไม่ให้ยิง ยังไม่ทันจะขาดเสียงเลยก็โครมเข้าให้แล้ว”

ไชยยันต์หันไปถามทุกคน เพราะเหตุการณ์ลูกเงินอลหม่านจืดสุคนั้น ทำให้ไม่สามารถจะรู้ได้ว่าอะไรเป็นอะไร

“ฉันเองแหละ ต้องขอโทษด้วย ถ้าฉันเป็นต้นเหตุให้ทุกคนเดือดร้อน ฉันระงับความตกใจไว้ไม่ได้ ตอนที่มันหุหั่วร้อนขึ้น ทำท่าคล้ายจะรู้ว่าพวกเราหลบซ่อนอยู่ที่นี่”

มาเรียสารภาพอ่อย

“ก็ดีแล้วที่คุณยิงนัดแรกนั้นออกไป ถึงอย่างไรพวกเราก็ออยู่เหนือลม ไม่วินาทีใดก็วินาทีหนึ่ง มันก็ต้องก้นกลิ้งได้และพุ่งเข้าใส่แน่...”

รพินทร์กล่าวขึ้นเพื่อให้หม่อมสาวคลายกังวล

“ที่ผมห้ามไว้แต่แรก ก็เพียงแต่หวังไว้ว่ามันอาจไม่ได้กลิ้งเรา แล้วเลื้อยผ่านไปเสีย โดยถือผิดว่าหลบเสียดีกว่าที่จะเผชิญหน้า ความจริงพวกเราน่าจะเสียชีวิตกันไปแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะมันเป็นสัตว์สายตาสั้น อาศัยเพียงสูดกลิ้งเท่านั้น”

“ไปยังไงมายังไงกันนี้...”

ไชยยันต์ยังอยู่ในอาการตื่นตื้นตันไม่สร้าง

“ทำไมถึงมีไอ้ฝักองกอยฝูงนั้น ไต่ยั่วเยี้ยล่อมหน้าล่อมหลังมันมาด้วย”

คำถามนั้น คือข้ออัศจรรย์ใจพิสดารสำหรับทุกคน ซึ่งรพินทร์ก็ไม่สามารถจะตอบได้เช่นกัน

“บางที มันอาจเป็นสัตว์ประเภทที่หากินร่วมกัน แบบนกเอี้ยงเลี้ยงควายก็ได้ครับ มีควายหากินอยู่ที่ไหน เรามักจะเห็นนกเอี้ยงป่วนเปื้อนอยู่ใกล้เคียงเสมอ บางทีก็เกาะประจำอยู่บนหลังควาย คอยหาตัวเหลือบไรกิน เจ้าฝักองกอยกับตะขาบยักษ์ตัวนี้ก็คงอยู่ในลักษณะอย่างเดียวกัน เพียงแต่เราังเดาไม่ถูกว่ามันมีผลประโยชน์อะไรแลกเปลี่ยนกันเท่านั้น อีกอย่างหนึ่งที่เห็นเมื่อตะกี้ก็รู้สึกคล้ายๆ กับว่า พวกฝักองกอยจะคอยทำหน้าที่นำทางให้ไอ้สัตว์ตีนมากตัวนี้”

“น่าจะจริงอย่างที่คุณสันนิษฐาน”

หัวหน้าคณะเห็นด้วย แล้วแหงนหน้ามองไปยังต้นพริกที่มีรอยทิ้งกินลูกและยอดอ่อน หลงลงมาเกลื่อนกระจ่ายอยู่ยังพื้น พิมพ์ต่อมาว่า

“น่าแปลกมาก มันมาเก็บกินพริกนี่เอง”

“จะให้เข้าใจยังงัยกันนี้ ที่เราบ่ายหน้ามาทางนี้ ก็โดยการตามทิศทางที่พวกฝักองกอยทำไว้ให้ แล้วจู่ๆ มันก็ไปนำทางไอ้ตะขาบยักษ์สวนทางเข้ามาหาเรา มันจะหลอกให้เรามาตายหรือยังงัย”

ไชยยันต์ใช้สมองอย่างเต็มที่ พยายามอ่านรูปการ ทุกคนพากันนิ่งงันไปครู่หนึ่ง รพินทร์จึงว่า

“อ่านยากเหลือเกินครับ ว่าอะไรมันเป็นอะไร ถูกแล้วที่เราเดินทางมาทางด้านนี้ ก็โดยร่องรอยที่พวกมันทำไว้เหมือนต้องการจะให้ตาม แต่ลักษณะที่พวกมันนำทางตะขาบยักษ์สวนมา มันก็ไม่น่าจะมีเจตนาอะไรที่เกี่ยวข้องกับพวกเราเลย ดูเหมือนพวกมันฝูงนั้นจะไม่ใช่เสียด้วยซ้ำว่าเราหลบกันอยู่ที่นี่ ถ้าไม่เช่นนั้นแล้ว มันควรจะนำตะขาบให้ตรงเข้าใส่เราทันทีที่มาถึง พวกมันมารู้สึกตัวและตกใจหนีไป ก็เพราะกะหยิ่นทำหินหล่นลงไปในนั่นเอง”

“มันคงจะเป็นคนละพวกกับไอ้ตัวหัวหน้าที่แฉขายปล่อยไป และนำทางให้เราตามมา ไอ้ฝักองกอยจะต้องมีอยู่หลายฝูง”

บุญคำสอดมา

“ไม่มีใครกล้าที่จะแสดงความเห็นอย่างใดอีกทั้งสิ้น เพราะมันเป็นปัญหาอันสุดท้ายที่จะคาดคะเนได้”

ขณะนั้น คารินกับมาเรีย ซึ่งช่วยกันตรวจดูลักษณะส่วนหัวของมันเป็นอยู่อย่างพิเคราะห์ ค้นหา ก็ร้องเรียกทุกคนมาด้วยเสียงอันตื้นตัน เมื่อต่างพรูเข้าไป นักมานุษยวิทยาสาวก็ใช้ลากล้องปืน ชี้ให้ดูที่เขี้ยวทั้งคู่ของมัน ซึ่งข้างหนึ่งถูกถูกปืนเซเชฐาเค็ดขาดไปครึ่งหนึ่ง อีกข้างยังอยู่เรียบร้อย

“มีอะไรน่าสนใจเป็นพิเศษหรือ น้อย?”

ทั้งสามชายพากันจ้องง ยังนึกไม่ออกว่าคารินมีจุดสนใจอะไรถึงกับร้องเรียกมา และผู้ถามคือไชยยันต์

“พิจารณาให้ดีซิ ไม่รู้หรือว่ามีอะไรผิดปกติบางอย่างที่เขี้ยวของมันนี่ มันผิดไปจากเขี้ยวของตะขาบธรรมดา”

คารินกล่าวโดยเร็ว เซเชฐา ไชยยันต์ และรพินทร์มองหน้าราชสกุลสาว แล้วพยายามจ้องสำรวจอีกครั้ง

“ก็นอกจากความใหญ่โตมโหฬารขนาดยักษ์ของมันแล้ว ไม่เห็นมีอะไรผิดปกติที่นี่น้อย”

พี่ชายกล่าวมาด้าๆ ขมวดคิ้ว

“ถ้างั้นทุกคนก็มองข้ามความจริงไปเสียอย่างหนึ่งแล้ว...”

หล่อนว่า มองไปทางรพินทร์ผู้ยังงงๆ อยู่

“คุณละ นายพราน คุณเห็นอะไรอย่างที่ผมเห็นอยู่หรือเปล่า”

พรานใหญ่สั่นหน้าอย่างสรวล

“ผมยังนึกไม่ออกครับ ว่าคุณหญิงหมายถึงอะไร”

“ก็พิษของมัน อย่างที่ตะขาบควรจะมียังไงล่ะ!”

หล่อนบอก

“ทุกคนไม่เห็นหรือว่า เขี้ยวของมันทั้งสองข้างนี้ ไม่มีรูของน้ำพิษ ผิดไปจากเขี้ยวตะขาบธรรมดา มันเป็นเขี้ยวลักษณะปิดตันคล้ายเขี้ยวสัตว์สี่เท้าธรรมดา ไม่มีร่องรอยหรือท่อระบายน้ำพิษตรงปลายเขี้ยวเลย อาวุธสำคัญที่มันจะใช้ฆ่าศัตรู จะต้องไม่ได้อยู่ที่พิษอย่างเด็ดขาด แต่จะอยู่ที่ความแหลมคมของเขี้ยวสำหรับใช้หนีบ หรือคีบแบบกรรไกรเท่านั้น ไอ้ตะขาบตัวนี้มีเขี้ยวก็จริง แต่ไม่มีพิษ”

ทั้งหมดลืมหูลืมตาโพล่ง และเพิ่งจะมองเห็นความจริงตามคำพูดของหญิงสาว หล่อนช่างสังเกตและละเอียดสมกับที่เป็นแพทย์ และนักศึกษาชาติพงศ์มานุษยวิทยา

จริงของหล่อน เขี้ยวอันใหญ่โตมโหฬารประหนึ่งเขาคายป่าของตะขาบยักษ์ผู้นั้น ไม่ปรากฏว่ามีรูหรือน้ำพิษอยู่ตรงบริเวณปลายเขี้ยวทั้งสองเลย ลักษณะของเขี้ยว มีฟันจักแหลมคมเหมือนฟันเลื่อย หรือมีจะงอยปากของปลานากอยู่โค้งด้านใน เพื่อสำหรับจะห้ามนหรือตัดเท่านั้น การใช้เขี้ยวเป็นอาวุธ ย่อมเป็นไปในแบบเดียวกับกำปั้นนั่นเอง

“จริงของนายหญิง เขี้ยวของมันไม่ใช่เขี้ยวพิษ!”

บุญคำร้องขึ้นอย่างตื้นตันประหลาดใจที่สุด

“คุณหญิงถึถ้วนมากครับ ผมยอมรับว่ามองข้ามความจริงข้อนี้ไปเสีย...”

รพินทร์กล่าวขึ้นเบาๆ ขณะที่ก้มลงสำรวจอย่างถึถ้วน

“แต่มันจะมีพิษหรือไม่ ก็ไม่ทำให้มันร้ายกาจสำหรับเราน้อยไปกว่าที่เห็นอยู่นั้นหรอก เชี่ยวอันแหลมคม ใหญ่โตราวกับใบเลื่อยขนาดนี้ ถึงแม้จะไม่มีพิษ แต่ถ้าหนีบถูกเข้าก็ขาดสองท่อนทันที ความใหญ่โตมโหฬารของมัน ทำให้มันไม่จำเป็นจะต้องใช้พิษเข้าช่วยเลย แบบเดียวกับงูยักษ์ตัวนั้น”

ความน่าเกลียดน่ากลัวของลำตัวมัน ทำให้ทุกคนไม่กล้าที่จะเข้าแตะต้องใกล้ซัดนักรย เว้นบุญคำกับกะหยิ่นซึ่งร่ำๆ จะทดลองแกะเนื้อมันออกมาย่างไฟ เชษฐาห้ามไว้

“อย่าอุตรติกว่า เราไม่รู้ว่ามันจะมีอันตรายเป็นพิษอะไรหรือไม่ ถ้าขึ้นตะกละ สวาปามเนื้อมันเข้าไป”

“โธ่! กุ้งบก นายใหญ่ เนื้อหวานอย่าบอกใคร ถ้าหากมันเป็นตะขาบจริงๆ ไม่ใช่สัตว์อย่างอื่นที่รูปร่างคันมากคล้ายตะขาบเข้า” ตาพรานเผ่าบอกร้อยๆ

“ถ้างั้นบุญคำก็กินเข้าไปคนเดียวเถอะ” คารินว่า

พักกันพอหายเหนื่อย และคลายความตื่นเต้นลงบ้างแล้ว พรานใหญ่ก็เร่งให้ทุกคนผละออกจากที่นั่นโดยเร็ว ขณะนั้นเย็นลงมากแล้ว อากาศในดงทึบเต็มไปด้วยขุนเขา เริ่มมุกขมัวลงทุกที

“รีบไปให้พ้นจากที่นี่เถอะครับ อย่างน้อยที่สุด ก็หาที่พักสำหรับคืนนี้ให้ห่างจากซากไถ่ นี้ออกไปหน่อยดีกว่า”

“ผมก็ว่ายังงั้นแหละ อยู่ใกล้ๆ มันรู้สึกไม่ค่อยเข้าที่อย่างไรพิกล”

ไชยยันต์พูดแผ่วเบา ห่อไห่ลงอย่างแสลงใจ เชษฐาเผยหน้าขึ้นสังเกตท้องฟ้าอย่างหนักใจ รู้ดีว่าอย่างมาคเณกันได้เพียงไม่เกิน 2 ชั่วโมงข้างหน้าก็ต้องหยุดพักแล้ว เพราะมันใกล้ค่ำเข้ามาเต็มที และเขาก็ยังทายไม่ถูกว่ารพินทร์จะยึดหลักในการออกเดินทางต่อไปด้วยอะไร ร่องรอยของแฉชายหรือไถ่ฝักองกอยตัวหัวหน้าจะทิ้งไว้ให้เห็นอีกหรือไม่ ในช่วงระยะเวลาก่อนจะมีดลงในคำคืบนี้

พรานใหญ่คงยึดเส้นทางด่าน ซึ่งทอดลึกลงไปสู่ก้นหุบนั้น นำขบวนคืบหน้าต่อไปอย่างรีบเร่ง ท่ามกลางภูมิประเทศอันไม่น่าไว้วางใจ ภัยอันตรายลึกลับเกินความคาดฝัน ซึ่งจะจู่โจมออกมาเมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้น

เถาว์ถึและต้นไม้บางชนิดเริ่มมีลักษณะแปลกประหลาดพิสดารขึ้น บางต้นงอตะปุ่มตะป่ำเป็นตาไม้ผิดรูปทรง ทำให้มองดูเหมือนใบหน้าของภูตปิศาจที่แสงดักหลอกหลอนอยู่ เถาว์ถึใหญ่บางชนิดก็มองไม่ผิดอะไรกับภาพสัตว์ประหลาดที่ไม่เคยเห็นกันมาก่อน

คณะนางจางเห็นจอมพรานชักมีดโบว์ออกมาจากช่องซึ่งเห็นเห็นหลังอยู่ บากฟัน หรือ มินะนั้นก็ลิดกิ่งเหมือนทำเครื่องหมายไว้เป็นระยะๆ สายตาก็พุ่งปราดไปทุกซอกทุกพง เมื่อแรกเขา เดินเคียงไปกับเชษฐา และไชยยันต์ผู้เร่งฝีเท้าเข้ามาเคียงข้าง แต่แล้วพอครึ่งชั่วโมงให้หลัง ขณะที่ แสงเริ่มจะน้อยลงไปทุกทีนั้น ก็ถึงระยะนำลี้ไปเบื้องหน้า โดยที่ทั้งสองไม่สามารถจะเร่งฝีเท้าขึ้น ไปได้ทัน แม้จะพยายามสักเท่าใด และนางจางทั้งคู่ก็เข้าใจได้ว่า รพินทร์ต้องการจะลวงหน้าสำรวจ ร่องรอยไปคนเดียวก่อน บางขณะก็ล้มตายเป็นเมื่อบังเหลียวมุมของหนทางอันรกรกรึมนั้น

มีอยู่ช่วงหนึ่ง ภายหลังจากเห็นหลังไวกๆ ของพรานใหญ่ลี้บมุมหินผาใหญ่เบื้องหน้า ทั้งสี่ และพวกลูกหาบ เร่งสุดสืบตามรอยของเขาไป แต่พอถึงหินก้อนนั้น มองไม่เห็นเงาของรพินทร์เสีย แล้ว เวลาผ่านไปนานจนชักเอะใจผิดปกติ เชษฐาจึงทักเรียกขึ้น เสียงของเขาต้องไปทั้งคงที่กับอันเงียบ สักดั้น

มีเสียงกู่แว่วๆ ลอยมาจากเบื้องหลังของทุกคน!

เชษฐากับไชยยันต์ อันเป็นคู่แรกที่สาวเท้าเร่งร้อนสวบๆ ไปหน้าขบวน หยุดชะงักก็ก้มมองหน้ากับมาเรีย และคารินเหลียวหน้าเหลียวหลังอย่างลังเล ในขณะที่พวกลูกหาบทั้งสามคู่พลอยชะลอฝีเท้า

“เอ๊ะ! ยังไงพิกลแฮะ รู้สึกว่าเสียงกู่ตอบจะมาจากเบื้องหลังเรานะ หูฉันผาดไปหรือเปล่าก็ไม่รู้”

ไชยยันต์กระซิบแผ่วต่ำ ขมวดคิ้ว

“ฉันก็ได้ยินอย่างนั้นเหมือนกัน คล้ายๆ เขาจะเดินกออ้อมไปอยู่ด้านหลังเรานั่นแหละ”

“ลองเรียกดูอีกครั้งซิคะ พี่ใหญ่ น้อยก็ว่ามันดังมาจากข้างหลังที่เราผ่านกันมาแล้ว”

เชษฐากู่อีกครั้ง

ขาดเสียงของเขา ก็มีเสียงกู่จางๆ ตอบมาอีกครั้ง คราวนี้ดูเหมือนจะอยู่ในป่ารกรกรึ่มเหนือเชิงเขาใหญ่ฝั่งขวามือ ทั้งหมดเริ่มงงหนักขึ้น มองหน้ากันเองอยู่ไปมา ไชยยันต์จึงกู่อีกเป็นครั้งที่สาม

สัญญาณตอบก็แว่วไปอยู่ทางด้านซ้าย อันเต็มไปด้วยหุบเหว

“เอาละซิ ชักไม่เข้าทีแล้ว...”

หัวหน้าคณะพึมพำ ตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก การได้เถียงเริ่มเกิดขึ้น เพื่อนของเขายืนยันว่าดังมาจากด้านขวา อันเป็นทางขึ้นเขาแยกไปทางด้านที่เดินกันมา มาเรียกับคารินแน่ใจว่าต้องมาจากเบื้องหลัง ส่วนพวกพรานพื้นเมืองบางคนบอกว่าอยู่ในขอบเหวที่ต่ำลงไปทางซ้าย

มันบ่งความหมายชัดว่า ต่างได้ยินไม่ตรงกันเลย ท่ามกลางเงาป่าที่สลัวรางตะคุ่มๆ ยากจะกำหนดสิ่งใดได้ชัด

“จะให้แน่ ยังป็นเรียกกันดีกว่า”

ไชยยันต์ทนกระสับกระส่ายอยู่ต่อไปไม่ได้ เงยปากกระบอกไรเฟิลในมือขึ้น แต่เชษฐาคว้าแขนห้ามไว้

“อย่า! ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว อย่าเพิ่งใช้เสียงปืนพร่ำเพรื่อ”

“อะไรจะเกิดขึ้นบ้าง ถ้าว่าดาพรานใหญ่ของเรา เดินหายไปลักษณะเดียวกับเงชาย ยังป็นเรียกตามที่ไชยยันต์ว่าเกิดกะพีใหญ่ จะได้รับรู้ความมั่นคงอะไรขึ้นหรือเปล่า”

คารินโพล่งออกมาอย่างประหลาดใจ

“เขาไม่ควรเดินผละทิ้งขบวนของพวกเราไปอย่างนั้นเลย”

มาเรียพึมพำอย่างกังวลขึ้นอีกคนหนึ่ง

ระหว่างที่เชษฐาขึ้นกัศริมฝีปากอย่างตัดสินใจอยู่นั้น ดาพรานเผ่าบุญคำก็ทิ้งหาบเดินเข้ามา

“เดินไปตามทางด่านนี้แหละ นายใหญ่ อย่ามัวแต่กู่เรียกหรือฟังเสียงอยู่เลย เชื้อบุญคำเถอะ พรานใหญ่เดินอยู่ข้างหน้าเรา ไม่ได้แยกไปทางไหนอย่างที่สงสัยหรอก จีนกู่เรียกแล้วคอยฟังเสียงมันจะไปกันใหญ่...”

พร้อมกับพูดเคร่งขรึม แกชี้ให้ทุกคนดูไปยังยอดของเล็บเหยี่ยวเกี่ยวไก่อ ที่โผล่ขึ้นลี้ทางด่านออกมาจากริมพง มีรอยถูกมีดฟันขาดเป็นเครื่องหมายไว้กึ่งเล็กๆ อันแสดงให้เห็นว่าจอมพรานผ่านล่วงหน้าไปแล้ว ตามเส้นทางเบื้องหน้า

“เขาอาจพบร่องรอยอะไร แล้วเดินอ้อมไปอยู่ในทิศทางเบื้องหลังเราแล้วก็ได้”

ไชยยันต์แย้งมาอย่างสองจิตสองใจ ดาพรานเผ่ายิ้มแฉียวๆ สั้นหน้า

“ไม่หรอก นายทหาร ถ้าพรานใหญ่ย้อนไปอยู่ด้านหลังเรา เขาจะต้องให้สัญญาณบอกมาให้รู้ตัว นี่ไม่มีเสียงอะไรจากเขาเลย”

“ก็เสียงที่เราได้ยินกู่ตอบเมื่อตะกี้ก็ยังงั้น”

“ในป่า บางขณะถ้าเรากู่ออกไปร้อยครั้ง อาจมีเสียงตอบมาร้อยครั้ง รอบด้านไปหมด นั่นคือสิ่งที่จะชักนำให้เราหลงเคลิดไปใหญ่ พรานใหญ่เองก็เคยเตือนเรื่องนี้ไว้แล้ว นายทหารจำไม่ได้หรือ อย่างกู่เรียกเมื่อเน่ว่าอยู่ในที่ลับชั้นในป่า แน่ใจทางไหน ก็เลือกไปทางนั้น ม๊ะ! บุญคำนำเอง”

ว่าแล้ว แกก็ยกหาบที่ลู่อยู่กับจันขึ้นใส่บา ออกเดินนำหน้าขบวนไป ถึงแม้จะมีความลังเลกลางแกล้งใจเช่นไร คณะนายจ้างทุกคนก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะคัดง้างใดๆ บุญคำได้ เพราะเมื่อปราศจากรพินทร์เสียแล้ว บุญคำยอมจัดว่าเป็นพรานอาวุโสที่ควรแก่การไว้วางใจได้เหนือกว่าทุกคน ดาพรานเผ่าแห่งเขอิ้มกริม เดินไปพลางก็ใช้มีดหมอของแกเหวี่ยงสับไปตามกิ่งไม้ทุกระยะอาการเดียวกับที่ต่างเคยเห็นรพินทร์ทำไว้ก่อนแล้ว

และก็จริงดังว่า พอไต่ขึ้นมอเตี้ยๆ ลูกหนึ่ง เชษฐาผู้มีสายตาอันคมไวและถี่ถ้วน ก็เห็นกันบูห์กันหนึ่งตกอยู่ริมทางยังไม่ทันดับ ส่องควันกรุ่นอยู่บางๆ เหมือนรพินทร์จะเจตนาทิ้งไว้เป็นหลักฐานให้เห็น เขาก็สะกิดให้ผู้ร่วมคณะอีกสามคนดูพร้อมกับกระซิบ

“ใช่แล้ว ลูกของบุญคำ รพินทร์อยู่ข้างหน้าเรา แล้วก็ไม่ได้ห่างออกไปนัก”

ไชยยันต์กลืนน้ำลายฝืดๆ หันไปมองดูหน้าเพื่อนสาวทั้งสอง ซึ่งมีสีหน้าอันบอกไม่ถูก แต่ต่างก็ไม่กล่าวคำใดอีกในสิ่งพลิกผันอันหาคำตอบไม่ได้นั้น

ขณะขึ้นสู่ยอดเนินกับบรรจบกับด้านข้างขนาดใหญ่ หนทางเดินโล่งเตียน พอจะสังเกตเห็นอะไรได้ในระยะไกลและกว้างขวางขึ้นท่ามกลางป่าหินที่งอกตะปุ่มตะป่ำต่างๆ ไป ต่างก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อมองลงไปเห็นร่างของจอมพรานครึ่งนั่งครึ่งยืน รอคอยอยู่ก่อนแล้วที่หินหมู่หนึ่งได้ร่มเงาออกไป แต่ละปล้องของไผ่กอนั้นใหญ่ขนาดเสาเรือนหน้าแปด ขาวเป็นวาวๆ ก่อนจะถึงแต่ละข้อ ใบก็อวบใหญ่ขนาดใบพาย

“รออยู่ที่นี้นายแล้วหรือ ผู้กอง”

ไชยยันต์ถามโดยเร็ว ทันทีที่ก้าวเข้ามาถึง

“ครูใหญ่นี่เองครับ”

“เราถูกระบุว่าคุณ ได้ยินหรือเปล่า?”

“ได้ยินครับ แล้วผมก็คำตอบออกไป”

“คุณเดินนำหน้าเรามาโดยตลอดหรือ? อ้อมแยกไปทางด้านไหนบ้างหรือเปล่า?”

คารินจ้องหน้า ชักค้ำๆ

“ผมก็เดินมาตามทางด่านเส้นนี้แหละ ไม่ได้แยกออกนอกเส้นทางไปไหนเลย”

ไชยยันต์ถอนหายใจเอือก ยัมปร้า

“เกือบบรรลยแล้วแหละ เราได้ยินเสียงคำตอบจากคุณก็จริง แต่มันไม่ได้ดังอยู่ทางด้านที่คุณควรจะอยู่เลย ประเดี๋ยวมันดังมาจากข้างหลัง ประเดี๋ยวซ้าย – เดี่ยวขวา วุ่นไปหมด เกือบจะตามผิดทางเสียแล้ว ดีแต่บุญคำนำทางมา คราวหลังอย่าแยกล่วงหน้าไปก่อนเลย ไปพร้อมๆ กันดีกว่า เพื่อความปลอดภัย”

ใบหน้าของพรานใหญ่เย็นกระด้าง ปราศจากความรู้สึกขณะที่ตอบเรียบๆ ว่า

“ผมเห็นว่ามิบุญคำอยู่ด้วย ก็เลยไม่ได้ห่วงอะไร ผมต้องการล่วงหน้าดูเส้นทางมาก่อน มันมีปัญหานักใจเกิดซ้อนขึ้นอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากการเดินทางโดยปราศจากจุดหมายไม่รู้อนาคตของเรา”

“อะไรหรือ?”

“น้ำ! เรามีสารรองกันมาชั่วระยะวันต่อวันเท่านั้น ภายในรอบ 48 ชั่วโมงของการเดินทางไม่รู้อนาคต ไม่รู้เป้าหมายแน่นอน ถ้าเราไม่พบแหล่งน้ำที่ใช้ดื่มกินกันได้เลย จะยุ่งกันใหญ่”

ทุกคนพากันอึ้ง เมื่อได้ยินคำพูด เพราะเพิ่งจะมานึกขึ้นได้เดี๋ยวนี้เอง เซษฐากวาดตาไปรอบๆ

“ภูมิประเทศแถบนี้มันเป็นขอดเขา เต็มไปด้วยหุบและแอ่ง ผมคิดว่าเราไม่น่าจะหาแหล่งน้ำได้ยากไม่ใช่หรือ?”

จอมพรานก็ลงใช้มือกอบฝุ่นอันแห้งมาจากพื้นขึ้นมาโปรย

“มันจะเป็นอะไรไม่ทราบ รู้สึกว่าฝนจะไม่ได้ตกในบริเวณแถบนี้มานานนับเป็นแรมเดือน แหล่งน้ำซับ หรือแอ่งพุ อาจพอค้นหาได้บ้าง แต่ก็เสี่ยงอันตรายมาก ผมตรวจดูแล้ว ป่าแถบนี้เต็มไปด้วยวานและใบไม้ที่เป็นพิษ สังเกตได้จากที่เราไม่เห็นร่องรอยของสัตว์ใดๆ เลย แม้พวกนกนับตั้งแต่เรากรำกันมาทั้งวัน”

“มีทางแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไรบ้างไหม?”

หัวหน้าคณะหึ่งเสียง รพินทร์ล้วงผ้าขนหนูออกมาเช็ดเหงื่อบนใบหน้า และสั่นศีรษะ

“อับจนเข้าจริงๆ ก็เห็นจะต้องหาตามปล่องไม้ไฟหรือไม้เกวาล์ยน้ำ แต่มันก็ต้องแล้วแต่ภูมิประเทศ และก็ช่วยได้เพียงแค่ประทังตายเท่านั้น ที่ผมเรียนให้ทราบนี้ ก็เพื่อจะให้เตรียมตัวคอยรับสถานการณ์ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป น้ำเป็นเรื่องสำคัญที่สุดของเรา ซึ่งจะต้องประหยัดที่สุด...”

พลางเขาก็พยักหน้าไปยังกระบอกไม้ไผ่ขนาดใหญ่ ที่ห้อยติดมากับหาบของเกิดและเสย

“นอกจากในกระดิกที่ติดตัวเราอยู่แต่ละคนแล้ว ก็ยังมีน้ำกองกลางสำรองอยู่นั่นอีก กระบอกเดียว ประมาณแกลลอนหนึ่ง ผมกะว่าพรั่งนี้ก็คงหมด”

“เออละ เป็นอันว่าพวกเราทุกคนยอมรับรู้สภาพนี้...”

เชษฐาพยักหน้ารับคำมา

“ว่าแต่เรื่องเฉพาะหน้าของเราเถอะ ได้รื้อร่องรอยอะไรเพิ่มเติมบ้างไหม?”

รพินทร์ยังไม่ตอบอะไรก่อนในขณะนั้น แต่หันไปออกคำสั่งกับคนของเขา ใช้ให้ไปเก็บเห็ดโคน ดอกโตขนาดขามกะละมังย่อมๆ ซึ่งขึ้นอยู่ที่ขอนไม้ใหญ่หลังกอไผ่ ที่เขาพบและหมายตาไว้ก่อนแล้ว เพื่อเอาติดตัวไปเป็นเสบียงด้วย พวกนั้นพอรู้ที่หมายก็พากันวิ่งไปช่วยกันเก็บโดยเร็วอย่างดีใจ ระหว่างที่พรานพื้นเมืองสนใจเก็บเห็ดโคน เขาก็พยักหน้ากับเชษฐา เดินนำไปยังด่านช้างที่ขางทางอยู่เบื้องหน้า ชี้ให้ดูตรงพื้นอันจับหนาไปด้วยฝุ่นตอนหนึ่ง

คณะนายจ้างทุกคนมองเห็นเข้าก็อุทานออกมาเป็นเสียงเดียว

มันเป็นรอยเท้าคน ย่ำปรากฏไว้บนพื้นอันเต็มไปด้วยฝุ่นนั้น มั่งหนาได้ทางขึ้นไปตามหนทางอันลาดชันไหล่เขา รอยนั้นปรากฏอยู่ขาดๆ หายๆ แต่ก็พอจะสังเกตได้ชัด

“ชัดเลยผู้กอง เจ้าเงชาผู้ลึกลับของเรา!”

ไชยยันต์คราง

“ล่องหน้าไปนานสักเท่าไรแล้วนี่”

“หยกๆ นี่เองครับ ก่อนหน้าผมจะมาถึง อย่างมากที่สุดก็ไม่เกิน 5-6 นาที”

“ฮ้า!” ทั้งสองร้องลั่นขึ้น ลืมตาโพล่ง

“สังเกตดูที่เศษฝุ่นที่ติดอยู่บนพื้นใบไม้แห้งนั้นสิครับ ถ้าไม่หวังว่าจะต้องรอคณะทั้งหมด ผมรับรองว่าผมตามทันแน่ชายก่อนจะมีสนิทคำนี้ ก่อนหน้านั้น มันจะอยู่ที่ไหนก็ไม่ทราบ แต่หยกๆ เดี๋ยวนี้เอง มันเดินนำเราอยู่เบื้องหน้า ตามด้านข้างเก่าๆ สายนี้แหละ ผมอยากจะเรียนถามความเห็นว่าคุณจะยอมให้ผมตามมันไปโดยลำพังซึ่งจะพบตัวเร็วขึ้น หรือเราจะตามกันไปทั้งขบวนซึ่งแน่ละ ต้องช้าแน่”

ภายหลังจากนั่งคิดอยู่วิบตาเดียว เซษฐาก็ตัดสินใจ

“เราตามด้วยกันทั้งหมดนี้แหละ รพินทร์ อย่าแยกกันเลย มันอันตราย อีกอย่างหนึ่งก็มีคืบเต็มที่แล้ว ผมคิดว่าถึงอย่างไร เราก็มีหวังที่จะได้พบเงาแล้ว”

“ถูกต้อง! เราไปพร้อมกัน เกิดอะไรขึ้นก็ขอให้รู้เห็นด้วยกัน”

ไชยยันต์เสริมมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง

พรานใหญ่ไม่กล่าวอะไรให้เสียเวลาอีก ในภวณนี้ดูเขาจะเป็นคนที่พูดอะไรง่ายที่สุด ตะโกนสั่งความกับคนของเขาให้เคลื่อนที่ ตนเองพร้อมกับคณะนายจ้างทั้งสี่ ผู้ซึ่งขณะนี้เต็มไปด้วยความคล่องแคล่วฉับไว ลืมความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าโดยสิ้นเชิง เมื่อแว่วข่าวเงาชาย ต่างเร่งฝีเท้าเดินรุดไปตามทางด้านข้างอย่างรีบเร่งร้อนใจ

ไม่มีใครปริปากคำใด นอกจากทำเวลาอย่างเดียว

รพินทร์ ไพรวัลย์ แกระรอยที่เห็นๆ หายๆ เหล่านั้นไปเต็มฝีเท้าของเขา และอีกสี่คนที่เคยชินกับการเดินชนิดนี้เสียแล้ว สาวระยะติดหลังมาแทบจะไม่ยอมหายใจ ร่างอันแกร่งของจอมพรานเห็นลั้วๆ ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ป่า

สองเนินติดต่อกัน ตามหนทางอันโล่งเตียนกว้างใหญ่ราวกับรถแทรกเตอร์ทำไว้นั้น พอลับปลายเนิน ระยะทอดยาวเหยียดเป็นเส้นตรงลงไปสู่มาบและเห็นหนทางเบื้องหน้าไกลโล่งออกไป รพินทร์ก็ชะงักร้องออกมา

“คุณนั่น!”

ห่างออกไปประมาณ 150 เมตร ท่ามกลางเงาสลัวคลุมเครือของไพรทมิฬสองฟากทาง ร่างตระหง่านสูงใหญ่ของมนุษย์คนหนึ่ง กำลังคืบคลานไต่ไปทางเบื้องหน้ากลางด้านข้างด้วยอาการเป็นปกติ อัตราเคลื่อนที่สม่ำเสมอ แต่ก็รวดเร็วอย่างน่าฉงน

“เงาชาย!”

รพินทร์เร่งฝีเท้าขึ้นอีกจนเกือบจะเป็นวิ่ง พร้อมกับตะโกนเรียกออกไปสุดเสียง เซษฐา ไชยยันต์ และใครต่อใครอีกหลายคน ก็ช่วยกันเรียกโหวกเหวก แต่ร่างนั้นไม่มีอาการสำเหนียกสนใจ ไม่มีแม้แต่ว่าจะเหลียวกลับมามอง

จอมพรานสลัดไโรเฟิลอีกกระบอกรับหนึ่งสะพายอยู่บนบ่าทิ้งลงกับพื้น ร้องบอกให้บุญคำช่วยเก็บไว้ให้ คงถืออยู่ในมือเพียงกระบอกรับเดียวเพื่อตัดน้ำหนัก แล้วก็ออกวิ่งกวาดตามสุตฟีเท้า คณะนายจ้างทั้งหมดก็เล่นตามไปด้วย โดยทิ้งให้พวกลูกหาบล้าอยู่เบื้องหลัง

ภาพของเงชาล็บเหลี่ยมหินผา ตามรูปโค้งของแนวด้านที่อ้อมไหล่เขาตอนหนึ่ง... หายไปจากสายตาที่เฝ้าจับมอง อีกหลายกลิ่นใจต่อมา ฝ่ายติดตามที่วิ่งกวาดมาก็บรรลุนิเวศนั้นด้วยอาการหอบ...

ต่ำลงไปเบื้องล่าง ลิบลิวอยู่ในระหว่างโขดหินสองฝั่งอันงอกอยู่รอบด้าน ร่างนั้นปรากฏให้เห็นอีกครั้ง คราวนี้เดินลงเขา รักษาระยะทิ้งห่างประมาณ 200 เมตรเช่นเดิม รพินทร์เฝ้าลากล่องไโรเฟิลขึ้นกระดิกโก ปล่อยกระสุนแตกสนั่นหวั่นไหวขึ้นฟ้า กังวานเข้าไปหมด ไชยยันต์ก็ระเบิด .600 โนโตร๑ ของเขาออกไปอีกนัด เป็นการเรียกด้วยเสียงป่านฟ้าดลุ่ม

เปล่า!...เงชาคงเดินรุดหน้าไปเช่นนั้น เห็นลัวๆ และดูเหมือนว่าจะห่างออกไปเป็นลำดับ

ทั้งหมดวิ่งตามลงไปอีก มาหยุดพักอยู่ที่บริเวณพื้นราบตอนหนึ่ง อันมีลักษณะเหมือนจะเป็นชานบันไดธรรมชาติ มองเห็นหลังภายใต้เสื้อกะเหรี่ยงสีดำนั่นอย่างถนัด โดยไม่มีอะไรบังพริบตานั่นเอง พรานใหญ่ก็ยกปืนขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ศูนย์บ้ายลงไปยังภาพที่เห็น และโดยฉับพลันคารินผู้กำลังอำปากหอบอยู่ก็ถลันเข้าชน

“นั่นคุณจะทำอะไร?” เสียงหล่อนดังลั่น

“ผมจะลองยิงปืนไปให้ใกล้เคียงกับตัวมันที่สุด!”

“มันอาจพลาดไปถูกเขา!”

“รับรองว่าไม่ให้ถูก ผมต้องการเรียกให้มันรู้สึก ต้องการดูปฏิกิริยาจากมัน ขณะที่ถูกปืนเฉียดใกล้ที่สุด”

“ถ้ามันฉันทิงเอง”

คารินพูดในอาการกระหืดกระบอบ ประทับ .300 แม็กนัมขึ้น มือของหล่อนสั่นเพราะความเหนื่อย ศูนย์กล้องขยายสี่เท่าสั่นวูบวาบไปมา เดี่ยวเห็นเสื้อด้านหลังของเงชา เดี่ยวก็เห็นก้อนหินที่หล่อนหมายยิง อันอยู่เอียงไปเบื้องหน้าของร่างเจ้าคนใช้ชาวคงพเนจรที่กำลังงุดๆ ไปคล้ายตามควายหาย เหงื่อออกท่วมใบหน้าและร่างกายของนักมานุษยวิทยาสาวจนโชกแล้วหับตา สันหน้าร้องแหบแห้งว่า

“ฉันยังไม่ได้! มือสั่นไปหมด เมย์ ช่วยยิงเรียกที อย่าให้พรานใหญ่ยิง เขาอาจฆ่าเงชาเสีย โดยอ้างว่าเป็นอุบัติเหตุ”

มาเรีย ฮอฟมันวาคปากกระบอกรับ .375 ของหล่อนที่ถือชูอยู่แล้ววูบลง พริบตาเดียว ก็แผดตูมสะท้านสะเทือนขึ้น

จากภาพที่ทุกคนพากันจ้องมองอยู่ หินข้างๆ ตัวของเงาชายผู้กำลังเดินอยู่แตกกระจายเป็นฝุ่นขาวมัว เห็นอย่างถนัด ระยะห่างออกไปจากร่างนั้นเพียงวาเดียว

ปราศจากผลใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น ร่างนั้นเหมือนไร้ชีวิตจิตใจหรือความรู้สึกสำนึก ไม่ได้หยุด ไม่ได้สะทกสะท้านหรือรับรู้กับลูกไฟเพลิงแรงปะทะสองต้น ที่ระเบิดโชนหินใกล้ๆ ตัวแตกละเอียดเป็นฝุ่นนั้น นอกจากก้มหน้าก้มตาเดินอย่างเดียว

มาเรียกระชากปลอกเก่าทิ้งอย่างรวดเร็ว ส่งนัยน์ตาส่งแสงเปล่งอีกครั้ง เสียงเซษฐาตะโกนเตือนลั่นมาว่า

“ระวัง! อย่าลืงให้ใกล้ตัว สะเก็ดหินหรือเศษหัวลูกปืนอาจกระเด็นไปถูกเข้า”

เหม่มสาวซัดเปรี้ยว กึกก้องออกไปเป็นนัดที่สอง

คราวนี้มันแล่นข้ามหัว เลยไปกระทบกับกิ่งไม้ที่ทอดขวางหน้าห่างออกไป 7 – 8 ก้าว กิ่งขนาดเกือบเท่าขาอ่อน หักลั่นเปรี้ยะได้ยินมาอย่างถนัดราวกับถูกขวานจาม แล้วก็หักพับ ฟ้าครึ้มลงขวางทางเดิน

เงาองครักษ์พิเศษของคารินคงเดินรุดหน้าลุยหายเข้าไปในกองกิ่งไม้ใบตรงหน้า ที่หักหล่นลงมาขวางทางดำเนินนั้น ท่ามกลางความตะลึงงันของทุกคน

“หะ! มันไปยังกะหุนยนต์หรือไม้ก็รดแทรกเตอร์”

ไชยยันต์สับถ

“นั่นไม่ใช่เงาชาย อย่างน้อยที่สุดก็ไม่ใช่วิญญาณของเขาสวมอยู่ในร่างนั้น” เซษฐาพูดเร็วปรือ

“เอายังไงดีครับ เห็นหลังกันอยู่แค่นี้เอง แต่เราหยุดมันไม่ได้”

“ตามต่อไปจนถึงที่สุด!”

หัวหน้าคณะบอก แล้วกระโดดลงไปตามเงาหินอันลาดชันลงไปเบื้องล่างนั้นเป็นคนแรก ทุกคนก็เคลื่อนที่อีกครั้งอย่างถึงไหนถึงกัน เพราะแรงบันดาลใจจากภาพที่เห็นกันอยู่กับดาเบื้องหน้า...

เงาชายอยู่ห่างออกไปเห็นหลังกันแค่นี้เอง ด้วยท่าทีที่ผดวิกลเต็มไปด้วยปริศนา ยุ่ยให้บุกบันกวาดตามอย่างไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

เมื่อต่างมาถึงตำแหน่งที่มารียิงกิ่งไม้หักลงมาขวางทางดำเนินไว้ เงาของเจ้าคนใช้ชาวคงที่อันตรธานไปจากคลองจักษุเสียแล้ว หนทางเบื้องหน้ายังโล่งยาวพอที่จะมองเห็นได้ไกลได้อู เช่นนั้น แต่ก็มองไม่เห็นหัวแวใดๆ ทั้งสิ้น หลังจากภาพครั้งสุดท้ายที่ต่างเห็นมันฝ่ากิ่งใบของไม้ที่หักลงมาขวางหน้าเข้าไป บริเวณนั้นเต็มไปด้วยก้อนหินสูงๆ ต่ำๆ ใหญ่น้อยเรียงรายอยู่หนาแน่น ล้วนชอกมุลับตา สองฟากทางเป็นดินเนินสองลูกที่ลาดเข้ามาบรรจบ

รพินทร์ตรวจหารอยตีนไปยังเส้นทางด้านที่เลื้อยรุคเหมือนจะไม่มีที่สิ้นสุด ไชยยันต์แยกออกไปยังป่าหินผึ่งซ้ายมือ ในขณะที่เชษฐาก็ดูแลตรวจไปฟากตรงข้าม เพราะสงสัยว่ามันอาจหลบแฝงตัวอยู่ตามหลังก้อนหินที่ใดที่หนึ่งใกล้เคียง ทั้งให้คารินกับมาเรียมยืนงออยู่กลางด้านเพียงสองคน

เมื่อต่างตะโกนซักถามกันก็ได้ความว่า ไม่ว่าจะเป็นพรานใหญ่ เชษฐา หรือไชยยันต์ ต่างก็ค้นไม่พบร่องรอยอะไรทั้งสิ้น

“พับผ้าซิ เหมือนกับว่ามันติดปีกบินไปงั้นแหละ!”

อดีตนายทหารปืนใหญ่เอ็ดขึ้นอย่างสุดสงสัย

รพินทร์ยืนงอ หันไปรอบๆ แล้วเดินย้อนกลับมายังตำแหน่งที่มาเรียมถึงไม้ขาดหล่นลงมาขวางทางด้าน แต่แล้วขณะที่เขากำลังก้มๆ เงยๆ อยู่นั่นเอง ก็ต้องสะดุ้งเฮือกขึ้นทั้งตัวด้วยความตกใจที่เกิดขึ้นกะทันหัน

เสียงร้องลั่นไม่เป็นภาษาดังขึ้น จำได้ว่าเป็นเสียงของไชยยันต์ผู้แยกตรวจออกไปทางฝั่งซ้ายของทางด้าน ตามคิดมาด้วยเสียงเอ็ดอิงโวยวาย ฟังไม่ได้ศัพท์ของคารินและมาเรียม ที่แซ่ประสานขึ้นพร้อมกันอย่างตระหนกขีดสุด พร้อมกับไรเฟิล .600 ในโตรฯ ก็ระเบิดกึกก้องปานหุบับแซ่ประสานกับปืนในมือของหญิงสาวทั้งสอง ผู้ซึ่งมองเห็นเหตุการณ์กับชั้นเฉพาะหน้า ที่เกิดขึ้นกับเพื่อนชายอันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

พรานใหญ่กับเชษฐาแผ่นพรวดจากทั้งสองด้าน เข้ามาเห็นภาพพร้อมๆ กัน ชนิดหัวใจแทบหยุดเต้น

ไชยยันต์กำลังกระโดดตัวลอย ผงะถอยหลังอย่างไม่คิดชีวิต ล้มลุกคลุกคลานอยู่ในหมู่โขดหินเดี่ยวๆ ที่งอกอยู่ขรุขระเบื้องหลังของเขา แลพบของอะไรชนิดหนึ่งสีแดงคล้ำ กว้างประมาณ 1 ฟุต ยาวร่วม 3 วา กำลังพุ่งปราดๆ จรวดเขียนเลื้อยไล่ตามหลังอดีตนายทหารปืนใหญ่มาคิดๆ อย่างรวดเร็ว ทันทีที่แลปราดไปเห็น...มองไม่ผิดอะไรกับถ่านไฟที่เคลื่อนไหวได้ ไชยยันต์ตะเกียกตะกายหนีมาตามพื้นหินขรุขระนั้น เขาอาจเชื่อเข้าไปสำหรับวินาทีวิฤตินี้ อันเนื่องมาจากมือข้างหนึ่งยังไม่ยอมทิ้งปืน ถือคิดมาด้วย

กระสุนนัดแรกที่แผดระเบิดขึ้น คือกระสุนที่ปล่อยออกไปสัปดาห์กัน แต่แน่ละ คงพลาดเป้าหมายเพราะความรีบร้อนตกใจและจวนตัว

คารินกับมาเรียม แผ่นกระเจายกกันออกไปคนละทาง และคงจะช่วยระดมยิงด้วยอาวุธตะลิตะลานไม่แพ้กัน นักมานุษยวิทยาหลังจากยิงนัดแรกแล้ว ปืนก็หลุดจากมือตกอยู่กับพื้น เพราะการโคดหนีอย่างขวัญบิน กระโจนตัวเปล่าวิ่งขึ้นไปผวาพลิกหน้าพลิกหลัง เลี้ยวตัวอยู่บนยอดเนินสูงระดับเอว ส่วนมาเรียมเล่นออกนอกด้าน พรวดหนีเข้าไปฝั่งขวาซึ่งเชษฐากำลังวิ่งสวนเข้ามา ไรเฟิลยังติดมือของหล่อนอยู่ ในขณะที่กำลังสลัดปลอกอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่หล่อนจะทำได้ ตะโกนเสียงหลงบอกอะไรฟังไม่รู้เรื่อง

หัวหน้าคณะโหดลัวเข้ามาพร้อมกับปืนเตรียมยิง แต่ก็เสียงจิ้งหะที่ชนมาเรียเสียงก่อน หล่อนบังทางปืนของเขาในวินาทีอันฉุกเฉินที่สุดนั้น เท่าๆ กับที่ยังมองเป้าหมายไม่ถนัด ส่วน รพินทร์ก็ถนัดไถไม่ได้ เพราะมุนั้นบังหินก้อนใหญ่ เขาจึงกระโจนพ้นออกมาอีกด้านเพื่อให้เห็น ถนัดขึ้น

ระยะเวลาชั่วแมลงเล็กๆ กระพือปีกบินของความขลุ่ยลั่นอันนี้ มันหายไปเสียแล้ว สำหรับไชยยันต์ผู้เคราะห์ร้าย!

เจ้าสิ่งนั้น...พุ่งเข้ามาถึงขาด้านหลังของเขา ซึ่งกำลังตะกายลงลานหนืออยู่ ทุกคนเห็นใน สายตาอันตื่นตะลึงแทบจะช็อคกันว่า ส่วนหัวของมันจับติดอยู่กับขาทางกงของไชยยันต์บริเวณ หนือเข้าขึ้นมาเล็กน้อย

ไชยยันต์ร้องสุดเสียง หันกลับมาฟาดด้วยพานท้ายไรเฟิล มันหลุดกระเด็นห่างตัวออกไป พร้อมกับปืนก็ร่วงหลุดไปจากมือของเขา อดีตนายทหารหนุ่มเล่นผวาโซเซอย่างคนที่หมดสติ ปาก อ้ากว้าง แต่ไม่มีคำใดหลุดออกมาจากลำคอของเขาอีกต่อไป แม้แต่คำเดียว!

มันม้วนแวงตัวเป็นเลขแปด แล้วก็พุ่งปราดเข้ามาอีกอย่างดุร้ายหมายชีวิต

จิ้งหะนี้เอง มาเรีย ฮอฟมัน เพิ่งได้เป้าหมายที่ถนัดกว่าครั้งแรก หล่อนระเบิด .375 ออกไปอย่างรวดเร็วฉับพลันที่สุดด้วยสัญชาตญาณ พอมันแผดตูม เจ้าสิ่งนั้นก็เหมือนถูกปิดกระเด็น ออกไปจากที่เดิม กลางลำตัวฉีกขาด เหมือนติดอยู่ร่องแรง มันคืนตัวเป็นสิ่งคลีแล้วเบนทิศจาก เขี้ยว พยายามจะลากตัวเองบ่าหน้าเข้าหาชอกหินเบื้องหน้าเพื่อจะผลະหนี ส่วนที่ล่อนไปทางหัวยัง ว่องไวรวดเร็วอยู่เหมือนเดิม แต่ส่วนท่อนปลายที่เกือบจะถูกตัดแบ่งกลาง เป็นอุปสรรคถ่วงทำให้ ไม่สามารถจะเลื้อยไปได้เร็วนัก

คารินกำปืนสั้น .357 แม็กนัมประจำตัวที่กระซกขึ้นมามีไว้มาก่อนแล้ว ทันทีที่ไรเฟิลพลัด มือไป หล่อนก็กระหน่ำติดตามสนั่นหวั่นไหวถึยบ 2 – 3 นัด แล่นเข้ากระแทกส่วนหัวและบริเวณ ก้านคอ ส่งลำตัวอันยาวเหยียดนั้นให้กระเด็นพลิกคว่ำพลิกหงายไปด้วยอำนาจของลูกปืนแรงสูงที่ แล่นเข้ากระแทก หล่อนยิงจนหมดโม้ และมันก็ซบหัวแหลกเหลว กองนิ่งอยู่ริมชอกหินตรงนั้นเอง กระดิกริๆ อยู่แต่เพียงปลายหางและตีนขุมขามบางส่วนเท่านั้น แล้วก็นิ่งอย่างเฉียบขาดเมื่อมาเรีย ชำนักที่สาม หล่อนยังไปยังบริเวณทางที่เห็นกระดิกคืบคูลอยู่นั้น เค็ดมันขาดกระเด็นออกจากลำตัว

รพินทร์ตกใจต่อเหตุการณ์นั้นจนแทบสิ้นสติ เขาตะโกนเรียกชื่อไชยยันต์ออกมาสุดเสียง ถลันเข้าถึงตัวอดีตนายทหารปืนใหญ่เป็นคนแรก พอคว้าแขนได้ ร่างของไชยยันต์ทรุดเขาสวลง จอมพรานทั้งป็น หัวปักไว้ได้อย่างรวดเร็ว ก่อนร่างนั้นจะหล่นลงกับพื้น ช้อนต้นคอไว้ในอ้อมแขน เขย่าตัวร้องเรียกถี่ๆ อยู่เช่นนั้น ในขณะที่อีกสามคนเผ่นพรวดเข้ามามุงล้อมรอบตัวด้วยความตระหนก เหลือที่จะกล่าว

ใบหน้าของไชยยันต์ซีดเผือด ตาเบิกโพลง อ้าปากค้างอยู่เช่นนั้น ดูเหมือนเขาจะพยายามพูดอะไรออกมา แต่แล้วก็หงะแน่นิ่งไปในอ้อมแขนของพรานใหญ่

“เร็ว! ช่วยกัน คุณไชยยันต์ถูกมันกัด!”

รพินทร์ร้องเร็วปรือ วางศีรษะราบลงกับพื้น กระชากผ้าขาวม้าที่เคียนเอวออก กระโดดเข้ามัดโคนขาด้านหลังซ้ายข้างที่ถูกกัดนั้นอย่างรีบร้อน ท่ามกลางความตกตะลึงทำอะไรไม่ถูกของคาริน มาเรียผวาเข้าประคองศีรษะขึ้นวางพาดไว้กับดัก

เชษฐาสติดีเยี่ยมเท่าๆ กับพรานใหญ่ ไม่ได้ปล่อยเวลาแห่งความตายนี้ผ่านไปแม้แต่พริบตาเดียว ตรงเข้าช่วยรพินทร์กับมาเรียอย่างทันควัน ดึงมีดพับสปริงจากเข็มขัดกระสุนออกมา แหวะกระชากขาจากเงงของเพื่อนผู้เคราะห์ร้ายขาดออกเพื่อให้มองเห็นบาดแผลได้นัด

ระหว่างที่รพินทร์ผูกมัดโคนขาของคนเจ็บในลักษณะขันชะเนาะ มีคารินคนเดียวที่หมุนตัวกว้าง ทำอะไรไม่ถูกสักอย่าง นอกจากส่งเสียงเรียกเพื่อนชายเฝ้าอิงอยู่เช่นนั้น หล่นมาได้สติเมื่อเสียงพี่ชายตะโกนเตือนมาว่า

“น้อย! ไปตามพวกนั้น ให้เอาเครื่องเวชภัณฑ์มาเร็วที่สุด!”

หล่นผวาออกวิ่งสวนทางด้านอย่างกระเจิดกระเจิง บ่ายหน้าไปยังด้านที่พวกลูกหาบตามหลังมา พอพ้นบริเวณกลุ่มโขดหิน ก็เห็นอีกหกคนกำลังวิ่งแข่งกันลงมาอย่างไม่คิดชีวิต ทั้งล้มภาระลงหมด คงมีแต่ปืนติดมือมาเท่านั้น เพราะได้ยินเสียงปืนที่ระเบิดแซ่สนั่นกึกก้อง อันหมายถึงเหตุร้ายขึ้น บุญคำกับเส่ยวิ่งนำหน้าขบวนใกล้เข้ามาก่อนคนอื่นๆ คารินก็เล่นสวนเข้าไปหา ร้องตะโกนส่งความสุดเสียง ละล้าละลักแทบฟังไม่รู้เรื่อง

“ไปเอาหีบหมอมาก่อน เร็วที่สุด!”

กว่าบุญคำกับเส่ยจะฟังรู้เรื่อง ก็ต้องตะโกนซ้ำๆ อยู่อีกหลายประโยค ทั้งคู่หันกลับ หือแน่นไปตามคำสั่งของหล่นอย่างสุดแรงฝีเท้าและกำลังที่มีอยู่ ทั้งๆ ที่ยังไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น คงมีแต่เกิด จัน คะหยิ่นและสา่งปาอีกสี่คน ซึ่งเล่นตามกันมาเบื้องหลังที่เข้ามาล้อมหล่น

“เกิดอะไรขึ้น นายหญิง?” จันร้องถาม

“ตะขาบใหญ่!”

หล่นบอกอย่างยากเย็น ตกประหม่าจิ้งกไปหมด

“มันกัดนายทหาร”

เกิด คะหยิ่น และสา่งปา พรวดลว้ไปยังตำแหน่งที่เกิดเหตุ คงเหลือแต่จัน ซึ่งยืนเป็นเพื่อนหล่นอยู่กลางทาง เพื่อรอบุญคำกับเส่ยที่ย้อนกลับไปยังกองข้าวของที่ทิ้งไว้ อิดใจเดียวทั้งคู่ก็หิวหีบเวชภัณฑ์วิ่งลงมายังครึ่งทางที่คารินรออยู่ พอสมทบได้ก็รู้ดไปยังร่างของไชยยันต์ ซึ่งขณะนั้นนอนสนิทอยู่ท่ามกลางวงล้อมของพรรคพวกที่กำลังจ้ำหั่นกันอยู่

บาดแผลจากรอยเขี้ยวทั้งสอง ปรากฏที่ขาซ้ายเหนือเข่าขึ้นมาเล็กน้อยเป็นรูสองรู ห่างกันประมาณ 4 นิ้ว รอยเขี้ยวขนาดเขี้ยวหมาพันธุ์ทุ่งลาซาร์ของทางกองหน้าเข้าไป ลักษณะจะไม่ลึก อันแสดงถึงว่าขบเขี้ยวลงมาอย่างไม่ถนัดนัก แต่บริเวณปากแผลเขี้ยวอื่น และเลือดที่ไหลซึมออกมาเพียงเล็กน้อยนั้นเป็นสีคล้ำๆ บอกให้ทราบถึงพิษร้ายที่ซึมซาบเข้าไปในสายเลือด แม้จะเป็นการกัดอย่างถากๆ ก็ตาม

คารินเปิดหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของหล่อนออกมาอย่างรวดเร็ว มือไม้สั่นเทาไปหมด พยายามข่มสติไม่ให้ตื่นเต้นตกใจจนเกินไปนัก ทุกคนสีหน้าซีดคล้ำด้วยความวิตกกังวลเหลือที่จะกล่าว มาเรียพยายามเขย่าปลุก เรียกชื่ออยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีอาการกระดิกกระเด้งใดๆ จากคนเจ็บทั้งสิ้น คาปิโดสนิท ลมหายใจรวยๆ

รพินทร์ก้มหน้าก้มตาอยู่กับการบีบเค้นบริเวณใกล้เคียงกับบาดแผล ริดเลือดให้ไหลออกมาทางรอยแผลของเขี้ยวขึ้น เซษฐาเปิดกระดิกบนโต๊ะออกจะกรอกปากเพื่อน แต่น้องสาวผู้กำลังเอาเครื่องฟังหัวใจใส่หูเหลือบเห็นเสียก่อน ร้องห้ามโดยเร็วพร้อมกับคว้าข้อมือไว้

“อย่าคะ พี่ใหญ่ แอลกอฮอล์จะกระตุ้นให้ระบบสูบลือดโลหิตแรงขึ้น เท่ากับช่วยให้พิษมันแล่นเร็วขึ้นอีก!”

เซษฐาชะงัก

“เอาไฟจี้ตรงปากแผลเถอะนาย พิษของมันจะได้ชะงักอยู่ตรงบาดแผล”

บุญคำร้องบอกเร็วปรือแทรกขึ้น คำว่าก้านไม้จี้คอกออกมา แต่พรานใหญ่ผลักรอกแกออกไปเสียก่อนอย่างไม่เห็นด้วย คารินจับชีพจรแล้วฟังหัวใจ หน้าของหล่อนคล้ำเกรียว ทุกคนจ้องจับมาที่แพทย์หญิงนักมานุษยวิทยาเป็นตาเดียว อึดใจ หล่อนก็ยกหน้าขึ้นกล่าวถึงความรู้สึกบางชนิดลงทรวงอกอย่างยากเย็น เสียงแหบพร่า

“ซ็อก! สลบไปเสียแล้ว พิษของมันร้ายกาจ เกือบปล้นอย่างที่สุด”

“ทำอะไรสักอย่างหนึ่ง น้อย! ไชยยันต์จะต้องไม่ตาย!”

มาเรียพูดเสียงสั่น

คารินหันไปค้นกระเป๋าเวชภัณฑ์อย่างรีบร้อนแข่งเวลาอีกครั้ง พร้อมกับบอกมาว่า

“ฉันมีเซรุ่มรวมมาด้วย แต่ไม่รับรองว่ามันจะช่วยให้รอดหรือเปล่า ขอให้สุดแล้วแต่สวรรค์เถอะ พิษมันซึมเข้าสายเลือดเขาในขณะนี้มันร้ายแรงยิ่งกว่าจะอาจเสียอีก”

ทุกคนเงยบกริบ และนิ่งเป็นท่อนหิน เมื่อคารินคลุกเซรุ่มจากหลอดเข้าเข็ม แล้วฉีดเข้าไปใต้ผิวหนังของไชยยันต์ เมื่อถอดเข็มออก แพทย์หญิงราชสกุลสาวก้มหน้าหลับตานิ่ง หยาดน้ำใสๆ ไหลซึมเป็นทางลงมาที่ร่องแก้ม

เซษฐา มาเรีย ก็ตะลึงงัน ทั้งหมดลืมหูลืมตาทุกอย่างลงชั่วขณะ พะวงวิตกจริตสุดอยู่กับการเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่อุบัติขึ้นอย่างเฉยๆเท่านั้น ทั้งสี่คนที่อยู่ร่วมในเหตุการณ์ และเห็นวินาทีสุดท้ายอันสยดสยอง ซึ่งเกิดขึ้นกับไชยยันต์อย่างถนัดชัดเจนที่สุด

เจ้าตะขาบตัวนั้น จริงอยู่ถึงแม้มันจะมีขนาดย่อมลงมา มีส่วนกว้างเพียงฟุตเดียว และยาวประมาณสามวา ซึ่งเปรียบเทียบกับไม่ได้กับไอ้หมายักษ์ตัวเท่าซุง ที่เผชิญกันมาก่อนเมื่อ 2 - 3 ชั่วโมงที่แล้วก็ตาม แต่มันก็เป็นพันธุ์ตะขาบยักษ์อยู่นั่นเอง และ เจ้าตัวย่อมๆ ขนาดนี้แหละ พิสูจน์ออกมา ณ บัดนี้ว่า...มันมีพิษอย่างร้ายกาจ ไชยยันต์ถูกกัดเพียงไม่ถึงชั่วกัณฐ์ วิ่งไปได้เพียงแค่สามสี่ก้าวเท่านั้น เขาก็ล้มลง โดยไม่มีโอกาสจะพูดคำใดออกมาได้อีกเลยแม้แต่คำเดียว

และสภาพที่เห็นอยู่ในขณะนี้ ตายมากกว่าเป็น!

คนอื่นยังคุกเข่ามุงล้อมอยู่รอบร่างของนายทหารหนุ่ม รพินทร์ก็คัดค้านแน่น ลูกขึ้นมายืนคอดก เขาบอกความรู้สึกไม่ถูกในยามนี้ ประสาททุกส่วนชาดิกไปหมด อึดใจต่อมาก็เดินเข้าไปพิจารณาคุ้ยซากของเจ้าวายร้ายแห่งดงมหากาฬ ลูกหลานของไอ้ยักษ์ที่เขาพิชิตม้วยมาฉั้ไปก่อนแล้วตัวนั้น ตาหรือชิมลง

ซากอันแสนที่น่าเกลียดน่ากลัวของมัน ม้วนงอโค้งงอจนตายอย่างสนิท ลูกไรเฟิลของมาเรียเนียนลำตัวของมันแทบจะขาดออกเป็นท่อนๆ แต่ก็เจ็บปวดประกาศิตที่สุด คือกลุ่มกระดูกป็นสัน .357 ของคาริน ที่พุ่งเข้ายึดหัวอันเป็นจุดรวมของประสาท เขี้ยวของมันใหญ่ขนาดเขี้ยวหมาป่า งอโค้งแหลมเข้าหากัน เป็นสี่เหลี่ยมจัด ส่วนปลายอันเรียวแหลมมีสีดำคล้ำ เมื่อเขี่ยตรวจดู ก็มองเห็นท่อน้ำพิษตรงปลายเขี้ยวทั้งสองอย่างถนัด ไม่ผิดอะไรกับเขี้ยวงู มันต่างไปกับเจ้าตัวใหญ่ยักษ์ที่ไม่มีรูระบายน้ำพิษ

พอเงยหน้าขึ้น ก็พบเชษฐาและมาเรีย มาหยุดยืนหน้าค้ำอยู่เบื้องหลังใกล้ๆ ต่างได้แต่มองดูหน้ากัน พุดอะไรไม่ออกอยู่เป็นครู่

“คุณหญิงว่ายังงัยบ้างครับ?”

เชษฐาก็คอดริมฝีปาก มองเห็นชัดว่าเขากำลังใช้อำนาจกำลังใจอันบึกบึนแข็งแกร่งต่อต้านกับอำนาจความรู้สึกอันยากที่จะบรรยายได้ สันหน้าซำๆ

“น้อยไม่พุดอะไร แต่พวกเราทุกคนก็อ่านออกว่าความหวังของไชยยันต์น้อยเหลือเกิน...”

เสียงของหัวหน้าคณะขาดห้วนลงไปเพียงแค่นั้น เดินเข้ามาใช้เท้าที่สวมทอป เตะซากตะขาบดงอย่างปราศจากความหมาย รพินทร์หันไปทางเมย์

“คุณเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นไม่ใช่รี มันเกิดขึ้นยังงัย?”

มาเรียกระเดือกน้ำลาย

“ฉันกับน้อยยืนอยู่ด้วยกันกลางด่าน ได้ยินเสียงไชยยันต์ร้องอย่างตกลใจ หันไปก็เห็นมันโผล่ออกมาจากซอกโขดหินใหญ่นั้น พุ่งเข้าใส่เขา เขายังออกไปนัดหนึ่ง แล้วผละหนี มันเลื้อยไล่เป็นพัลวัน ฉันกับน้อยยังออกไปคนละนัดพร้อมกับหนีแยกกันไปคนละทางอย่างที่เห็นแล้วนั่นแหละ ทั้งสามนัดชุดแรกของเรา ไม่ถูกมันเลยสักคนเดียวเพราะความรีบร้อน และยังไม่ถนัดเพราะ

มันเลื้อยเรียดคดเคี้ยวอยู่กับพื้น โขดหินกำบังคอยขวางกั้นไว้ก็มีมาก ไชยยันต์เป็นคนที่ไถลมันที่สุด”

“มันคงจะซุ่มอยู่ในซอกหินก่อนแล้ว ขณะที่คุณไชยยันต์เดินเข้าไปใกล้”

รพินทร์กล่าวแผ่วเบากับหัวหน้าคณะ

“เพื่อนของเราโชคร้ายเหลือเกิน...”

ราชสกุลหนุ่มครางเสียงเครือ

“เราช่วยกันปราบไอ้ตัวใหญ่นั้นได้แล้วหยๆ มานี่เอง ใครจะนึกว่าในที่ที่สุดพวกเราคณหนึ่ง ก็ต้องลำบากกับไอ้ตัวลูกหลานตัวเล็กๆ ของมัน เจตนาของมันเหมือนจะคอยซุ่มเล่นงานเราอยู่แล้ว ไชยยันต์ช่วยกว้าเพื่อนที่หลวมตัวเข้าใกล้ เหตุการณ์กลับขึ้นครั้งนี้ ทำให้ผมมีดมนไปหมด คิดอะไรไม่ถูกแล้ว จะทำกันยังไงดีนี้ เห็นขนาดตัวของมันแล้วเปรียบเทียบกับเซรุ่มเข็มกระจิวหิวของน้อย ผมก็หมดกำลังใจตายอยาก”

พรานใหญ่หันกลับไปมองยังร่างของไชยยันต์ ซึ่งมีคารินนั่งประสานมือทั้งสองข้างอยู่บนอก จ้องชิมอยู่แล้วถอนใจโดยไม่รู้สึกตัว เขาอยากจะพูดอะไรปลุกปลอบนายจ้าง แต่ก็พูดอะไรไม่ออก ของมันก็เห็นชัดกันอยู่แล้ว

อากาศในหุบก็มีดมนลงไปอีก จนไม่สามารถมองเห็นอะไรได้ไกลนัก แสงสว่างกำลังจะลับฟ้าไปทุกที อีกไม่กี่นาทีมันก็จะมืดสนิท และทุกสิ่งทุกอย่างมันก็จะสะดุดชะงักลงเพียงแค่นี้ พร้อมทั้งเส้นตายของไชยยันต์ ซึ่งสวรรค์เท่านั้นที่จะบอกได้ ชะตาของเขาจะถึงมาตแล้วหรือยัง

ทั้งสามเดินกลับมายังร่างอันสลบไสลของไชยยันต์อีกครั้ง เหตุการณ์เฉพาะหน้ามันบีบบังคับให้ต้องพักเรื่องอื่นไว้หมดสิ้นลงเพียงแค่นี้ นอกจากปัญหาฉุกเฉินอันหมายถึงความเป็นความตายของบุคคลในขณะนี้เกิดขึ้น

“เราต้องหยุดพักกันที่นี่ก่อนแล้วครับ”

จอมพรานบอก แล้วก็สั่งให้คนของเขาไปช่วยกันล่าเลียงสัณหาระข้าวของที่ทิ้งไว้มาจัดเตรียมที่พักแรมชั่วคราวอย่างปัจจุบันทันด่วนขึ้นทันที ตรงบริเวณที่เกิดเหตุนั่นเอง โดยไม่สามารถจะขยับขยายเลือกที่เหมาะสมใดๆ ได้อีก ทุกคนแยกย้ายกันทำงานอย่างแข่งกับเวลา หาไม้ฟืน ปัดกวาดจัดที่พักและก่อไฟขึ้นรายรอบ ร่างของไชยยันต์ถูกแบกมาวางนอนราบสงบนิ่งอยู่บนผ้าพลาสติกที่ปูพื้น บริเวณอันเตรียมไว้เป็นที่นอน ต่างลืมความหิวโหยหรือคิดที่จะหุงหาใดๆ ทั้งสิ้น พวกกันก่อไฟโชติขึ้นทั้งสี่ทิศ ก็ลงนั่งกอดเข้าเฝ้าจากเฝ้ามองดูอาการของคนเจ็บ บรรยากาศทั้งขณะเต็มไปด้วยความอัปยศต่อปัญญาและสลดหดหู่

คารินคอยตรวจสอบอาการเต้นของหัวใจ และชีพจรอยู่ตลอดเวลา สีหน้าของหล่อนสะท้อนให้ทุกคนที่ล้อมดูอยู่เจิบๆ พอจะอ่านอาการของไชยยันต์ได้ถูกต้องว่าตกอยู่ในสภาพเช่นไร

ครั้นแล้ว ความมืดก็ครอบงำป่าไว้อย่างสนิท นอกจากเสียงไฟที่กินไม่อยู่ในกอง รอบด้านเป็นความเงียบสงัด ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงจักจั่นเรไร หรือแมลงเล็กๆ สักตัวเดียว ใบไม้ก็ไม่กระดิก ทว่าในความเงียบอันลึกลับเต็มไปด้วยเสียงนี้ ทุกคนย่อมจะสัมผัสได้จากประสาทว่ามีดวงตาของอะไรชนิดหนึ่ง แอบแฝงคอยจับมองดูในเงามืดรอบๆ ตัว มันเป็นดวงตาแห่งมรณภัยที่รอคอยจังหวะของมันอยู่ ซึ่งจะลำแสงให้ปรากฏออกมาในรูปใดก็ได้ตามที่มันจะได้

เสียงใครคนหนึ่งถอนใจเฮือกออกมาเจือสระอื่น และใครคนนั้นก็คือดาริน วราฤทธิ์ ผู้ตลอดเวลาที่นั่งกุมข้อมือคนเจ็บไว้ เมื่อหล่อนเงยหน้าขึ้นอย่างเชื่องซึม ทุกคนเห็นใบหน้านั้นซีดราวกับศพ

“น้อย!”

เสียงพี่ชายอุทานแทบพรวด เหมือนจะถาม เขยิบตัวเข้าไปจนชิด

“ชีพจรอ่อนลงทุกที...” หมอคารินพูดเกือบจะไม่มีเสียง “เห็นจะหมดหวังเสียแล้วละค่ะพี่ใหญ่”

“หมายความว่า เซอร์มสก็ดพิชไม่อยู่จริง?”

คราวนี้เสียงของหัวหน้าคณะ เกือบจะตะโกนก้อง น้องสาวก็ดริมฝีปากแน่น ต่อสู้กับความรู้สึกภายในจิตสุดที่จะไม่ให้ระเบิดเสียงร้องไห้โสออกมา

“มัน...มันเหมือนจะไม่มีคามหมายเลยละพี่ใหญ่ อาจเป็นเพราะเซิร์มที่ผิดประเภทกับพิชของมัน หรืออาจเป็นเพราะปริมาณพิษอันมากมาย ซึ่งทำให้มีฤทธิ์ได้เหนือกว่า”

พร้อมกับพูดกระต่อนกระแท่นยากเย็น ดารินจับแขนของคนเจ็บชูขึ้นแล้วปล่อยลง แขนข้างนั้นทิ้งผล็อยลงในลักษณะอ่อนปวกเปียก เหมือนซากที่ปราศจากลมหายใจ แล้วราชสกุลก็สิ้นความอดกลั้นลงในทันทีนั้น หันหลังให้ร่างของคนเจ็บ มือทั้งสองปิดหน้าปล่อยเสียงสระอื่นออกมาดังๆ

อาการของหมอคาริน ทำให้ทุกคนนั่งตัวเย็น ใจฝ่อลงเหลือชนิดเดียว เซษฐายกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ ไม่สามารถเอ่ยคำใดออกมาในวาระนั้น รพินทร์เองก็ตะลึงตะไล เบิกตาโพล่งจับอยู่ที่ร่างของคนเจ็บ เขารู้สึกตัวเมื่อฝ่ามือของมาเรีย สอฝมันวางลงมาที่ท่อนแขนอันประสานกอดเขาอยู่ แล้วกำแน่นพร้อมกับเสียงกระซิบ

“คุณควรจะทำอะไรสักอย่าง ไพรวัลย์ ฉันเชื่อเหลือเกินว่ามันจะต้องมีวิธีใดวิธีหนึ่งแก้ไขภาวะคับขันอันนี้ได้ ลองคิดดูให้ดี ไม่มีอิทธิพลร้ายกาจของป่าใดที่จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่อย่างคุณจะไม่แก้ไม่ตกหรอก”

แววตาอันกร้านเกรียมแห่งผากคู่ นั้น แลสบเหม่มสาวอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา สันหน้าซ้ำๆ

“ผมสารภาพว่าอันจนต่อปัญญาจริงๆ เมย์ ไม่รู้จะแก้ไขอย่างไร ขนาดเซิร์มเอาไม่อยู่ก็หมดสิ้นกันแล้ว ผมช่วยได้แต่เพียงในด้านป้องกันและพิทักษ์ภัยให้เท่านั้น และในครั้งนี้เป็นคราว

โชคร้ายที่สุดของคุณไชยยันต์ เพราะเหตุการณ์มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเกินกว่าที่ผมจะป้องกันไว้ได้ ส่วนในด้านแก้ไอนั้น ผมไม่มีความสามารถชนิดเดียว เพราะผมไม่ใช่หมอ”

มาเรียมิ่งไปครู่ นัยน์ตาสีเขียวเข้มฉายแสงวาวอย่างใช้ความคิด ชนิดที่ไม่ยอมอับจนต่อปัญญาง่ายๆ หล่อนเป็นนักต่อสู้โดยสายกำเนิด ไม่เสียแรงสืบเชื้อสายมาจากพรานใหญ่ปราศจากแวทอคดาลัยท้อแท้

“มันจะช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบาขึ้นได้บ้างไหม สมมติว่า เราจะแหะปากแผลให้กว้างออกไป ปล่อยให้เลือดไหลมากๆ ออกมาทางบาดแผลนั้น ซึ่งอาจเป็นการถ่ายพิษออกเสียบ้าง”

“ถ้ามันเป็นวิธีที่ถูกต้อง ผมคิดว่าหมอดารินคงจะทำเสียแล้ว อย่าลืมนะเธอเป็นศัลยแพทย์ด้วยตัวเอง”

เขาตอบอย่างระมัดระวัง

ทันใดนั้น คะหยิ่นก็กลานเข้ามา เอ่ยขึ้นด้วยเสียงห้าว ทำลายความเงียบงันของทุกคนขึ้นว่า

“กะหยิ่นมียาแก้พิษยางนอง ถ้าพรานใหญ่เห็นด้วย คะหยิ่นจะลองเอายาแก้พิษยางนองคุณพิษตะขาบที่แผลของนายปิ่นโต”

คำพูดของอดีตนายบ้านหล่มช้าง ทำให้ทุกคนหันขวับมาเป็นตาเดียวอย่างเพ็งเนืองขึ้นมาได้ เริ่มจะมองเห็นแสงสว่างแห่งความหวังขึ้นบ้างจากความมืดมนทุกด้าน

“เออ จริงสินะ นี่พวกเราลืมนั่นเสียอย่างสนิททีเดียว จัดการเร็ว คะหยิ่น บางทียาของเจ้าอาจช่วยชีวิตนายปิ่นโตขึ้นมาได้”

เชษฐาพูดมาเร็วปรือ จอมพรานหันไปตบไหล่เจ้านักเลงโตหล่มช้าง พร้อมกับพยักหน้าเป็นความหมายอนุญาตมาอีกคน คะหยิ่นจึงกระวีกระวาดดำเนินการเยียวยาตามแบบฉบับแก้พิษยางนองของมันในทันทีนั้น ท่ามกลางล้อมดูและภาวนาเอาใจช่วยของทุกคน

ไม่กี่อึดใจหลังจากนั้น บาดแผลรอยเขียวตะขาบคง ที่บริเวณขาของไชยยันต์ก็ถูกพอกไว้ด้วยว่านคุณพิษ อันเป็นลักษณะเดียวกับที่ได้เคยช่วยชีวิตต่างป่าไว้แล้ว จากพิษรุนแรงยางนองของสาบเขียว แล้วต่างก็เฝ้ารอคอยเวลาอันจะเป็นเครื่องพิสูจน์ ด้วยหัวใจเต้นระทึกกระวนกระวาย

บุญคำจุฑารูป 15 ดอก บานบานศาลกล่าวต่อเจ้าไพรตามคดของแก ปักไว้ที่เนินปลวกลูกหนึ่ง มาเรียสวดมนต์วิงวอนพระเจ้า ส่วนเชษฐาและดาริน ระลึกรั้งอำนาจพระพุทธรูป อารธนาขีตเป็นที่พึ่งในยามคับขันอับจน

แต่ละนาทีผ่านไป มันเชื่องช้าเสียเหลือประมาณในความรู้สึกของทุกคนยามนี้ ต่างนึกคิดกันไปสารพัด ทว่าเป้าหมายย่อมไปรวมจุดอยู่ที่ภาวนาขอให้ไชยยันต์รอดปลอดภัยจากหัตถ์มัจจุราชที่เอื้อมเข้ามากุมอยู่ในขณะนี้ แล้วก็หวนนึกไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ด้วยความพรั่นพรึงสะอึกใจเร็นลับ

“เราควรตามหลังเงาเขาหมาหลัดๆ”

หัวหน้าคณะพิมพ์เหมือนจะกล่าวกับตนเอง แวตาเหม่อลอย

“ทันทีนั้น มันก็หายไปอย่างลึกลับโดยไม่มีร่องรอย แล้วไอ้สัตว์ร้ายน่าเกลียดที่สุด ก็พรวดพราดออกมาเล่นงานไชยยันต์เหมือนจะเตรียมรอคอยอยู่แล้ว มันแปลว่าอะไรกันนี้”

ไม่เพียงแต่เชษฐาเท่านั้น แม้วรินทร์ ไพรวลย์ ก็กำลังขบคิดใคร่ครวญอยู่ในปัญหาที่ลึกลับข้อนี้เช่นกัน

“เหตุบังเอิญประจวบเหมาะ หรือว่าเงชายล่อเราให้เข้าไปสู่ความตาย”

มาเรียเปรยลอยๆ แทรกความเจ็บงันขึ้นอีกคนหนึ่ง

“แล้วเงชายล่อ หายไปไหน พวกเราจึงไม่ได้คิดว่าเขากลายร่างเป็นตะขาบตรงเข้าทำร้ายไชยยันต์ไม่ใช่หรือ ซากของมันอันแสดงถึงว่าเป็นอินทรีของสัตว์ ยังเป็นพยานหลักฐานทิ้งให้เห็นอยู่นั้น” คารินเอ่ยแผ่วเบาบาง

ทุกสิ่งมันแฝงเงาอยู่ในปริศนาอันเต็มไปด้วยความคลางแคลง และสยองใจ

รพินทร์ ไพรวลย์ นั่งเงียบ ไม่เอ่ยคำใดออกมาทั้งสิ้น นั่งเหยียดเท้า หลังพิงก้อนหิน ตามองเว้าว่างออกไปสู่ความมืดของป่าใหญ่เบื้องหน้า เหมือนจะเข้ามาน ปลูกเรียกวิญญาณของป่าคงพงไพรให้เข้ามารวมจุดและเคลयरหัดสของมันออกไปด้วยตะบะของจอมพรานผู้ยิ่งยง

ปัจจุบันทันด่วนนั่นเอง เขาก็ตื่นจากภวังค์สะดุ้งพรวดพราดขึ้นเพราะเสียงร้องแหลมของคาริน ซึ่งสดับไม่ได้ว่าห่อนร้องออกมาเช่นไร ทว่าความหมายของมันอยู่ในทางร้ายมากกว่าทางดี

พรวดเดียวพรานใหญ่แผ่นเข้าไปถึงร่างของไชยยันต์ ซึ่งคารินกำลังล้มตาโพรงจ้อง โดยกุมมือของคนเจ็บไว้ มาเรียกกระโจนเข้ามาพร้อมกัน

จากแสงไฟในกองไถ่ๆ และจากตะเกียงแบตเตอรี่ที่เชษฐาเปิดทิ้งไว้ ใบหน้าขาวซีดของอดีตนายทหารปืนใหญ่ บัดนี้เปลี่ยนมาเป็นสีม่วง มองเห็นอย่างถนัด ไม่เพียงแต่หน้าเท่านั้น ร่างกายส่วนอื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน มันดูเหมือนจะค่อยๆ คลำมีดลงไปทุกขณะ

นั่นคือ สัญลักษณ์แห่งมฤตยู!!

“ไชยยันต์!”

เชษฐาตะโกนสุดเสียง พวากอคร่างของเพื่อนร่วมตายไว้

คารินเป็นลมหน้ามืด ร่วงพุนลงไปเกือบจะฟาดกับแ่งหิน หากแต่มาเรียวัดแขนรับไว้ทัน ส่วนรพินทร์ ไพรวลย์ตัวแข็งประหนึ่งถูกสาปให้เป็นท่อนหิน

หัวใจเหมือนจะหยุดเต้นลงไปในบัดนั้น...